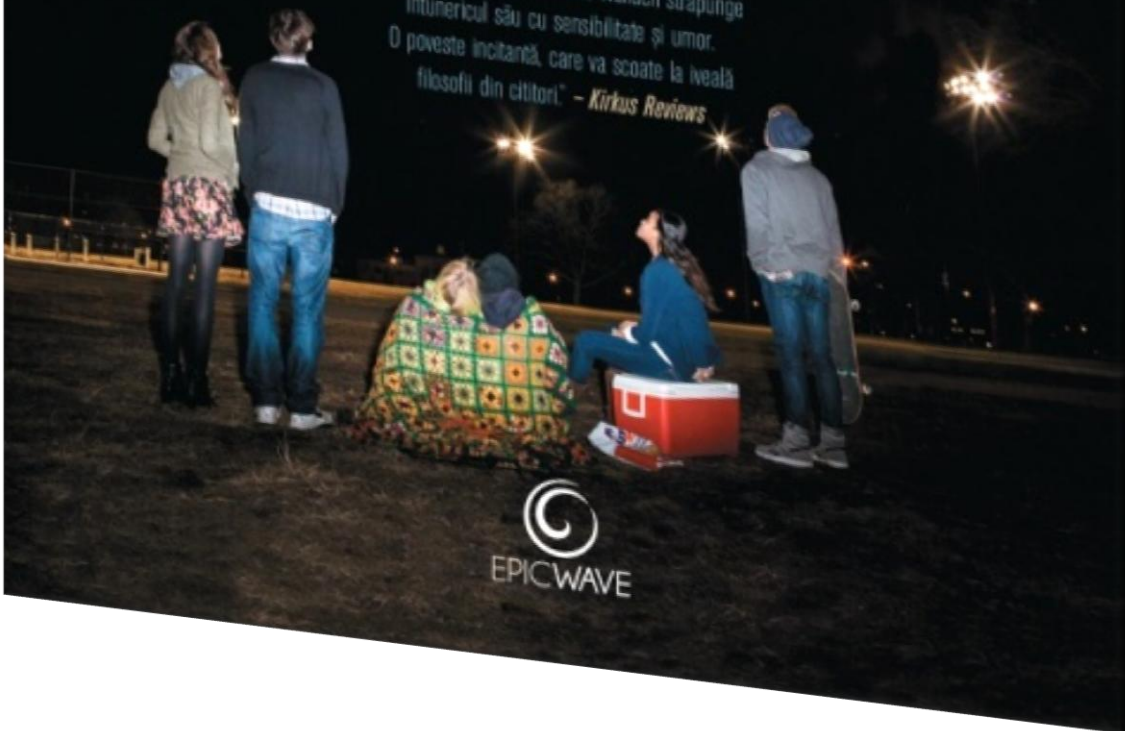

TOMMY WALLACH

ȘI AM PRIMIT
CU TOTII
SPRE CER..

Bestseller *New York Times*

„În acest debut remarcabil, Wallach străpunge
Intunericul său cu sensibilitate și umor.
O poveste incitantă, care va scoate la iveală
filosofii din cititori.” – *Kirkus Reviews*

EPICWAVE

TOMMY WALLACH

ȘI AM PRIVIT
CU TOTII
SPRE CER..

Mamei mele,
pentru o viață întreagă de încurajări,
sfaturi și inspirație

Peter

— NU E SFÂRȘITUL LUMII, SPUSE STACY.

Peter reveni la realitate, după ce, cu privirea ațintită spre cer, reluase în minte scurta conversație pe care o purtase cu domnul McArthur. Tot nu știa ce să înțeleagă din ea.

— Poftim?

— Am spus că nu e sfârșitul lumii. Așadar, o persoană nu te place. Și ce dacă?

— Chiar crezi că nu mă place?

Stacy pufni. Vorbeau deja despre asta de un sfert de oră, lucru care, din experiența lui Peter, era cu aproximativ paisprezece minute mai mult decât îi plăcea iubitei lui să vorbească despre orice subiect serios.

— Nu știu. Poate că e gelos pe tine sau ceva de genul.

— De ce ar fi gelos pe mine?

— Pentru că, e ca și cum...

Își dădu părul într-o parte, după care îl trase la loc. Peter nu înțelesese niciodată de ce făcea asta; poate că o văzuse într-o reclamă la șampon sau ceva asemănător. Totuși, avea un păr frumos — aspirant la categoria „cel mai bun de la școală”, când sosea perioada anualelor —, lung și șaten, cu aceeași textură netedă și strălucitoare ca a unui echipament de baschet.

— Știi, ai chestia aia. Ca și cum, ai toată viața înainte. Iar el e captiv în școala asta de rahat, predând din nou și din nou aceeași istorie de rahat. Dacă as fi nevoită să fac an de an ce face el, probabil c-aș sfârși prin a mă spânzura într-o debara sau ceva de genul ăsta.

— Probabil.

Nu îi trecuse niciodată prin minte că un profesor putea fi gelos pe un elev. Când era mic, Peter se gândise că, odată ce ajungeai la o anumită vârstă, cineva pur și simplu îți oferea toate cunoștințele de care aveai nevoie pentru a deveni adult.

Dar se dovedise că lucrurile nu stăteau deloc așa. Tatăl lui Peter recunoscuse de curând că, inclusiv la cincizeci și doi de ani, se trezea uneori fiind convins că avea doar douăzeci și patru de ani, cu întreaga viață întinsă înaintea lui ca o masă îmbelșugată de Ziua Recunoștinței. Era doar unul dintre misterele îmbătrânirii, laolaltă cu apariția calviției, a crizelor de vârstă mijlocie și a disfuncției erectile. Firește, singura alternativă de a evita toate acele lucruri — pierderea treptată a frumuseții, a dinților, a părului și, într-un târziu, a minții — era să dai ortul popii, ceea ce *nimeni* nu-și dorea.

Domnul McArthur era chel. Poate că suferea și de disfuncție erectilă. Și, zău așa, ce drept avea Peter să fie supărat pe un profesor de istorie bătrân, când viața lui era atât de extraordinar și de ucigător de bună? În cei trei ani și jumătate de când era la Hamilton, fusese titular non-stop în echipa de baschet. Participase de două ori la campionatele internaționale și o dată la cele naționale. Își pierduse virginitatea cu Stacy, primise un jeep ca lumea la cea de-a șaisprezecea aniversare și se îmbătase crișă la vreo sută de petreceri dementiale. Iar acum avea optsprezece ani. În toamnă urma să pornească spre însorita California (în mod normal, scrisorile de acceptare soseau abia în martie, însă departamentul sportiv de la Stanford spusese că el era ca și intrat). Și, pe bune acum, cât de bestial avea să fie la facultate? Să intre într-o frăție, să joace baschet prin toată țara și să chefuiască în fiecare weekend alături de toți coechipierii lui și de băieții din frăție. Stacy urma să se înscrie la universitatea de stat din San Francisco, așa că aveau să se vadă tot timpul. Apoi, cu puțin noroc, urma să devină jucător profesionist sau antrenor și amândoi aveau să se căsătorească și să crească niște copii și să petreacă vacanțele de Crăciun în Baja sau în TJ și să cumpere o casă de vacanță bestială cu

jacuzzi în Lake Chelan. Cam asta trebuia să facă viața, nu-i așa? Să devină tot mai bună?

Însă Peter știa că lucrurile nu stăteau așa pentru toată lumea; urmărirea știrile (sau, cel puțin, le vedea cu coada ochiului când părinții lui porneau televizorul). Oamenii mureau de foame. Își pierdeau locurile de muncă și apoi casele. Se pricopseau cu boli absurde și aveau parte de divorțuri urâte, iar copiii lor sufereau accidente de motocicletă și sfârșeau în scaune cu rotile. Poate că viața domnului McArthur se înrăutățise tot mai tare de când terminase liceul sau poate că el chiar *era* gelos.

Și, dacă nu era așa, atunci ce dracu încercase să spună la oră?

— Iubitule, încetează să-ți mai faci griji pentru asta, îi spuse Stacy sărutându-l pe obraz. Dacă ar fi să mă supăr ori de câte ori cineva nu mă place, aș fi, aș fi cam...

Cugetă preț de o secundă, apoi ridică din umeri.

— Nu știu. Probabil că m-aș enerva rău.

— Mda. Ai dreptate.

— Firește că am. Și, de asemenea, *mor de foame*. Hai să mergem!

La cantină era ziua în care se servea *chicken fingers*¹. În mod normal o zi de bucurie (întrucât rețeta de la Hamilton era al naibii de bună). Peter își încărcase tava cu două cutii de carton pline cu *chicken fingers*, o sticlă de Gatorade cu aromă de citrice, o budincă de ciocolată, un măr, un baton de cereale și o cutie plină cu frunze pleoștite de salată și morcovi rași. Traversă cantina, zărind părul proaspăt vopsit al surorii lui mai mici (chiuveta din baia pe care ei doi o împărțeau încă arăta de parcă un spiriduș vomase și își dăduse duhul în ea), care lua prânzul la masa ciudaților, împreună cu iubitul ei ciudat. Peter și-o amintea când era mică și stătea lângă el pe canapeaua din camera de zi, jucându-se cu piesele Lego, înainte să se fi transformat în această creatură feminină de neînțeleș.

— Omule, ești bine?

---

¹ Fâșii de pui crocante.

Peter ridică privirea și observă palma pe care i-o flutura în față prietenul lui cel mai bun, Cartier Stoffler.

— Am mâncat deja vreo trei bucăți din puiul tău.

— Da, scuze. Am o zi cam ciudată. Un profesor mi-a zis o chestie.

— Ai intrat în bucluc?

— Nu așa cum crezi. E dificil de explicat.

— Uite care e regula mea cu profesorii, ești atent? Cel mai bine e să nu-i bagi niciodată în seamă.

— Genial!

— Până acum mi-a fost de folos, continuă el, după care vârî în gură o bucată întreagă de pui.

Peter râse pe cât de convingător putu. De obicei, Cartier se descurca de minune când trebuia să-l înveselească, dar nu și azi. Întrebarea domnului McArthur crease un hău întunecat care absorbea toate lucrurile bune din jur. Sau, mai bine zis, făcea ca toate lucrurile din jur să fie nașpa. De pildă, era nașpa că liceul era pe sfârșite. Și era cu adevărat nașpa că prietenul lui cel mai bun se înscrișese la Washington State University pentru a studia cum se face berea, în loc să încerce să meargă la o facultate pe undeva prin California. El și Cartier se împrieteniseră încă din prima zi de liceu și erau atât de nedespărțit, încât antrenorul Duggie îi poreclise Cafea și Lapte (Cartier, deși era de culoare, insista că el trebuia să fie laptele, datorită delicateții lui). Împărțiseră prima sticlă de bere, primul joint, temele pentru acasă, ba chiar și pe Amy Preston, pentru câteva săptămâni în clasa a zecea, care reușise să-i convingă că era perfect normal ca o fata să aibă doi iubiți în același timp. Desigur, urmau să vină sărbătorile — Ziua Recunoștinței, Crăciunul și weekendul prelungit din vară —, dar lucrurile nu aveau să fie la fel. Deja ieșeau din ce în ce mai puțin împreună. Cea mai dureroasă parte nu era că ei nu aveau să mai fie prieteni, ci că nici măcar n-avea să le pese că nu mai erau prieteni.

Și dacă el și Cartier nu reușeau să mențină această relație de prietenie, atunci exista și riscul ca el și Stacy să se despartă, nu-i așa?

Peter avea să fie plecat weekend de weekend să joace, iar ea urma să rămână singură. Oare avea să îi fie fidelă? Oare el avea să îi fie fidel? Oare exista vreo parte a ultimilor patru ani care să conteze câtuși de puțin în următorii patru ani?

Aceste gânduri ale hăului întunecat nu voiau să-i dea pace pe perioada pauzei de masă, dar mai avea chimie și matematică, urmate de două ore obositoare de educație fizică, în care trebuia să alerge plictisit și să dea pase din instinct. Așa că abia atunci când ajunsese sub jetul aburind al dușului din vestiar avu din nou timp să gândească. Iar întrebarea domnului McArthur — „Ar fi asta asta o victorie a la Pirus?” — îi răsuna în minte precum unul dintre acele cântece pop de rahat din care știai doar refrenul.

Se hotărî să se oprească la catedra de istorie din Bliss Hall. Dacă domnul McArthur plecase deja acasă, atunci avea să dea uitării totul. Iar dacă nu plecase, ei bine, cel puțin Peter avea șansa să-și scoată din minte acel cântec tâmpit.

Era ultima săptămână din ianuarie, iar în Seattle acest lucru însemna zile trădător de scurte. Intrai în sala de sport când afară încă era lumină, iar atunci când ieșai, soarele se furișea în spatele orizontului atât de repede, încât aveai senzația că încerca s-o șteargă undeva. Peter ieși din vestiar la scurt timp după ora șase, și tot ceea ce mai rămăsese din zi era acea tușă roșie, fugitivă, de la orizont. Trase fermoarul jachetei North Face și își vârî mâinile în buzunarele din lână. Mama lui îi cumpăraseră de Crăciun o pereche de mănuși din piele, însă el se hotărâse să nu le mai poarte după ce Stacy îi spusese că îl făceau să semene cu acei tipi care se oferă să le arate copiilor acadelele pe care le țin în camionetă. Singurii elevi rămași în campus erau cei care populau extremele spectrului muncă-joacă: tocilarii, care învățau până târziu la bibliotecă, și skaterii/ratații, care nu aveau un loc mai bun în care să meargă. Puteai să auzi îndepărtatul *clic-clac-vâj* al skateboardurilor lor chiar și din Bliss Hall.

Peter bătu la ușa domnului McArthur, sperând într-un fel ca nimeni să nu-i răspundă.

— Intră!

Biroul era atât de înghesuit, încât ușa se blocă într-un taburet din colț și Peter fu nevoit să se strecoare prin spațiul strâmt. Domnul McArthur era singur — cei doi colegi de birou ai săi probabil că pleaseră acasă —, stând pe un scaun maro din plastic în fața unui birou îngust pe care se afla un teanc înalt de lucrări necorectate. Peter nu crezuse niciodată în abilitatea lui de a ghici vârsta oamenilor aflați în intervalul douăzeci și cinci și șaiszeci de ani, însă estimează că domnul McArthur avea undeva pe la cincizeci de ani; pe fruntea lui se găseau câteva riduri, însă acestea nu-l făceau să pară bătrân, ci mai degrabă mereu îngrijorat. Era popular printre elevi, expansiv, dar nu băgăreț. Peter îl plăcuse dintotdeauna — până azi.

— Bună seara, domnule Roeslin. Te rog să te faci comod.

— Mulțumesc.

Peter se așeză pe o sofa. Lângă el era răsturnat un iepuraș de pluș cam zdrențuit. Părțile lui cândva roz deveniseră cenușii odată cu trecerea timpului. Domnul McArthur notă cu 9+ eseul pe care îl corecta, încercuind calificativul de două ori. Instrumentul său de scris nu era acel pix tipic cu vârful normal, ci ceva mai subțire și mai elegant, cu peniță în formă de diamant. Îi puse capacul stiloului și îl așeză pe birou.

— Așadar, cu ce îți pot fi de folos?

Peter nu prea se gândise ce avea să-i spună, iar acum, posibilitățile i se acumulau cu repeziciune în minte, împiedicându-se unele de celelalte precum o linie de apărare care se năruia în fața unui atac bine executat.

— Eu doar, ei bine, eu vorbeam azi, nu? Și dumneavoastră m-ați întrebat ceva legat de o vedetă sportivă sau ceva de genul, și vorbeați despre lucrurile pe care eu le fac, știți? Sau pe care le-aș putea face. Vreau să zic, despre asta cred că vorbeați, înțelegeți despre ce vorbesc?

— Se prea poate, spuse domnul McArthur, cu un zâmbet răbdător.

Peter mângâie, căzut pe gânduri, iepurașul de pluș, încercând să-și

amintească cu exactitate ce anume se întâmplase. Învățaseră despre fraza „victorie a la Pirus”, care provenea din vremea romanilor și care însemna că deși ai câștigat ceva, de pildă o bătălie, ai fost nevoit să pierzi atât de multe, încât, de fapt, nu ai câștigat nimic. Domnul McArthur îi întrebese pe elevi dacă cineva putea oferi un exemplu din viața reală. Nimeni nu avusese un răspuns, așa că Peter ridicase mâna și spusese că dacă o echipă câștiga un meci de baschet sau de fotbal sau ceva de genul ăsta și cel mai bun jucător se alegea cu o rană, acesta era un exemplu bun. Domnul McArthur încuviințase, dar apoi se uitase la Peter cu privirea lui intensă și cu acea frunte inchizitorială și spusese:

— Ce-ai zice dacă tu ai fi un sportiv de succes, și ai face tone de bani, și ai cumpăra vile și mașini luxoase, iar apoi, la sfârșitul carierei, ai sfârși nefericit din cauză că n-ai știut care a fost scopul vieții tale? Ar fi asta o victorie a la Pirus?

Domnul McArthur lăsase întrebarea în aer, de parcă ar fi făcut o aruncare de trei puncte la coș. Iar apoi Andy Rowen spusese:

— Aș alege oricând asta!

Și toți elevii începuseră să râdă, după care trecuseră la Cezar.

Însă Peter se gândise întruna că probabil domnul McArthur avea dreptate: ar fi *fost* o victorie a la Pirus. Deoarece, atunci când momentul de glorie ar lua sfârșit și tu te-ai afla pe patul de moarte, reluând toate momentele importante din viața ta, n-ar fi destul de deprimant să știi că ți-ai irosit cei mai buni ani cu un *joc*?

Acela fusese gândul care îl mistuise pe Peter în ultimele șase ore, deși nu prea știa cum să îl exprime în cuvinte. Din fericire, domnul McArthur îi sări în sfârșit în ajutor:

— Peter, îmi pare rău dacă azi, la oră, ți-am dat senzația că te criticam. Îmi place de tine. Și am văzut o mulțime de copii populari trecând prin școala asta. La cei din vârful grămezii mă refer. Celor mai mulți li se urcă celebritatea la cap, dar ție am văzut că nu ți s-a întâmplat asta.

Peter nu se simțea în largul său când era complimentat; aruncă o

privire spre perete, unde atârna un calendar de Advent gol, ferestrele deschise numărând zilele rămase până la Crăciun. Se așteptase ca domnul McArthur să-i țină o prelegere, nu să-i enumere calitățile.

— Sper!

— Cei mai mulți copii nu s-ar gândi de două ori la ce-am zis. Așadar, de ce crezi că pe tine te-a impresionat atât de tare?

— Nu știu.

— Bine. Atunci, hai să te întreb altceva — ce anume face ca o carte să fie foarte bună?

— Eu nu prea citesc. Adică, în afară de teme pentru acasă.

— Atunci, lasă-mă pe mine să-ți răspund. Cele mai bune cărți nu vorbesc despre acele lucruri la care nu te-ai gândit niciodată. Ele vorbesc despre acele lucruri la care te-ai gândit *mereu* și despre care crezi că nimeni altcineva nu le-a mai băgat în seamă. Le citești și deodată te simți mai puțin singur în lume. Faci parte din această comunitate cosmică de oameni care s-au gândit la acest *lucru*, oricare ar fi acela. Cred că asta ți s-a întâmplat azi. Această temere de a-ți irosi viitorul te macină de ceva timp. Eu n-am făcut decât s-o evidențiez pentru tine.

Explicația mișcă ceva înlăuntrul lui Peter.

— Poate.

— Peter, e un lucru frumos să-ti dorești ca viața ta să aibă sens. Ești credincios?

— Bănuiesc că da. Vreau să zic; cred în Dumnezeu și treburi din astea.

— Așadar, crezi cât de cât. Religia înseamnă, de fapt, încercarea de a găsi un sens pentru tine însuși. Și te rog să mă scuzi dacă ceea ce urmează să te întreb e prea personal, dar ai pierdut vreodată pe cineva? O persoană foarte apropiată?

— Da, răspunse Peter, ușor uimit de intuiția domnului McArthur. Pe fratele meu mai mare, acum câțiva ani. De ce?

— Tatăl meu a murit când eram foarte mic. Acest lucru m-a obligat să mă confrunt cu anumite situații pe care amicii mei au avut luxul de a le

ignora. Marile întrebări. Sună cunoscut ce-ți zic?

— Nu sunt sigur.

Domnul McArthur tăcu preț de câteva clipe, dorind să vadă dacă Peter voia să mai adauge ceva, după care ridică din sprâncenele lui ca niște omizi.

— Peter, ceea ce vreau să spun, de fapt, e că tu ești unul dintre acei oameni care au fost binecuvântați nu doar cu talent, ci și cu conștiință de sine. Iar asta înseamnă că tu poți alege ce vrei să faci cu viața ta, în loc să lași ca viața să facă această alegere în locul tău. Însă această putere, puterea de a alege, poate fi cu dublu tăiș. Pentru că poți face oricând o alegere greșită.

— Și cum știi când faci alegerea greșită?

— Tu să-mi spui. Crezi că e mai bine să eșuezi făcând ceva care merită osteneala sau să ai succes făcând ceva lipsit de valoare?

Peter răspunse înainte să-și dea seama ce spunea:

— Să eșuezi făcând ceva care merită osteneala.

Implicațiile răspunsului său îl loviră precum un cot între coaste.

— Ah, ce tragic! râse domnul McArthur.

— Ei bine, dumneavoastră spuneți c-ar trebui să încetez să fac singurul lucru la care mă pricep foarte bine.

— Nu, nu spun să încetezi să-l mai faci. Spun să *evaluezi*. Spun să *alegi*. Dacă vrei, poți da uitării tot ce-am spus azi.

— Pot?

— Bănuiesc că asta depinde de ce tip de om vrei să fii.

Domnul McArthur se ridică și întinse o mână.

— Sunt convins c-o să afli răspunsul. Te aștept oricând să vorbim.

Peter se ridică. Era cu câțiva centimetri mai înalt decât domnul McArthur, însă se simțea mai mic ca niciodată. Dădură mâna. Înainte să iasă, profesorul strigă după el:

— Hei, Peter?

— Da?

— Iepurașul.

Peter privi în jos. Evident, în mâna stângă strângea vechiul animal de pluș, atât de tare, încât fața i se transformase într-o bilă.

— Scuzați-mă, spuse Peter, după care îl aruncă înapoi pe canapea.

Afară se făcuse întuneric. Peter se simțea diferit; certitudinile lui dispăruseră odată cu lumina zilei. Și, ca tabloul să fie complet, cerul devenise brusc nefamiliar: pe fundalul vinețiu se profila o singură stea luminoasă, albastră ca safirul, de parcă ar fi fost o pată a după-amiezii pe care cineva uitase s-o șteargă.

Peter auzi o ușă deschizându-se undeva prin apropiere. Cineva ieșea din corpul de artă, vârtejul unei eșarfe multicolore pe care Peter știa sigur că ea o împletise — Eliza Olivi. Era pentru prima dată în ultimul an când ei erau singuri. Și, dintre toate zilele, chiar azi trebuia să se întâmple? Cum o numeau oamenii? Serendipitate?

— Eliza! strigă el. Vezi steaua aia? Nu-i așa că-i o nebunie? Și, cu toate că în mod sigur îl auzise, fata își văzu în continuare de drum.

TOTUL ÎNCEPUSE ÎN URMĂ CU UN AN.

Ca de obicei, Eliza lucra până seara târziu în laboratorul de fotografie. Acolo își petrecea cea mai mare parte a timpului, singură cu gândurile ei, cu muzica ei preferată și cu aparatul ei *vintage* Exakta VX (un fel de cadou de despărțire cu dus-întors de la mama ei, care se mutase în Hawaii alături de noul ei iubit, cu doar câteva săptămâni înainte ca Eliza să fi împlinit paisprezece ani). Era aceeași cameră foto pe care Jimmy Stewart o folosisese în filmul *În spatele ferestrei*, cu margini din piele neagră și cu o placă argintie lucioasă pe mijloc. Rotițele de deasupra erau zimțate și scoteau clicuri satisfăcătoare atunci când le trăgeai. Eliza ținea tot timpul aparatul într-un compartiment lateral al genții ei, astfel încât să poată ajunge cu ușurință la el în cazul vreunei urgențe estetice. O înșfăcare iute, precum pistolul cu șase gloanțe al unui cowboy, mereu pregătită să prindă acel cadru trecător.

Eliza considera fotografia cea mai înaltă formă de artă, întrucât era junk-food și *gourmet cuisine* în același timp, întrucât, preț de câteva ore, făceai zeci de fotografii, după care petreceai zeci de ore perfecționând doar o mică parte dintre ele. Îi plăcea cum ceea ce începea ca un act al imaginației se transforma într-o serie sistematică de operațiuni, organizate și ordonate și clare: pregătirea băii de fixare, dezvoltarea negativelor, alegerea celor mai bune poze și mărirea lor, admiratul imaginilor cum apăreau pe hârtia albă ca și când ar fi fost un soi de spălătorie întoarsă pe dos — un șir de rufe curate, întinse pe sârmă, care ușor-ușor se umpleau de pete și rămâneau agățate acolo, până ce acele

pete erau curățate pentru totdeauna. Și apoi urma decorul, crepuscular și umbros, perfect calibrat pentru creativitate, începând cu nuanța roșiatică a luminilor din camera obscură și terminând cu vasul de apă în care copiile ei stăteau aidoma unor frunze moarte pe suprafața unui heleșteu. Dacă nu era nimeni prin zonă, își conecta telefonul la boxă și punea Radiohead sau Mazzy Star, suficient de tare cât să facă întreaga încăpere să vibreze cu fiecare pulsație a basului, astfel încât să uite de lumea înconjurătoare. Scufundată în acel cocon de sunete și lumini stacojii, Eliza își imagina că era ultima persoană de pe Pământ. Și, din acest motiv, se sperie de moarte când cineva o atinse delicat pe umăr în timp ce examina o copie în proces de dezvoltare, căutând primul indiciu al frumuseții.

Se întoarse brusc cu mâna întinsă, ca și când ar fi vrut să plesnească o muscă. Dădu peste un băiat aplecat, care își ținea palma lipită de obraz.

— Au! Rahat! exclamă el.

Eliza fugi spre boxă și dădu muzica mai încet. Băiatul clătină din cap pentru a alunga durerea și se ridică în toată înălțimea lui imposibilă. Eliza se simțea enervată că îl recunoscuse, în același fel în care nu poți să nu recunoști actorii de la Hollywood pe copertele revistelor, chiar dacă îi disprețuiești cu toată ființa ta. Băiatul era Peter Roeslin, din echipa de baschet de la Hamilton.

— M-ai luat prin surprindere, se scuză ea, furioasă pe Peter fiindcă ea era cea care îl rănise.

— Scuze.

El stătea acolo, în semiîntuneric, înalt și suplu precum silueta unui copac mort.

— Hei, ce sunt alea? întrebă el, remarcând copiile care se uscau pe sârmă.

— Poze. Pot să te-ajut cu ceva?

Peter ignoră atitudinea ei tăioasă.

— O, doar cu muzica. Avem o întrunire sus. Consiliul elevilor.

Se apropie de una dintre fotografiile.

— Ce reprezintă pozele astea?

- Nimic interesant.
- Nu le am deloc cu arta. Sunt super-invidios pe oamenii ca tine.
- Ce pot să spun? Mersi pentru compliment.
- De ce sunt numai în alb și negru?
- De ce îți pasă?
- Nu știu. Pur și simplu mă interesează. Scuze.

Însă acum ea se simțea prost fiindcă fusese aspră.

— Nu-i nicio problemă, stai liniștit. Doar că mi-e greu să explic. Cred că fotografiile în alb și negru sunt mult mai oneste. Culoarea nu are... integritate.

Cam atât putea să exprime în cuvinte. Pentru a-i răspunde cu adevărat, trebuia să-i arate cum părțile negre dintr-o fotografie colorată erau mereu conturate cu roșu sau pătate cu galben. Cum părțile albe erau crem. Cum părțile gri erau atât de des contaminate cu albastru. Eliza simțise dintotdeauna că ficțiunea descria mai bine realitatea decât nonficțiunea (sau, în orice caz, realitatea *ei*); în același fel, fotografiile în alb și negru oglindeau viziunea ei asupra lumii, mult mai fidel decât o făceau fotografiile colorate. Uneori, ea visa în alb și negru.

— Ia te uită la puștiul ăsta, spuse Peter, indicând una dintre poze. Bietul de el!

- Da, e oarecum uimitor.

Fotografia pe care o studia Peter se întâmpla să fie chiar preferata ei. Fusese făcută în afara unei școli primare private, care se afla la doar câteva străzi distanță de Hamilton. Din întâmplare, Eliza trecuse pe acolo exact atunci când copiii se străduiau să se aranjeze singuri în ordine alfabetică pentru o simulare de incendiu, iar un băiat îi atrăsese imediat atenția. Era mai scund decât ceilalți copii din șirul său și îmbrăcat de parcă avea cu vreo zece ani mai mult: o pereche largă de pantaloni bej din bumbac și o cămașă cu un mic papion roșu — o ținută care nu ar fi fost O.K. nici măcar dacă el *ar fi avut* cu vreo zece ani în plus. În toate școlile găseai câte un puști de genul ăsta. Stătea chiar în mijlocul șirului său, exact unde îi era locul — un reprezentant al calmului —, în timp ce,

la fiecare capăt al șirului, elevii deveneau un roi bâzâitor care ieșea în evidență. Puteai deja să vezi dificilii ani ai pubertății întinzându-se înaintea lui, un câmp minat înțesat de refuzuri stânjenitoare pe ringurile de dans și de seri de vineri petrecute în singurătate. Era întemnițat în propria sa maturizare. Condamnat.

- Uneori mă simt ca puștiul ăsta, zise Peter.
- Glumești? Cum ai putea tu semăna cu puștiul ăsta?
- Știi tu. Să n-o iau razna. Să fiu cuminte.
- Și ce-ai face dacă n-ar trebui să fii cuminte tot timpul?

Nu intenționase să folosească un ton prețios, însă totul era prețios într-o cameră obscură. Peter o privi cu atenție și Eliza simți cum îi creștea pulsul. Era o nebunie. Nu știa nimic despre el. Și da, dintr-o perspectivă pur obiectivă, Peter era un tip chipeș, însă ea preferase dintotdeauna genul de artiști delincvenți — cei care deja puseseră bani deoparte pentru primele tatuaje și care la douăzeci și unu de ani urmau să aibă în portofoliu ziduri întregi de graffiti. Sau, cel puțin, asta e ceea ce prefera în mintea ei. În realitate, nu avusese niciodată o relație serioasă și, practic, își pierduse virginitatea din greșeală, într-o tabără de vară pentru artiștii în devenire, cu un tip *goth*, palid, care nu picta decât flori ofilite. Dar, stând acolo, în acel amurg roșu-sângeriu nefiresc, la doar câțiva centimetri de un străin frumos, care se întâmpla să facă parte din familia regală de la Hamilton, Eliza simți încolăcirea lăuntrică a dorinței, sau, cel puțin, dorința de a fi dorită.

— Nu știu, răspuse el cu jumătate de gură. Uneori, pur și simplu mi se apleacă. Antrenamente zi de zi. Învăț doar cât să trec examenele. Probleme cu prietena.

Eliza și-o putea imagina pe acea prietenă. Stacy cutărică.

- Am văzut-o. E brunetă, nu? Mai mult machiaj decât față?

Peter râse și, chiar și pe întuneric, Eliza observă momentul în care el își dădu seama că n-ar fi trebuit să râdă. Pentru a trece peste, băiatul se întoarse din nou spre poze.

- Mi-aș dori să pot face lucruri de genul ăsta. Mi-aș dori să pot...

— Ce anume?

Ochii lui Peter erau arămii în lumina roșie. Prea aproape, întinse mâna și o trase spre el, după care o ridică și își lipi buzele de ale ei. Eliza auzi lichidul de fixare revărsându-se peste marginea băii și împrôșcând podeaua. Peter o puse pe masă, continuând să o sărute, cu limba aspră în gura ei, iar mâinile lui tocmai își croiau drum pe sub tricoul ei, când luminile se aprinseră brusc.

O blondă slăbănoagă stătea între perdelele negre din cadrul ușii, cu gura căscată, de parcă era un personaj de desene animate care mima șocul.

— Ești proastă? țipă Eliza. Asta e o cameră obscură! Stinge lumina!

Fata se întoarse și o luă la fugă, cu tocurile clămpănind pe gresie ca un chicotit.

— Rahat! exclamă Peter.

— Asta e!

— E o prietenă de-a lui Stacy.

El era deja pe urmele ei, însă se opri în fața perdelelor.

— Ascultă, îmi pare rău pentru asta.

Eliza își trase tricoul în jos.

— Nu-ți face griji.

Peter dădu să spună ceva, după care se răzgândi și plecă.

Eliza fu surprinsă de propria ei reacție, ca să nu mai vorbim de acel sărut brusc, însă nu-și făcea prea multe griji. Presupunând că această scenă ar fi ajuns la urechile lui Stacy, care era cel mai rău lucru care se putea întâmpla? O confruntare? O bătaie? Oare un sărut era chiar atât de important în marea schemă a lucrurilor?

Da. Răspunsul era da.

A doua zi dimineată, când Eliza ajunsese la școală, cineva scrisese cu un flacon de vopsea pe dulapul ei un cuvânt mare și negru format din cinci majuscule: T-Â-R-F-Ă. Același cuvânt fusese scris pe câteva sute de bucățele de hârtie, care năvăliră din dulapul ei atunci când îl deschise, un șuvoi de anti-bilețele pentru Ziua îndrăgostiților. La fiecare colț al

cantinei era întâmpinată de priviri suspicioase, iar câteva fete o loveau cu umărul când treceau pe lângă ea pe culoarele școlii.

Prima zi fusese șocantă. A doua zi fusese iritantă. Și, odată cu trecerea timpului, situația devenise din ce în ce mai tristă, iar ea din ce în ce mai marginalizată. Dispunând de toate rețelele de socializare cu putință, Stacy și prietenele ei dădură sfoară-n țară tuturor elevilor de liceu, astfel încât, pe oriunde trecea Eliza, existau șușoteli și arătări cu degetul și zâmbete malițioase. Fata care se mândrise mereu că nu ieșea în evidență fusese brusc aruncată în lumina reflectoarelor, distribuită în rolul principal al unei producții liceene de rahat din *Litera stacojie*.

Situația era de-a dreptul nasoală, în toate felurile și formele cu putință.

Căci, apoi, lucrurile deveniseră mult, mult mai rele.

— Bună, Judy! o salută Eliza pe asistenta de la recepție. S-a trezit tata?

— Așa cred. Intră.

— Mersi!

Trecu pe lângă recepție și străbătu culoarul, însă era atât de zăpăcită, încât trecu pe lângă rezerva tatălui ei. Din cine știe ce motiv absurd, se gândea întruna la Peter, care în acea după-amiază strigase după ea în curtea școlii. Se străduise atât de tare să-l ignore, încât acum nici măcar nu-și putea aduce aminte ce anume spusese. Ceva legat de cer?

— Bună, tată!

— Iat-o pe Lady Gaga, spuse el, ridicându-se în capul oaselor.

Se obișnuise să-l vadă așa, sfrijit și chel, plin de tuburi și îmbrăcat doar cu un halat înflorat.

— Pentru a mia oară, aș dori să protestez împotriva utilizării acestei porecle.

— Știi doar că glumesc. Să-mi bag picioarele dacă Gaga nu e o cotoroanță prin comparație cu tine. (Din câte își amintea Eliza, tatăl ei înjurase mereu ca un-birjar, chiar și când se afla în preajma ei. Exista o

casetă video cu primii pași făcuți de bebelușul Eliza, însoțiți de strigătul repetat: „Să-mi bag picioarele, uită-te la fetița asta cum merge!” Și cu toate că mama Elizei dusese o campanie destul de serioasă împotriva fluxului constant de vulgarități, pierduse dreptul de a judeca pe cineva atunci când fugise de acasă.)

— Nu-i adevărat. Dar, oricum, îți mulțumesc.

Ca de fiecare dată, Eliza se așeză pe scaunul de lângă fereastră și începu să-și facă temele. Tatăl ei se uita la televizor și flirta cu asistentele. Încă îi mai rămăsese o fărâmă de accent fermecător din copilăria petrecută în Brooklyn, și cu toate că la câțiva ani după divorț existaseră câteva femei care fuseseră interesate de el, toate dădură bir cu fugiții când realizaseră că el încă își mai iubea fosta soție.

— Mai am nevoie de puțin timp ca să trec peste, se scuza el de fiecare dată.

Însă timpul nu mai fusese de partea lui. Dificil de crezut, căci doamnele nu prea se aliniau la ușa spitalului.

Înainte ca tatăl ei să se fi îmbolnăvit, Eliza crezuse că universul era un loc echilibrat. Dându-i la o parte pe cei super-norocoși și pe cei super-ghinionști, ea ajunsese la concluzia că cei mai mulți oameni sfârșeau cu aceeași cantitate de lucruri bune și rele. Ceea ce însemna că, dacă se întâmpla să fii ostracizat de către cei mai mulți elevi de liceu din cauza unui sărut tâmpit, urma să se întâmple ceva bun. Așa era corect.

Totuși, la scurt timp după momentul ilicit dintre Eliza și Peter în camera obscură, tatăl ei se internase la spital cu o durere de stomac bizară și persistentă, însoțită de o mică febră. După ce îi fuseseră făcute suficiente investigații cât unui șobolan de laborator, un oncolog sobru îi oferise diagnosticul cu toată empatia unui sistem GPS care te corectează când virezi greșit — cancer pancreatic în stadiul al III-lea. Ar fi putut la fel de bine să fie o tanti îmbrăcată într-o mantie neagră și ținând o coasă în mână. La început, Elizei nici măcar nu-i venise să creadă, luând în considerare toate celelalte rahaturi cu care avea de furcă. Însă acel diagnostic fusese primul ei test din ceea ce recunoștea acum ca fiind

regula fundamentală a vieții: lucrurile nu erau niciodată suficient de rele ca să nu poate deveni și mai rele.

Plânsese o lună întreagă, la ore și în autobuze, în dormitor și în sălile de așteptare, singură și lângă tatăl ei în timp ce el făcea tratamente de chimioterapie despre care doctorii spuneau că cel mai probabil nu aveau să-l ajute cu nimic, în afară de faptul că i-ar provoca stări de greață. Necazul fusese atât de profund, încât o transformase; devenise la fel de dură și de amortită ca o mână înghețată. Înainte mergea prin școală ca o leproasă, cu privirea mereu în pământ. Acum, dacă vreo târfuliță încerca să îi arunce o căutătură urâtă la coada de la cantină, Eliza pur și simplu îi întorcea privirea arogantă, până ce cealaltă fată devenea atât de agitată, încât trebuia să se uite în altă parte. Cel mai bizar lucru era că atitudinea ei glacială îi oferise un soi de prestigiu (diferența dintre un comportament rece și unul șmecher era, la urma urmei, o simplă chestiune de grad²). Se împrieteniise cu Madeline Seferis — cunoscută și ca Madeline Sifilis —, o elevă în ultimul an, renumită pentru promiscuitate, care îi prezentase o nouă metodă de a-și exprima nemulțumirile: o fustă mulată, o tonă de machiaj și ieșitul în cluburile în care paznicii nu îți cereau cartea de identitate și în care băieții de la facultate cumpărau băuturile. „Dacă tot ai parte de reputația asta, spunea Madeline, atunci poți la fel de bine să ai parte și de distracție.”

Însă, în septembrie, Madeline plecase la facultate, iar Eliza rămăsese din nou pe cont propriu. Într-adevăr, chimioterapia încetinise creșterea tumorilor, însă veștile bune erau o chestie ciudată când aveai de-a face cu o boală fatală. În loc de câteva luni, doctorii îi dăduseră un an. Acesta era felul în care puteai fi norocos fără să fii norocos. Acesta era felul în care puteai să fii învingător și să pierzi.

— A sosit cina, spuse o asistentă, ducând câte o tavă în fiecare mână, aidoma unei chelnerițe.

---

² Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe sinonimia dintre *coldness* și *coolness*, unde *cool* (sau *coolness*) are și rol argotic („mișto”, „șmecher”).

Se înfipseră în pastele prea fierte și în budinca extrem de dulce. Eliza își dădu seama că, în ultima vreme, cele mai multe mese le mânca de pe tăvile cantinelor.

— Doctorul spune că putem renunța la stent, așa că probabil mâine voi fi acasă.

— Super!

— Și tu? Vreo întâmplare succulentă azi la școală?

— Nu chiar. Ei bine, a fost ceva. Îți aduci aminte de Peter?

— Peter cel de anul trecut?

— Da. Azi a încercat să vorbească cu mine. Pentru prima dată de când... știi tu.

Tatăl ei clătină din cap. Știa povestea pe de rost.

— Măgarul ăla! N-are habar de nimic.

— Da.

— Stai puțin. O lovi în glumă cu furculița peste bărbie. Nu-ți place de el, nu-i așa? .

— Glumești? El, cum ar veni, mi-a distrus viața.

— Știu. Dar și maică-ta mi-a distrus viața, iar tu știi ce sentimente nutresc pentru ea.

— Da, știu.

Eliza le știa, doar că nu le înțelegea. Cum puteai să mai iubești pe cineva care te-a înșelat și apoi a fugit de acasă?

— Dar răspunsul e nu. Nu îmi place de el. Din partea mea, poate să se ducă dracului și să crape.

— Asa te vreau!

După cină, tatăl ei o sărută și scoase zece dolari din portofel pentru a plăti parcare de la spital. Eliza nu putea suporta să fie singură acasă, așa că se îndreptă spre Crocodile pentru a bea ceva și poate pentru a dansa puțin.

Tipul care conversă cu ea la bar avea probabil vreo douăzeci și doi de ani, cu o coamă blondă în stil afro bine întreținută și încrederea facilă a proștilor. Dansară. Se sărutară. Și, în tot acel timp, Eliza se gândi la Peter.

Peter, care uneori se simțea precum un băiețel cu papion roșu. Peter, care îi permisesse iubitei lui să distrugă reputația Elizei. Peter, care era în continuare cu aceeași prietenă.

Să-l ia naiba.

— Vrei să mergem la mine acasă? o întrebă blondul cu frizură afro.

— Nu merg acasă la necunoscuți, răspunse Eliza. Dar poți să vii tu la mine acasă.

El spuse că nu avea nimic împotriva. Toți spuneau asta.

În afara barului, câțiva punkiști stăteau în jurul unei pâcle de aburi și fum de țigară. Eliza îl recunoscuse pe unul dintre ei de la Hamilton — Andy Rowen. Părul lui șaten era lung până la umeri, și se părea că, în sfârșit, începuse să învingă acnea vulcanică pe care o căpătase odată cu pubertatea. Eliza cumpăraseră odată niște iarbă de la el, iar el îi oferise o reducere.

— Eliza! strigă el. Sfinte Siso!

Entuziasmul de a o vedea în afara campusului era atât de sincer, încât aproape că se simțea stânjenită.

— Salut, Andy!

— Unde te duci? Ar trebui să vă așezați și să stați cu noi.

— Scuze, noi tocmai plecam.

Andy se uită la ea, apoi la partenerul ei, adunând unu plus unu. Ar fi trebuit să le facă cunoștință, însă nu-și putea aminti numele tipului pe care urma să-l ducă acasă. Începea cumva cu J?

— OK, stați puțin. Vreți să vedeți ceva cu adevărat uimitor?

— Sigur.

Andy ridică degetul în sus. Ea urmări linia care se întindea din degetul său arătător în văzduhul întunecat. O singură sclipire de albastru-deschis, precum o gaură în pielea neagră a cerului. Nu cumva Peter spusese ceva legat de o stea?

— Demențial, nu-i așa? întrebă Andy.

Eliza știa ce voise să spună prin acel cuvânt; era unul dintre miile de sinonime pentru „mișto”: bestial, super, tare, beton. Dar, din cine știe ce

motiv, ea simțea că Andy îl folosise greșit. Steaua părea dementă în adevăratul sens al cuvântului. Dementă ca Vrăjitoarea din Vest³. Dementă ca ceva care voia să-ți facă rău.

Eliza fusese făcută târfă de întregul liceu. Nu vorbea cu mama ei. Tatăl ei era pe moarte. Dar, dacă învățase ceva din ultimul an, acela era că nicio cantitate de suferință nu te putea salva de și mai multă suferință. Iar acea stea era un semn clar că lucrurile nu se opreau acolo.

Cu adevărat dementă.

---

³ Aluzie la *Vrăjitorul din Oz*.

CE BINE ERA SĂ NU FIE PREZENT LA ORĂ.

Andy aruncă placa pe jos și sări pe ea, lăsând trotuarul să-l ducă fără efort spre celălalt capăt al campusului. Ce bine ar fi dacă toate lucrurile din viață ar putea fi așa — lipsite de efort. Dacă n-ar exista toată școala asta prin care să treci, și temele, și toate acele așteptări. Ce bine ar fi dacă te-ai putea trezi când vrei și să mănânci niște cereale cu scorțișoară și să asculți muzică și să tragi un fum și să conduci la școală oricând ai vrea și poate să mergi la o oră în cazul în care ai chef, dacă ești cu adevărat *interesat* de ora respectivă, iar apoi pur și simplu să te relaxezi în compania prietenilor tăi pentru tot restul zilei. Ce bine ar fi dacă...

— Andy Rowen!

Midge Brenner: profesoara de engleză a elevilor din clasele a unsprezecea și a douăsprezecea și unul dintre numeroșii profesori-dușmani ai lui Andy. Evident, îi era dor să-l vadă la ore, unde îl muștra zi de zi pentru părerea lui controversată asupra temelor (și anume, că reprezentau o încălcare flagrantă a drepturilor date de Dumnezeu la viață, libertate și fericire). Acum, singura modalitate prin care putea să aibă parte de bucuriile pe care i le oferea statutul de profesor era să-i strice buna dispoziție în *afara* sălii de clasă.

— Da?

— Ca elev în ultimul an, mă așteptam să știi că este interzis să te dai cu skateboardul în campus.

— Domnișoară Brenner, am uitat cu desăvârșire. Vina mea.

Andy făcu o schemă *ollie* pe loc, sări de pe placă, o ridică și se alese

cu o încruntare și mai profundă din partea lui Midge. Nu că ea ar fi avut ce să facă în această privință. Nu puteai fi trimis la biroul directorului când fusesseși *deja* trimis la biroul directorului. Rahatul ăsta era numit *excepția autorității de lucru judecat*.

— Îți mulțumesc, Andy!

— Pentru puțin.

De fapt, cu toate că fusesse trimis acolo, Andy nu porni spre biroul directorului. Anul trecut, el și domnul Jester ajunseseră la o înțelegere. Infracțiunile lui Andy erau frecvente, dar inofensive, iar directorul nu avea timpul sau energia necesare pentru a avea de-a face cu toate. În schimb, ori de câte ori Andy intra în bucluc, trebuia să se ducă la Suzie O, îndrumătorul elevilor.

Cu alte cuvinte, fusesse subcontractat.

Biroul lui Suzie O se afla la al doilea etaj al bibliotecii, departe de administratorii fasciști care lucrau în Bliss Hall. Acolo era liniște, căci niciun om nu petrecea vremea în bibliotecă dacă avea alte alternative. Firește, excepție făceau bibliotecarii, care mișunau în spatele biroului și prin sala de lectură, împrumutând fără nicio tragere de inimă prețioasele lor cărți. Se părea că îi vedeau pe elevi ca pe niște creaturi care trebuiau amuțite prin șușuieli; puteai purta cu ei o întreagă conversație care consta *doar* în sunete șușuitoare. Andy o salută militărește pe bibliotecara din spatele recepției în timp ce urcă scările și ieși din jurisdicția ei.

Când ajunse la al doilea etaj, o văzu pe Anita Graves ieșind din biroul lui Suzie, ștergându-se la ochi. Anita era fără doar și poate cea mai distinsă și mai eminentă fată din întreaga școală. Familia ei era foarte bogată, iar ea era foarte isteată — se zvonea că primise deja o scrisoare de acceptare de la Princeton⁴. Asa că de ce dracu' ieșea bocind de la Suzie O?

Îndrumătoarea o îmbrățișă scurt pe Anita.

— Să te gândești bine la ce ți-am zis, O.K.?

— Așa am să fac.

---

⁴ Una dintre cele mai de seamă universități din SUA.

Anita își trase nasul, apoi scutură din cap cu o singură mișcare violentă. Brusc, toată tristețea se risipi. Arăta ca de obicei — energică, atentă, imperturbabilă.

— Bună, Andy! îl salută ea, oferindu-i și un zâmbet când trecu pe lângă el.

— Bună!

Se întoarse să o privească îndepărtându-se. Drăguță cum sunt unele fete hipersensibile, ca un morman perfect de frunze măturate în care vrei să te arunci și să le împrăștii înapoi pe pajiște.

— Hei! strigă după ea. Orice-ar fi, nu merită osteneala!

Anita nu întoarse capul, însă își încetini pasul preț de o secundă, ceea ce era mai mult decât puteai cere de la o fată de rangul ei.

— Privirea la mine, Rowen!

Suzie O stătea sprijinită de tocul ușii.

— Bănuiesc că nu te afli aici în timpul celei de-a patra ore fiindcă-ți era dor de mine.

Andy rânji.

— Asta nu înseamnă că *nu* îmi era dor de tine.

— Intră!

Biroul lui Suzie era destul de drăguț. Avea o canapea maro pufoasă, suficient de lungă cât să te poți întinde, un minifrigider plin de sucuri acidulate și un coș mare cu un strat de fructe care ascundea o provizie secretă de aperitive adevărate — ceea ce Suzie numea „activatori de obezitate infantilă”. Dar cel mai bun era televizorul din colț, disponibil pentru ocazionalele difuzări de filme în timpul zilei, atunci când Suzie se afla într-o dispoziție bună.

Era o exagerare să-i numești amici, dar se înțelegeau destul de bine pentru un elev în ultimul an cu „probleme de comportament” și o îndrumătoare supraponderală la vreo patruzeci de ani. Andy putea să discute cu ea despre orice: alcool, droguri, fete, părinții lui de rahat și altele de genul ăsta. Desigur, această dezinvoltură nu începuse brusc. În primele sesiuni cu ea la care fusese obligat să participe, el tăcuse mâlc și

stătuse cu privirea ațintită spre perete până ce suna clopoțelul. Dar Suzie era isteată. Într-o zi, în loc să încerce să vorbească cu el, pusese primul sezon din *Urzeala tronurilor*. Și de parcă acest lucru n-ar fi fost suficient, începuse să recite dialogurile odată cu personajele. Fusese prea mult. Cum puteai să urăști pe cineva care memorase episoade întregi din *Urzeala tronurilor*?

— Domnule Rowen, cărui fapt îi datorez plăcerea de azi?

— Același lucru. Am fost prea amuzant pentru domnișoara Holland și-am facut-o să fie geloasă.

— Bănuiam eu. Vrei ceva de mâncare?

— Dă-mi niște Oreo, amice!

Suzie îi aruncă unul dintre pachetele albastre de biscuiți.

— Carevasăzică, au mai rămas cinci luni. Bucuros?

— C-o să ies din văgăuna asta de rahat? Clar.

— Și care-i planul după absolvire?

Lui Andy nu-i plăcea să vorbească *despre planuri*. Oare de ce adulții erau mereu obsedați de viitor? Se purtau de parcă prezentul nici măcar nu exista.

— Habar n-am. Să mă angajez. Să mă mut într-un apartament cu Bobo. Să mă dau cu skateboardul. Să fumez. Să mă bucur de viață.

— Sună bine. Ceva gânduri legate de facultate?

— Știi, am uitat cu desăvârșire să mă înscriu. E vina mea.

— Ce zici de Seattle Central? Ai putea merge la câteva cursuri, să-ți faci o părere.

Andy se strâmbă, iar Suzie ridică mâinile, precum un infractor prins asupra faptului.

— Vorbesc serios. Cândva, în țara asta era suficient să ai o diplomă. Acum vei fi norocos dacă vei lua un salariu minim pe economie cu ea.

— Nu mă interesează banii.

— Nu e vorba de bani. Mă bucur că nu te interesează banii. Vorbesc despre plictiseală. Crezi că școala e rea? Un serviciu plătit cu salariul minim pe economie face ca școala să semene cu un afurisit de Burning

Man⁵. Asta dacă nu cumva ai un soi de fetiș să execuți mecanic aceleași îndatoriri fizice, de opt milioane de ori pe zi.

— Poate că am.

Suzie râse.

— Da, știu că probabil părinții tăi te bat la cap tot timpul cu asta...

— Ba nu, o întrerupse Andy. Ei nu dau doi bani.

— Sunt sigură că nu e adevărat.

— Soro, crede ce vrei!

— Ceea ce cred e că n-ar trebui să-ți irosești potențialul întorcând burgeri pe undeva.

Andy desfăcu un Oreo și linse crema.

— Suzie, fără supărare, dar azi mă *stresezi* la culme, fir-ar să fie.

— Asta-i treaba mea.

— Credeam că treaba ta este să-i ajuți pe oameni să facă față stresului cu care deja se confruntă.

— Oamenii tulburați trebuie ajutați să se calmeze. Însă oamenii calmați poate c-ar avea nevoie de-un șut în fund.

Așezată, Suzie mimă un soi de șut în fund kung-fu.

— Oamenii stresați ca Anita Graves? Apropo, ce căuta aici?

— Toți oamenii au probleme.

— Aș face schimb de probleme cu ea.

— Nu fi atât de sigur.

— De ce nu-mi faci o favoare adevărată? spuse Andy, vârând în gură ultimul Oreo și vorbind în timp ce mesteca. Învăță-mă cum să fac sex. Bobo a început să-mi spună Maria, de la Fecioara Maria. E stânjenitor.

— În regulă. Lecția numărul unu, nu vorbi cu gura plină. E scârbos.

---

⁵ Burning Man (Omul în Flăcări), inaugurat în 1986, este un festival american artistic, care se desfășoară anual, pe parcursul a opt zile, în Black Rock City, un oraș construit temporar în statul Nevada. Evenimentul începe în ultima duminică din august și se încheie în prima luni din septembrie, care coincide cu sărbătoarea de Ziua Muncii (Labor Day).

Lecția numărul doi, du-te la facultate. Fetelor le plac băieții cu planuri.

— A, da? Ei bine, tu ai un loc de muncă și toate rahaturile, dar nu prea vād bărbați făcând coadă la ușa ta.

Se voise a fi un comentariu inocent, dar, imediat ce rosti cuvintele, atmosfera din încăpere deveni rece. Suzie nu mai zâmbea.

— Ești un copil bun, spuse ea, dar ai o latură malițioasă.

Andy voia să-i ceară scuze, dar nu știa cum. Numai gândul de a încerca îl obosea.

— Mă rog, conchise el, ridicându-se.

Împinse ușa lui Suzie de parcă era o persoană care încerca să-l hărțuiască.

După școală, Andy îl găsi pe Bobo așteptându-l deja în parcare, jucându-se cu capacul de la brichetă. Era îmbrăcat cu o pereche de jeanși negri mulați și un hanorac negru Operation Ivy — ambele împânzite de petice, rupturi și ace de siguranță.

— Maria! îl întâmpină el, ridicându-și de pe urechi o pereche de căști la fel de mari ca două nuci de cocos. Ai ajuns! Mă temeam că te-am pierdut pe vecie când ai fost dat afară de la ora lui Holland.

— Am supraviețuit. Așadar, ce-avem azi în program?

— Cam aceleași lucruri. Pierdem vremea pe-aici până ce ne plictisim, apoi plecăm. Le-am spus tuturor că ne vedem la șapte la Crocodile. Azi cântă The Tuesdays.

Bobo scoase din buzunarul hanoracului un pachet de țigări turtit, aprinse două și îi întinse una lui Andy.

— Ești sigur că nu vrei să repetăm puțin? întrebă Andy.

— Știi prea bine că nu cred în rahaturi din astea. Oricum, mai întâi trebuie să facem rost de-un spectacol.

— Nu pierdem nimic dacă ne pregătim.

Bobo clătină din cap.

— Frățioare, nu mă enerva. Hai, urcă-te pe skateboard.

Împreună, cutreierară campusul Hamilton, urcând pe balustrade și

sărind peste bănci și lovind coșurile de gunoi, până ce soarele începu să apună și atletii de la Hamilton ieșiră transpirați și extenuați din sala de sport. Apoi se suiră în combiul lui Andy, cumpărarea de mâncare de la McDonald's și porniră spre centrul orașului.

Crocodile era un club pentru toate vârstele, cu un sistem de sonorizare decent și cu o clientelă încântător de sordidă. Pe la șapte, zgomotele trupei The Bloody Tuesdays, pe scurt The Tuesdays, erupeau deja în interiorul barului ca o armă de distrugere în masă. Andy și Bobo comandară câteva pahare de cola (îmbunătățite cu romul din sticluta pe care Bobo o avea în buzunarul de la spate) și se așezară la o masă. Pe la jumătatea spectacolului sosi și restul găștii: Jess, Kevin și Misery, iubita lui Bobo. Săptămâna trecută își vopsise părul în verde și îi stătea bine.

Porniră să se alăture celor care dansau agresiv, deși pentru Bobo și Misery asta însemna să se frece unul de altul și să se sărute. Cumva, Andy putea auzi peste muzică clicurile pe care le scoteau piercingurile lor din limbă. Își dădu toată silința să le ignore.

Andy o cunoscuse pe Misery chiar în prima zi de la începutul clasei a unsprezecea și făcuse o pasiune pentru ea aproape pe loc. Era boboacă, dar avea deja o atitudine încrezătoare și nepăsătoare, iar pe deasupra mai era și punkistă. Din nefericire, înainte ca el să fi apucat să facă vreo mișcare, Misery îl cunoscuse pe Bobo. După câteva ore formau deja un cuplu. La început, asta îl scosese din sărite pe Andy, însă ce putea să facă? Bobo fusese mereu conducătorul micii lor haite — mai haios, mai nebun, mai dispus să intre în bucluc. Deja fusese suspendat de la școală de două ori; ar fi fost un miracol să apuce absolvirea.

Concertul luă sfârșit și ei se întoarseră la masă, uzi learcă de transpirație.

— Așadar, când o să cânte din nou Perineum? întrebă Misery.

— Când tipul ăsta o să scrie câteva cântece noi, răspuse Bobo, dându-i un pumn în umăr lui Andy.

Perineum era duoul lor punk rock/death metal. Pe perioada verii

cântaseră de câteva ori în deschiderea celor de la The Bloody Tuesdays, însă de atunci nu mai prestaseră. În ultimele câteva luni, Andy scrisese o mulțime de cântece, însă niciunul nu era potrivit pentru un vocalist care era convins că muzica — timpane = pugilist — sac de box.

— Haideți să ieșim afară, spuse Misery. Vreau să fumez.

Vocalistul de la The Tuesdays, un roșcat uriaș care se autointitulase Sângerosul, era deja afară cu basistul și admirau cerul.

— Mare șmecherie, spuse Sângerosul.

Andy ridică privirea. Steaua avea o nuanță de albastru-deschis, precum flăcările becurilor Bunsen de la laboratorul de chimie.

— Ce-i asta? întrebă el. O cometă, ceva?

— Probabil e un satelit, își dădu cu părerea Sângerosul.

Jess clătină din cap.

— Sateliții se mișcă.

— Nu tot timpul.

Ușa clubului se deschise, lăsând să iasă gălăgia de dinăuntru și un damf de bere. Andy o observă chiar înainte s-o recunoască — Eliza Olivi, la brațul unui tip blond cu o frizură afro extrem de ridicolă. Era mai mare decât ea și beat criță.

— Eliza!

— Salut, Andy!

Părea nerăbdătoare să plece, dar când el îi arătă steaua de un albastru ca gheața, Eliza o privi vreme îndelungată. Apoi o luă din loc fără ca măcar să-i salute.

— Ți s-au aprins călcâiele după ea, spuse Bobo.

— Tacă-ți fleanca!

— Haide, e inevitabil. Ești cel mai mare virgin de la Hamilton, iar ea e cea mai mare târfă. E doar o chestiune de probabilitate.

— Omule!

Oricum, era o remarcă tâmpită. Firește că avea o slăbiciune pentru Eliza. Toată lumea avea. Singura diferență era că el o plăcuse încă de la început, atunci când ea nu era decât o prezență tăcută în spatele sălilor de

clasă. Dar totul se schimbase după ce se cuplase cu fratele mai mare al lui Misery, jucătorul de baschet. Se zvonea că făcuseră sex în laboratorul de fotografie timp de vreo șase luni înainte ca prietena lui să fi aflat. Andy știuse mereu că zvonurile legate de promiscuitatea Elizei fuseseră în mare parte inventate, și totuși, ce căuta în compania unui oarecare de la Crocodile într-o seară din timpul săptămânii?

Uneori, Andy se întreba dacă mai înțelegea ceva pe lumea asta. De pildă, se gândise că părinții lui erau în regulă, până în momentul în care se despărțiseră. Și cu toate că încă îl vedea pe Bobo ca pe un frate, prietenia lor o luase razna de când Andy „încălcase pactul” în urmă cu un an. Nu vorbeau niciodată despre asta, însă atârna deasupra lor precum unul dintre acei nori imenși de Seattle care burnițau peste tine zile întregi. Doar că, în acest caz, Andy nu avea de-a face cu ploaia, ci cu o avalanșă constantă de insulte, crampe musculare și dispreț general.

— Maria, spuse Bobo, pocnind din degete. Gândești cam mult acolo. Crezi că trebuie să chem ambulanța?

Andy expiră fumul și încercă să elibereze toată angoasa odată cu el. Și ce dacă Bobo încă era supărat pe el? Și ce dacă Suzie O îl considera un măgar? Și ce dacă Eliza își desfăcea picioarele pentru un fraier cu frizură afro, când Andy probabil că n-avea să și-o tragă cu nimeni până pe la vreo treizeci de ani? Nimic nu conta cu adevărat. Astăzi era doar o altă zi de rahat într-o viață care uneori părea a fi o fabrică specializată în construcția zilelor de rahat.

— Viața e nașpa, spuse Andy.

Firește, un clișeu, dar asta nu însemna că nu era adevărat.

Bobo încuviință.

— Dă vina pe steaua albastră, zise el, greșind dinadins un vers al formației Radiohead⁶.

Andy se gândi că, la urma urmei, și steaua putea fi un țap ispășitor. Ridică degetul din mijloc spre cer.

---

⁶ Versul original: *Blame it on the black star (Dă vina pe steaua neagră)*.

— Să ți-o trag, stea!

Anita

ERA UN PLAN ÎNDRĂZNEȚ. CHIAR ȘI CÂND TRECU PE lângă bătrânul Steve de la ghereta amplasată la intrarea în Broadmoor, Anita tot nu era hotărâtă dacă avea să-l pună în aplicare. Apăsă pe un buton de pe parasolarul mașinii Escalade, pentru a deschide poarta privată care ducea spre casa ei. Aleea era lungă și dreaptă, mărginită pe fiecare latură de stejari. Coroanele le fuseseră de curând retezate, ceea ce făcea ca părțile lor superioare să arate grotești — echivalentul arboricol al lui Venus din Milo, cu zeci de membre retezate în loc de două. *Mai bine ai grijă*, păreau ei să spună, *altminteri vei sfârși ca noi*.

Anita închise ușa în urma ei. Menajera, Luisa, căra un morman de lenjerie spre spălător.

— *Hola, Anita!*

— Bună, Luisa.

— *En espanol!* insistă Luisa.

Anita studia spaniola la Hamilton, iar Luisa îi oferea din când în când lecții despre misterele subtile ale modului conjunctiv, diferențele dintre *ser* și *estar* și, când nu era nimeni prin preajmă, o brumă de termeni argotici, care-nu-trebuiau-niciodată-repețați, „direct de pe străzile din Bogota”.

— *Hola, Luisa! Como estas?*

— Nu chiar atât de rău. Mă duc să fac curat în casa de oaspeți, acum că bunicii tăi au plecat înapoi în Los Angeles. Nu c-aș avea prea multe de făcut. Sunt atât de curați!

— *Yo se.*

— Bunicii mei vin ca un uragan, continuă Luisa. Dar, cu ai tăi, uneori am senzația că nici măcar n-au trecut pe-acolo.

— *Si. Son locos.*

— *Estan locos.*

— Corect. *Lo siento*, Luisa, dar sunt puțin cu mintea în altă parte. L-ai văzut pe tata?

— *En la oficina.*

— *Gracias.*

Biroul tatălui ei dispunea de toată căldura unui frigider. În esență, el construise o sală de ședințe în casa lui, dotată cu un birou mare din sticlă și un scaun cu design modern, extrem de scump. La perete erau aliniat vreo douăsprezece dulapuri metalice pe care se aflau bibliorafturi gri din plastic. Singurul obiect din încăperea care avea cât de cât viață (la propriu și la figurat) era o cușcă din oțel inoxidabil, cu acoperișul sub formă de cupolă. Înăuntru, Bernoulli, cel mai trist papagal ara hiacint, sărea de pe cracă pe cracă, cârâind, facându-și nevoile și privind melancolic (sau cel puțin așa i se părea Anitei) pe fereastră.

Când intră în birou, tatăl ei citea din acel cotidian roz bizar cu care își băteau capul numai oamenii ale căror vieți se învârtteau în jurul banilor. I se părea amuzant ca un astfel de ziar să fie roz, când s-ar fi putut alege oricare altă culoare. Mai degrabă kaki, sau multicolor, pe scurt, o culoare care să fie pe măsura unui om influent. Privindu-și tatăl citind din acele pagini roz o făcea să se gândească la păpușile Barbie, la ghiozdanele Hello Kitty și la magazinele Claires. Firește, nu dădu glas acelei observații.

— Te-ai întors mai devreme, remarcă el, împăturind ziarul și punându-l pe birou.

— Consiliul elevilor. Nu prea sunt multe lucruri de dezbătut în această perioadă a anului.

— Sunt sigur c-ai fi putut găsi ceva de treabă, dacă te-ai fi străduit puțin. Hamilton e departe de a fi perfect.

Amuzant, era doar o altă pictură a negativismului în marele ocean

de critici în care tatăl ei o îneca de la naștere, însă acea picătură umplu paharul. Suzie O avea dreptate: era musai ca ceva să se schimbe.

— Azi am luat un șase, i-o trânti ea. Apoi, văzând furia gonind pe chipul tatălui ei asemenea unei armate crotropitoare, se grăbi să explice: A fost doar un test la matematică, așa că, atâta timp cât am grijă cu celelalte materii, media mea nu va fi în pericol. Chiar și doamna Barinoff a spus că a fost un pas greșit, extrem de rar. Exact așa l-a numit: „un pas greșit, extrem de rar”.

Când tatăl ei vorbi într-un târziu, folosi austeritatea apatică a unei ciuperci nucleare îndepărtate.

— Anita, înțelegi ce e aia o „acceptare condiționată”?

— Da.

— Înțelegi că, dacă media ta generală scade, Princeton și-ar putea retrage oferta?

— A fost doar un test.

— Dacă s-a întâmplat o dată, se poate întâmpla și a doua oară.

— Ei bine, n-o să fie sfârșitul lumii dacă nu mă duc la Princeton, spuse Anita și se făcu mică în așteptarea reacției.

Tatăl ei se ridică. Nu era un bărbat foarte înalt, dar, când se înfuria, semăna cu un uriaș.

— Domnișoară, decizia s-a luat în familie, de comun acord, și de fiecare dată când o pui la îndoială...

— Nu o... încercă ea să spună.

— De fiecare dată când o pui la îndoială, asta arată o lipsă de respect pentru tot ceea ce a făcut această familie pentru tine. Tot ce am sacrificat pentru ca tu să te afli în poziția de a merge la o universitate de seamă. Chiar ești atât de nerecunoscătoare? Chiar ai atât de puțin respect față de investițiile pe care le-am făcut pentru viitorul tău?

Iată și acel lucru absurd în legătură cu tatăl ei. Își câștiga existența făcând investiții și, la un moment dat, începuse să își considere fiica tot o investiție. Si cum funcționa o investiție? Băgai niște bani și, la un moment dat, așteptai o restituire. De aici și profesorii de pregătire și cărțile

săptămânale de citit și orele de franceză de sâmbătă dimineața. De aici și orele de stingere și prelegerile și „cinele-dicționar” (în timpul cărora tatăl ei îi cerea să turuie definițiile unor cuvinte obscure în timp ce mâncarea se răcea). De fapt, singurul motiv pentru care Anita mersese la Liceul Hamilton era fiindcă îndrumătorul de admitere pe care tatăl ei îl angajase insistase că existau șanse mai mari să fie acceptă la Princeton dacă absolvea o școală publică. Toate lucrurile pe care Anita le făcea trebuiau să aducă rezultate: multiplicarea investiției pe care o făcuse tatăl ei. Doar că el nu-și dorea mai mulți bani. Își dorea succes, își dorea prestigiu. Își dorea o fetiță neagră ascultătoare, cu un titlu academic important și cu o carieră serioasă — doctor, politician, antreprenor.

Ei bine, poate că nu-mi doresc niciuna dintre acele meserii! ar fi vrut Anita să strige. Poate că mă gândesc că n-ar trebui să fac ceea ce-ți dorești tu doar pentru că locuiesc sub acoperișul tău!

Cei mai mulți oameni de vârsta ei erau deja angajați în dificila sarcină de a schimba relația părinte-copil, de a transforma un regim dictatorial în ceva asemănător cu democrația. Însă problema era că Anita încă își considera tatăl a fi un soi de zeu. Un zeu neînsemnat, capricios, dar tot un zeu. Și, în oricare altă zi, dacă ar fi trebuit să stea acolo, ascultând răbdătoare în timp ce un zeu o numea o dezamăgire și o rușine și o delincvență, ar fi izbucnit în lacrimi. Dar nu și azi. Astăzi, Anita era puternică. Astăzi, Anita era calmă. Întrucât astăzi, Anita mințea. Nu luase niciodată în viața ei vreo notă proastă.

Fusese ideea lui Suzie O. Anita se dusese s-o vadă, deoarece se gândise că era pe punctul de a avea o cădere nervoasă. Ultimii trei ani fuseseră precum traversarea unui deșert lipsit de oază, presărat cu eforturi chinuitoare. Anita sperase că totul va lua sfârșit când avea să intre la Princeton, dar nu fusese așa. În realitate, așteptările nu făcuseră decât să crească pentru a ține pasul cu perspectivele ei îmbunătățite. Era ca și când cineva o provocase să-și țină respirația sub apă cât de mult putea, iar după ce doborâse toate recordurile mondiale și începuse să înoate înapoi pentru a-și revendica trofeul, descoperise că suprafața

înghețase.

— Poate c-ar trebui să-l dezamăgești, o sfătuiuse Suzie.

— Ce vrei să spui? Adică, să eșuez intenționat?

— Nici măcar nu trebuie s-o faci. Pur și simplu ai putea să te prefaci.

— De ce?

— Întrucât atunci vei vedea că nu e sfârșitul lumii dacă tatăl tău nu e de acord cu ceva. Și poate că și el o să vadă asta.

— N-o să vadă. Știu sigur că n-o să vadă.

Lacrimile se iviseră înainte să le poată stăpâni. Iar apoi, ratatul ăla de Andy Rowen o prinsese asupra faptului. Păruse de-a dreptul surprins, de parcă nu-i trecuse niciodată prin minte că ea era capabilă de sentimente umane normale.

— Orice-ar fi, nu merită osteneala, îi spusese el.

Cuvinte înțelepte, în pofida sursei. Ele erau cele care îi oferiră acum curajul necesar pentru a ieși din biroul tatălui ei chiar în toiul tiradei.

— Domnișoară? strigă el după Anita. Domnișoară, unde te duci?

Fugi în camera ei și rămase nemișcată, așteptând ca tatăl ei să pornească după ea și să continue să o dojenească. Însă el nu apăru; singura explicație era că paralizase din pricina șocului. Anita închise ușa și o blocă, după care scoase de pe raft albumul *Back to Black* al lui Amy Winehouse. Era ritualul ei secret anti-stres — porni pick-up-ul, dădu volumul suficient cât să nu se audă jos și, într-un final, se închise în dressing.

Nu o făcea ca să fie singură, deși îi plăcea să fie singură. Și nici n-o făcea fiindcă dressingul era întunecat și cald și confortabil, deși era toate acele lucruri. O făcea întrucât dressingul era singurul loc — avea uneori senzația că din întreaga lume — în care putea cânta fără să fie auzită.

De pe la opt ani, Anita visase să devină cântăreață. Și din momentul în care părinții ei descoperiseră acel vis, făcuseră tot ce le stătuse în putință pentru a i-l năru. Avusese parte de lecții de pian, asta până când profesorul Anitei făcuse greșeala de a permite un cântec de Alicia Keys în repertoriul ei. În decurs de o săptămână, pianul din camera de zi fusese

înlocuit de o masă solidă din lemn de stejar, iar Anita fusese înscrisă la cursuri de balet. În gimnaziu, corul fusese obligatoriu, dar, cumva, în serile în care se organizau concerte exista mereu vreun important eveniment de familie, astfel că dirijorul corului nu îi oferea niciodată Anitei vreo parte solo. Ca boboacă la Hamilton, își încercase norocul la muzicalul școlii — *În inima pădurii* — și fusese distribuită în rolul Vrăjitoarei. Însă, după două săptămâni de repetiții, când tatăl ei aflase despre asta, se dusesse la școală și îl luase pe regizor deoparte, explicându-i că în casa lor exista o regulă strictă — materiile obligatorii aveau prioritate față de materiile facultative. Rolul sfârșise prin a-i fi atribuit lui Natalie, o fată albă și slabă.

Tatăl Anitei știa că nu putea ceda nici măcar un pic, întrucât familia Graves avea muzica în sânge. Bobby, unchiul Anitei, era de meserie saxofonist, cutreierând țara în lung și-n lat cu orice formație îl angaja. Nu avea rădăcini, nu avea familie — pe scurt, nicio investiție. Benjamin Graves mai degrabă ar fi dat foc tuturor cluburilor de jazz din Seattle înainte să-și lase fiica să sfârșească în halul acela.

Însă nimeni n-o putea opri din cântat în dressing, unde nu exista nicio deosebire între vise și realitate, unde nu exista nicio nevoie de-a alege o cale sau alta. Acolo avea doar urcușul ceresc al coardelor, urletul strident al instrumentelor de suflat, clinchetul chitarei, puternica voce notorie a lui Amy Winehouse, care depășea granița dintre viață și moarte pentru a cânta în duet cu Anita. Iar liceul și facultatea și privirea severă de pe chipul tatălui ei se risipiră. Cântă fiecare piesă de pe album — fiecare vers, fiecare refren —, drogată ca o dependentă de heroină, până ce ultima notă tremură și muri.

Orice-ar fi, nu merită osteneala.

Anita simți ceva straniu punând stăpânire pe ea, o senzație de siguranță care crescuse în ea din momentul în care Andy făcuse acel comentariu nonșalant lângă biroul lui Suzie. Semăna puțin cu felul în care se simțea în acele nopți cu lună plină, când brusc era deprimată sau scoasă din sărite sau o lua razna, iar singura explicație pentru asta erau

stelele. Înainte de a se răzgândi, se furișă la parter, trecu de biroul tatălui ei, de Luisa și de mama ei și de mirosul de friptură de pui, ieși pe ușa principală și se sui în mașină. *Teoretic*, tatăl ei n-o pedepsise, însă acesta avea să fie un argument inutil atunci când urma să se întoarcă acasă.

Conduse încet pe lângă spitalul Swedish și intră în oraș, cu geamurile coborâte, chiar dacă asta însemna picături de ploaie gădilându-i brațul. Esperanza Spalding cânta toată săptămâna la Jazz Alley, iar Anita voia s-o vadă. Știa de Esperanza de pe YouTube. Fusesse un geniu în ale muzicii, predând la Berklee College of Music de la douăzeci de ani. Acum era vedetă.

Mulțimea de la Jazz Alley era mai în vârstă, cei mai mulți având patruzeci sau cincizeci de ani. Anita se așeză la o măsuță rotundă și comandă un Shirley Temple.

Sperase ca apariția Esperanzei pe scenă să-i aducă în suflet sentimentul de hotărâre și inspirație, dar, în vreme ce spectacolul continuă, ea deveni tot mai deprimată. Într-o parte era o artistă ridicol de talentată, trăindu-și viața în lumina reflectoarelor. Iar în cealaltă parte era Anita, privind din întuneric, menită unei existențe insignifiante și reduse la tăcere. La începutul perioadei de înscrieri pentru facultate, Anita sugerase că exista posibilitatea să aleagă și câteva școli de muzică pe lângă toate universitățile din Ivy League pe care tatăl ei le iubea atât de mult. Cearta care urmase fusese atât de mare, încât, la scurt timp după aceea, Luisa jurase că pusese mâna pe telefon și formase primele două cifre din 911.

Când Anita ieși din club, își dădu seama că nu-și mai verificase de câteva ore telefonul. Firește, avea vreo douăzeci de apeluri ratate și tot atâtea mesaje, toată de ACASĂ. Ascultă unul, însă se opri după primele cuvinte furioase și își goli imediat căsuța vocală.

Era o seară din timpul săptămânii, așa că pe străzi nu existau prea mulți oameni. Anita porni alene spre apă, în zona în care își făceau veacul vagabonzii din Seattle. Cutii din carton și saci de dormit. Păr neîngrijit, chipuri pustiite și haine în culoarea aripilor de porumbei. De sub banca

unei stații de autobuz, o pereche de ochi o urmări pe First Avenue. Se duse tocmai până la gardul din fier forjat cu ornamente și spirale, în spatele căruia strâmtoarea Puget Sound scânteia întunecat, și se apucă strâns de zăbrelele netede din metal. Se ridică de la pământ, imaginându-și că se înălța din ce în ce mai sus, sărind apoi în apă.

— Salut, surioară!

Se întoarse, așteptându-se din cine știe ce motiv să găsească un prieten. Însă bărbatul care stătea în spatele ei era un străin, înalt și negru, cu o cicatrice lungă șerpuind pe partea inferioară a chipului său.

— Salut, spuse ea.

— Cauți pe cineva?

— Nu.

— N-ar trebui să fii aici la ora asta târzie. Nu e sigur.

Înainte să poată spune ceva, se auzi o portieră trântindu-se, iar un polițist își croia drum spre ei cu un pas lung, agresiv.

— E vreo problemă aici? întrebă el.

— Nicio problemă, răspunse străinul.

Polițistul o privi pe Anita.

— Nu, domnule.

El nu părea să creadă asta.

— Domnișoară, ce-ar fi să vii cu mine? Cât despre tine — polițistul gesticulă spre străin —, așteaptă aici. Colegul meu vrea să discute un minut cu tine.

— Cum zici tu, frate.

Anita și polițistul traversară strada, trecând pe lângă luminile festive ale iahtului de croazieră.

— Domnișoară, ce faci aici de una singură?

— Nimic.

— Vrei să te duc acasă?

— Mașina mea e parcată în capătul străzii.

Polițistul puse o mână pe umărul ei.

— Te duci direct acolo, bine? O fată drăguță ca tine ar trebui s-aibă

mai mult grijă.

— Mulțumesc.

Urcă înapoi pe First Avenue; drumul era atât de abrupt, încât o obliga să încline capul pe spate, îndreptându-l spre cer ca pe un telescop. O singură stea albastră plutea printre toate celelalte stele albe, precum o mutație. Anita se simți țintuită în loc, prinsă între ochiul mort al acelei stele și grija indiferentă a agentului de poliție din spatele ei. Nu voia să se întoarcă la mașină, dar nici să rămână acolo unde era. N-ar fi avut nimic împotriva ca pur și simplu să dispară.

Orice-ar fi, nu merită osteneala.

Rosti cuvintele cu voce tare, însă acum erau goale, la fel de lipsite de însemnătate precum acel foc rătăcitor care se plimba pe cer. Suzie O se înșela. Anita nu era nefericită din cauză că lucrurile stăteau într-un anumit fel. Era nefericită deoarece spera întruna că lucrurile aveau să se schimbe. Dacă ar reuși să stârpească speranța, ar putea stârpi și tristețea.

Sosise vremea să se întoarcă acasă.

OARE ÎN LUMEA ASTA EXISTA CEVA MAI ÎNGROZITOR decât să te trezești alături de o persoană lângă care nu voiai să te trezești?

Numele său era Parker — măcar atât își putea aduce aminte. Dormea pe burtă și părul blond i se rotea în jurul urechilor precum vata de zahăr; la baza șirei spinării avea un puf. Eliza se strădui să nu-l trezească atunci când se ridică de pe pat și se îmbrăcă. Îi luă un sfert de oră în fața oglinzii din baie ca să alunge semnele care dădeau în vileag aventura ei de-o noapte alimentată de alcool. Își strânse părul nespălat într-un coc sălbatic și îl prinse cu două bețișoare negre. Rezultatul fu suficient de prezentabil, chiar dacă niciun fel de dichiseală nu i-ar fi putut alunga îngrozitoarea durere de cap. Pentru asta exista amestecul ei tradițional de apă cu nucă de cocos și Red Bull — Boașe-de-Taur⁷, așa îl botezase prietena ei, Madeline. Micul dejun fusese rezolvat.

Nu mai rămânea decât să se hotărască ce să facă în privința lui Parker. Cu toate formularele de externare și ultimele analize, tatăl Elizei avea să vină acasă cel mai devreme pe la două sau trei după-amiază, însă puturosul acela trebuie să se facă nevăzut până atunci. Și urma să fie nevoit să plece pe jos, întrucât Eliza îl adusesese cu mașina până aici. Lăsa un bilet pe noptieră: *Dacă citești asta, ar trebui să dispari din casa mea. Prea răutăcios? Posibil. Însă era mult prea mahmură ca să-i pese.*

De-abia atunci când văzu ceasul de la bordul mașinii își dădu seama cât de devreme era. Totuși, să petreacă o oră în plus la școală era mult

---

⁷ Joc de cuvinte: în lb. engleză, *nuts* se poate traduce atât prin „nuci”, cât și prin „boașe”.

mai bine decât să o petreacă singură în casă cu o greșeală leșinată. Porni radioul, care era pe știri — o recitare monotona a unor catastrofe internaționale —, apoi schimbă postul. Muzica anilor optzeci era fără îndoială mai bună pentru suflet.

Parcarea de la Hamilton era aproape goală. Eliza dădu radioul mai tare, scoase o pătură din portbagaj și o întinse peste capota caldă. Se rezemă de parbriz...

Cineva o zgâlțâia de picior. Eliza deschise ochii și fu întâmpinată de un cer alb-cenușiu, uniform, cu excepția acelei ciudate pete albastre de lumină. De ce se afla în continuare acolo?

— Bună dimineața, doamnă coțofană!⁸

Eliza se îndreptă de spate și practic se lovi de rânjetul implacabil al lui Andy Rowen. Acesta purta o pereche de jeansi largi și un hanorac gri deschisat peste un tricou cu chipurile palide și aiurite ale celor de la The Cure.

— O noapte dificilă? Întrebă el.

— Puțin.

— Blondinul n-a prestat în pat?

Eliza îi ignoră întrebarea.

— Cât e ceasul?

— Conform ceasului meu — Andy își ridică mânăca și privi cu atenție spre întinderea albă și goală a încheieturii lui —, e cam pe la jumătatea primei ore.

— Pe bune? Să-mi bag picioarele!

Eliza sări de pe capotă.

— Care-i problema? Eu mereu ajung la școală pe la ora asta și, ce să vezi, lumea continuă să se învârtească.

---

⁸ Se spune că în unele zone din Marea Britanie este de rău augur să zărești o coțofană singură. Prin urmare, pentru a evita ghinioanele care li s-ar putea întâmpla, oamenii aleg să le salute. (În mod normal, coțofenele se împerechează pe viață, iar dacă zărești doar una, acesta este un semn al tristeții, întrucât înseamnă că și-a pierdut partenerul.)

Ghiozdanul ei nu era pe bancheta din spate și nici în portbagaj. Probabil că, în goana ei de a se îndepărta de Parker, îl lăsase acasă.

— Rahat! exclamă ea, lovind un pumn în caroseria mașinii.

— Hooo! o opri Andy. Calmează-te, soro. E doar școală.

Eliza inspiră adânc, apoi vorbește pe un ton calm și ironic.

— Asta s-ar putea să te șocheze, dar să știi că unora dintre noi chiar ne pasă de anumite lucruri. Sunt sigură că tu crezi că asta-i penibil sau gay sau ceva de genul, dar putem să mai purtăm o conversație despre asta peste vreo zece ani, când tu încă vei locui în pivnița mamei tale și vei lucra la Chipotle, iar noi, ceilalți, vom duce vieți adevărate.

Porni cu pași apăsați spre campus, simțindu-se deja vinovată că izbucnise; nu pe Andy era mânioasă.

— Iisuse, spuse el, probabil c-a fost o partidă de sex penibilă.

— A fost, răspunse Eliza, fără să se oprească.

Însă fu bucuroasă să-l audă râzând în urma ei.

Nu se putea concentra la ora de chimie. Steaua albastră continua să apară pe neașteptate în gândurile ei, precum amintirea unui vis urât. Și, de fiecare dată când se întâmpla asta, inima i-o lua la goană.

De-abia la prânz, când trecu din întâmplare pe lângă masa din colțul încăperii, cel mai îndepărtat de ferestre, se gândi să pună întrebări în legătură cu ea. Poate că era o prejudecată să o numească „masa tocilarilor”, și totuși, nu puteai să treci peste faptul că o școală era împărțită pe facțiuni și că una dintre acele facțiuni se întâmpla să fie formată în principal din băieți inteligenți, nu foarte atrăgători și lipsiți oarecum de o viață socială, alături de câteva fete care încă nu învățaseră cum să se îmbrace și să se machieze și să pretindă că sunt mai prostute decât erau cu adevărat. Fetele au fost cele care o priviră cu suspiciune pe Eliza atunci când se așeză la masă, ca și când ea era emisarul vreunui trib de amazoane care se strecura printre ei pentru a le fura neamul bărbaților. Băieții încercară să rămână indiferenți, dar nu reușiră să-și țină în frâu freamătul de adorație pentru ea.

— Salutare! spuse ea. Eu sunt Eliza.

Un băiat cu o claie de păr șaten aranjată într-un *mullet*⁹ nefericit întinse o mână. Avea un aer de autoritate și părea să se simtă în largul său.

— Bună, Eliza! Eu sunt James!

— Salut, James!

James îi prezentă și pe ceilalți de la masă, însă Eliza nu reținu niciun nume.

— Te afli aici din pricina lui Ardor, nu-i așa?

Privirea lui James era intensă, aproape maniacală, tipică celor extrem de inteligenți. Eliza știa că era cât de cât isteată, însă geniile tot o băgau în sperieți. Nu îi plăcea gândul că cineva putea să vadă mai mult din ea decât voia să arate.

— Ce e Ardor?

Una dintre fete răspunse fără să-și ridice privirea din revista ei japoneză de benzi desenate.

— Este numele pe care JPL i l-a dat asteroidului. ARDR-1388.

— Ardor, îi explică James, este un obiect cosmic din apropierea Pământului, sau OAP, o categorie care include asteroizi, meteorizi și comete care orbitează aproape de planeta noastră. La NASA, oamenii de știință de la Jet Propulsion Laboratory le supraveghează în permanență pe toate. Asta este treaba lor.

— E mare?

— Suficient de mare cât să ne șteargă pe toți de pe fața pământului.

— Păi și eu de ce n-am mai auzit până acum de el?

James ridică din sprâncene.

— Vizitezi în mod regulat site-ul JPL pentru noutăți în legătură cu OAP-urile? Ții pasul cu jurnalele astronomice contemporane?

— Nu.

---

⁹ Tunsoare la modă între '80-'90, cu părul tuns scurt în creștet și pe laterale, și lung la spate.

— Acum știi de ce.

Eliza își dădu toată silința să zâmbească pe durata acelei ploi cu meteoriți condescendenți.

— James, îți mulțumesc. Mi-ai fost de mare ajutor.

Se ridică. În cealaltă parte a cantinei, Peter Roeslin și Stacy, care era în continuare iubita lui, o priviră pe Eliza exact în același timp. Ea pretinse că nu-i văzu.

— Hei! strigă James, fluturând din mână pentru a-i atrage atenția. În cazul în care te întrebi dacă ar trebui sau nu să-ți fie frică de Ardor, n-ar trebui.

— Nu mă tem.

— Firește că nu, spuse James pe un ton care sugera că el câștigase deja. Dar, în cazul în care te *gândeai* să te temi la un moment dat în viitor, voiam să-ți spun că nu ai avea de ce. Șansele ca asteroidul să lovească pământul sunt minime. În realitate, toate lucrurile pentru care trebuie să ne facem griji sunt deja aici, pe planeta Pământ.

— Parcă ai spus că n-ar trebui să ne fie teamă.

— Am spus că n-ar trebui să te temem de un asteroid. Trăim în secolul douăzeci și unu. Nivelul oceanelor crește. Dictatorii nebuni au acces la arme nucleare. Corporatismul și îndoctrinarea celor din mass-media au distrus bazele democrației. Cei care nu se tem sunt niște idioți.

Exista ceva violent în felul în care James pronunță ultimul cuvânt — „idioți” —, de parcă era înconjurat de ei chiar în acel moment, iar ei erau dușmanii lui.

— Mersi din nou, James!

— N-ai pentru ce. Ai grijă de tine.

*

După școală, câteva zeci de elevi se adunaseră pe pajiștea de lângă sala de masă pentru a privi cerul. Cineva adusese un telescop din laboratorul de științe, cu toate că era folosit în principal pentru a privi în

gurile oamenilor și în birourile de la ultimul etaj din Bliss Hall. Toată lumea glumea și se simțea bine, însă Eliza era în continuare sâcâită de o senzație rău-prevestitoare. Chiar dacă James avea dreptate, nu era ușor să fii relaxat în legătură cu o rocă uriașă care gonia înflăcărată prin cer cu un catralion de kilometri la oră.

Când se întoarse mai târziu la apartament, tatăl ei se afla în fața televizorului, urmărind știrile. Deși știa că el era la fel de bolnav indiferent de locul în care se afla, Eliza crezuse mereu că tatăl ei arăta de un milion de ori mai sănătos acasă decât în acel infern bej fluorescent pe care ei îl numeau spital — tot numai aparate cu bipuri și paturi mecanice și mirosuri de moarte.

— Salut, tată!

— Salut, Gaga! Se pare că cineva ți-a lăsat o scrisoare de dragoste pe masa din bucătărie.

O bucată de hârtie ruptă dintr-un caiet, cu o caligrafie copilărească, aranjată sub forma unui cort mic: *Mersi că m-ai lăsat să merg pe jos într-o suburbie, târfa dracului.*

— Vrei să vorbim despre asta? o întrebă tatăl ei.

— Cătuși de puțin.

Se așează pe un fotoliu roșu și pufos de lângă canapea. La televizor, câțiva prezentatori de știri vorbeau despre asteroid, care, în reproducerea 3D, semăna cu o rocă incoloră pătrunsă de cratere, o mică lună diformă.

— ... noul nostru prieten, imposibil de ignorat, va mai fi cu noi pentru cel puțin câteva săptămâni. Etichetat ARDR-1388 de către oamenii de știință care l-au descoperit, acum asteroidul este numit cu afecțiune Ardor.

Reproducerea asteroidului dispăru, fiind înlocuit de un bărbat cu barbă albă, ochelari cu ramă metalică și prea mult entuziasm. Subtitlul spunea că era Michael Prupick, profesor de astronomie și astrofizică la Universitatea din Washington.

— Dacă Ardor a ieșit din orbita sa, îl vom putea vedea arzând pe cerul nostru în timp ce iese din Calea Lactee și intră în spațiul cosmic. Se

prea poate ca obiectele din apropierea Pământului să se aleagă cu o reprezentare proastă în blockbusterele de la Hollywood, însă le sunt extrem de utile astronomilor, ca să nu mai vorbim de faptul că unele companii miniere cercetează diferite metode de a exploata, în viitorul foarte apropiat, asteroizii de genul acesta ca sursă de elemente rare. Pe scurt, n-am putea fi mai încântați de-atât în legătură cu apariția lui Ardor.

Prezentatorii de știri își făcură din nou apariția pe ecran.

— Vânzările telescoapelor la magazinele locale de jucării și obiecte de camping au crescut deja cu douăzeci la sută săptămâna aceasta...

Tatăl Elizei dădu televizorul pe mut.

— Așadar, ce biet nătâng ai lăsat să meargă pe jos în suburbie?

— N-am spus adineauri că nu vreau să discutăm despre asta?

— Am fost cumva de acord?

Rămaseră în tăcere preț de câteva secunde, în timp ce capetele vorbitoare de la televizor își continuau mișcările de Muppets, însă Eliza simțea că tatăl ei își aduna energia pentru o nouă încercare.

— Vreau doar să știu c-o să poți avea grijă de tine. Ținând cont că eu mă îndrept, știi tu, spre marginile tabloului, iar mama ta și tot ceea ce...

— Nu începe.

— Vreau doar să spun că astfel de lucruri nu-mi dau pace, bine? Dă-mă în judecată, la dracu'.

Eliza crezuse că regulile erau clare, chiar dacă nu fuseseră niciodată enunțate în mod explicit. Ea și tatăl ei nu aveau să aducă niciodată în discuție (1) faptul că, într-un an, el avea în mod sigur să părăsească această lume sau (2) faptul că mama Elizei se îndrăgostise de un alt bărbat și se mutase cu el în Hawaii. Iar acum tatăl ei le încălcase pe ambele. Se ridică și se așeză lângă el pe canapea.

— Tată, ce s-a întâmplat?

— Nimic. Nu știu. Cred că e afurisita aia de rocă. M-a bulversat rău de tot.

— Am vorbit despre ea cu câțiva copii de la școală. Ei mi-au spus că

n-ar trebui să-mi fac griji.

Tatăl ei dădu din umeri.

— Poate. Dar, în orice caz, poți să mă faci și pe mine să mă simt bine în privința unui lucru?

Eliza știa deja ce urma să spună.

— Nu.

— Haide!

— Am mai discutat despre asta. Dacă mama vrea să vorbească, poate să sune.

— A încercat asta.

— N-a mai făcut-o de anul trecut.

— Asta din cauză că, de fiecare dată când încerca să vorbească cu tine, tu îi spuneai că e o persoană de rahat și îi închideai în nas!

Tatăl ei chiar țipase la ea; Eliza nu-și putea aminti când făcuse asta ultima oară.

— A meritat-o.

— Ba nu, n-a meritat-o! Eliza, eu i-am spus că putea să plece.

Vocea îi deveni din nou calmă. Își puse mâna peste a ei.

— I-am spus că putea să plece. Fiindcă era îndrăgostită. Și era inutil să mă cert cu ea. Ar fi fost ca și când — gesticulă spre televizor — aș fi încercat să opresc asteroidul ăla cu un rahat de pistol. Dar știu că a durut-o sufletul să plece.

— Și tot a făcut-o.

Tatăl ei încuviință.

— Da. A făcut-o.

— Iar eu nu am de gând s-o iert.

— Ei bine, asta-i cu totul altceva. Eu nu-ți cer decât să vorbești cu ea.

Eliza își dădu ochii peste cap.

— Iisuse! Bine. Am să mă gândesc la asta.

— Bun.

O bătu ușurel peste mână.

— Ce-avem de mâncare?

— Mă gândeam să fac ceva.

— A, da?

— Da. Ceva de genul, să iau telefonul și să comand de la Pagliacci's.

Tatăl ei zâmbi, unul dintre acele zâmbete melancolice, de parcă deja îi era dor de ceva ce încă nu dispăruse. Tipul acela de zâmbet care o făcea să vrea să plângă.

— Sună bine, spuse el.

ANITA SE PREGĂTISE SUFLETEȘTE PENTRU INTEROGATORIU. Se pregătise sufletește pentru muștrare. Se pregătise sufletește pentru amenințări, pedepse, tăceri, degete fluturate, capete clătinate și toate celelalte rahaturi obișnuite ale părinților, care în mod sigur aveau să apară ca urmare a evadării ei bruște de la Casa Graves în urmă cu o săptămână. Totuși, nu se pregătise sub nicio formă pentru pierderea cheii de la mașină. Odată cu ea se dusesse și sufletul vieții de adult — libertatea de a fi singură. Acum era sub supraveghere permanentă. În fiecare dimineață, tatăl ei o lăsa la Hamilton în drum spre serviciu și, în fiecare după-amiază, mama ei sosea la trei patruzeci și cinci fix pentru a o lua acasă. Anita nu era lăsată singură nici măcar în casă. La fiecare douăzeci de minute sau pe-acolo, cineva bătea la ușa ei doar pentru a se asigura că nu sărise pe Fereastră ca Rapunzel sau ca Julieta.

Un rău puțin mai mic era postul de radio pe care tatăl ei îl asculta în mașină.

— Intelectualii de la NASA vin astăzi cu o mică știre legată de prietenul nostru Ardor, spuse un prezentator infatuat pe care practic îl puteai auzi devenind tot mai gras și mai prost pe măsură ce vorbea. Orice om s-ar aștepta la ceva mai bun de-atât, ținând cont că tot ceea ce fac ei e să cheltuiască banii noștri de pe taxe și impozite și să se plângă că nu primesc suficienți bani din taxele și impozitele noastre, dar, hei, cine sunt eu ca să-i judec? În orice caz, estimările inițiale spuneau că asteroidul se afla la vreo trei milioane două sute de mii de kilometri distanță de Pământ în timp ce trecea prin sistemul nostru solar. Acum, însă, ei susțin

că ar fi mai degrabă vreo opt sute de mii de kilometri, ceea ce în termeni de spațiu cosmic e cât o bărbiereală. Și e amuzant, știți, fiindcă toți acei tipi de la NASA ne inundau *literalmente* cu toate acele discuții despre cum oamenii se fac vinovați de schimbările climatice și de găurile din stratul de ozon și de toate acele chestiuni despre care noi știm că nu reprezintă cu adevărat o problemă, iar acum avem asteroidul ăsta de care trebuie să ne ferim de parcă ar fi un glonț din *Matrix*, și intelectualii spun doar: „A, păi nu prea l-am văzut, scuze”. Așa că poate tipii ăștia trebuie să-și modifice puțin prioritățile, asta zic. Revenim după publicitate.

— Profesorii voștri de știință vă vorbesc despre încălzirea globală? întrebă tatăl Anitei, dând radioul mai încet.

— Puțin.

El clătină din cap.

— Firește. Am să-ți dau câteva cărți pe care să le citești când ajungi acasă. Și-ai să le citești.

— Bine.

Singura veste bună a acelei zile era că, fiind miercuri, consiliul elevilor se reunea pentru o ședință. Aceste întruniri puteau ține între douăzeci de minute și doua ore, iar mama Anitei nu prea era genul de persoană care să aștepte în parcare atât de mult timp. Asta însemna că Luisa era cea care urma să vină, iar Anita știa că se putea baza oricând pe ajutorul ei.

Țelul era să pună punct ședinței cât mai repede cu putință. Dacă Anita era norocoasă, putea câștiga suficient timp pentru a mânca un burger la Dicks pe Capitol Hill. Deși trecuse doar o săptămână, tânjea după gustul lumii de afară precum un prizonier care executase zece ani dintr-o pedeapsă cu închisoarea pe viață.

Conform regulamentului intern de la Hamilton, la consiliul elevilor trebuiau să participe câte un băiat și o fată din fiecare an. Anita și Peter Roeslin, jucătorul de baschet, îi reprezentau pe elevii din clasa a douăsprezecea. Elevii din clasa a unsprezecea erau Damien Durkee și Krista Asahara. Krista era unul dintre acei tocilari mega-înfocați, care nu

putea să priceapă de ce și-ar dori cineva să se certe cu ea în privința oricărui subiect. De asemenea, era destul de evident că se îndrăgostise de Peter. Elevii din clasa a zecea erau reprezentați de către Charlie Howard și Julia Whyel, iar bobocii de către Ajay Vasher și Nickie Hill. Reprezentații celorlalte clase se lăsau pe mâna Kristei în toate chestiunile.

Anita făcu prezența, trecu în revistă lucrurile dezbătute la ședința anterioară (posibilitatea unor mese de prânz vegetariene o dată pe lună și fondarea unei echipe de fotbal de masă) și trecu la lucrurile aflate pe ordinea de zi. Singura chestiune urgentă era Olot, balul școlar unde fetele invitau băieții, care necesita o temă. Ca de obicei, Krista fu prima cu mâna ridicată ca Statuia Libertății și cu o idee promptă.

— Așadar, ziarele ne informează că Ardor — știți, asteroidul? — va trece pe lângă noi în aceeași săptămână cu balul. Ce-ați zice dacă am alege o temă spațială? Nu științifico-fantastică, ci mai mult, cum să zic, astronomie, toate planetele și stelele și chestiile de genul ăsta.

— Sună bine! spuse Anita, văzând deja luminița de la capătul tunelului.

— Putem împodobi toți pilonii și pereții în fetru negru, sugeră Nickie. Și putem folosi luminițe de Crăciun pentru stele. Va fi super drăguț, și, în același timp, ieftin.

Ajay mereu intervenea când era menționat bugetul.

— Putem ruga colegii să aducă luminițele de acasă. Toți au în pivniță o cutie și, de obicei, chiar dacă nu funcționează, e doar un singur bec ars.

Krista era la fel de luminoasă ca un bec nou când trase concluzia că întregul ei concept era un mare succes.

— O supunem la vot? întrebă Anita, aruncând o privire spre membrii consiliului. Toți cei care își doresc ca balul Olot să aibă o temă spațială să spună „da”.

Urmă un cor de „da”-uri.

— Perfect! Fiecare o să născocască idei pe cont propriu, iar la următoarea întrunire le vom alege pe cele mai bune.

Krista bătu palma cu Nickie și Ajay.

— Ei bine, asta este tot pe ordinea de zi. Mai există vreo chestiune pe care doriți s-o dezbatem?

Anita se temea că Charlie va aduce în discuție subiectul său preferat: problema imposibilă, ireverențioasă și totuși bizar de controversată a posibilității de a fuma marijuana în interiorul școlii, acum că în stat era legal. Însă se pare că era la fel de nerăbdător ca ea să dispară de acolo.

— Atunci, se pare c-am terminat, spuse Anita. Vă mulțumim tuturor pentru participare...

— Ceea ce facem aici e o glumă.

Capetele se întoarseră. Peter stătea pleoștit în scaunul lui, părând ciudat de morocănos. Nu avea tendința să spună prea multe la întrunirile consiliului, excepție făcând conversațiile în care se discuta despre sport sau nutriție.

— Peter, despre ce vorbești?

— Vreau să zic, n-ar trebui să ne pese și de alte lucruri în afară de baluri și fotbal de masă? N-am putea încerca să facem un singur lucru care să conteze cu adevărat în lumea reală?

— Ca de pildă? întrebă Anita, incapabilă să-și ascundă frustrarea din glas.

Ca să fie sinceră, era de acord cu el. Uneori avea senzația că tot ceea ce făceau ei acolo era să-și extindă CV-urile în timp ce se ospătau cu pizza plătită de Hamilton. Dar fix azi trebuia să-l apuce muștrările de conștiință?

— Nu știu, răspunse Peter. Faza e că lumea asta s-a dus în cap. Chiar și-aici, la școală, îi avem pe toți puștani ăștia care probabil la un moment dat or să renunțe sau cel puțin n-or să meargă la facultate. Nu putem face ceva în legătură cu asta?

Se așternu liniștea. Apoi, din fântâna pasiunii pe care o făcuse pentru el, Krista ridică o găleată proaspătă de entuziasm:

— Peter, sunt total de-acord cu tine.

Anita inspiră adânc. Ședința era departe de a se fi terminat.

— Idei? întrebă ea.

Peter era exact genul de băiat cu care părinții ei își doreau ca ea să iasă. Sau poate că „își doreau” era puțin cam exagerat — probabil că părinții ei ar fi fost mândri nevoie mare dacă fiica lor n-ar fi vorbit niciodată cu un băiat până la terminarea facultății. Dar dacă ea *avea* să se implice într-o relație, Peter ar fi fost prima lor alegere. Era sportiv, nu neapărat un punct forte, însă Peter era un sportiv înscris la Stanford, ceea ce însemna clar o carieră. Ba chiar avea și fizicul potrivit aceluși rol — înalt, chipeș și alb ca neaua (părinții ei nu se rușinau că erau negri, însă considerau pielea albă a fi sinonimă cu succesul material, în timp ce bănuiau că cei mai mulți copii negri erau, în cel mai rău caz, traficanți de droguri, și, în cel mai bun caz, ratați care trăiau pe banii altora. Anita aproape că se putea vedea împreună cu un tip de genul ăsta. Ar fi pariat pe mulți bani că Peter se descurca de minune la capitolul „impresionarea părinților” și că probabil arăta al naibii de bine la bustul gol. Totuși, exista o problemă, deloc de ignorat, și anume că era puțin cam prost. Nu prost de bubuie. Nu prost în genul trage-de-ușa-pe-care-scrie-împinge sau $2 + 2 = 5$. Doar că nu înțelegea gluma din prima. Nu era foarte ager. Și deși era frumos ca un model de la Abercrombie & Fitch, pe ea nu o impresiona cu nimic fără acea sclipire.

Consiliul elevilor ținu două ore și cincisprezece minute, timp în care discutară de toate, de la mese pentru săraci în cantina școlii și prelegeri săptămânale pe subiecte ca foamea în lume și schimbările climatice, până la demodatele vânzări de plăcinte. Peter manifesta același entuziasm absurd la fiecare idee nouă pe care o auzea, fiind susținut de Krista și de ceilalți elevi din clasele mai mici, ceea ce însemna că Anita trebuia să fie vocea rațiunii.

— Direcțiunea nu ne va da aprobare să aducem oamenii străzii în campus.

— Puteți programa toate prelegerile pe care le vreți, dar nu îi puteți obliga pe oameni să vină.

— Vânzările de plăcinte nu aduc bani.

La sfârșitul sesiunii, singurul lucru cu care reușiseră să cadă de acord era crearea unui grup de tutori voluntari care să-i ajute cu temele pe copiii aflați în dificultate. Nu era ca și când salvau planeta sau răspândeau pacea în lume, dar tot însemna ceva. Krista era atât de încântată de progresul lor colectiv, încât îmbrățișa pe toată lumea la ieșire.

Anita ieși în pas alergător din clădire. Nu mai avea timp de burgeri, dar cel puțin avea să beneficieze de o gustare și de câteva minute numai pentru ea.

Luisa, așteptând răbdătoare în piața cu sens giratoriu, coborî geamul mașinii.

— Bună, Luisa! Te superi dacă trag o fugă până la Jamba Juice?

— Nu vrei să te duc eu până acolo?

— Dacă nu te superi, aș vrea să fac puțină mișcare.

— Cum să mă supăr? Merge și prietenul tău acolo?

Anita să întoarse și descoperi că în spatele ei se afla Peter.

— E o idee minunată! spuse el. Mi-ar prinde bine un Berry Razzmatazz.

— O, ăăă, sigur! Ne vedem acuși!

Luisa îi aruncă lui Peter un zâmbet atât de mare, încât Anita se simți stânjenită.

O luară din loc. Ploua, însă era acel soi de ploaie în care picăturile erau atât de ușoare, încât pluteau prin jur ca fulgii de nea într-un viscol, fără vreo direcție anume. Anita știa că nu putea exista nimic romantic în dorința lui Peter de a ieși cu ea. El avea prietenă, un ideal de frumusețe anostă și lipsit de forme, pe care practic o vedeai pe toate copertele revistelor din țară. Și deși se zvonea că el o înșelase la un moment dat, Anita nu prea credea în astfel de bârfe. Oamenii încercau mereu să-i detroneze pe cei din vârf. Totuși, era ciudat să fie singură cu el, având în vedere că de-abia se salutau atunci când nu se aflau la întrunirile consiliului.

— A fost atât de revigorant, nu-i așa? întrebă el.

— Ce anume?

— Știi tu, încercarea de a schimba ceva în bine.

Anita nu se putu abține să nu râdă.

— Peter, ce se-ntâmplă cu tine azi? Practic, aproape un an de zile ai dormit în timpul ședințelor de consiliu, iar acum ții discursuri despre responsabilitatea socială? Care-i faza?

Peter zâmbi stingherit.

— Da, bănuiesc că par cam nebun, hm? Doar că... încerc să rezolv niște lucruri.

— Ce fel de lucruri?

— E greu de explicat. Făcu o pauză, după care continuă: Anita, te-ai gândit vreodată că-ți irosești viața?

Din gura copiilor¹⁰, așa se spune, deși probabil că se referă la bebeluși, nu la adolescenți chipeși. Dar firește că Anita își făcea griji că își irosea viața. Își făcea griji tot timpul. Poate că era o blasfemie, însă simțea că Dumnezeu o adusese pe lume pentru a cânta. Altminteri, de ce se născuse cu talent și pasiune pentru muzică? Și dacă își lăsa visul să moară, nu era același lucru cu neascultarea unui ordin divin? Oare chiar era mai bine decât să nu-si asculte tatăl?

— Cred că toată lumea își face griji, răspunse Anita. Însă noi avem doar optsprezece ani. Nu e cu putință să-ți fi irosit viața la optsprezece ani. Nici măcar nu ne-am *trăit* viețile.

— Dar trebuie să te hotărăști, știi? E ca poezia cu drumul din pădure. Nu vrei să sfârșești prin a alege direcția greșită, căci probabil nu te vei mai întoarce niciodată în acel loc. Locul în care drumul se bifurcă, la asta mă refer.

— De fapt, ceea ce poezia încearcă să transmită e că nu contează, de fapt, ce drum alegi.

---

¹⁰ Joc de cuvinte: *Out of the mouth of babes*, referire la Matei 21:16 („N-ați citit niciodată acolo unde scrie că «Din gura copiilor și a celor ce sunt alăptați /Ți-ai scos laudă!»?). În argou, *babe* înseamnă „bunăciune”, „persoană sexy”.

Peter părea confuz.

— Ești sigură?

— Da. Dar, hei, poeziile nu sunt atotcunoscători. Dacă ar fi, n-ar muri întotdeauna de sifilis prin mansardele din Paris.

— Corect.

Jamba Juice era aproape gol, însă atenția Anitei fu imediat atrasă de fata care prepara băuturile la bar. Se mișca lin printre tuburile de fructe înghețate și blenderele industriale, în același timp în care țopăia pe un ritm diferit față de rahaturile din Top 40 care bubuiau în boxele de deasupra. Fata era de culoare, ușor supraponderală, însă cu o aroganță naturală pe care Anita era destul de sigură că fetele albe supraponderale nu o puteau stăpâni. O pereche de căști mici șerpuia din buzunarul jeansilor și dispărea în dreadurile ei.

— Ce ascuți? se interesă Anita.

Fata scoase o cască din ureche.

— Ce-ai spus?

— Ce ascuți?

— Pe mine, răspunse ea, rânjind cu gura până la urechi. De ce? Ți place muzica?

— Nu le place tuturor?

Fata gesticulă spre o măsuță de lângă ușă.

— Ia un fluturas la ieșire. Formația mea cântă la Tractor Tavern săptămâna viitoare. Tu și iubițelul tău ar trebui să veniți. Eu sunt cea mai tare chestie de la pâinea feliată încoace.

— Nu e iubitul meu, o informă Anita, însă fata își pusese deja cască la loc în ureche. Ți vine să crezi? îl întrebă ea pe Peter, însă el o privea fix pe fata cu smoothie-urile, cu fruntea încrățită și ochii mijiți, ca și când o bănuia de ceva anume.

Anita își dădu seama după o clipă că el *gânde*a. Era genul de băiat care avea o expresia facială unică dedicată *gândirii*.

— Ce e? întrebă ea.

Peter se apropie de ea, vorbind în șoaptă.

— Mereu am crezut că cel mai rău lucru care mi s-ar putea întâmpla vreodată ar fi să am un serviciu din ăsta de rahat. Însă am senzația că fata asta știe mult mai bine decât mine ce face. Vreau să zic, poți să-ți aduci aminte ultima oară când te-ai *simtit* atât de bine?

Era adevărat, fata chiar părea să fie extrem de veselă și de sigură pe sine. Și deși Anita știa că întrebarea lui Peter fusese retorică, își aminti brusc de ultima oară când se simțise *atât de bine*. Ironia sortii, acest lucru se întâmplase în fața unui sicriu deschis. Era înmormântarea bunicii ei, iar Anita fusese rugată să cânte *Abide with Me* la slujbă — singura interpretare pe care părinții ei nu avuseseră nicio scuză s-o anuleze. După aceea, unchiul ei Bobby îi spusese c-ar trebui să ia în considerare o facultate de muzică.

Anita pufnise în râs.

— Nu cred că părinților mei le-ar plăcea asta.

— Dar ție ți-ar plăcea, nu-i așa?

— Bănuiesc că da.

— Atunci, fă-o! Anita, tu poți să iei propriile decizii.

Însă pentru el era ușor de spus. El nu era cea mai importantă investiție a lui Benjamin Graves. Iar investițiile nu aveau voie să ia propriile decizii; ele pur și simplu trebuiau să *crească*.

Anita o urmări pe fata cu smoothie-urile — cea mai tare chestie de la pâinea feliată încoace — în timp ce bătea cu degetele în blender, umplând paharul de carton până la buză. În același timp, capul ei desena cercuri sinuoase în ritmul muzicii. În ritmul muzicii *ei*.

Peter

— AŞADAR, UNDE MERGEM MAI EXACT? ÎNTREBĂ MISERY.

Peter adoptă vocea sa de agent FBI:

— Domnişoară, aceasta este o informație confidențială!

De pe locul din dreapta, Stacy luă o pauză de la butonatul telefonului, suficient cât să spună:

— Mie nu-mi plac secretele.

— Ai puțină încredere, interveni Cartier. Amicul meu știe unde să ne ducă.

Peter era convins că nidunul dintre ei nu s-ar mai fi urcat în mașină dacă le-ar fi spus încotro mergeau cu adevărat. De aceea nu făcuse decât să le ofere câteva indicii vagi în legătură cu mâncarea: pentru Cartier, menționase în treacăt posibilitatea unor aripioare de pui picante; pentru Stacy, cuvântul magic fusese „macrobiotic”. Totuși, Misery nu putea fi convinsă cu ușurință (Peter nu era sigur dacă ea mânca ceva vreodată, asta dacă nu cumva puneai la socoteală pachetul zilnic de Camel Lights), așa că avusese nevoie de ajutorul părinților săi, care o luaseră cu „domnişoară” în sus și „domnişoară” în jos, până cedase.

Destinația lor era Belltown, locul în care se aflau cele mai de soi restaurante ale orașului. Era una dintre bizarele ironii ale Seattle-ului — cele mai drăguțe și cele mai nașpa cartiere coexistau într-un fel sau altul în același spațiu fizic, precum dimensiunile paralele. Peter parcă în fața unei cafenele la modă cu lumini la fel de puternice ca pe stadion și își conduse cei trei oaspeți încrezători pe lângă scârțâitul electronic care se auzea din Crocodile. Se opriră în fața unui restaurant cu aspect

tradițional numit Friendly Forks¹¹. Înăuntru, chelnerii mișunau printre mesele goale, aranjând farfuriile și aprinzând lumânările.

— Stai puțin, zise Misery. Țasta e locul în care îi pun pe narcomani și pe infractori să prepare mâncarea?

— Ei bine, acceptă și voluntari care n-au comis infracțiuni, dar, da, ai dreptate.

Surioara lui zâmbi.

— Bestial.

— Ești sigur că-i un local bun? întrebă Stacy. Dacă au pus lame în lasagna sau ceva de genul?

— N-am venit aici ca să mâncăm, îi răspunse Peter.

La intrare se afla o fată frumoasă, cu tenul de culoarea mierii și cu capul ras, studiind o carte de rezervări de mărimea unui atlas.

— Voluntari? întrebă ea.

Peter încuviință.

— Eu sunt Peter Roeslin. Ea e Samantha Roeslin, Cart...

— Mi se spune Misery, interveni sora lui Peter.

Insoțitoarea o studie pe Misery din cap până-n picioare — de la buzunarii ei înfrumusețați cu markerul și până la șuvițele de păr în culoarea smaraldului care i se ațeau pe sub fesul negru din lână.

— Încântată de cunoștință, Misery! Eu sunt Keira. Vă rog să mă urmați!

Stacy îl trase de mânecă pe Peter.

— Care-i faza?

El zâmbi nevinovat și ridică din umeri.

Keira îi conduse până la bucătărie, în care erau vreo treizeci și opt de grade și care dădea pe-afară de oameni care nu arătau câtuși de puțin entuziasmați de sosirea câtorva elevi de liceu. La radio se auzea o piesă care părea a fi în spaniolă — toată numai chitare zăngănitore, trompete asurzitoare și polifonie vocală. Keira bătu pe umăr un munte de om, care

---

¹¹ În traducere: Furculițele Prietenoase.

se întoarse de parcă împingea o ușă batantă grea. Deși cei mai mulți oameni păreau a fi plămădiți din ovale și cercuri, el părea să fi fost construit din cuburi — un cap sub formă de cub și un trup sub formă de cub. Avea barbișon, perciuni lungi și un tatuaj verde ca iedera, care șerpuia de sub gulerul său până la ceafă. Ținea un cuțit mare și strălucitor, care părea mic în imensa lui mână cubică.

— Copii, el e Felipe, bucătarul-șef, îi informă Keira. Felipe, aceștia sunt copiii tăi. Distracție plăcută!

Cartier o privi plecând, lăsând să-i scape un fluierat de admirație. Când se întoarse, dădu nas în nas cu mutra serioasă a bucătarului-sef.

— Te dai la iubita mea, *ese*?

În încăpere se făcu liniște. De când se știau, Peter nu-l mai văzuse niciodată pe Cartier să fie intimidat fizic de cineva. Însă pus față în față cu un bucătar-șef gigantic, mânuitor de cuțite și mai tatuat decât un jucător de la Denver Nuggets, Cartier păru să se facă mic.

— Omule, scuze! N-am știut că era...

Brusc, Felipe izbucni într-un râs proporțional cu mărimea sa, iar ceilalți oameni din bucătărie i se alăturară.

— Frate, doar te necăjeam! Totuș', ar fi trebuit să-ț' vezi moaca! Huu!

Una dintre cele mai bune calități ale lui Cartier era autoironia, iar zâmbetul îi era sincer când luă cuțitul pe care Felipe i-l oferă cu mânerul înainte.

— Asta înseamnă că nu-i prietena ta? se interesă el.

— Omule, e ca o soră pentru mine, ceea ce înseamnă că tot nu e de nasul tău.

Felipe îi conduse spre un blat din plastic alb, zgâriat, pătat și plin cu semințe de roșii uscate.

— Așadar, în seara o să vă mutăm destul de des dintr-o parte în alta, în funcție de ceea ce avem nevoie. Cea mai mare parte din treaba pe care o veți face nu va fi pentru cină, ci pentru petrecerea la care trebuie să servim mâine. Deocamdată vă veți ocupa de legume. Spălați, uscați, curățați, tăiați. În principiu, faceți tot ceea ce vă spun toți ceilalți din

bucătărie să faceți.

Întinse o plasă de păr lui Stacy, care o apucă de parcă ar fi fost un păianjen mort.

— Trebuie să port asta?

— Normele de igienă, răspuse Felipe. .

— Doar eu?

— Prietenii tăi au deja fesuri. Apropo, dacă vă atingeți părul, fața, fundul sau orice altceva în afară de cuțit sau mâncare, vă spălați pe mâini. O să vă spălați mâinile tot timpul, începând din acest moment. Și folosiți naibii săpunul, bine?

Felipe porni cu un mers legănat către aragaz.

— E simpatic, spuse Cartier.

— Nu-mi vine să cred, șopti Stacy, strângându-și părul într-un coc și trăgând plasa peste el. Probabil că n-a fost *niciodată* spălată chestia asta.

— Foarte șic pentru târăturile albe, comentă Misery.

— Taci din gură!

— Obligă-mă!

Preț de aproape o oră spălară și tăiară legume; apoi, Felipe îi despărți. Peter și Misery primiră vreo șase ingrediente și o rețetă simplă pentru sos *vinaigrette*, în timp ce Cartier și Stacy fură instruiți cum să finalizeze comenzile și să înregistreze plățile cu cardul în casa de marcat. Ușile restaurantului se deschiseră la șase și jumătate, iar de îndată ce primii clienți comandară, în bucătărie se instală haosul. Cineva urla mereu la Peter să facă ceva — de obicei să se dea la o parte. Radioul fu dat puțin mai încet, însă energia intensă a melodiilor interpretate de *mariachi* încă plutea în încăpere. Stacy își tăie degetul în timp ce curăța un cartof și arăta de parcă mai avea puțin și leșina. Apoi o puseră să spele vase. În jurul orei opt, ritmul se mai domoli preț de câteva minute (suficient timp ca Stacy să-l ia pe Peter pe aleea din spatele restaurantului și să-l informeze pe un ton amenințător de „conversația serioasă” pe care urmau s-o poarte mai târziu), după care deveni iarăși haotic. Peter măcina boabe de piper cu mojarul și pistilul, când muzica fu întreruptă

de un jurnal de știri pe scurt în spaniolă. Felipe se afla cel mai aproape de radio și el fu cel care le strigă să facă liniște.

Cu toate sfârșiturile și bolboroselile, vocea prezentatorului de-abia se auzea. Vorbea spaniola cu acea cadență rapidă care îl făcu pe Peter să se întrebe dacă nativii o puteau înțelege.

Desluși doar câteva cuvinte din păsăreasca prezentatorului: *presidente, Ardor, emergencia*.

— Ce spune? întrebă Stacy, care fu imediat redusă la tăcere de cei din jur.

Segmentul luă sfârșit și fu urmat de o reclamă veselă. Toți cei din bucătărie păreau alarmant de serioși.

Felipe închise radioul.

— Înapoi la treabă! îi zori el. Restaurantul e încă plin.

Atunci când ultimul client ceru nota de plată, cei patru voluntari erau plini de sudoare și de fum, cu dureri de spate și de picioare. Dădură mâna cu Felipe („Vă mai aștept pe-aici!”, spuse el pe un ton care sugera că nu se aștepta să îl mai vadă vreodată pe vreunul din ei) și, după ce Cartier fu refuzat de Keira („Am un iubit la facultate, joacă baschet.”), se îndreptară cu picioarele umflate spre mașina lui Peter.

— Dă pe știri, sugeră Stacy.

Peter mută canalele până ce dădu peste ritmul calm al radioului public.

— ... numeroase exemple când președintele s-a adresat poporului american doar pentru a evita răspândirea panicii. Aceste situații au devenit un soi de trop al filmelor de acțiune, motiv pentru care cetățeanul de rând se trezește speriat de o chestie ca Ardor. Însă orice astronom vă poate spune că există mai multe șanse ca un trăsnet să vă lovească în următoarele treizeci de secunde decât ca un asteroid să se ciocnească de Terra. O simplă conferință de presă nu e motiv de îngrijorare.

— Vă mulțumesc, domnule Fisher!

— A fost o plăcere.

— L-ați ascultat pe domnul Mark Fisher, fost director la FEMA,

acum profesor la Georgetown University. Dacă există vreun motiv real de panică vom ști doar atunci când președintele ni se va adresa. Mâine-seară vă așteptăm aici, la NPR, pentru transmisiunea în direct a evenimentului.

— Iisuse! exclamă Stacy. Credeți c-o să se-ntâmples ceva?

— Nee, răspunse Cartier. E o vrăjeală. Spațiul cosmic e al naibii de mare. E ca și când ai arunca o monedă în aer și ar lovi un avion.

— Poate că asta e pedeapsa noastră fiindcă am încercat să distrugem planeta, opină Misery.

Stacy pufni ironică.

— Nu te-ai săturat să fii atât de deprimată tot timpul?

— Nu știu. Nu te-ai săturat să fii atât de proastă tot timpul?

— Miz! exclamă Peter.

— Ce e? Ea a început!

Peter și Stacy erau împreună de mai bine de trei ani, însă animozitatea dintre prietena și sora lui nu ajunsese niciodată la astfel de extreme. Și în vreme ce nu prea putea s-o învinovățească pe Misery, nu puteai nega faptul că Stacy era acum aceeași persoană care fusese și la începutul relației lor, în timp ce Misery se transformase radical. De când se îndrăgostise de Bobo la începutul clasei a noua, fusese în cădere liberă: bea, fuma, nu-și făcea temele și Dumnezeu știe ce altceva mai era pe listă. Ea și Peter nu prea mai vorbeau ca între prieteni; el sfârșea inevitabil prin a fi un „al treilea părinte” sau o reclamă anti-drog.

— Ei bine, a fost o seară ciudată, spuse Cartier, când Peter îl lăasă acasă. Dar a meritat, căci am cunoscut-o pe bunăciunea aia de Keira.

— Ai s-o cucerești data viitoare.

— Nu încape îndoială, frate. Ne vedem mâine!

Peter își dorea să se fi dus înăuntru după Cartier, să se uite la televizor și poate să șterpească o bere sau două din frigider, însă avea întâlnire cu cearta. Cel puțin Stacy fu suficient de amabilă să aștepte până ce rămaseră singuri în fața ușii ei înainte să înceapă să urle.

— Deci ce dracu a fost asta?

— La ce te referi?

— La faptul că m-ai dus în... locul ăla.

— Nu știu. Am vrut să încercăm ceva diferit, cred.

— Peter, ne-am înscris deja la facultate. Nu avem nevoie să facem rahaturi din astea.

— M-am gândit c-o să-ți placă schimbarea.

— Ei bine, nu mi-a plăcut! Am urât-o!

Pomeții lui Stacy erau ascuțiți și serioși, iar în ochi avea acel mic tăciune familiar. Era mai drăguță când se înfuria, iar asta însemna ceva, având în vedere că era drăguță tot timpul. Lui Peter nu îi venise să creadă când ieșiseră pentru prima oară, când se atinseseră pentru prima oară, când o văzuse goală pentru prima oară. Ce făcuse el ca să merite ceva atât de frumos? Însă simțul recunoștinței se risipise de-a lungul anilor, făcând loc unei iritări lejere, dar constante. Acela era motivul pentru care o sărutase pe Eliza în laboratorul de fotografie anul trecut. Pentru că acolo, preț de o secundă, nu și-o dorise pe frumoasa regină mondenă. Își dorise ceva diferit. Ceva mai pașnic sau mai meditativ. Sau poate doar ceva *mai mult*.

— De ce? întrebă el, iar rostirea acelor două silabe fu un efort imens, precum spargerea unei ferestre cu pumnul.

— De ce, ce?

— De ce ai urât-o? Adică, în seara asta am făcut un lucru frumos și tu ar trebui să te simți bine în legătură cu asta.

— Nici măcar nu pot să am de-a face cu nivelul de nesimțire de care dai dovadă acum, spuse ea, după care intră cu pași apăsați în casă și trânti ușa.

Peter se îndreptă lent spre mașină.

— Părea furioasă, spuse Misery.

— Așa și era.

— Da. Sunt sigură că s-ar fi distrat mai tare dacă ar fi torturat niște cățeluși sau ceva de genul.

Peter nu avea energia necesară pentru a se deranja să-și apere iubita.

— Tu măcar te-ai distrat în seara asta?

Misery se ghemui pe locul ei și își trase fesul peste ochi.

— Da. Însă doar pentru că foștii infractori sunt niște oameni mișto.

Peter zâmbi. Și, complet pe neașteptate, complet pe nedrept, fu luat prin surprindere de un gând: pe Eliza n-ar fi deranjat-o câtuși de puțin o astfel de seară. Peter se gândi cum ar fi fost să lucreze lângă ea la masa legumelor, feliind cu repeziciune sfeclele, iar mai târziu să iasă la un film străin sau ceva de genul. Stând singuri pe rândul din spate al cinematografului, cu degetele împletite, iar apoi lăsându-se spre ea, întorcându-i chipul spre...

Da, să se imagineze alături de Eliza era o oarecare trădare, dar nu se putea abține. Aceste fantezii i se așterneau în minte precum frunzele moarte, din ce în ce mai des cu fiecare zi. Și, ori de câte ori le mătura, ele se întorceau.

În acea noapte, când se trezi icnind cu câteva ore înainte de răsărit pentru a-l găsi pe Ardor încadrat la perfecție în fereastra dormitorului său, strălucind precum ochiul unui demon lipsit de somn, apărătorile lui căzură, iar el își permise să și-o imagineze pe Eliza strecurându-se în pat lângă el, sărutându-l așa cum o făcuse prima dată. Fantezia îl conduse cu blândețe înapoi spre visele sale.

Urmau să mai treacă multe nopți până când avea să doarmă iarăși atât de bine.

SE ÎNTÂLNIRĂ SĂ URMĂREASCĂ DISCURSUL ACASĂ LA Andy, adică la „Soacra”, o casă universal cunoscută ca fiind cel mai mișto loc din Seattle. În esență, după ce părinții lui se despărțiseră, mama lui Andy se căsătorise cu un tip pe nume Phil, care lucra la Microsoft și făcea grămezi de bani. Phil avea doi copii dintr-o căsnicie anterioară, care terminaseră deja facultatea și care făceau la rândul lor grămezi de bani, astfel încât el ajunsese la concluzia că rolul de tată luase sfârșit (o concluzie la care *adevăratul* tată al lui Andy ajunsese imediat după divorț). Între timp, mama lui Andy nu voia decât să se relaxeze și să cheltuie în voie banii lui Phil. Casa lor, o vilă din anii șaizeci, cu finisaje din lemn, avea un apartament separat alături, pe care mama lui Andy îl numea „apartamentul soacrei” (acum simplificat „Soacra”). Era o construcție cu mansardă; sus existau o bucătărie, un dormitor și o baie, în vreme ce micul parter era destinat recreerii: o canapea, câteva fotolii-puf și un televizor cu PS4.

Când Andy ajunsese acasă, toți ceilalți erau deja acolo (Bobo avea o cheie și practic venea și pleca precum un coleg de cameră onorific). Kevin și Jess ședeau pe fotoliile-puf, trecând pipa de la unul la altul.

— Hei, Andy! îl întâmpină Jess. Vrei să bei sau să fumezi ceva?

Purta o șapcă de baseball întoarsă la spate și un jersey Nets. Într-o mână ținea pipa și în cealaltă o doză de energizant Monster, care probabil era îndoit cu alcool. Din punct de vedere biologic, Jess era fată, însă anul trecut începuse să se îmbrace băiețește și să le spună tuturor că era un „el”. Când liceul avea să se termine, Jess plănuia să se angajeze și să

strângă bani pentru o operație de schimbare de sex. Deocamdată lua niște suplimente de testosteron o dată la câteva zile; pe bărbie începuseră să-i crească fire de păr negru. Pe Andy nu-l interesa. Fiecare cu ale lui.

— Poate mai încolo puțin.

— Salut, Andy!

Misery stătea întinsă pe canapea ca o pisică, iar de sub marginea tricoului i se vedea o fâșie subțire de piele albă. În urmă cu câteva zile își vopsise părul în portocaliu, ceea ce o făcea să semene cu o înghețată Creamsicle.

— Salut, Miz! Unde-i Bobo?

— La bucătărie.

Andy urcă micul șir de trepte. Bobo stătea în fața cuptorului, citind instrucțiunile de pe spatele unui pachet de macaroane cu brânză.

— Hei, frate! Pregătești cina?

— Mi-a ajuns! exclamă Bobo, ridicând cutia. Hai să comandăm ceva.

— Sunt falit.

— Atunci, cere-i lui Kevin.

— Frate, fă-o tu. Mă simt nașpa când trebuie să mă împrumut de la el.

— Bei din berea lui, la fel ca mine.

— Știu, dar...

Fără vreun avertisment, Bobo azvârli cutia de macaroane cu brânză direct spre capul lui Andy. Se izbi de perete și explodează într-un foc de artificii cu paste crude, bombardând ceafa lui Andy precum un șrapnel.

— Am spus să te duci să vorbești cu Kevin, repetă Bobo.

Andy mârâi.

— Bine. Dar nu am de gând să adun macaroanele astea de pe jos.

— Nici eu.

Andy sfărâmă pastele în drumul său spre parter.

— Hei, anunță el, ca și când se adresa întregii încăperi. Cămara e goală. Poate c-ar trebui să comandăm pizza sau ceva de genu'. Vrea cineva să dea un telefon?

Kevin, care trăsesse un fum mare din pipă, ridică mâna. Părinții lui erau putred de bogați și, spre deosebire de tatăl vitreg al lui Andy, erau fericiți să cheltuiască din averea lor. Dețineau o firmă de vânzări de mașini în South Seattle, iar numele lor de familie, Hellings, decora suporturile din plastic ale plăcuțelor de înmatriculare care se regăseau pe jumătate din mașinile orașului. Cu alte cuvinte, Kevin era *bazat*. Bobo spunea că, dacă jucau cărțile cum trebuie, puteau să profite de el zeci de ani. Uneori, Andy se simțea prost în legătură cu această situație, dar fiecare relație de prietenie implica și un soi de tranzacție, nu-i așa? Băieții îl lăsau pe Kevin să iasă cu ei și, în schimb, el le asigura jocurile video, burgerii de la Dicks și etnobotanicele.

— Mă ocup eu de rahatu ăsta, spuse Kevin, expirând într-un târziu. El era unul dintre acei băieți care deveneau euforici atunci când se drogau, iar conversația lui cu pizzeria dură o veșnicie: Dacă vrem salam pe ea? Of, frate, habar n-am. Stai puțin. Băieți, vrem salam pe pizza? Nu, nu vrem salam, cu toate că habar nu am de ce nu vrem, fiindcă salamul e delicios. De fapt, am să-i mai întreb o dată. Băieți, chiar nu vrem salam? Nu? Frate, asta-i o *nebunie*.

Andy se așeză fix pe marginea canapelei, astfel încât să nu intre în contact cu vreo parte din trupul lui Misery, însă ea își schimbă poziția și se agăță de brațul lui.

— Te dai la mine?

— Sunt oarecum speriată, răspunse ea.

Ecranul televizorului înfățișa un pupitru gol, cu blazonul albastru al președintelui Statelor Unite ale Americii în spate. Câteva blițuri se declanșau prematur.

— Bobo, strigă Andy, începe!

— Vin acum!

Când Bobo se așeză, Misery se mută în cealaltă parte, făcându-l pe Andy să-i fie rece.

— Ce credeți c-o să spună? întrebă ea.

— Aceleași lucruri, răspunse Bobo. Dă-te mai încolo. N-ai ce să vezi

aici. Nici măcar nu înțeleg de ce vreți să vă uitați la asta. A apărut un film pe Netflix, unde toți oamenii se blochează într-un ascensor și mor. E grozav!

— E un moment istoric, spuse Kevin. Nu vrei să fii informat?

— Ba da. Dar în douăzeci de minute o să apară pe YouTube și așa o să putem trece peste părțile plictisitoare.

Un hipster cu ochelari veni la pupitru doar ca să spună:

— Doamnelor și domnilor, președintele Statelor Unite ale Americii.

Apoi se dădu la o parte și îi făcu loc bunului Obama, care se sui pe scenă împreună cu soția și copiii. Lui Andy îi plăcea de Președintele Obama; pe internet existau poze cu el fumând un joint la facultate, și voia să-i ajute pe săraci și pe imigranți și alte rahaturi. În plus, tipul părea mereu relaxat, chiar și atunci când era furios; furia lui era furia unui om care în mare parte era furios întrucât trebuia să fie furios. *Aș prefera să joc baschet și să trag un fum, părea să spună expresia lui, însă o adunătură de măgari aroganți mă obligă să adopt o atitudine serioasă și prezidențială.*

— Azi mi se pare că-i cam ciudat, spuse Jess.

Era adevărat. Președintele nu mai avea acel aer imperturbabil de totul-e-sub-control. Ceea ce îl dădu de gol fu chiar chipul lui: niciun zâmbet. Niciun zâmbet pentru mulțime. Niciun zâmbet pentru camerele de filmat. Niciun zâmbet pentru familia lui.

— Dragi compatrioți, începu el, mă adresez astăzi vouă cu umilință și speranță. În ultimele câteva zile, o mulțime de oameni au făcut o mulțime de afirmații, iar eu sunt aici pentru a separa zvonurile de realitate. Așa cum mulți dintre voi știți, un asteroid numit Ardor a fost zărit pe cer în urmă cu câteva zile. Cei care l-au localizat prima oară au fost chiar astronomii noștri de la observatorul de pe Muntele Wilson din California, deși, de atunci, studiul aceluia corp ceresc a devenit un efort internațional. Oameni buni, nu știu cum să vă spun, întrucât nu e un lucru tocmai ușor, însă cele mai recente estimări întocmite de oamenii de știință din întreaga lume ne-au dezvăluit că asteroidul pare a fi în curs de coliziune cu orbita noastră.

În sala de presă se făcu gălăgie, iar Obama așteptă răbdător ca oamenii să se liniștească.

— Ei bine, când am depus jurământul ca președinte, v-am promis că voi fi cât mai sincer cu putință. Însă când ai de-a face cu aceste tipuri de viteză și distanțe, e imposibil să ajungi la concluzii definitive. Adevărul e că probabil vom ști mai multe atunci când Ardor va ajunge la ușa noastră, ceea ce mi s-a spus că s-ar putea să fie undeva între șapte și opt săptămâni începând de azi.

Prima Doamnă, nemișcată ca o statuie în spatele președintelui, părea să plângă. Andy aruncă o privire prin micul său apartament — brusc, totul părea să se fi schimbat. Cine erau acești străini? Oare erau ei cei mai buni prieteni pe care avea să-i aibă vreodată? Misery tremura, cu ochii larg deschiși și umeri.

— Rahat, spuse Kevin. Rahat.

Președintele continuă.

— Nu pot îndulci rezultatul coliziunii. Asteroidul are aproape treisprezece kilometri lățime în cel mai dens punct al său. Dacă intră în coliziune cu noi, va dezlănțui forța a mai mult de un miliard de bombe nucleare. Însă nimic nu e sigur, iar două luni e o perioadă prea mare pentru a ne ține respirația sau pentru a ne purta ca și când viețile noastre nu mai valorează nimic. Până ce această primejdie va trece pe lângă noi, așa cum știu că se va întâmpla, nu ne putem permite să lăsăm teama să ne conducă țara, sau pe noi înșine, nici măcar o zi. Singurul lucru pe care îl putem face acum, singurul lucru *american* de făcut, este să ne vedem în continuare de viață, să ne ținem persoanele iubite aproape și să avem încredere că Dumnezeu va avea grijă de noi. Vă mulțumesc tuturor și fie ca Dumnezeu să binecuvânteze Statele Unite ale Americii!

Când Obama se îndepărtă de pupitru, fu orbit de un adevărat val de blițuri. Andy își dădu seama că Misery îl ținea de mână atât de strâns, încât vârfurile degetelor lui se albiseră. Acest lucru era real. Se putea întâmpla cu adevărat.

— Ce șanse de supraviețuire avem? strigă un reporter, însă pe

podium nu mai era nimeni care să-i răspundă la întrebare.

Între timp, Kevin își scosese MacBook-ul.

— Ce spun oamenii pe internet? întrebă Mișery.

Kevin nu răspunse, ci doar dădea clicuri, răsfoia și tasta, deschizând vreo douăsprezece pagini în browser. Andy se întrebă de ce oare, indiferent de culorile care apăreau pe ecran, monitoarele calculatoarelor străluceau cu aceeași nuanță de lumină alb-albăstrie — exact aceeași culoare pe care o avea Ardor? Ramele ochelarilor lui Kevin reflectau două pătrate de text mic.

— Ce se spune? întrebă Misery din nou.

Glasul ei disperat îl făcu pe Andy să se înfioare.

— Kevin, ce mama naibii spun oamenii?

— Speram să găsesc ceva diferit, răspunse el, ridicând privirea din ecran. Spun că sunt două treimi.

— Două treimi? Adică, șaiszeci și șase la sută?

— Mda.

— Carevasăzică, două treimi dintre noi vom trăi și o treime vom muri?

Kevin șovăi, verifică din nou ecranul, după care clătină lent din cap.

— Invers, conchise el.

Misery se ridică, se răsuci pe loc asemenea unui animal încolțit care căuta o cale de scăpare, apoi căzu în genunchi și își lăsă capul în mâini. Nimeni nu se duse s-o consoleze.

— Te deranjează? întrebă Bobo.

— Ce anume?

— Știi tu. C-o să mori virgin, spuse el râzând.

Toți ceilalți plecaseră în urmă cu vreo jumătate de oră. La scurt timp după aceea, mama lui Andy făcuse una dintre rarele ei vizite la Soacra, pentru a-l anunța că ea și Phil vor pleca a doua zi dimineață la cabana lui Phil din estul Washingtonului, unde vor aștepta ca „toată aceasta isterie” să ia sfârșit. Andy îi spusese că mai degrabă s-ar arunca de pe Space

Needle¹² decât să-și petreacă ultimele zile de pe Pământ în mijlocul pustietății, împreună cu ea și Phil. Ea îl făcuse „ticălos nerecunoscător”, după care trântise ușa.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc! strigase Andy în urma ei. El și Bobo stinseră luminile, însă erau mult prea agitați ca să poată pune geană pe geană. Așa că pregătiră o pungă de popcorn și preț de câteva ore se jucară în tăcere pe PS4.

— Ia de-aici! murmură Bobo, după încă o ucidere.

Îi dădea papară lui Andy în lumea virtuală.

— Cum poți să te concentrezi la joc? se interesă Andy.

— La ce te referi?

— Vreau să zic, eu simt c-o iau razna. Tu cum de ești atât de calm?

— Nu știu. Bănuiesc că gândul de a muri nu prea mă sperie. În perfectă sincronizare, avatarul lui Bobo fu lovit peste față cu o bilă cu plasmă. Jumătate de ecran se făcu negru. Bobo aruncă telecomanda și se rezemă de canapea.

— Nu vrei să continui?

— Nee. Ești cam varză azi. Nu e amuzant.

Andy continuă să joace singur o vreme, până ce observă că Bobo își suflecuse mânecile hanoracului. De la fiecare încheietură pornea câte o dungă subțire roz, care dispărea sub materialul negru adunat în jurul coatelor. Andy simți că i se întoarce stomacul pe dos. Își mută privirea în altă parte.

— Chiar trebuie să faci asta?

— Frate, relaxează-te! Sunt mândru de ele. Își admiră cicatricile. Știi, am putea încerca din nou. Dacă lucrurile o iau razna.

Andy nu spuse nimic.

— Nu te învinovățesc, continua Bobo. Te-ai speriat și-ai dat înapoi. Înțeleg. Era o chestie serioasă.

---

¹² Turn de observație din Seattle, Washington, înalt de 184 de metri, devenit simbol și atracție turistică.

— Nu m-am speriat și-am dat înapoi.

Dacă s-ar fi aflat în aceeași încăpere, lucrurile ar fi stat altfel. Însă când făcuseră pactul, se hotărâseră să-l pună în aplicare fiecare acasă la el, sincronizând alarmele de pe telefon, de parcă s-ar fi aflat într-un film cu James Bond. Andy nici măcar nu-și putea aminti de ce se puseseră de acord asupra acestui lucru. Bobo tocmai se despărțise de Misery (temporar, după cum se dovedise), iar tatal său se afla într-un soi de clinică de reabilitare pentru alcoolici, așa că avusese suficiente motive, însă Andy nu trecuse prin lucruri mai rele decât rahaturile obișnuite. Oricât de nebunesc părea, pur și simplu nu s-ar fi simțit bine să spună nu. De îndată ce-și dăduse seama că nu putea continua, îl sunase pe Bobo pe mobil, însă, întrucât acesta nu răspunsese, sunase la poliție. Mai târziu, un paramedic îi spusese că, dacă ar fi sunat câteva minute mai târziu, nu s-ar mai fi putut face nimic. „Ești un erou”, îl lăudase tipul.

Însă Andy știa că nu era adevărat. Își abandonase cel mai bun prieten. El *chiar* se speriasse și dăduse înapoi.

Într-un târziu, Bobo își trase mânecile înapoi, ca și când ar fi coborât cortina peste trecut.

— Nu zic decât să te mai gândești, bine? Doar așa, în caz de nevoie. Ceasul semnală ora patru și jumătate.

— Ar trebui să ne băgăm în pat, spuse Andy. Școala o să fie nasoală după doar trei ore de somn.

— Am căutat deja pe Google. Mâine nu se fac ore. Ni se oferă un weekend de trei zile. De parcă oricum s-ar fi dus cineva.

Lui Andy nici măcar nu-i trecuse prin cap să tragă chiulul, însă Bobo avea dreptate. Nu exista niciun motiv pentru care să se arate la Hamilton. Ba mai mult, nu exista niciun motiv pentru a face orice altceva. Andy se gândea să-și petreacă timpul ca de obicei, suportând aceeași gașcă inutilă și tristă formată din niște oameni pe care el nu dădea doi bani și viceversa; Oare exista vreo persoană căreia avea să-i simtă dorul cu adevărat?

— Eliza, spuse el, iar cuvântul fii precum un portal de care se

împiedică pe întuneric.

— Poftim?

— Eliza Olivi.

— Ce-i cu ea?

Ce anume te face să pierzi vremea cu un joc video, oră după oră, zi după zi, indiferent de cât de îngrozitor e designul sau cât de plictisitoare e povestea? Continui să-l joci, întrucât există o misiune. Nici măcar nu contează ce anume e — să salvezi o prințesă, să cucerești o lume extraterestră sau să asasinezi un rege. Andy și-o imaginează pe Eliza așa cum era cândva: timidă și diafană, tăcută ca un tablou. Era o misiune la fel de nobilă ca oricare alta.

— Am să mă culc cu ea, spuse Andy.

Bobo râse.

— Ce vrăjeală pe capul tău!

— Punem pariu pe o sută de dolari c-o voi face până la sosirea lui Ardor?

— Bine. Dar îl ridicăm la o mie.

— O mie?

— Să-mi bag picioarele, Andy, e sfârșitul lumii! Și tu trebuie să faci sex cu ea, OK? Vorbim aici de o partidă de sex sălbatic, prelungită.

— Prelungită?

— Prelungită. Fără rahaturile alea cu ejaculare precoce.

— S-a făcut.

Dădură mâna — o înțelegere ca între domni. În mod evident era imatură, stupidă și probabil imposibilă. Însă trebuia să ai ceva care să te facă să cobori din pat dimineața. Un lucru la care să speri. În ceea ce-l privea pe Andy, acel lucru era Eliza.

Într-o victorie răsunătoare, fără oponenti, ea tocmai fusese aleasă drept rațiunea lui de a trăi.

Peter

CÂND SE SFÂRSI, PETER SE AȘEZĂ PE CANAPEA SI ÎȘI lăsa mama să-l îmbrățișeze. Tatăl său schimba posturile întruna, sperând să găsească ceva care să contrazică într-un fel sau altul discursul președintelui. Ambii plâneau, mama lui ca un șuvoi neîntrerupt, tatăl său ca o țeavă prost sudată — o scurgere lentă în jurul marginilor. Peter își iubea părinții, însă, în aceste momente, ar fi dat orice să se îndepărteze de ei. Îngrijorarea lor ardea tot oxigenul din încăperea; sentimentele lui nu puteau respira. El avea doar optsprezece ani! Existau o mulțime de lucruri pe care încă nu apucase să le experimenteze — să călătorească în jurul lumii, să facă *bungee jumping*, să mănânce sushi. Și ce dracu așteptase? De ce presupusese că timpul era un soi de resursă infinită? Acum, clepsidra se spărsese, și ceea ce el crezuse întotdeauna a fi nisip se dovedise a fi un milion de diamante minuscule.

Peter simțea lacrimile mamei lui sângerând prin tricoul său. Se înfioră. Părinții lui fuseseră întotdeauna zgârciți când venea vorba de încălzirea casei. Un gând haios îi pătrunse în minte: de ce să nu țină termostatul de-acum înainte la o temperatură confortabilă de douăzeci și șase de grade? Existau șanse mari să nu mai fie nevoiți să plătească vreodată factura. Și oare câte conturi de economii și fonduri fiduciare aveau să fie sparte pe prostii în următoarele câteva luni? Oare cât de multe dorințe secrete aveau să vadă lumina zilei? Oare câți vecini aveau în sfârșit să împuște acei Chihuahua gălăgioși care îi ținuseră treji în fiecare noapte? Sau, și mai bine, de ce să nu îl împuște direct pe vecinul fără obraz care nu voia să-și țină în casă afurisitul ăla de câine? Brusc,

lumea părea a fi un loc deosebit de periculos.

— Mă duc s-o caut pe Miz, spuse el.

Mama lui gemu cu adevărat — o notă lungă, fantomatică — când Peter se dezlipi de ea.

— Bună idee, aprobă tatăl său. Dar te întorci imediat, bine?

— Sigur.

Misery avea să fie acasă la Andy Rowen — la Soacra —, acolo unde gașca ei pierdea mereu vremea. Îi trimise un mesaj să iasă în douăzeci de minute; dintr-un motiv sau altul, nu prea voia să-i vadă iubitul în aceste momente. Veștile în legătură cu Ardor păreau să afirme filosofia *De ce să-ți mai bați capul?*, pe care Bobo și prietenii săi o susținuseră mereu. Peter nu putea să nu se simtă ca un dobitoc fiindcă se aliase cu aspiranții și căutătorii lumii.

Când ajunse acolo, Misery îl aștepta deja, așezată pe trotuar într-o rază de lumină. Imposibil de slabă, ca o orhidee. Părul ei de culoarea bostanului și absurdele ei haine sfâșiate păreau a fi un soi de gest existențial inutil, și, mai nou, Peter se simțea responsabil pentru asta. El bănuise dintotdeauna că spiritul rebel al surorii lui era, într-un fel sau altul, un răspuns la triumfurile lui sociale. Și cu toate că acceptase atitudinea sarcastică, etosul rataților și vestimentația de circar, singurul lucru pe care nu-l înțelegea era de ce o fată isteată și frumoasă ca ea alegea să piardă vremea cu un traficant de droguri ca ciudatul ăla de Bobo.

— Salut, Miz!

— Salut!

Se îmbrățișară în acel spațiu bizar dintre scaunele din față.

— Mama a luat-o razna, o informă el.

— Sunt sigură.

Sora lui scoase din geantă un pachet de Camel Lights și o brichetă roșie. Peter se gândi să o admonesteze, dar apoi își dădu seama că pe lista milioaneilor de lucruri care nu mai contau intra și cancerul de plămâni.

— Hei, spuse ea, scoțând un nor de fum, te-ai supăra dacă n-am

merge direct acasă? Nu prea aş putea suporta să fiu în casa aia acum.

— Din contră, aş fi chiar *încântat*.

Era o noapte limpede și liniștită. Știrile goliseră străzile. Peter nu avea o destinație anume când o luă din loc, însă, când văzu firma luminoasă de la Beth's Cafe — un porc cu aripi cățarat pe marchiza cu vechea reclamă DRINK NESTBITT'S ORANGE¹³—, trase pe dreapta și parcă.

Ușa se deschise cu un clinchet, aducând o rafală de aer cald care mirosea a clătite și șuncă. Beth's fusese întotdeauna genul de local preferat mai mult de Misery decât de Peter, însă, în acea seară, îi plăcea și lui. Acest birt ordinar, deschis non-stop, existase încă din perioada în care ciudații lumii nu stăteau la fiecare colț de stradă sau erau protagoniștii tuturor producțiilor dramatice difuzate la ore de vârf, când ei chiar aveau *nevoie* de propriile locuri în care să se adune. Taburetele înalte și roșii erau așezate în mod egal în jurul unei tejghele sub formă de L.

Chelnerița de la casa de marcat — un monstru gotic lipsit de zâmbet, cu un chip format în mare parte din găuri umplute cu metal — o salută pe Misery, spunându-i pe nume. Nimeni din restaurant nu părea deosebit de disperat sau de isteric. Oare era cu puțință ca niciunul dintre ei să nu fi auzit, ori încă nu-și reveniseră din șoc?

Peter și sora lui fură așezați în pasajul dintre cele două încăperi ale restaurantului, vizavi de tonomat și de colțișorul în care își făceau veacul aparatele de pinball. Sunetele metalice ale mașinărilor aproape că acopereau telefonul lui Peter, care suna întruna: Stacy.

— Ai de gând să răspunzi? întrebă Misery.

De când cu anunțul, nu se mai gândise nici măcar o clipă la prietena lui.

— Nu acum.

— Așadar, ai de gând în sfârșit să te desparți de ea?

---

¹³ Băutură acidulată cu aromă de portocale, celebră în SUA în secolul al XX-lea.

— Poftim?

Însă Peter șovăi puțin cam mult înainte să răspundă:

— Nu!

Misery zâmbi cu gura până la urechi.

— Chiar o faci? Pe bune?

— Miz, am spus nu.

— Da, dar a trebuit să te gândești la asta, ceea ce înseamnă că e doar o chestiune de timp. Începe numărătoarea inversă.

Soră lui era atât de încântată la gândul că el îi va da papucii lui Stacy, încât era tentat să o facă doar de dragul ei. Însă asta ar fi fost chiar mai îngrozitor decât s-o facă în speranța că se va combina cu o fată pe care de-abia o știa.

Misery comandă o cafea neagră și crochete din cartofi. Peter decise că nu exista un moment mai prielnic decât prezentul pentru a încerca faimoasa omletă din douăsprezece ouă de la Beths. Cântecul de la tonomat spunea întruna ceva legat de o bombă.

— Așadar, că tot suntem la capitolul despărțirilor, spuse Peter, ce zici de tine și de Bobo?

— De ce m-aș despărți de Bobo?

— Fiindcă e un om de nimic. Și e prea mare pentru tine.

— Doi ani diferență nu înseamnă nimic. În plus, îl iubesc, chiar dacă e un om de nimic.

Se auzi un alt clinchet când patru bărbați intrară în cafenea. Erau clienții tipici de la Beth's — îmbrăcați în piele și ținte și duhnind a fum de țigară — și aduceau cu ei acel tip de amenințare generalizată care te făcea să alegi trotuarul opus al unei străzi întunecate. Când trecură pe lângă masă, unul dintre ei le aruncă o privire insistentă. Nu avea mai mult de treizeci de ani, însă pielea lui era îmbătrânită prematur — probabil din pricina drogurilor. Era mai scund decât ceilalți, maximum un metru șaptezeci, cu toate că ceva în legătură cu felul în care mergea dădea de înțeles că era liderul lor. Peter observă tatuajele de pe articulațiile degetelor lui când își lăsă mâinile pe masă: LIVE pe dreapta, ONCE pe

stânga¹⁴.

- Misery, spuse el, arăți bine.
- Salut, Golden!
- Și cine-i tipul ăsta? I-ai făcut vânt lui Bobo?
- El e Peter, frate-meu.

Peter întinse mâna, însă Golden nu i-o luă. Pupilele lui erau gri ca oțelul, dilatate atât de tare, încât sigur avea un soi de amfetamină în organism. Începu să se joace cu lanțul subțire din aur înfășurat de vreo zece ori în jurul gâtului.

- Salutare, Peter frate-meu.
- Salut!
- Ai mare grijă de ea, da?
- Așa fac frații.

Telefonul lui Peter sună din nou. Golden coborî privirea și văzu ecranul, după care afișă un zâmbet cu dinți de aur.

- Ai face mai bine să vorbești cu mămica, spuse el, după care plecă.

Lui Peter îi luă cinci minute să-și convingă mama, care plângea în continuare, că el și Misery aveau să ajungă acasă imediat după cină. Între timp, chelnerița le aduse mâncarea, aruncând o privire obosită și neîncrezătoare către loviturile și râsetele isterice care veneau deja dinspre sala de jocuri, unde se instalaseră Golden și prietenii săi. Peter luă o îmbucătură din omleta lui și își dădu seama că nu-i era foame. Era timpul să discute despre elefantul din încăpere.

- Așadar, zise el, moartea.
- Da.
- Cum te simți?
- Habar n-am. Încă nu mi se pare a fi real. Vreau să zic, ce se presupune c-ar trebui să facem? Ce-o să se-ntâmple?
- Nimic bun.

Un strigăt răgușit, apoi sunetul unui obiect spărgându-se. Un

---

¹⁴ În traducere: „Nu ai decât o viață.”

fragment sub formă de seceră de la o cană de cafea alunecă pe podea, venind din sala de jocuri și oprindu-se într-unul din bascheții lui Peter.

— Carevasăzică, ăia-s prietenii lui Bobo, hm?

— „Prietenii” e cam mult spus.

— Ei bine, înțeleg de ce ți-ai dori să te afli în compania unor oameni atât de sofisticăți.

— Frate, las-o baltă!

Însă Peter atinsese acum un punct important și nu voia să cedeze fără o luptă. Chiar dacă nu putea să înfăptuiască altceva înainte de sfârșitul lumii, cel puțin putea să-și pună sora pe calea cea bună.

— Ascultă, Miz! Știu că ție nu ți-a plăcut niciodată de Stacy și știu că mie nu mi-a plăcut niciodată de Bobo, dar asta nu înseamnă că sunt la fel.

Peter vedea cum ochii ei începeau să se umezească.

— Bobo e un delincvent. E vina lui că tu n-ai fost alături de familia ta în seara asta. E vina lui că notele tale din acest an au fost dezastruoase.

Misery se rezemă de fereastra care se afla la capătul separeului.

— Tu auzi ce zici? Cui îi mai pasă de note acum?

— Nu notele tale mă îngrijorează.

— Atunci, ce anume?

— Sufletul tău, spuse Peter, și se întrebă de unde naiba îi venise *acel* cuvânt. Miz, eu știu cum sunt cei de teapa lui Bobo. Ei nu dau doi bani pe nimic.

— Să știi că pe mine dă doi bani. Iar tu nu-l cunoști. Tu habar nu ai cât de nenorocită a fost viața lui. De-aia se poartă așa cum o face. Si, de fiecare dată când îl fac mai fericit, mă simt bine. El mă face să mă simt bine.

— Misery, n-ai fost adusă pe Pământ pentru a înveseli o scursură.

De îndată ce rosti *acel* cuvânt, știu că mersese prea departe. Misery ripostă dur.

— Tu ești cel c-o prietenă pe care n-o iubește! exclamă ea. Iar eu nu l-am înșelat niciodată pe Bobo!

Ieși din separeu.

— Nu că ți-ar păsa, dar noi doi *chiar* ne-am despărțit la un moment dat. Iar el a încercat să se sinucidă. Poftim, acum știi!

Sora lui ieși valvârtej din cafenea, în timp ce Peter se lăsă pe spate și încercă să proceseze această nouă informație. Totuși, lămurea un mister; acum înțelegea de ce Misery era atât de atașată de Bobo. Gândul de a salva pe cineva de la moarte — ce putea fi mai convingător de atât?

Din sala de jocuri se auzi o nouă lovitură puternică. Un membru al găștii lui Golden ieși de acolo, schimonosindu-se și rânjind în același timp. Mâna îi era plină de sânge și un ciob de sticlă îi era plantat între degete precum aripioara unui rechin.

— Bila mea s-a blocat în mașinăria aia afurisită, îi explică el.

Misery refuză să vorbească cu el pe drum, așa că Peter pur și simplu privi drept înainte. Numără trei ambulanțe, două camioane de pompieri și șapte mașini de poliție. Deja începuse...

Ajunși acasă, Misery fugi sus, ignorându-și părinții, care îi așteptau în camera de zi.

— Se simte bine? îl întrebă mama lui.

Peter râse amar la acea întrebare ridicolă — la faptul că, pentru următoarele două luni, toate întrebările de acest fel aveau să fie absurde, insensibile și nebunești.

— Da, mamă, răspunse el. Se simte minunat!

Andy

ALERGAU DE COLO-COLO CA NIȘTE COCOȘI CU BOAȘELE tăiate. Profesori. Administratori. Oficiali. Un furnicar de adulți agitați, atât de obișnuiți cu ținutul tuturor lucrurilor sub control, încât nici măcar nu-și dădeau seama că zilele de control apuseseră. Prin comparație cu ei, elevii păreau extrem de relaxați. Andy se gândi că acest lucru se datora faptului că puștani erau mereu băgați în rahaturi asupra cărora n-aveau niciun control. Și totuși, el, personal, nu se simțea prea relaxat; după un weekend lung în care se drogase și evitase orice gând, avea acum de-a face cu mama tuturor dezamăgirilor. Întrebare: cum poți privi sfârșitul lumii în ochi și să n-o iei razna? Răspuns: nu poți. Singurul lucru logic pe care-l poți face e să cauți suficiente diversivități pentru a suprima groaza. Andy scrută încăperea în căutarea Elizei — prințesa lui din castel. De obicei, adunările erau foarte aglomerate, însă astăzi nu exista un șir de elevi care să nu aibă oameni lipsă. Firește, nici Andy nu ar fi catadicsit să-și facă apariția, dacă n-ar fi fost la mijloc misiunea lui.

O lumină puternică îl orbi pe moment. După ce clipi de câteva ori pentru a alunga particulele purpurii, o zări ascunsă în spatele aparatului foto, orientată cu fața spre fundul sălii. Blițul se declanșă din nou. Preț de o secundă, se întrebă dacă îi făcea poze lui. Dar apoi se întoarse și văzu adevărata pradă.

Hamilton invitase câțiva musafiri la adunarea de azi — doi oameni ai legii, câte unul la fiecare ușă a amfiteatrului. Carevasăzică, se întâmpla și aici — Big Brother în marș. Pe toată durata weekendului, Andy și Bobo străbătuseră în lung și-n lat străzile din Seattle, pentru a-și face o idee în

legătură cu noul lor oraș. Se așteptaseră la un soi de mentalitate de buncăr — străzi pustii ca după o apocalipsă a zombilor, buruieni peste tot și Mad Max călare pe o Harley. Însă atmosfera părea să semene mai degrabă cu un festival de muzică decât cu Thunderdome¹⁵. Toți oamenii, de la psihopații drogați la locuitorii albi ai suburbiilor, își dădeau silința de a se distra cât de cât pe acea vreme ploioasă de februarie. Ar fi putut fi suficient pentru a te face să uiți ce se întâmpla cu adevărat, dacă n-ar fi fost polițiștii de față. Acum îi găseai peste tot. Oriunde întorceai capul, un gabor cu ceafa lată și tuns periută se uita la tine cu acea căutătură urată de *Hai, dă-mi un motiv*. La radio vorbeau despre cum departamentul de poliție din Seattle se gândea să înroleze cetățeni șomeri. („Firește, niciunul nu va primi arme”, declarase șeful poliției — mare ajutor, când lucrurile aveau s-o ia razna.) Kevin, istoricul oficial al găștii lor, spunea că așa a început mereu. Câțiva oameni primeau puteri extraordinare — doar pentru siguranța publică, desigur — și, nu după mult timp, acei cetățeni bine intenționați începeau să arunce cu gaze lacrimogene, să pună furtunurile cu apă pe oameni și să conducă trenurile către lagăre. La început, Andy crezuse că poveștile lui Kevin erau exagerate, însă acum, văzându-i pe cei doi polițiști stând în spatele amfiteatrului, nu mai era atât de sigur.

Domnul Jester, directorul de la Hamilton, urcă pe scenă, transpirând precum un ucigaș vinovat după trei ore de interogatoriu. Pentru Andy era un mister cum o astfel de persoană putea ajunge director. Conducătorii se presupunea a fi genul acela de oameni pe care i-ai urma într-o bătălie. Însă, dacă la Hamilton s-ar da vreodată o bătălie, domnul Jester ar fi genul de tip căruia i-ai spune să rămână acolo și să măture prin cazarmă sau ceva de genul.

— Bună dimineața, Hamilton!

— Bună dimineața, domnule Jester! răspunseră elevii.

---

¹⁵ Aluzie la arena din filmul *Mad Max Beyond Thunderdome* (1985), tradus în românește prin *Mad Max: Cupola Tunetului*.

— Am să încerc să nu mă lungesc. Cred că e foarte important să ne ținem, pe cât posibil, de rutinele noastre obișnuite. Acestea fiind spuse, trebuie să ne ocupăm de consecințele inevitabile ale acestei tragedii. Adică, de natura, ăăă, *potențial* tragică a lucrurilor.

Folosindu-se de multe cuvinte, domnule Jester nu spuse, practic, nimic. O dată la câteva minute, blițul de la aparatul Elizei scâldea încăperea într-o mare de alb.

Bobo se sprijini de suportul pentru brațe și-i șopti:

— Hei, dacă vrei să-i atragi atenția, tre' să faci ceva ca să ieși în evidență.

— Cum ar fi?

— Care-i scopul analizei matematice? strigă de data asta Bobo, oprindu-l pe domnul Jester la jumătatea frazei și câștigând hohote de râs din partea colegilor.

Un director bun i-ar fi poruncit de îndată să iasă din amfiteatru, însă domnul Jester părea a se afla la un pas de a exploda precum reactoarele nucleare de la Fukushima. Bobo avusese întotdeauna un al șaselea simț când venea vorba de slăbiciunile altora.

Directorul se strădui din răspuțeri să ignore întreruperea.

— După cum spuneam, teoretic, școala e în continuare obligatorie, deși această politică este în curs de revizuire la minister. Vă rog să fiți prezenți la cursuri, conform orarului.

— Spune ceva, șopti Bobo.

— Omule, de ce mă ajuți? Poți pierde pariul.

— Pentru că vreau să am parte de o competiție adevărată, Maria, și tu o cam dai în bară.

Bobo ridică din nou glasul.

— Răspundeți la întrebare! Care-i scopul analizei matematice?

Domnul Jester miji ochii spre auditoriu.

— Ea este importantă, domnule, întrucât face parte din matematică. Iar matematica e importantă, întrucât, vedeți dumneavoastră, numerele reprezintă piatra de temelie a educației, laolaltă cu știința, istoria și ăăă...

Directorul lăasă în aer fraza lui întortocheată. Blițul se declanșă din nou, de data asta chiar în ochii lui Andy — Eliza tocmai îi făcuse o poză lui *Bobo!* Strigătele lui idioate chiar reușiseră să străpungă bula groasă a curiozității ei.

— Ascultați, spuse domnul Jester, încerc să vă spun niște lucruri importante aici, așa că dacă ați putea să mă mai slăbiți puțin, putem...

— Ce caută polițiștii ăștia aici? strigă Andy.

— Asta nu-i important acum. Așa prevede regulamentul.

— Ce regulament spune că avem nevoie de agenți de poliție înarmați la un liceu? De ce anume vă temeți?

— De nimic, și e suficient, domnule Rowen!

Andy îl ignoră, mânat de atenția care i se acorda.

— Hei, Hamilton, dacă vă pasă câtuși de puțin de drepturile voastre personale, haideți să ne-ntâlnim după ore în tribune. Trebuie să ne apărăm. Așa începe fascismul...

Simți ceva strângându-l de umăr; unul dintre polițiști pusese mâna pe el și încerca să-l ridice de pe scaun.

— Ce dracu?

— Domnule ofițer, nu e nevoie, spuse directorul.

— Ia-ți labele de pe mine, porcule!

Andy se eliberă de sub strânsoarea polițistului, însă această mișcare bruscă îl făcu să se izbească de marginea metalică a scaunului gol din fața lui. O durere albă, orbitoare, apoi un firicel de sânge gădilă foliculii sprâncenei lui drepte. Furia izbucni în încăpere precum un cutremur. O altă lumină albă, de data asta de la aparatul Elizei. Andy se uită la ea și zâmbi. Sângele îi coborî spre colțul gurii.

— În tribune, după ore, dacă vă pasă de libertatea voastră! strigă el pentru ultima oară, în timp ce era tras pe scări, afară din amfiteatru.

La prânz discuta ră despre următoarea mișcare. Kevin insista că, din punct de vedere politic, aveau un avânt — rana pe care o căpătase Andy era pe buzele tuturor — și că trebuiau să bată fierul cât era cald. Firește,

nici unul dintre ei nu știa cu adevărat ce avea să aducă acea *bătaie*. Bobo se oferise să prezideze întrunirea din tribune, iar Andy fusese mai mult decât încântat. Lui nu-i plăcuse niciodată să se afle în lumina reflectoarelor, iar ultimul lucru pe care și-l dorea era să-și facă și mai multe probleme. Fusese norocos că scăpase doar cu o rană la cap („Hai să nu facem din țânțar, armăsar, spusese polițistul, apăsând o minge udă din prosoape de hârtie pe fruntea lui Andy, și-o să uităm de scena de-acolo. De acord?”).

Aproximativ o sută de oameni așteptau în tribune după ore, cu glugile trase peste cap din pricina ploii mărunte, semănând cu niște călugări care nu reușiseră să se pună de acord asupra culorii. O mulțime de grupuri diverse răspunsese chemării. Printre ei era și James Hurdlebrink — cel cu tunsoarea *mullet* și cu coeficientul de inteligență stratosferic —, alături de amatorii de jocuri pe calculator și de matleții¹⁶ cu care concura. Ratații din aproape fiecare clasă își făcuseră și ei apariția, însă îți trebuia mult noroc ca să-i pui să facă ceva. Și, în sfârșit, artiștii — fete care se îmbrăcau precum Joan Baez¹⁷ și cântau la chitara acustică, băieți care se îmbrăcau precum Kurt Cobain și cântau la chitara electrică, actorii mega-gay, redacția de la ziarul școlii, menajeria de monstruoziți care forma orchestra de la Hamilton. Conferind solemnitate ocaziei era polițistul care pusese mâinile pe Andy, privindu-i din celălalt capăt al terenului de fotbal. Își coborî mâna spre centura multifuncțională a la Batman și, preț de o secundă, Andy se așteptă ca acesta să-și scoată pistolul și să-i nimicească pe toți. Însă nu făcu decât să-și scoată stația de emisie-recepție și să spună ceva la microfon.

Andy stătea în spatele lui Bobo și încerca să pară serios și traumatizat. Pentru a face ca rana să pară mai gravă decât era, Misery îi acoperise capul cu suficiente bandaje cât să-l facă să semene cu o mumie egipteană, însă, acum, acestea erau grele și reci de la ploaie și miroseau a

---

¹⁶ În original, *mathlete*, cuvânt format din *math* (matematică) și *athlete* (atlet). În SUA, matletul este o persoană care concurează în competițiile de matematică.

¹⁷ Cântăreață americană de folk.

spital.

— Știu că ați fost martori cu toții la ceea ce s-a întâmplat azi, începuse Bobo, adresându-se tribunelor din mijlocul pistei de alergare care împrejmuea terenul. Poate că pe voi v-a surprins, însă pe mine nu. Măgarii care ne conduc vor ca noi să credem că suntem în pericol, și că pericolul vine de la oameni asemenea nouă, însă noi știm că adevăratul dușman se află deja printre noi. Mă refer la ei.

Gesticulă de-a lungul terenului, fix spre polițist.

— Ei sunt la fel de speriați ca noi, însă avantajul lor e că au arme. Credeți c-or să chibzuiască atunci când o să vină vorba să împuște un copil care îi calcă pe coadă? E suficient să socotească: șaiszeci și șase virgulă șase la sută șanse probabilitate că nu vor fi trași la răspundere pentru un astfel de rahat. Și chiar dacă vom fi în viață peste două luni, știți că fiecare polițist de pe stradă va fi numit erou, indiferent de ceea ce a făcut. Circumstanțe extraordinare, așa le vor numi. Suntem la mila lor, asta dacă nu ne Unim.

— Ce anume sugerezi? întrebă James Hurdlebrink.

— Deocamdată, nimic extrem, răspuse Bobo. Așteptăm să vedem cum evoluează situația. Însă trebuie să fim pregătiți. Avem nevoie de o ierarhie pentru a organiza toate rahaturile.

— Și tu ți-ai dori să fii în vârful ierarhiei?

— De ce nu?

James scoase un hohot de râs aspru și batjocoritor — unul care probabil îl costase mulți prieteni de-a lungul anilor.

— Fiindcă e o idee tâmpită. Ce-o să putem noi face împotriva unor polițiști înarmați?

— Multe lucruri.

— Ca de pildă?

— Cunosc oameni, zise Bobo. Oameni care au grijă de anumite lucruri. Trebuie să ai încredere în mine.

James ridică mâinile, predându-se temporar.

— Cum dorești, conducătorule neînfricat.

— Mai vrea cineva să adauge ceva? întrebă Bobo, scrutând mulțimea. Bun. În seara asta am să creez o pagină privată de Facebook, așa că împrietenți-vă cu mine și-am să vă trimit o invitație. Acum, Misery are un mic anunț de făcut.

Misery se ridică pe ultimul rând al tribunei.

— Vinerea asta, la ora zece, sunteți cu toții invitați la Crocodile, pentru reuniunea Perineum. Stați, reiau. Nu sunteți invitați. Sunteți *obligați* să veniți. Considerați asta inițierea voastră. Intrarea e cinci dolari.

— Nu e Ziua Îndrăgostiților? întrebă cineva.

— Și ce? răspunse Misery. Mama mă-sii, adu-ți partenerul.

Mulțimea se dispersă, dar nu înainte că Andy să o fi observat pe Anita Graves urmărindu-i din spatele tribunelor; se întoarse și o luă din loc în clipa în care făcură schimb de priviri. Fata aia devenea tot mai ciudată.

— Haide, zise Bobo. Ar trebui să repetăm sau chestii de genul.

— Eliza de ce n-a venit? întrebă Andy. Țsta a fost scopul întrunirii.

— A venit. Am văzut-o făcând poze din capătul celălalt al terenului.

— Pe bune?

— Maria, nu te entuziasma! Asta-i tot ce poți face pentru a o cuceri.

— Bețe și pietre, măgarule!¹⁸

Traversară terenul de fotbal, trecând pe lângă polițist. Bobo scuipă la picioarele lui, însă tipul ori nu observă, ori nu-i păsa.

— Ai fi putut să-mi spui că ai aranjat un concert, zise Andy.

— Să-l ia dracu de concert, frate. Țla e doar momeala.

— Adică?

— Adică — și Bobo inspiră adânc, de parcă se pregătea de o ceartă — îl invităm pe Golden.

— Pe Golden? Cum ar veni, pe șeful tău, Golden?

În gândurile lui Andy își făcu loc primul semn de îndoială. Oare ce

---

¹⁸ Aluzie la versurile pentru copii *Sticks and stones may break my bones/ But words will never harm me* („Se prea poate ca bețele și pietrele să mă rănească / Însă cuvintele n-o vor face niciodată”).

stârnise atunci când făcuse acea scenă la adunarea de azi?

— Hei, e *distribuitorul* meu. Și are o întreagă echipă în spate.

— O echipă de traficanți de droguri.

— Ce problemă ai tu cu traficanții? Cu mine te înțelegi fără probleme.

— Da, dar tu vinzi doar iarbă.

Bobo își făcu mâna pistol și o lipi de fruntea lui Andy.

— Târfulito, insinuezi cumva că eu nu-s la fel de șmecher?

— Spun doar că Golden mă bagă în sperieți.

— Păi, exact de asta avem nevoie de el. În momentul de față, asta se întâmplă doar la Hamilton. Cu Golden ne-am putea extinde în tot orașul. Ne-am putea face auziți cu adevărat, în cazul în care va fi nevoie.

— Nu putem face asta fără el?

Bobo clătină din cap.

— Când lucrurile or s-o ia razna cu adevărat, n-o să ne fie de niciun folos o adunătură de puștani din orchestră.

— Frate, nu știu...

— Dă-o-n mă-sa! mârâi Bobo deodată. Să te ia dracu de fricos, cu tot cu incertitudinile tale! Mă pot baza pe tine să m-ajuci cu asta sau o să mă lași baltă?

Două cuvinte nerostite plutiră la sfârșitul întrebării lui Bobo: *din nou*. Sau poate că cea care vorbea era mustrarea de conștiință a lui Andy.

— Bine! Golden poate să vină la spectacol...

— Știu că poate.

— Însă numai dacă mă lași să cânt un cântec solo.

Bobo râse.

— E vorba de Eliza?

— Poate.

— Ei bine, presupunând că va veni, n-am nimic împotriva.

— Mersi!

— N-ai pentru ce.

Bobo îl lovi prietenește pe spate.

— Când o să-ți audă vocea aia de rahat, mia aia de dolari va fi ca și a mea.

GÂNDUL O LOVI PENTRU PRIMA OARĂ ATUNCI CÂND SE afla la duș. Doar o întrebare prostească — oare câte dușuri avea să mai facă? —, urmată de un scurt calcul. Chiar dacă apa curentă și energia electrică urmau să funcționeze până la sfârșit, și chiar dacă ea făcea câte unul în fiecare dimineață și câte unul în fiecare seară, avea să sfârșească doar cu aproximativ o sută de dușuri în plus. Iar acea statistică o făcu să caute și altele. Încă douăzeci de șamponări. Încă o sută de spălări pe dinți. Și cum rămânea cu toate celelalte lucruri care nu se desfășurau în baie? Cincizeci de răsărituri. Douăzeci de sesiuni de masturbare pe furiș (sau mai puține, dacă groaza extremă urma să aibă un efect negativ asupra poftelor ei sexuale). Încă o frunzărire a romanului *Spre far*. („Până și piatra pe care o rostogolești cu vârful ghetei va dura mai mult decât Shakespeare.”) Oamenii vorbeau despre faptul că *zilele* le erau numărate, dar, zău așa, *totul* era numărat. Fiecare film pe care îl vedeai era ultima oară când vedeai acel film, sau penultima oară, sau antepenultima oară. Fiecare sărut era tot mai aproape de ultimul tău sărut.

Era o lupă cu adevărat înfiorătoare prin care să vezi acea lume tot mai înfiorătoare.

Ea și tatăl ei petrecuseră pe canapea cea mai mare parte a aceluia weekend prelungit, urmărind toate veștile proaste. Revolte peste tot, de la Amsterdam până la Los Angeles. Un număr record de omucideri raportat într-o singură zi. Jumătate din magazinele și restaurantele din marile orașe duceau lipsă de personal pentru a fi deschise (oare de câte ori avea să mai mănânce într-un restaurant?). Tatăl Elizei sugerase să

parieze de pe care continent urma să izbucnească următoarea calamitate; el câştigase de două ori, de fiecare dată cu Asia. Sâmbătă seara aleseseră să se lipsească de ştiri în favoarea unui maraton cu James Bond. Eliza se gândise că avea s-o ajute să mai uite din probleme, însă fără afluxul constant de informații din lumea reală, imaginația pusese stăpânire pe ea. Pe toată durata filmului *Operațiunea Thunderball* (și era oare asta ultima oară când urmărea *Operațiunea Thunderball?*), ea își imaginase închisorile americane spărgându-se asemenea fructelor răscoapte, eliberând semințele haosului. Chiar și acum, un ucigaș în serie probabil că se furișă spre blocul lor de apartamente, cu maceta scoasă, pus pe omor.

Nu o ajuta nici faptul că tatăl ei părea să considere apocalipsa un lucru firesc; ar fi putut să-l folosească în Echipa „Îngrozitoarea Frică Existențială”. Asta era problema cu un diagnostic de cancer în fază terminală — sfârșitul lumii era deja la ușă. Însă pe el chiar nu-l deranja că fiica lui nu avea să crească și să aibă copii, sau să vadă Europa, sau să bea alcool? Chiar nu merita asta câteva lacrimi?

— N-o să se-ntâmples, spusese el. Sunt calm, deoarece știu că n-o să se-ntâmples. Acum, vrei să trecem la perioada Roger Moore¹⁹?

Așadar, în acea seară de duminică, nu instinctul responsabilității sociale o scoase pe Eliza din casă și o plasă pe șoseaua 982, care ducea spre centrul orașului. Pur și simplu simți nevoia să fugă de optimismul claustrofobic al tatălui ei.

Străzile erau mai aglomerate ca de obicei, iar oamenii care le străbăteau nu erau cei obișnuiți. Subculturile care înfloriseră sub pământ, constrânse să se ascundă din pricina vitalității lumii, se hotărâseră că suprafața nu mai reprezenta niciun pericol pentru neamul lor. Colonii întregi de nematozi orbi deschideau ochii sub lumina lunii: punkiștii și motocicliștii, nebunii și drogații. Erau pretutindeni, cu tatuajele și

---

¹⁹ Sir Roger George Moore (născut pe 14 octombrie 1927), actor englez, cunoscut pentru cele șapte filme cu James Bond din perioada 1973-1985, în care a jucat rolul principal.

piercingurile lor, cu A-ul de la anarhie pe jachete, răsând prea tare și bând fără teamă din pungi de hârtie. Mergeau din colț în colț și înapoi, fără vreo țintă anume, ca și când așteptau sosirea unui lider care să-i direcționeze.

Prima poză a Elizei era cu o fată care avea un tatuaj absurd și un bebeluș adormit în fașa agățată între sâni. Fata își ridică degetul din mijloc imediat ce se declanșă blițul, făcând ca poza să iasă și mai bine. Următorul era un veteran olog cu o pancartă pe care scria ÎN CURÂND O SĂ MURIȚI, AȘA CĂ DAȚI-MI NAIBII NIȘTE BANI. După aceea, Eliza petrecu o oră la SeaSk8, hipnotizată de acrobațiile skaterilor trași la față. Se iscă o luptă care ținu vreo douăzeci de minute, până ce câțiva polițiști sosiră și îi despărțiră. Făcu o mulțime de poze polițiștilor, care încă păreau odihniți și eficienți. Probabil că, peste o lună de-acum încolo, lucrurile aveau să fie complet diferite.

Făcu poze câtorva restaurante elegante și scumpe din Belltown care deja se închiseseră, iar apoi nimeri pe lângă Friendly Forks, locația filantropică unde foștii infractori și foștii narcomani veneau pentru a căpăta experiență de lucru. Din câte se părea, Ardor nu-i afectase pe niciunul dintre angajații de-acolo; restaurantul era un vârtej amețitor de pregătiri pentru aglomerația de seară. Un tip stătea în genunchi în fața ferestrelor din față, pulverizând Windex și apoi ștergând lichidul cu o cârpă. În spatele lui, chelnerii alergau de colo-colo, împăturind șervetele și aranjând scaunele. Era uimitor felul în care oamenii continuau să-și vadă de muncă, indiferent că mureau de cancer pancreatic, de dependență de droguri sau din pricina apocalipsei. Numai când se gândea la ea îi venea să plângă. Iar atunci când duse aparatul la ochi, tipul care frecase ferestrele se ridică. Făcu fotografia, însă abia atunci când își șterse lacrimile de la ochi îl recunoscu. El îi făcu din mână, iar ea îi răspunse, și undeva înlăuntrul ei auzi un trosnet plăcut, precum inexplicabila satisfacție pe care o ai când calci pe o băltoacă înghețată.

Următoarea zi de luni, Eliza veni la școală pregătită, cu aparatul ei

Exakta VX și un ghiozdan plin de rolfilme Ilford Delta 120. Știa că prima zi înapoi la școală merita să fie documentată, însă nu i-ar fi trecut niodată prin minte *cât de tare* avea să fie. Numai adunarea era o mină de aur: bietul și fâstâcitul domn Jester, uriașii polițiști din fundul sălii, toate acele scaune goale. Apoi Andy, nesigur pe picioare, cu picături de sânge curgându-i de pe frunte, târât cu asprime către ieșire.

Brutalitatea poliției într-un liceu, capturată splendid în alb și negru? Următoarea oprire, Premiul Pulitzer.

Și nu se termina aici. După ce Andy fusese scos din amfiteatru, toate privirile se întorseseră asupra domnului Jester. Bărbatul își dresese vocea.

— Pentru a continua, vom elimina toate privilegiile de a ieși în afara campului, inclusiv în timpul ferestrelor.

Mulțimea, de-acum incitată, răspunse cu huiduieli și fluierături. Cineva aruncă un creion spre scenă. Acesta ricoșă în pupitru și zăngăni pe podea. O clipă mai târziu, digurile se prăbușiră, iar domnul Jester suferi o veritabilă lapidare cu obiecte tinerești: monede și hârtii mototolite, tuburi de lipgloss și caramele, tampoane și șervețele, ba chiar și o fâșie lungă de prezervative nefolosite, pe care Eliza o prinse în centrul vizorului exact în momentul în care se izbi de fruntea domnului Jester.

Directorul se îndepărtă de pupitru, ferindu-se de bombardament. Domnul McArthur, un profesor de istorie pe care elevii îl îndrăgeau, se ridică și fugi spre scenă. Eliza făcuse cu el în clasa a unsprezecea cursul despre influența occidentală asupra societății orientale și încă își amintea anecdota lui — atunci când locuise în China în anii nouăzeci, își jignise gazda când spusese din greșeală „mamă” în loc de „cal”. Avea aproape cincizeci de ani și era chipeș în felul acela al profesorilor. Se zvonea că tocmai se căsătorise cu un tip pe nume Neil, cu toate că încă venea singur la evenimentele organizate de Hamilton. Șopti ceva către directorul șocat, după care se duse la pupitru. După câteva momente, elevii — probabil puțin speriați de această situație în care scăpaseră nepedepsiți — se liniștiră.

— Nu pot decât să-mi imaginez cum trebuie să vă simțiți, încep domnul McArthur. E o povară imposibil de suportat, chiar și pentru noi. Și acum, colac peste pupăză, se pare că școala voastră se transformă într-un fel de stat polițienesc. Clătină din cap și fluieră ușor. Clar nu vă pot învinovăți că v-ați luat de domnul Jester. Însă, înainte să vă pregătiți din nou mingile și mingiuțele, există două lucruri pe care trebuie să le aflați. În primul rând, aceste decizii nu ne aparțin. Noi nu facem decât să punem în aplicare regulile pe care le-am primit de la inspectorat. În al doilea rând, nimic din ceea ce facem nu e merit a fi o pedeapsă. Pur și simplu dorim să vă asigurăm toată protecția necesară. Nimeni nu poate ști ce se va întâmpla cu exactitate în următoarele două luni, însă această lume e plină de oameni sperați, chiar și în momentele bune. Bob Dylan a spus odată... Stați, voi știți cine e Bob Dylan, nu?

Eliza râse laolaltă cu ceilalți elevi.

— Slavă Domnului! Am o teorie conform căreia, în ziua în care elevii și profesorii nu vor mai asculta aceeași muzică, întregul sistem educațional se va prăbuși. În orice caz, Dylan a scris că atunci când nu ai nimic, nu ai ce să pierzi. Iar Edmund Burke, care era o versiune mai plictisitoare a lui Dylan în secolul al XVIII-lea, a spus că aceia care au multe speranțe și nimic de pierdut vor fi întotdeauna periculoși. Ei bine, o mulțime de oameni din lume tocmai a început să creadă că nu mai are nimic de pierdut, și e treaba noastră să vă protejăm. Nu vreau să vă sperii, însă istoria ne spune că ori de câte ori există panică, există și moarte. Așa funcționează lumea.

Tăcu preț de câteva clipe, astfel încât previziunea lui morbidă să-și facă efectul, după care continuă:

— Însă eu sunt de părere că amenințarea fizică e mai puțin periculoasă decât amenințarea psihologică, motiv pentru care Suzie O și cu mine ne-am hotărât să pornim un grup de discuții numit „Consolările Filosofiei”. Se va reuni în fiecare zi, în timpul celei de-a opta ore. Și sunt conștient cât de penibil sună, însă, dacă simțiți nevoia să discutați despre ceea ce se petrece, vă rugăm să veniți. Se apropie de microfon și adăugă:

Și, ca să răspund la întrebarea domnului Boorstein, e posibil ca Ardor să nu fi alterat importanța analizei matematice pentru cei mai mulți dintre noi, care se apropie asimptotic de zero în același timp în care voi vă apropiați de maturitate. Vă mulțumesc tuturor!

După adunare, Eliza se îndreaptă spre corpul de artă. Își simțea telefonul vibrând în ghiozdan, dar nu se deranjează să-l scoată. Mama ei o sunase de vreo sută de ori în ultimele câteva zile, însă Eliza încă nu-i răspunsese.

În laboratorul de fotografie, puse discul ei preferat cu Sigur Ros (oare de câte ori avea să-i mai asculte pe cei de la Sigur Ros?) și își lăsa mintea să plutească în acel spațiu bizar dintre concentrarea absolută și inconștiența absolută, necesar pentru a crea artă. Pe hârtiile agățate începură să apară primele imagini.

Fata cu bebelușul, afișând degetul din mijloc mai mult ca pe un act de disperare decât ca pe un act de furie. Cerșetorul cu pancarta, a cărui pălărie sclipea vag datorită mărunțișului aruncat în ea. Skaterii, care se băteau pentru nimic și pentru toate. Polițiștii, care păzeau fiecare colț de stradă. Polițiștii, care ajutau un vagabond bețivan să se urce în spatele mașinii lor. Polițiști peste tot, promisiunea albastră a problemelor care urmau să apară.

La început, Eliza își făcu griji că se păcălește singură, întrucât pozele păreau importante într-un fel în care nimic din ceea ce făcuse înainte nu păruse. Însă cineva trebuia să-i păzească pe străjeri, cum spunea zicala, și de *ce nu* ea? Iată-l pe Bobo, urlând o provocare fără cuvinte, animalică, spre director. Iată-l pe domnul McArthur, care aștepta în tăcere ca vorbele lui să lovească din plin. Poza cu elevii aruncându-și obiectele înspre domnul Jester reuși să fie atât festivă, cât și amenințătoare — o combinație între Mardi Gras²⁰ și o arenă de gladiatori. Sudoarea care lucea pe fruntea directorului într-o poză își găsi perechea în alta, cu sângele negru și lunecos care brăzda chipul lui Andy aidoma culorilor de

---

²⁰ Carnavalul de Lăsata Secului.

război.

Și cu toate că Eliza își promisese că niciodată, dar *niciodată* în viața ei, nu avea să-și facă un blog, decât dacă cineva îi punea pistolul la tâmplă și spunea *Zău c-am să-ți zbor creierii în momentul ăsta dacă nu-ți faci un blog* (și, chiar și atunci, n-ar fi fost prea fericită în legătură cu asta), știa că trebuia să-și încalce regula. Voia să împărtășească aceste poze cu restul lumii. Era musai s-o facă.

Orele se terminaseră atunci când ieși într-un târziu din laboratorul de fotografie; petrecuse mai mult de cinci ore înăuntru, chiulind la toate cursurile (oare la câte cursuri avea să se mai deranjeze să meargă?). Un grup surprinzător de mare se adunase în tribună — totii ciudații și tocilarii de la Hamilton, cocoțați precum un stol de ciori mute, posomorâți într-un loc în care toți oamenii urlă, râd și ovaționează. Eliza le făcu poze din partea opusă a terenului de fotbal.

Telefonul îi vibra din nou. A doua zi dimineață urma să aibă șapte mesaje noi în căsuța vocală: șase clipe de tăcere de la un număr din Honolulu, Hawaii, și o tiradă cauzată de beție, de la un anume Andy Rowen, care arunca tot felul de cuvinte ciudate, ca de pildă „duprass”, „karass” și „wampeter”, pe care Eliza cu greu avea să le recunoască. Însă asta avea să se întâmple mâine.

În seara asta avea să posteze cele douăzeci și cinci de fotografii preferate pe noul ei cont de Tumblr, intitulat *A sosit apocalipsa*. În descrierile pozelor avea să spună întreaga poveste a acelei adunări de dimineață, apoi urma să juxtapună fotografiile de la școală cu cele din centru, pentru a demonstra cum agenții de poliție care se plimbau prin Hamilton aveau același aer amenințător ca al golanilor de pe străzile orașului. Nu ar fi putut explica de ce simțea nevoia să adauge încă un blog într-o lume cu 66.6 la sută șanse de pieire, sau cum asta avea s-o transforme instantaneu într-un soi de vedetă minoră — o stea mică — care pătrundea fără dificultate sau obstacole în conștiința publică, în același timp în care *Ardor* pătrundea prin cosmos, apropiindu-se din ce în ce mai tare de Pământ, precum sfârșitul unei povești.

Anita

LA OPT ZILE DUPĂ ANUNȚ, ÎNTR-O DIMINEAȚĂ CEȚOASĂ de Ziua Îndrăgostiților, Anita își pregăti în secret o valijoară. Incluse haine pentru o săptămână (bune și pentru mai mult timp, dacă le alterna), trusa de voiaj (acesta urma să fie un gest măreț în numele independenței, nu un protest împotriva igienei personale) și un sac de dormit cu o pernă (în cazul în care avea să petreacă noaptea în spatele Escalade-ului). În viziunea ei, evadarea era atât o alergare *departe*, cât și o alergare *înapoi*. Prima jumătate a ecuației era destul de evidentă; în ultimele zile, părinții ei o luaseră razna. Miercuri, la cină, tatăl ei aruncase de perete o farfurie cu mâncare, apoi se ștersese la gură cu un șervet și se ridicase de la masă. Mama ei, dimpotrivă, își ascundea anxietatea în spatele unei fațade însozite, precum acel strat gros de fond de ten cu care unele fete încercau să-și ascundă acneea. În ultima vreme, Anita își vedea părinții ca de la o distanță imensă, galactică. Pentru prima oară de când se știa, îi părea rău pentru ei. Ambii erau încăpățânați în felul lor, nefericiți fără s-o știe. Însă nu era treaba ei să-i vindece. Singura persoană pe care o putea salva era ea însăși.

În ceea ce privește alergarea *înapoi*, aici era mai greu de explicat. Știa doar că exista ceva acolo care o chema, iar dacă nu se ducea acum, nu avea să mai primească vreo șansă. Acesta era (conform mamei ei, în orice caz) sfârșitul zilelor. Înălțarea la cer. A Doua Venire a lui Iisus. Anita o auzea fiind descrisă în cel mai sinistru mod cu putință în orice zi plictisitoare de duminică. Apocalipsa lui Ioan — „apocalipsa” fiind traducerea cuvântului grecesc *apokalypsis*, care însemna și „dezvăluire”

sau „revelație”, așa cum o învățase un preot — spunea că sfârșitul lumii vestea întoarcerea lui Iisus. Însă acest lucru părea neverosimil, asta dacă nu cumva Iisus plănuia să vină călare pe un asteroid, precum un cowboy spațial în veșminte albe. Anita era de părere că ultima carte a Noului Testament nu se potrivea sub nicio formă cu restul. Începeai cu un tip extrem de amabil, care își petrecea timpul cu prostituate și propovăduia iertarea, și sfârșeai cu osândă veșnică și cu Târfa Babilonului. Acesta fusese primul lucru care îi zguduise din temelii credința, urmat curând de biologia din clasa a noua. Și, conform unui număr de predici pe care le auzise, acele îndoieli însemnau că trebuia să se aștepte la o veșnicie de flăcări ale iadului. Ce distracție!

Anita știa că nu trebuia să fie îngrozită de ideea de moarte. Atunci, de ce simți această ușurare incredibilă când trase fermoarul valizei? De ce nu putea să înceteze să zâmbească și să fredoneze când se strecură pe ușa din față? De ce se trezi râzând când trecu pe lângă ghereta Broadmoor, când rigiditatea celor optsprezece ani de prefăcătorie și supunere se ridică brusc de pe umerii ei, lanțurile de aur rupându-se la fel de ușor ca spaghetetele nefierte? Asta o speria puțin; nu știa dacă nebunia era genul acela de lucru pe care chiar îl puteai privi punând stăpânire pe tine sau dacă faptul că erai conștient de demența ta, care se dezvolta tot mai tare, era suficient pentru a o preveni.

Atmosfera de la Hamilton era în mod evident deprimantă, așa că Anita se vedea nevoită să-și țină entuziasmul în frâu. Doar un pic mai mult de jumătate dintre elevi se deranjau să mai vină la școală, ceea ce făcea ca holurile clădirii să fie semipustii și tăcute. Anumite materii, mai precis cele în care Ardor nu era deloc menționat, deveniseră exerciții supraomenești în încercarea de a ignora incontestabilul. Minteia Anitei, de obicei un partener de încredere, începuse să înșele ecuațiile de pe tablă cu gânduri întâmplătoare și vise cu ochii deschiși. Fugea de prezent și se ascundea în viitor, întrebându-se cum avea să fie spectacolul din seara asta de la Crocodile. Deși nu credea că avea să-i placă muzica lui Andy (asta din cauza felului în care se îmbrăca), era mai mult ca sigură că

trebuia să meargă acolo ca s-o audă.

Când cea de-a șaptea oră luă sfârșit, Anita se îndreptă spre grupul de discuții organizat de domnul McArthur și Suzie O. Deja devenise partea ei preferată a zilelor de școală. Săptămână aceasta discutau despre filosofii antici; Anita petrecuse ultimele câteva nopți citind despre stoici și cinici, despre epicurieni și hedoniști. Socrate credea că, într-o lume perfectă, fiecare persoană făcea ceea ce era născut să facă. Ceea ce însemna că, dacă tu credeai că adevărata ta chemare era muzica, să faci orice altceva însemna să încalci cea mai fundamentală regulă a universului.

Subiectul de astăzi era fericirea — unul bine ales, ținând cont de starea sufletească a Anitei. Fiindcă citise toate textele relevante, tot nu era sigură de unde apăruse veselia ei subită.

— Unii oameni sunt de părere că fericirea este imposibilă în fața morții, spuse domnul McArthur, însă Epicur ne spune că nu există niciun motiv să ne temem de moarte, căci nu vom avea șansa s-o întâlnim. În timp ce existăm, nu există nicio moarte. Iar când vine moartea, noi nu mai suntem acolo.

— Ce tâmpenie, interveni un băiat din clasa a unsprezecea. Să aștepți ceva e partea cea mai îngrozitoare. Ca și când trebuie să fii împușcat sau ceva de genul ăsta.

— Epicur te-ar contrazice și ar spune că așteptarea e tâmpenia. De ce să-ți petreci viața făcându-ți griji pentru un lucru care încă nu s-a întâmplat?

— Nu i-am înțeles pe hedoniști, spuse Krista Asahara, euforica inamică a Anitei în consiliul elevilor. Ce fel de viață ar fi asta, să cauți tot timpul plăcere?

— Una bestială, glumi cineva.

— De fapt, interveni Suzie O, hedoniștii nu erau atât de egoiști precum cred cei mai mulți oameni. Da, de acord, prețuiau plăcerea mai mult decât orice, însă, de asemenea, erau de părere că oamenii nu înțelegeau care era adevărata plăcere. Hedoniștii credeau că justiția și

virtutea erau adevăratele plăceri ale vieții, în timp ce sexul și mâncarea erau bune doar pentru câteva ceasuri.

— Ba chiar mai puțin, zise domnul McArthur.

— Depinde cu cine ești, răspuse Suzie, și toată lumea râse.

Domnul McArthur avusese dreptate — *exista* o consolare când citeai operele tuturor acestor oameni morți care se străduiseră să înțeleagă sensul vieții. În prima zi a grupului de discuții, Suzie O spusese că țelul secret al întregii filosofii era să descoperi cel mai bun mod în care să mori. Ciudat cum cele mai deprimante chestii se dovedeau a fi cele mai liniștitoare.

Anita nu spunea prea multe la întruniri; de obicei veneau câteva zeci de elevi, iar într-un grup de asemenea dimensiuni existau mereu câțiva oameni dispuși să vorbească pentru toți ceilalți. Însă, în acea vineri, după ce întrunirea luă sfârșit, Anita o urmă pe Suzie în biroul ei de la bibliotecă.

Când Anita intră, o găsi pe îndrumătoare vorbind pe Skype cu o fată drăguță care se afla într-un dormitor de cămin.

— Hei, Suzie, ești ocupată? Pot să vin mâine sau...

— Nu, e în regulă. Se întoarce spre fata de pe Skype. Te sun imediat.

— Bine, spuse fata, și închise camera.

— Cine era? întrebă Anita.

— Fiică-mea. E studentă în anul patru la Rutgers.

— Nu știam că ai o fată.

— Ei bine, acum știi. Ce s-a întâmplat?

— Am o întrebare cam ciudată.

— Îmi plac întrebările ciudate.

Suzie aștepta nerăbdătoare în timp ce Anita încerca să găsească cea mai bună metodă pentru a o exprima în cuvinte.

— Mă întrebam dacă ar trebui să-mi fac griji.

— De ce?

— Pentru că sunt... fericită.

Suzie se încruntă.

— Ți faci griji fiindcă ești fericită?

— Da.

— Te simți isterică?

— Nu. De fapt, mă simt împăcată.

— Și de ce crezi că se întâmplă asta?

— Probabil fiindcă mi-am dat seama că nimic nu e cu adevărat important.

Îl auzi în minte pe Freddie Mercury cântând „Bohemian Rhapsody”.

— Ești sigură în legătură cu asta? Încă avem o șansă de supraviețuire.

— Știu. Dar nu mă refer la faptul că nimic *nu mai contează*. Mă refer la faptul că nimic n-a contat *vreodată*. De genul, dacă oricum totul e atât de fragil, atunci n-a fost niciodată adevărat pe bune, înțelegi? Chiar dacă n-ar fi un asteroid, eu tot aș putea muri mâine. Așa că de ce ar trebui să-mi fac griji? E exact cum a spus Andy: „Orice-ar fi, nu merită osteneala”.

— Andy e un copil bun, Anita, dar nu sunt sigură că l-aș alege ca punct de referință filosofică. Cu toții trebuie să credem în *ceva*.

Anita ridică din umeri.

— Probabil...

Tot nu știa exact la ce să se aștepte de la această conversație; nu era ca și când Suzie avea să-i spună să nu fie fericită.

— Așadar, ce studiază fiica ta la Rutgers?

— Economie.

— Presupun că e dificil s-o știi atât de departe, hm?

Suzie zâmbi. Apoi, fără vreun avertisment, chipul ei se boți precum o pungă de hârtie.

— Rahat, te rog să mă scuzi, spuse ea, și își lăsă capul în mâini.

— Oh, e în regulă.

Anita își puse brațele în jurul umerilor lați ai lui Suzie și o ținu până ce tremuratul se opri, ca și când sentimentul fu doar o mică turbulență. Încercă să-si amintească când o văzuse ultima oară pe mama ei plângând.

Oare o văzuse vreodată?

— O să-mi treacă la un moment dat, spuse Suzie, scoțând un șervețel dintr-o cutie ascunsă într-o țestoasă de porțelan. Mă gândeam c-o să se-ntoarcă acasă imediat după absolvire, dar are un iubit care trăiește la New York și nu vrea să-l părăsească. Iar noi nu ne-am înțeles tot timpul. Își suflă nasul. Anita, îți cer mii de scuze.

— Stai liniștită.

— Nu sunt bună de nimic, hm? Elevii trebuie să mă vadă drept un om cu capul pe umeri.

— Glumești? spuse Anita. Cred c-ar trebui să plângi în fața tuturor celor care vin aici. Atunci ei vor ști că e în regulă să nu fii în regulă.

— Mersi.

Suzie își scutură mâinile și clipi pentru a-și alunga ultimele lacrimi.

— Bine, cred că m-am liniștit. Și chiar dacă mi-am pierdut toată credibilitatea de îndrumător, măcar ți-am dovedit că am dreptate.

— În legătură cu ce?

— Încă există suficient timp să faci ceea ce contează. Chiar dacă acest lucru e să fii alături de o persoană care o ia razna.

Suzie o luă de mână pe Anita și o strânse bine.

— Să nu uiți niciodată asta.

Anita nu mai fusese în oraș de la spectacolul Esperanzei Spalding, iar lucrurile se schimbaseră negreșit. Pe străzi erau atât de mulți oameni, încât ziceai că tocmai ieșiseră de la un concert și nimeni nu voia să meargă acasă. Crocodile era ticsit cu marginalizații din Seattle — rockeri vârstnici în pantaloni de piele cu ținte, perechi de fete cu păr strâns în țepi, care se țineau de mână, metalisti bărboși ale căror brațe erau la fel de pline de tatuaje precum cabinetele de toaletă ale localului cu grafitti. Anita se așeză la bar, singură cu valiza ei și cu un pahar cu suc de portocale, simțindu-se speriată și singură și entuziasmată în același timp. Chiar o făcea. Fugea de acasă.

Acum nu mai trebuia decât să găsească un loc în care să stea.

Prima formație era alcătuită din patru tipi care se prea poate să fi fost concurenți într-o competiție în care se căuta sosia lui Dracula. Unul dintre ei cânta la o orgă bisericească sintetizată. Următorul fu un grup de *skinhead*; vocalistului îi plăcea să-și bage tot microfonul în gură în timp ce zbiera în el. Ringul de dans arăta precum o încercare de evadare de la spitalul de nebuni.

În jurul orei zece, Andy și Bobo se împleticiră pe scenă și începură să se pregătească. Era evident că ambii băuseră. Muzica lor era confuză, banală și dureros de zgomotoasă în același timp. Din pricina publicului gălăgios și a folosirii constante a talgerelor, era imposibil să deslușești vreun cuvânt din scârțâiala frenetică a lui Bobo. Era un vocalist decent, extrem de sigur pe sine, căruia nu-i era teamă să pară nebun, însă cântecele erau de neînțeles.

Anita era dezamăgită. Chiar dacă nu-și făcuse prea mari speranțe în legătură cu acest spectacol, se așteptase la câteva momente magice. Însă ceea ce căpăta de la „formația” lui Andy era acel gen special de disperare care o cuprindea atunci când asculta cântece cu adevărat îngrozitoare. Bine, asta și un țuiet în urechi.

După vreo două sau douăzeci și patru de cântece, Andy se ridică și ieși împleticit de după bateria lui. Era atât de beat, încât o puteai vedea în fiecare parte din corpul său; membrele i se mișcau precum baloanele umplute cu prea multă apă, și aproape că scăpă chitara pe care i-o întinse Bobo. Rânji strâmb spre mulțime — oarecum drăguț, de fapt.

— Acesta este un cântec compus de mine, care vorbește despre momentele în care nu vreau să am de-a face cu rahaturile altor oameni. Poate că vă regăsiți în el. Sau nu. Mă rog. Se intitulează „Save It”.

Lovi câteva note greșite înainte să nimerească un arpeggiu lent, curat și liniștit, reverberat ca un elastic de cauciuc. Iar ceea ce ieși din difuzoare după aceea era fără îndoială cel mai nebunesc lucru pe care Anita îl auzise de la vestea că un asteroid avea șanse mari să-i șteargă de pe fața pământului cât de curând. Micuțul skater punkist, cu jeanșii lui mulați și cu bretonul care ținea morțiș să-i acopere ochii, cânta muzică soul. Vocea

lui era fragilă și nesigură, iar publicul fu luat prin surprindere de schimbarea bruscă a tonului, și nici măcar Andy nu părea să înțeleagă întru totul ce anume făcea, însă Anita pricepu mesajul clar și răspicat, precum luminile-neon ale unei piste care să îi indice calea spre viitor. Precum „pe lângă a doua stea la dreapta și apoi tot înainte până în zori”²¹. Precum destinul.

---

²¹ Aluzie la *Peter Pan* de J.M. Barrie.

Andy

DESPRE BOBO SE PUTEA SPUNE ORICE, ÎNSĂ TIPUL ȘTIA cum să atragă mulțimea. Crocodile era plin până la refuz atunci când Perineum urcă pe scenă. Trecuseră câteva luni de la ultimul lor spectacol, iar când Andy se așeză în spatele bateriei vechi a localului, simți fluturii înecându-se în cele patru beri (servite de un barman înțeleghător) cu care își umpluse deja stomacul. Luminile erau, prea puternice și nu reușea să găsească o distanță bună între scaun și tobă.

— Bună seara, Crocodile! îi salută Bobo. Noi suntem Perineum, iar aceasta este prima noastră piesă!

Andy stabili tempoul. Cumva, fără să îi poruncească în mod conștient trupului să înceapă să bată în tobă, porni la timp, iar apoi curentul ei, călătoria nebunească a punk rockului, îl transportă dinspre refren spre vers și înapoi. Un cântec deveni altul. Începu imediat să transpire — o mașinărie bine unsă, care menținea ritmul constant și funcționa ca niște ștergătoare de parbriz — și, prin lumina curcubeică, vedea că dansul agresiv era intens, un amestec de mâini, picioare și piele. Oare Eliza era acolo? Trebuia să fie. Orice altă variantă ar fi fost un eșec din partea universului. Trecură prin aproximativ zece dintre piesele lor de două minute, înainte ca Andy să observe că încăperea devenise tăcută. Bobo îi întindea chitara.

— Hei, spuse Andy la microfon. Am să fac ceva diferit aici. Sper să nu vă supărați.

— Eu mă supăr! strigă cineva.

Andy își puse mâna drept pavăză și îl văzu pe Golden stând chiar la

marginea scenei. Lumina licărea în verigile lanțului său.

— Acesta este un cântec compus de mine, care vorbește despre momentele în care nu vreau să am de-a face cu rahaturile altor oameni. Poate că vă regăsiți în el. Sau nu. Mă rog. Se intitulează „Save It”.

Începu să cânte. Nu era o piesă pe care puteai să dansezi frenetic. Nu era punk. Nici măcar rock. Îl scrisese în urmă cu aproximativ un an și în el era vorba despre o boboacă cu care începuse să iasă, doar ca să descopere că era nebună de legat (tipa zicea că își peria dinții timp de o oră și jumătate în fiecare seară, întrucât îi „plăcea senzația”). Nimeni nu îl huidui ca să dispară de pe scenă, așa că probabil nu îl urau prea tare, chiar dacă aplauzele fură timide și ovaționările gălăgioase când Bobo reveni la microfon. Gesticulă spre Andy să stabilească tempoul pentru ultimul lor cântec.

— Vă mulțumim c-ați venit aici în această seară minunată de Ziua Îndrăgostiților, spuse Bobo. Așa după cum știți, concertul din seara asta înseamnă mai mult decât muzica noastră. Acesta este începutul unei mișcări. Dacă nu suntem pregătiți să ne facem auziți când va veni momentul, vom fi călcați în picioare.

Mulțimea ovationă.

— Dacă vă pasă cât de cât de libertățile voastre civile, lăsați-vă e-mailul acolo, la fata mea.

Gesticula spre Misery, care momentan era în centrul atenției lângă scenă. Se îmbrăcase pentru această ocazie ca o adevărată târfă punk-rock — fustă scurtă din tartan în nuanțe de roz și negru, ciorapi cu model pânză-de-păianjen, maiou roz mulat și un papion negru în păr. Poate că pur și simplu voiau să vorbească cu o fată drăguță sau poate că era din cauză că o rocă uriașă ca o rachetă balistică intercontinentală venea cu repeziciunea spre ei, dar Andy văzu oamenii începând să se adune în jurul ei.

Concertul luă sfârșit. Andy simțea lava topită a emoției interpretării scurgându-i-se din sânge și o înlocui imediat cu câteva shoturi de tequila pe care Golden le cumpăra cu zecile. Își croia drum prin mulțime,

căutând-o pe Eliza, când dădu nas în nas cu Anita Graves.

— Heeeeeeeeeee! strigă el. E Anita Bonita!

O îmbrățișă, acoperind-o cu un strat de sudoare alcoolică.

— Salut, Andy! Mi-a plăcut concertul vostru.

— Pe bune? Super!

— Bine, nu tot concertul. Doar piesa cântată de tine. Restul a fost cam nașpa.

— Ah. Mișto.

Se simți flatat și jignit în același timp.

— Aăă, ai mai văzut pe cineva pe-aici?

— Pe cineva?

— De la Hamilton, voiam să zic.

Anita se uită în jurul ei.

— Jumătate din mulțimea asta e de la Hamilton.

— Da, dar vreau să zic, ai văzut pe cineva anume? O fată anume?

Andy nu era sigur cum să întrebe de Eliza, fără să întrebe, de fapt, de Eliza.

— Andy, ești beat. Cred c-ar fi cazul să mergi acasă.

— Nici gând! Băieții merg la The Cage. Golden a spus că ne bagă el acolo.

— E o invitație?

— Vrei să vii? Asta-i minunat! Anita Bonita la The Cage!

O îmbrățișă din nou.

— Clar, am să conduc eu, spuse ea.

Aerul de afară îl trezi puțin pe Andy, suficient cât să-și dea seama cât de ciudat era că Anita venise la concert. Ar fi vrut s-o întrebe cum de luase această hotărâre, dar ea nu îi oferi ocazia.

— Mai ai cântece în genul celui pe care l-ai cântat singur? se interesă ea.

— Câteva. Dar aș...

— Te-ai gândit vreodată să lași pe altcineva să le cânte?

— Bănuiesc că n-aș avea nimic împotriva, atâta timp cât...

— Și ce-ai zice dacă cineva ți-ar propune să colaborezi și să compuneți piese noi?

— Păi, eu și Bobo am încerc...

— Care sunt idolii tăi muzicali?

Avea senzația că era interviuat pentru *Rolling Stone* de o jurnalistă cu ADHD. Părură să treacă eoni până ce Anita găsi un loc de parcare și Andy putu să scape de interogatoriu.

— N-am terminat de vorbit despre asta, îl avertiză Anita.

— Sunt sigur că nu.

The Cage era cel mai faimos bar pentru motocicliști din Seattle. Un tip uriaș, de culoare, cu o șapcă portocalie stătea lângă o ușă construită într-o palisadă din lemne ascuțite în vârf. Când Andy și Anita se apropiară, tipul ridică privirea din cartea pe care o citea — *Omul în căutarea sensului vieții* — și scoase un chicotit sec.

— Câți ani aveți? Șaispe?

— Suntem cu Golden, răspunse Andy.

— Și sunteți deja afumați, nu-i așa?

Andy se uită vinovat spre Anita.

— Am să-l țin din scurt, îl asigură ea.

Paznicul oftă și își ridică din nou cartea.

— Mă rog, faceți ce vreți. Oricum, mâine-mi dau demisia.

De cealaltă parte a palisadei se afla un spațiu larg deschis, ca un fel de curte. Golden și gașca lui ședeau la masa din centru, care era deja decorată cu șase halbe de bere cu spumă. Bobo se poziționase în dreapta lui Golden și părea să fi atras atenția șefului. Andy fusese mereu impresionat de ușurința cu care cel mai bun prieten al lui interacționa cu băieții de cartier; chiar și în gimnaziu, Bobo fusese capabil să stea la discuții cu drogații, cu gangsterii, ba chiar și cu vagabonzii, ca și când era unul de-al lor.

— Care dintre ei e Golden? întrebă Anita.

— Cel din capul mesei. Tipul ăla e unul dintre cei mai mari traficanți din oraș. Fain, nu?

— Traficant? Vrei să zici, traficant de *droguri*? Și tu crezi că asta-i mișto?

— Nu știu. Traficanții fac tone de bani. Până și Bobo poate să facă câteva sute de dolari într-o săptămână bună.

— Interpreții de muzică sunt mult mai mișto decât traficanții de droguri, Andy. Ei nu sfârșesc la pârnaie. De obicei.

Însă Andy nu era atent. Voia să afle despre ce discutau Golden și Bobo.

— Așteaptă aici o clipă, bine?

— Mă gândeam să facem același lucru, doar că la o scară mai largă, spunea Bobo. În felul ăsta, la momentul potrivit, o să ai mai mulți oameni. Dar trebuie să ne mișcăm. Săptămâna viitoare sau cam așa.

Golden încuviință cu înțelepciune, aidoma unui general care se consulta cu locotenentul său. Lanțul lui avea exact aceeași culoare ca halba de bere din fața lui. Îl observă pe Andy șovăind în apropiere.

— Andy, mișto concertul din seara asta!

— Aăă, mersi!

— Bobo vrea să organizeze o mică petrecere săptămâna viitoare. Crezi că e o idee bună?

— Bobo are numai idei bune, zise Andy, dar era atât de beat, încât aproape că uitase deja întrebarea. Adică, orice zice el, mă bag. Vreau doar să mă bucur de viață înainte de sfârșit, înțelegi?

— Înțeleg, Andy. Înțeleg foarte bine.

Golden îi făcu semn lui Andy să se apropie.

— Vrei s-auzi un secret?

— Mai întrebi?

— Ai auzit vreodată pe cineva vorbind despre măreția aruncată asupra lor?

Andy clătină din cap.

— Afurisitul de Shakespeare a scris asta.

— Uau!

— Exact! Andy, imediat ce am auzit de asteroidul ăla, am luat o

decizie. Asta e șansa mea să fiu măreț. Ardor aruncă măreția asupra mea. Poate că și asupra ta.

— Bine.

Golden își ridică halba.

— Pentru măreție!

Un shot se materializă în mâna lui Andy. Îl dădu de dușcă — vodcă, poate? — și apoi, din toate punctele de vedere, încetă să mai existe. Nu-și aducea aminte să se fi așezat în celălalt capăt al mesei și să stea la taclale cu Anita. Nu-si aducea aminte să fi plecat câteva minute mai târziu sau să fi vomat pe geamul din dreapta al Escalade-ului ei. Nu-și aducea aminte să-i fi spus unde locuia. În mod categoric nu-și aducea aminte să-și fi folosit telefonul pentru a vizita pagina de Facebook a Elizei (ea chiar avusese dintotdeauna 4254 de prieteni?), astfel încât să facă rost de numărul ei de telefon pentru a-i lăsa un mesaj de cinci minute în căsuța vocală. De fapt, cam *tot* ceea ce se petrecuse după ce coborâse de pe scena de la Crocodile dispăruse a doua zi dimineață, ca și când cineva luase desenul nebunesc al ultimelor ore și îl ștersese cu o radieră mare de culoare roz.

Se trezi cu o mahmureală atât de pură și de perfectă, încât îl copleși. Scoase un geamăt lung și fără cuvinte — sunetul suferinței absolute.

— Bun, spuse o voce, în sfârșit te-ai trezit.

— Eliza?

Andy se ridică imediat în capul oaselor. Șezând pe salteaua lui japoneză, cu o carte deschisă în poală, era Anita Graves.

— Nu, răspunse ea, confirmând ceea ce era mai mult decât evident, eu nu sunt Eliza.

Peter

DUPĂ CE O URMĂRI PLECÂND, PETER RĂMASE TRANSFIGURAT, cel puțin treizeci de secunde, cu brațul ridicat, arătând ca decupajul din carton al unui tip care făcea din mână. Era duminică, după anunț, și prima dată când Eliza îl băgase în seamă pe Peter după ce se sărutaseră în studioul de fotografie în urmă cu un an. Purta o pereche de căști roz uriașe și căra după ea un soi de aparat foto antic, marele lui ochi negru înlocuindu-i pe cei căprui ai ei atunci când îl ridică pentru a-i face o poză. O mică rotire caleidoscopică a obiectivului, o fluturare din mână în semn de rămas-bun, și apoi plecă.

Felipe văzu întreaga scenă.

— E o prietenă de-a ta?

Într-un sfârșit, Peter lăsă mâna jos.

— Oarecum. Te superi dacă mă duc s-o salut?

— Du-te după ea, campionule.

Dar până să dezlege nodul șorțului și să iasă afară, Eliza se făcuse nevăzută. Simți un junghi de neliniște, după care se simți prost că-și făcea griji. Ce era ea pentru el sau el pentru ea? Nimic.

Peter lucra voluntar la Friendly Forks seară de seară. Nu era ca și când spera ca Eliza să revină acolo și să-l găsească; îi plăcea camaraderia de la bucătărie, satisfacția care venea atunci când realiza ceva practic. Cele mai multe restaurante din Seattle puseseră lacătul pe ușă, așa încât Friendly Forks avea mai mulți clienți ca niciodată. Prezența lui Peter de-abia fusese tolerată la început, însă, acum, băieții de la bucătărie se obișnuiau să-l aibă în preajmă și începuseră să-l trateze ca pe un frățior

enervant, dar totodată simpatic. Îl învățaseră câteva cuvinte în spaniolă, suficient cât să înțeleagă întreaga întindere a vulgarității lor atunci când râdeau de el fiindcă era, așa cum spunea Felipe, „*El lavaplatos mas gringo en todo el continente americano*”, ceea ce se traducea aproximativ prin „Cel mai alb spălător de vase de pe tot continentul american”.

Peter nu o făcea pur și simplu ca pe un act de bunătate; își dorea cu disperare ca atenția să-i fie distrasă. Întreaga „două treimi șanse ca tot ceea ce el știa și iubea să dispară în decurs de câteva săptămâni” își pusese amprenta asupra lui. Nu putea să doarmă mai mult de câteva ceasuri pe noapte. De fiecare dată când închidea ochii, vedea asteroidul plutind deasupra casei, pe sora lui la fereastra dormitorului, cu ochii mari, în timp ce lumina devenea din ce în ce mai puternică și apoi totul se făcea alb. Se trezea din aceste semi-vise și fugea la propria fereastră, găsim doar obișnuitele stele, îndepărtate și neinteresante ca întotdeauna (Ardor își pierduse nuanța albastră care îl făcea să iasă în evidență, iar acum stătea ascuns în aceeași constelație inofensivă, precum un agent secret).

Peter se întorcea apoi la programul său obișnuit de-a se foi și de-a se întoarce de pe-o parte pe alta. Singurul sedativ eficace era răsăritul; cumva, faptul că vedea lumea luând-o de la capăt îi întrerupea pe moment gândurile întunecate. Când cerul începea să prindă culoare, Peter reușea să pună geană pe geană, doar ca să fie trezit câteva ore mai târziu de strigătul asurzitor al ceasului. Sub nicio formă nu avea să tragă chiulul la școală, indiferent cât de mult mama lui îi dădea de înțeles că și-ar fi dorit să-l aibă acasă. Ce să facă toată ziua acolo? Să stea și să o liniștească? Să-l aștepte pe tatăl său să se întoarcă de la serviciu, din ce în ce mai târziu în fiecare seară, de vreme ce oamenii care veneau la birou să împartă munca erau tot mai puțini?

Nu, cheia era să se asigure că nu avea niciun moment în care să gândească. În primul weekend de după anunț, Peter își petrecuse zilele de vineri și sâmbătă împreună cu familia, iar duminică, în jurul prânzului, o scosese pe Stacy la masă. Își ceruse scuze că o forțase să

lucreze la Friendly Forks, iar ea îl iertase. Cu tot ceea ce se petrecea în lume, ultimul lucru de care avea nevoie era să se certe întruna cu ea sau să se despartă (oricât de fericită și-ar face sora). Ba chiar reușise să primească aprobarea lui Stacy în ceea ce privea munca lui voluntară („Nu pricep deloc, dar cred că e destul de mișto că *tu* vrei să o faci”), lucru care devenise partea lui preferată a zilei. La restaurant, nu era timp de meditat asupra naturii efemere a vieții sau să ți-i imaginezi pe cei dragi topindu-se și transformându-se în băltoace. Din momentul în care primul client se așeza și până în momentul în care Felipe declara bucătăria „a naibii de impecabilă”, nu era decât muncă.

De Ziua Îndrăgostiților închiseră restaurantul la scurt timp după miezul nopții, escortând cu amabilitate până la ușă ultimul cuplu amețit. Pe străzi erau atât de mulți oameni, încât părea a fi o petrecere în aer liber cât orașul de mare. Peter stătea de unul singur în afara restaurantului, admirând peisajul, când cineva îi trase un pumn în umăr.

— Care-i treaba, Albișorule?

Era Felipe, însoțit de Gabriel, *sous chef*-ul lui. Peter nu apucase niciodată să vorbească cu Gabriel, care era unul dintre acei tipi ce nu făceau decât să-și vadă de muncă tot timpul. Se zvonea că îi fusese oferit un post de bucătar-șef la Starfish, un restaurant elegant cu specific pescăresc de pe Sound, chiar înainte ca Ardor să-și fi făcut apariția și să închidă localul. Era o realizare impresionantă, ținând cont că el era un fost infractor negru, cu o cicatrice lungă ca de personaj negativ din filmele cu James Bond, care i se întindea de pe pomete până pe bărbie.

— Pleci acasă? îl întreabă Felipe.

— Se presupune că trebuie să mă văd cu prietena mea. Ziua Îndrăgostiților, înțelegi? I-am promis c-o să ieșim în seara asta să mâncăm un desert.

— Hai mai întâi cu noi să bem ceva.

Adevărul era că el *chiar* se înțelegea mai bine cu Stacy când era cherchelit.

— Ești sigur că e OK?

Din cine știe ce motiv, se uită la Gabriel, care încuviință.

— Bine. Doar un pahar.

Spre deosebire de Gabriel, Felipe era genul de tip care sporovăia întruna și căruia nu-i păsa deloc dacă îl asculta cineva — cel mai bun lucru pentru a-ți ținte mintea ocupată. Începu să le spună o poveste absurdă despre o fată bogată cu care ieșise în liceu și nu tăcu până ce nu ajunseră la destinația lor. În capătul unei alei înguste, un bec roșu înfipt într-o palisadă de lemn ilumina un mic panou din fier forjat, pe care scria THE CAGE.

Curtea localului era acoperită de mai mult fum decât ai fi găsit pe scena unui concert de heavy metal, creat de un grup de motocicliști încărunțiți, îmbrăcați în haine de piele cu ținte, și de niște hispanici musculoși și tatuați, care probabil că ieșiseră dintr-o tură târzie de la locul lor de muncă. Mai erau și vreo douăsprezece femei, iar cele mai multe dintre ele ar fi putut fi cu ușurință confundate cu niște bărbați.

— Găsiți niște locuri libere, le spuse Felipe. Primul rând e din partea mea.

Peter rămase cu Gabriel.

— Veniți aici des?

— Da.

— Pare un loc mișto.

— Da, e OK.

O explozie de râsete răgușite se auzi dinspre un grup de golănași din apropiere. Peter îi recunosc pe câțiva dintre ei: Golden, golanul pe care îl întâlnise la Beths Cafe, și Bobo, ratatul de prieten al surorii lui. Din fericire, Misery nu era cu ei.

— Îi cunoști pe tipii ăia? îl întrebă Gabriel.

— Așa si-așa.

— Nu sunt niște tipi de treabă.

Scoase un joint din buzunarul de la spate și îl aprinse.

— Vrei?

— Nu, mersi.

— Șase dolari pentru trei sticle de Budweiser, zise Felipe, întorcându-se de la bar. Cel mai bun preț din oraș.

Lichidul rece și acidulat umplu gura și stomacul lui Peter, făcându-l să se destindă. Era probabil cea mai bună bere de când o băuse pe prima din viața lui, savurată pe marginea unui doc al Lacului Washington. El și Cartier dăduseră de dușcă un întreg bax de șase doze călduțe (furnizat de fratele mai mare al lui Cartier) și vorbiseră vrute și nevrute până în zori.

Tocmai când dădea să se relaxeze cu adevărat, o mână ateriza cu putere pe masă, făcând sticlele să zăngănească.

— Uriașul a ieșit în oraș să se distreze, zise Bobo.

Vocea îi era îngreunată din pricina alcoolului. Golden stătea la câțiva metri în spatele lui.

— Am ieșit la o bere cu prietenii mei, spuse Peter.

— Hei, de ce dracu n-ai venit la concertul pe care l-am dat mai devreme?

Peter își amintea vag de fluturașii pe care îi văzuse pe la școală, însă nu prea era mare amator de punk rock.

— Nu știam c-ați avut concert.

— Ei bine, am avut. Și a fost bestial. Misery a venit. Soră-ta. Prietena mea. Dar s-a dus deja acasă. A spus că o bați întruna la cap să nu stea prea mult în oraș seara. Și uite unde te gălesc pe tine. Care-i faza?

— E mai mică decât noi. În orice caz, mă bucur să văd că mi-a ascultat sfatul.

— Eh, poate c-ai dreptate.

Bobo miji ochii spre Ardor.

— Poți s-o simți acolo sus, nu-i așa? Vine după noi. Vrea sânge.

— Încerci să ne strici buna dispoziție, *ese*? întrebă Felipe, suficient de amabil cât să detensioneze atmosfera. Încercăm să uităm de rahatul ăla.

Bobo zâmbi.

— Scuze. Bănuiesc că sunt cam amețit. Mă bucur că te-am văzut, uriașule!

Golden se apropie când ceilalți începură să se îndepărteze. Puse o

mână pe umărul lui Gabriel.

— G, ne cam este dor de tine la The Independent. Dacă vrei să te întorci printre noi, dă-mi de știre.

Răspunsul lui Gabriel fu o dâră de fum, lungă și relaxată.

— Traficanți de droguri, zise Felipe, după ce aceștia plecară. Niște măgari. Asta se întâmplă din cauză că n-au prieteni. Toți vor ceva de la ei. Îi face să devină răi.

— Vă cunoașteți de mult, tu și Golden? îl întrebă Peter pe Gabriel.

Gabriel clătină din cap.

— Nu mă știe pe mine. A cunoscut un tip care arăta ca mine. Următorul rând e din partea mea.

Se ridică și se duse la bar.

— Omul ăsta a trecut prin multe chestii, îi explică Felipe. I-a luat ceva timp să-și revină.

Lui Peter i-ar fi plăcut să audă câteva dintre acele chestii, doar că, fix în acel moment, de cealaltă parte a palisadei se auzi o explozie de strigăte. Câțiva dintre oamenii din curte își ridicară privirile de la băuturile lor, însă nimeni nu făcu nicio mișcare. Până și Felipe se opri preț de o secundă, cu sticla de bere îndreptată spre gură, înainte s-o dea pe gât.

O fată țipă.

Peter se ridică, însă Felipe îl apucă de încheietură.

— Frate, nu, îl avertiză el. Nu e treaba noastră.

Peter își trase mâna din strânsoarea lui. Pe alea de lângă The Cage, oamenii lui Golden încercuiau ceva. Peter își făcu loc printre ei pentru a-l găsi pe Golden cu mâna la gâtul unei fete de cartier, cu părul încâlcit și cu ochii adânciți în orbite.

— Ce dracu' faci? întrebă Peter.

Golden fu distras pe moment și fată profită pentru a-l zgâria pe mână cu unghiile ei mari date cu oja sclipitoare. Golden îi dădu drumul, iar ea o luă imediat din loc, lovind în stânga și-n dreapta cu coatele ei slăbănoage. Bobo căzu în fund și din nas începu să-i curgă sânge. *Ar*

trebui s-o tai și eu, gândi Peter, însă era prea târziu. Cercul se formase iar și, de data asta, el era în mijloc.

Golden se apropie amenințător de el.

— Ești tâmpit?

Irisurile lui erau uriașe și negre, cu un singur cerc subțire de gri pe margini, precum doi sori care se eclipsau.

— Nu-mi răspunde. E suficient să mă uit la tine și să-mi dau seama că n-ai muncit niciodată în viața ta, așa că poate nu înțelegi conceptul de a-ți câștiga traiul. Fata aia îmi datora bani.

— Nu există niciun motiv să devii violent cu ea.

Golden zâmbi.

— Crezi că eram violent?

Ridică mâna și își desfăcu lanțul. Acesta se desfășură, șerpuitor și strălucitor, lung ca batista unui magician.

— Pun pariu că n-ai văzut niciodată violență în afara filmelor — de asta nu poți s-o recunoști. Ceea ce tocmai ai urmărit nu era violență, ci intimidare.

Golden începu să-și petreacă lanțul în jurul degetelor de la mâna dreaptă, acoperind cuvântul LIVE tatuat pe articulațiile degetelor.

— Intimidarea e *amenințarea* violenței. O intimidare bună seamănă cu tortura; poate dura ani și ani. Însă violența e diferită. Violența seamănă cu fulgerele. Se termină de îndată ce începe.

Peter nu era obișnuit să-i fie teamă — unui sportiv de un metru optzeci rar îi este. Dar apoi Golden își strânse pumnul, acum acoperit pe de-a-ntregul de lanț, și mușchii din antebrațele lui vânjoase se mișcară și se încrețiră, venele ridicându-se de parcă sub pielea lui stătuse ascuns un labirint secret. Peter știa că lovitura aceluia pumn avea să fie dureroasă. Avea ca scop să-i strivească nasul, să-i rupă maxilarul și să-i spulbere dinții. Avea ca scop anihilarea lui.

Și singurul gând absurd din mintea lui era că Eliza nu l-ar mai săruta niciodată dacă și-ar pierde toți dinții.

— Unde ai vrea să te lovesc? îl întrebă Golden.

Dar înainte ca Peter să poată răspunde, de undeva din apropiere se auzi un clic. Se întoarseră cu toții ca să-l vadă pe Gabriel și pe Felipe stând lângă ușa de la The Cage. Felipe era roșu de mânie, însă cel care ținea pistolul era Gabriel, care părea mai relaxat ca oricând. Ce lucru bizar, gândi Peter, un *pistol*. Era o jucărie cu care se jucase aproape toată viața lui. Și când nu era o jucărie, era un obiect de recuzită, apărând în serialele și filmele de la televizor despre polițiști și hoți și eroi care salvau lumea. Era ușor să uiți că pistoalele existau și în viața reală.

Golden privi fix spre țeava pistolului.

— Numai un fătălău ar aduce o armă la o bătaie cu pumnii, spuse el.

Continuând să privească fix spre armă, lovi cu putere spre Peter și îl nimeri peste obraz cu dosul mâinii. Lanțul mușcă tare, însă Peter știa că era doar un gest. Golden voia să abandoneze câmpul de luptă fără să renunțe la demnitate. Cea mai mare temere a lui Peter în acel moment era că Gabriel oricum avea să tragă, și apoi tot iadul s-ar dezlănțui.

Dar nu se auzi niciun foc de armă. Golden își desfăcu lanțul de pe mână și îl puse din nou la gât cu mișcări lente. Fără vreun alt cuvânt, se întoarse și plecă, ținându-se bine de peretele aleii.

— Ce-o să te aștepte de-acum încolo va fi mai rău decât asteroidul, zise Bobo.

Sângele i se usca deja în jurul nasului și crăpă când zâmbi, căzând ca niște fulgi de zăpadă stacojii.

Cum o numise domnul McArthur?

O victorie a la Pirus.

Trei zile mai târziu, Peter aștepta lângă sala de mese a liceului, tremurând de frică. Însă nu din pricina lui Golden sau a lui Bobo. Ci din cauza unei brunete slabe într-un maiou verde-deschis. Ea îi făcu din mână din cealaltă parte a curții, își dădu părul peste umăr și zâmbi ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Oare dragostea putea să dispară atât de repede? Sau asta însemna că nu existase niciodată?

Lumea nu mai era un loc sigur. Dacă Peter nu știuse asta înainte de altercația lui cu Golden, în mod sigur o știa acum. Și după încă un weekend de nopți nedormite, în care își imaginase ultimele lui clipe pe Pământ, își dăduse seama că, atunci când îl privea pe Ardor străpungând atmosfera, devenind stacojiu din pricina căldurii, nu Stacy era cea pe care voia să o îmbrățișeze. Chiar dacă asteroidul trecea în viteză pe lângă ei precum o pasă aruncată prost deasupra capului sau ateriza precum un pumn imens învăluit în lanțuri de foc, Ardor își livrase deja mesajul banal, dar necesar: viața era al naibii de scurtă.

— Hei, iubitele, îl întâmpină Stacy, după care observă grilajul de cruste de pe fața lui.

Întinse mâna ca să-l atingă pe obraz. Era exact același loc pe care urma cât de curând să-l palmuiască cu toată puterea, redeschizând cele mai multe răni mici, alegându-se cu pete de sânge pe palmă.

— De asta n-ai răspuns la telefon? Ce s-a întâmplat?

Peter o luă de mână pentru ceea ce avea să se dovedească a fi ultima oară. Câteva zile mai târziu, Stacy și părinții ei urmau să plece din Seattle pentru a se muta în cabana de la Lacul Chelan. Nu avea să se deranjeze să-l sune pentru a-și lua rămas-bun.

— Multe, răspunse el. Și trebuie să vorbim despre asta.

Anita

— ELIZA?

Anita își ridică privirea din cartea ei — *Critica rațiunii pure* a lui Immanuel Kant.

— Nu, eu nu sunt Eliza.

Andy clipi precum un ursuleț care ieșea din hibernare. Încă purta hainele de la concert, iar părul îi era o sculptură avangardistă, tot numai răsuciri și tăieturi bruște.

— Tu ești Anita, spuse el.

— Bravo! Acum, dă-te jos din pat și fă un duș înainte să omori pe cineva.

Andy se miroși la subraț și făcu o grimasă.

— Bună propunere!

Anita se retrase în camera de zi, unde petrecuse noaptea pe o canapea atât de lăsată, încât ziceai că e hamac. De câteva ori în toiul nopții, mâna îi căzuse între crăpăturile care cumva reușeau să fie atât umede, cât și nisipoase. Acum, în lumina rece a zilei, scoase pernele, le umflă și mătură praful, monedele și bomboanele Skittles turtite care se adunaseră dedesubt.

După aproximativ zece minute sau ceva de genul (of, ce bine era să fii băiat!), Andy ieși din baie îmbrăcat cu o pereche de jeanși mâzgăliți peste tot cu markere colorate și un tricou cu portretul lui George W. Bush deasupra cuvintelor *The Decider*²².

---

²² Decidentul — un cuvânt folosit adesea de președintele George W. Bush.

— Îmi simt capul ca într-un cântec al celor de la My Bloody Valentine, zise el. E timpul să bem o cafea.

Conduseră către un Denny's din apropiere și se așezară în separeul cu vedere panoramică spre parcare.

— Așadar, aseară a fost altceva, spuse Anita.

Andy își trecu mâna prin păr, transformând sculptura (care supraviețuise practic neatinsă dușului său de două minute).

— Chiar i-am lăsat un mesaj Elizei?

— Oh, ți-ai dori tu să fi fost doar un mesaj. Țăa a fost de-a dreptul un monolog. Un poem epic.

— Iisuse!

— Hei, dacă aș primi ceva de genul ăsta, aș fi flatată. Sau tulburată. Categorie una din astea două. În fine, care-i faza cu Eliza?

Chelnerița, o doamnă respectabilă la vreo șaiszeci și ceva de ani, cu părul vopsit blond și cu rădăcinile la vedere, îi aduse cafeaua lui Andy.

— Mersi, Claire! zise el.

Anita nu se putea hotărî dacă era extrem de drăguț sau extrem de trist că el se tutuia cu angajații de la Denny's. Andy suflă în cană și sorbi din ea.

— Nu știu. Eliza e de treabă.

— Țăta-i motivul tău? Că e de treabă?

— Hei, nu te mai lua de mine! Oricum, *eu* ar trebui să fiu cel care pune întrebările aici.

— De ce?

— Fiindcă *tu* ești cea care se comportă ca o ciudată.

— Ba nu, nu mă comport ca o ciudată, îl contrazise Anita, dar în secret era mulțumită.

Era frumos ca măcar o dată să fie văzută ca o ciudată, nu ca o mega-puritană înțepată.

— Ba da, ești. Uită-te la tine, ce cauți aici? De când mergi la concerte punk rock și la baruri de motocicliști și petreci noaptea în casa unui băiat oarecare? Asta nu e Anita Graves pe care o cunosc.

— Poate că n-o cunoști pe Anita Graves.

— O cunosc pe Anita Graves cu care a trebuit să lucrez acum ceva timp la proiectul ăla de la fizică.

— Dacă îmi aduc bine aminte, tu n-ai contribuit mai deloc la el.

— Exact! Tu erai, felul ăla, pe bune...

Andy își făcu mâinile pumn, după care le scutură puțin.

— Spasmodică?

— Irascibilă. N-ai vrut să fumezi nicio pipă cu mine toată săptămâna aia.

— Nu-mi plac drogurile.

— Da, dar chiar și atunci când eu am vrut, de exemplu, să iau o pauză de masă, tu te-ai comportat de parcă am spus că trebuia să abandonăm școala și să ne ducem să ne injectăm niște heroină sau ceva de genul. Și nu te duci la Harvard anul viitor?

— Princeton. Admitere condiționată.

Andy își întinse mâinile pe masă, de parcă tocmai dovedise ceva.

— Poftim! Așadar, ce te-a apucat brusc să pierzi vremea cu un distrus ca mine? E o chestie de genul vine-asteroidul-și-ne-omooară-pe-toți?

Anita ridică din umeri.

— Poate. Vreau să zic, probabil. Dar asta nu înseamnă că e o idee proastă. Știi, cred că sunt singura persoană din lume care de fapt e fericită de când s-a aflat despre Ardor. A fost un semnal de alarmă, știi? Mi-am petrecut toată viața făcând lucrurile pe care se presupunea că trebuie să le fac, și asta deoarece credeam că oamenii ca tine, oameni care fac ceea ce vor în viață, erau cei proști. Însă acum stau și mă gândesc, cine-i mai prost? Tipul care face ceea ce vrea el sau fata care face ceea ce vrea altcineva?

— Așadar, tu ce vrei să faci?

— Vreau să cânt, răspunse ea, fără să stea pe gânduri. De asta am venit la concertul vostru.

— Vrei să te alături formației noastre?

Anita râse.

— Nu! Dumnezeu, nu!

— Ei bine, nu trebuie să fii obraznică.

— Scuze. Doar că nu sunt mare amatoare de punk. Însă cântecul ăla pe care *tu* l-ai cântat? Ăla a fost uimitor! Vreau să zic, nu-mi venea să cred ce auzeam!

Andy zâmbi în cafeaua lui. În mod evident, nu era obișnuit să fie complimentat. Anita se întreba dacă acesta era motivul pentru care copiii o luau pe căi greșite. Nimeni nu îi încuraja când reușeau ceva, așa că începeau să se întrebe de ce să-și mai bată capul cu asta.

— La care cântec te referi? întrebă el.

— Adică?

— Pe care l-am cântat?

— Pe bune? Nu-ți amintești?

Andy clătină din cap cu sfială, apoi izbucniră amândoi în râs. Între timp le sosi și mâncarea comandată: crochete de cartofi, fâșii ondulate de bacon și clătite cu un moț de unt într-un mic recipient de carton. Anita nu-și putea aminti când mâncase ultima oară la Denny's. Totul era delicios.

— Pot să-ți pun o întrebare? spuse Andy, cu gura plină de mâncare.

— Desigur.

— De ce plângeai în ziua aia la bibliotecă?

Anita nu mai povestise niciodată adevărul despre familia ei unei persoane care să nu fie Suzie O, dar poate că asta era din cauză că nimeni nu o întrebase.

— Pe scurt? Fiindcă tatăl meu e un măgar, iar mama mea îi cântă în strună mereu. Au niște așteptări uriașe de la mine, dar, chiar și atunci când le împlinesc, ei tot nu sunt fericiți. Mă gândeam că lucrurile se vor schimba odată cu intrarea mea la Princeton, dar asta nu a făcut decât să le înrăutățească.

— Părinții mei nu se așteaptă la nimic din partea mea, zise Andy.

— Asta trebuie să fie drăguț.

— Ai fi surprinsă.

Chelnerița veni și îi umplu din nou cana.

— Nu-mi vine să cred că poți să bei atât de multă cafea, comentă Anita. Eu devin agitată după prima ceașcă.

— Am devenit imun la cafea.

— Uneori îmi fac griji că n-am suficiente vicii pentru a deveni interpretă de muzică. Unchiul meu își câștigă traiul cântând la saxofon și l-am văzut bând zece cești de cafea una după alta. Și o jumătate de sticlă de burbon. Poate că a sosit timpul să încep să mă droghez sau ceva de genul. Sau să încep să mă culc cu tot felul de oameni, ca...

Lăsă fraza în aer, dar fu prea târziu.

— Ca Eliza?

— Scuze.

— E în regulă. Și-a creat o oarecare reputație.

— Nu ești interesat de ea din cauza acelei *chestii*, nu-i așa?

— Nu! Îmi place de ea. Pe bune. Și pur și simplu aveam nevoie de *ceva*, știi? Simțeam nevoia să am nevoie de ceva.

— Înțeleg, zise Anita. Și eu am nevoie de câteva lucruri. De la tine.

— Cum ar fi?

— În primul rând, vreau să fac muzică. Eu pot să cânt cu vocea. Tu poți să cânți la instrumente. De acord?

— De acord. Ce altceva?

— Vreau să mă ajuți să plănuiesc o petrecere. Ceea ce înseamnă c-o să trebuiască să vii la consiliul elevilor.

Andy mimă că se spânzură de o sfoară foarte scurtă. Vorbi în timp ce se legăna dintr-o parte în alta.

— Bănuiesc că pot să fac asta. Pentru o petrecere.

— Mersi, zise Anita, inspirând adânc. Și mai e un lucru.

— Ia să aud.

— Trebuie oarecum să mă mut la tine acasă.

În acea miercuri, Anita îl târî pe Andy după ea la grupul de discuții,

astfel încât să nu-l piardă din vedere înainte de consiliul elevilor. Se temea ca el să nu se comporte așa cum făcuse în acea zi la adunare (sau să adoarmă), dar totul ieși bine. Desigur, nu citise nimic, dar asta nu îl împiedicase să-și exprime punctul de vedere. Petrecură o oră dezbătând ceva numit „imperativul categoric”, care spunea că nu trebuie să faci nimic din ceea ce nu crezi că ar trebui să fie lege, și „utilitarism”, teoria conform căreia cea mai bună alegere în orice situație este cea care conduce către cea mai multă fericire pentru cei mai mulți oameni.

Andy ridică mâna.

— Așadar, dacă eu, spre exemplu, îi trag cuiva un șut între picioare, dar asta îi face pe mulți să râdă, ar putea fi în regulă?

Domnul McArthur medită.

— Presupunând că am putea cuantifica veselia versus... durerea din zona inghinală? Atunci, da.

— Și chiar dacă Ardor ar șterge de pe fața pământului nouăzeci și nouă la sută din populație, ar putea fi un lucru bun, dacă supraviețuitorii și copiii lor și alte chestii ar sfârși prin a fi mult mai fericiți?

— Da.

Andy se rezemă înapoi în scaun, clătinând din cap.

— Rahatul ăsta e dat dracului!

În această minunată lume nouă post-asteroid, puteai să scapi nepedepsit vorbind așa în fața profesorilor tăi.

După oră, Suzie O își lovi pumnii cu Andy.

— Anita, tu ești responsabilă cu aducerea acestui rebel aici?

— Vinovată. El este proiectul meu pentru sfârșitul lumii.

— Hei, Suzie, zise Andy, coborând privirea în pământ, îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat ultima oară în biroul tău. Eram cam întors pe dos.

— Nu-i nicio problemă. Sentimentele o mai iau razna din când în când. În orice caz, sper să mai vii la micile noastre întruniri. Ai multe de spus.

— Mersi! De fapt, n-a fost chiar atât de plictisitor pe cât mă

așteptam.

— Andy! îl admonestă Anita.

Dar Suzie pur și simplu râse.

— Venind din partea oricărei alte persoane, nu prea ar fi cine știe ce apreciere, dar venind din partea lui Andy Rowen, pentru care aproape totul este plictisitor, cred că e un compliment destul de bun.

— Exact, zise Andy, rânjind. Suzie, tu pur și simplu mă înțelege.

După o pauză de masă la cantină (unde Andy îi prezentă Anitei sendvișul cu unt de arahide și chipsuri cu aromă de barbecue), se îndreptară spre consiliul elevilor. Era prima întrunire de după anunțul asteroidului, iar consiliul se micșorase deja de la opt membri la cinci. Din nefericire, Krista Asahara nu se afla printre cei absenți.

— *El* ce caută aici? întrebă Krista, gesticulând spre Andy.

— Eu l-am invitat, răspuse Anita. Oricum, se pare că azi suntem mai puțini.

— Regulamentul nostru intern spune că avem nevoie de doi elevi de clasa a noua și încă unul de a zecea.

— Cred că regulamentul nostru intern este de-acum irelevant. Și Andy se află aici deoarece noi doi am născocit niște idei pentru Olot, pe care vrem să le împărtășim cu voi.

— Olot? întrebă Damien Durkee. Încă mai organizăm asta?

— Firește că da, răspuse Krista. Elevii au nevoie de el, pentru a le ridica moralul.

— De fapt, avem un plan diferit, spuse Anita. Dansul e programat peste trei săptămâni, dar noi vrem să-l organizăm în seara în care sosește Ardor.

Krista părea îngrozită.

— Nici măcar nu știm când e asta!

— Vom afla.

— Dar cum am putea să-l plănuim? E complet irealizabil!

Andy se legăna pe cele două picioare din spate ale scaunului său.

— Hei, Krista, fără supărare, dar ești *super* enervantă acum.

— Nu sunt sigură că ăsta e un comentariu folositor, zise Anita, încercând să-și ascundă zâmbetul.

— Scuze. Doar că se vaită atât de tare, și e chiar la urechea mea. În plus, tot ce trebuie să facem este să organizăm o petrecere într-un loc pe care-l putem folosi oricând dorim.

— Olot se desfășoară în sala de gimnastică, zise Krista. Sau e enervant din partea mea să menționez asta?

— Asta nu mai e afurisitul de Olot! E Petrecerea de la Sfârșitul Lumii! Și n-o să aibă loc în sala de gimnastică, fiindcă e prea mare pentru sala de gimnastică, deoarece toată lumea are voie să invite pe oricine dorește. Puteți să vă invitați familia. Puteți să invitați străinii pe care-i întâlniți pe stradă. Puteți să vă invitați traficanții de droguri. E afurisita Petrecere de la Sfârșitul Lumii!

— E absurd, protestă Krista, căutând sprijin la ceilalți membri din consiliu. Peter, tu nu ai de gând să aprobi așa ceva, nu?

Însă Peter nu răspunse. Privea pe fereastră, fără să fie atent la ceea ce se petrecea în sală. Pe obrazul său exista un model ciudat de pete roșii, ca și când căzuse pe o rachetă de tenis cu sârmă ghimpată. Se zvonea că se despărțise zilele trecute de prietena lui. Poate că tipa sărise la el cu unghiile ei atent îngrijite.

— Peter! insistă Krista.

Clipi de câteva ori și reveni cu picioarele pe pământ.

— Scuze, ce se întâmplă?

— Ei vor să anuleze Olotul și să bage în locul lui o petrecere oarecare!

— A, da? Bun! Olotul e îngrozitor.

Krista rămase fără cuvinte și, pentru prima dată, Anitei chiar îi părea rău pentru ea. Ce mai avea de făcut o lingușitoare atunci când întreaga ierarhie a universului se năruia?

— Haideți să votăm, propuse Anita. Cei în favoarea petrecerii?

Toți cei din sală ridicară mâinile, inclusiv Krista, care știa că pierduse.

— Petrecerea de la Sfârșitul Lumii e aprobată în unanimitate.

— Bine, cedă Krista, deja adaptându-se la noul ei statut. Cine o să fie DJ la această super-petrecere?

Andy lovi cu palma în masă.

— Îți spun de pe-acum, fără idiotețiile alea din Top 40 R&B. Petrecerea asta trebuie să fie diferită față de rahaturile alea vechi.

— Ce sugerezi?

— Mă bucur c-ai întrebat...

Andy fu întrerupt de sunetul metalic al unei marimbe digitale. Scoase din buzunar un Nokia vai de steaua lui.

— În timpul întrunirilor, telefoanele se închid, îl certă Krista.

Însă Andy pur și simplu privea spre ecran, cu ochii mari.

— Nu m-ai auzit? Ne închidem telefoanele...

Andy ridică privirea spre Anita.

— Ea e, zise el. Mă sună.

Trecură câteva secunde până ca Anita să-și dea seama despre cine vorbea Andy — Eliza, răspunzând legendarului său mesaj vocal pe care i-l lăsase vineri noapte.

— Ajută-mă! Ce să fac?

Andy își privea telefonul de parcă era o lampă magică ce tocmai îi oferise trei dorințe, pe care trebuia să le aleagă în următoarele trei secunde.

— Răspunde-i, geniule! Și nu te purta ca un ciudat.

— Corect.

Se ridică atât de repede, încât dăărămă scaunul.

— Deci? zise Krista, după ce Andy ieși din sală. Dacă ne putem întoarce la oile noastre, spune-mi — care va fi spectacolul nostru dacă nu vom avea un DJ? Ai vreo pilă la Orchestra din Seattle sau ceva de genul?

— Nu, răspuse Anita, și se simțea de parcă așteptase toată viața s-o spună. Eu voi fi spectacolul.

Eliza

ELIZA AJUSTĂ ECRANUL LAPTOPULUI EI, POZIȚIONÂNDU-SE în cadru. Să-ți vezi chipul așa cum îl vedeau ceilalți era ca și când ai fi repetat la nesfârșit un cuvânt, până ce își pierde însemnătatea și devenea doar o colecție de sunete. Dacă Eliza se privea în oglindă vreme îndelungată, la un moment dat nu mai vedea o ființă umană, ci mai degrabă un extraterestru bizar, tot numai sprâncene stufoase, nas borcănat de mutant și urechi înfiorătoare de pigmeu.

— Eliza, mai ești acolo?

Din difuzoarele laptopului vâjâi vocea super-entuziasmată a lui Sandrine Close, redactorul de la *Observat îndeaproape*, un website popular devotat tinerilor fotografi și muncii lor. Sandrine, o hipsteriță superbă, cu părul de foc, la vreo douăzeci și ceva de ani, o invitase pe Eliza să „apară” pe site pentru un interviu video transmis în direct pe marginea subiectului *A sosit apocalipsa*. Purta o pereche de ochelari tip pisică, de culoare verde-smarald, și o bluză asortată, care scotea la iveală un triunghi de piele palidă, al cărui vârf era tăiat de partea de jos a cadrului.

— Da.

— Ești pregătită să intri în direct?

— Nu știu dacă sunt îmbrăcată suficient de bine.

— Arăți minunat! OK, e ora șase. Intrăm în direct în trei, doi, unu...

Sandrine afișă un zâmbet generos.

— Salutare, Observatorilor! Mă aflu aici cu o invitată foarte specială, fotografa și bloggerița Eliza Olivi. În ultima săptămână am tot publicat imaginile Elizei, dar, dacă nu i-ați vizitat blogul, *A sosit apocalipsa*, puteți

să dați clic pe linkul de mai jos. Eliza a tot postat fotografii în legătură cu efectele asteroidului Ardor asupra orașului Seattle, folosindu-și propriul liceu drept o metaforă a societății noastre. Și pot spune că e genial!

— Ăăă, mersi!

— Așadar, Eliza, în mod evident ai devenit celebră peste noapte. Spune-ne cum te simți.

— Mi se pare ireal. Vreau să zic, totul mi se pare ireal zilele astea, așadar, bănuiesc că prin comparație e oarecum normal.

Râse, dar era nedumerită de faptul că nu știa dacă mai râdea cineva cu ea.

— Nu mă așteptam să-i pese cuiva de ceea ce făceam. Poate că nici n-ar fi făcut-o, dacă nu erau pozele cu Andy.

— Andy e băiatul care a fost agresat de agentul de poliție?

— Da.

Sandrine aruncă o privire spre o bucată de hârtie ascunsă lângă ecran.

— Așadar, cum vezi tu ceea ce faci — ca pe o activitate estetică sau politică?

— Nu cred că înțeleg la ce te referi.

— De exemplu, fotografia pe care tu o numești „Friendly Forks”. Câteva persoane care au comentat o văd ca pe o operă despre noblețea goală a voluntariatului într-o lume aflată la un pas de distrugere. Alții cred că a fost înscenată, cu un tânăr fotomodel chipeș și un decor, drept un exercițiu pur formal.

Oamenii îl considerau pe Peter fotomodel? Eliza se gândea că lui i s-ar fi părut amuzant, cu toate că nu știa mai nimic despre simțul umorului său. Ei tot nu-și vorbeau, dar, de când îi făcuse acea fotografie, simțise ceva pregătindu-se între ei — o coliziune reală sau una sortită eșecului. În orice caz, simbolismul era clar; mai trebuiau să stabilească doar care dintre ei era asteroidul distrugător și care planeta albastră ce își vedea liniștită de treabă.

— În primul rând, niciuna dintre fotografiile mele nu sunt înscenate.

Iar referitor la ce înseamnă toate astea, încerc să nu mă gândesc prea mult. Vreau să zic, sigur, îmi doresc să aduc în atenția publicului lucrurile pe care poliția, guvernul și școala vor să le țină ascunse, însă asta e doar o parte. Oamenii au spus dintotdeauna că fotografia este o încercare de a prinde ceva aflat pe fugă. Și, brusc, totul e pe fugă. E ca și când Ardor ar fi o nuanță specială de lumină, pe care n-am mai avut-o niciodată și care strălucește și dă viață fiecărui obiect și fiecărei persoane de pe planetă. Eu nu-mi doresc decât să documentez această lumină, înainte să dispară.

— Ce gând frumos, nu-i așa? spuse Sandrine. Dar să continuăm. Cu Garda Națională care a fost chemată să dea o mână de ajutor în L. A. și New York, ca să nu mai vorbim despre bombardamentele de la Londra și din aproape tot Orientul Mijlociu, nu am auzit prea multe legate de Seattle. Însă fotografiile tale ne arată că Orașul de Smarald nu a scăpat neatins. Multe dintre pozele tale înfățișează tâlhari și traficanți de droguri prinși asupra faptului. Întrebarea e: nu ți-e frică? Nu cred că acelor oameni le place să fie pozați.

— De ce să-mi fie frică? Probabil că lumea se va sfârși în, să zicem, șase săptămâni.

— Și părinții tăi? Ei nu-și fac griji?

Eliza șovăi. Încă evita, apelurile mamei ei, iar în ceea ce îl privea pe tatăl ei, acesta aruncase o privire pe fotografiile de pe website-ul ei și îi spusese că trebuia să continue proiectul cu orice preț. Și partea ciudată era că exista o mică parte din ea care-și dorea ca el să-i spună să înceteze. Nu că ea l-ar fi ascultat sau ceva de genul ăsta. Doar că-și dorea ca el s-o fi rugat asta.

— Locuiesc doar cu tata, care e fotograf și grafician, și nu vrea decât ca eu să fac ceva bun.

— Norocoaso! O ultimă întrebare, Eliza. Având în vedere că ești o fată foarte frumoasă, sunt convinsă că totii vor să știe — există o persoană specială în viața ta?

Care era motivul pentru care mintea ei zbură direct spre Peter,

aproape ca un reflex pavlovian?

— Nu. Nu am pe nimeni.

— Ce păcat! Ei bine, cam atât am avut de întrebat. Hai să vedem ce au de spus ascultătorii noștri.

Eliza răspunse la o întrebare despre blog („Sunt o mare fană a lui Francis Ford Coppola”²³), la trei întrebări despre viața personală („Sunt heterosexuală, dar de-abia aștept să experimentez și altceva”, „Am putea considera «nu e bun pentru mine» un gen?” și „Poziția misionarului, cred, dar toate sunt în regulă”), la trei întrebări despre procesul tehnic și la două despre fotografiile ei preferate. Apoi Sandrine mulțumi publicului invizibil și încheie transmisiunea în direct.

— Bună treabă, Eliza!

— Vorbești serios?

— Desigur! Chiar ai un viitor în asta. Dacă, știi tu, o să mai avem vreun viitor. Și, hei, dacă ajungi vreodată pe la New York, mi-ar face o deosebită plăcere să te ajut să experimentezi și altceva.

— Oh. Mersi.

Sandrine îi făcu din ochi și opri sesiunea. Eliza închise capacul laptopului. Peste masă, Andy își ridică privirea din cartea pe care o citea — nici mai mult, nici mai puțin decât a lui Immanuel Kant.

— Cineva are un admirator secret, cântă el.

— Tacă-ți fleanca!

El avusese noroc, atâta tot. Când Eliza primise de la Andy acea incoerență matolită de mesaj vocal, nici măcar nu se deranjase s-o asculte până la capăt. De-abia câteva zile mai târziu, în timp ce vorbea cu Madeline pe Skype, se gândise din nou la mesaj. Eliza sperase ca prietena ei cea mai bună să se întoarcă în Seattle după anunț, dar, aparent, Madeline se îndrăgostise la Pratt de un tip din anul al doilea, și fiindcă

---

²³ Titlul original al blogului, *Apocalypse Already*, este un joc de cuvinte bazat pe *Apocalypse Now* (tradus în românește prin *Apocalipsul acum*), un film din 1979, regizat de Francis Ford Coppola.

cei mai mulți membri ai familiei ei încă locuiau pe Coasta de Est, părinții se hotărâseră să se mute acolo.

Eliza nu știa ce era mai ciudat, faptul că exista posibilitatea să n-o mai vadă niciodată pe Madeline sau faptul că Madeline era într-o relație.

— Trebuie să te distrezi cât pentru amândouă, bine? zise Madeline. Spune-mi povești. Ceva partide nebunești de sex înainte-de-sfârșitul-lumii?

— Nu prea. Totuși, există un tip care mi-a lăsat unul dintre cele mai matolite mesaje vocale din lume.

— Îl mai ai?

— Da. Însă doar din cauză că nu l-aș putea șterge fără să văd toate mesajele vocale pe care mi le-a lăsat maică-mea. Devine de-a dreptul ridicol.

— O să vorbim despre asta mai târziu. Acum vreau să aud acel legendar mesaj.

— Pe bune? N-ai vrea mai degrabă să discutăm despre problemele mele sentimentale cu maică-mea?

— Nu.

— Bine.

Eliza derulă repede — Mama, Mama, Mama, Mama, Mama, Mama —, până ce găsi mesajul de cinci-minute-și-patruzeci-și-două-de-secunde lăsat de un număr anonim care începea cu 206.

— E destul de drăguț, concluzionă Madeline, după ce termină de ascultat.

— Dar el e mangă.

— Și ce? Pare... romantic de nebun.

— Sunt de acord doar cu jumătate din sintagma aia.

Dar, de îndată ce opri Skype-ul, Eliza ascultă din nou mesajul lui Andy. De data asta observă ceva ce nu mai observase până atunci — un cuvânt aparte pe care el îl folosea, bizar, dar familiar. Scrise pe Google „cuirass”, apoi „corass” și, în cele din urmă, motorul de căutare pricepu la ce se referea ea și afișă toate rezultatele pentru „karass”. Mereu utilul

Urban Dictionary îl definea ca fiind „un grup de oameni uniți într-un legământ cosmic semnificativ, chiar și atunci când înlănțuirile imprevizibile nu sunt evidente”. Cum de uitase? Era din *Leagănul pisicii* de Kurt Vonnegut, una dintre cărțile ei preferate din clasa a zecea, cu promisiunea unei religii mondiale care să-și recunoască propria ridiculitate și cu un sfârșit apocaliptic care mergea mână în mână cu situația actuală.

Poate că Andy îl citase la întâmplare, însă reușise să-i ațâțe curiozitatea. Câteva zile mai târziu, se hotărâse să-l sune înapoi.

— Nu mă interesezi din punct de vedere romantic, îl avertizase ea. Dacă poți să te descurci cu asta, hai să ne întâlnim la șase și jumătate la Bauhaus. Și să nu te pună dracu să vii cu flori.

Andy era deja acolo când ea ajunsese, așa că se furișă în spatele mesei pentru a comanda ceva de băut și pentru a face o mică cercetare preliminară. Principala ei temere era ca el să nu considere asta o întâlnire. La urma urmei venea sfârșitul lumii și o mulțime de oameni făceau o mulțime de lucruri nebunești. În ultimele zile, oamenii de știință stabiliseră sosirea lui Ardor în dimineața zilei de marți, pe întâi aprilie — Ziua Păcălelilor. Mai rămâneau patruzeci de zile, ceea ce însemna că omenirea trăia echivalentul existențial al ultimei vizite la barul din cartier, unde standardele oamenilor începuseră să cadă precum chiloții la un concert al lui Justin Timberlake. Era mai mult decât evident că Andy se pregătise pentru această ieșire — părul îi era tuns și aranjat, și purta o pereche de jeanși care chiar îi venea și un pulover în loc de hanorac. Schimbarea era mult prea bătătoare la ochi ca să fi fost doar opera lui. Era negreșit mâna unei femei sau a unui gay. Oare asta chiar era ținuta unui băiat care pricepuse mesajul?

— Ei bine, m-ai prins, spuse ea, punând cu grijă pe masă suportul de pahar.

Andy își comandase o ceașcă de cafea, care acum era aproape goală.

— Îmi închipui. Nu există niciun om pe lume care să reziste unui mesaj trimis la beție.

— Hai să lămurim un lucru, ca să fiu sută la sută sigură că ne înțelegem — n-o să facem sex, nici acum și nici la un moment dat în viitor. De acord?

— De acord. Putem să ne ținem de mână?

— Nu.

— Fără felicitări de Ziua Îndrăgostiților?

— Te-aș omorî. Și, oricum, probabil că n-o să mai apucăm o astfel de sărbătoare.

— OK, o ultimă întrebare. Fără sex vrea să spună că nu avem voie nici măcar perversiuni sexuale, unde tu joci rolul unei profesoare experimentate și eu joc rolul elevului obraznic care are nevoie de o bătăiță bună la fund?

— Nu avem voie nici perversiuni sexuale.

— Am înțeles. Oricum am uitat să-mi aduc uniforma de elevă la școala catolică.

Eliza râse și Andy păru mulțumit de sine că o făcuse să râdă, iar atmosfera stânjenitoare dintre ei se mai detensionă puțin.

— Carevasăzică, ești de părere că noi doi suntem într-un karass? Întrebă ea.

— Desigur. Are noimă, nu? Oricum se pare că trăim într-un roman de Vonnegut acum.

— Romanele lui au tendința de a nu se sfârși prea bine.

— Adevărat.

Eliza luă o gură de cafea — îi mai rămăseseră aproximativ patruzeci de cafele, presupunând că rămânea la stadiul de o ceașcă pe zi. Nu spusese nimănui despre noul ei obicei morbid, însă își dădu seama că Andy probabil s-ar fi bucurat de asta.

— Am început să fac o chestie ciudată, îi povesti ea. De pildă, când îmi pun o pereche de șosete, gândesc în sinea mea, ei bine, am să-mi mai pun șosete doar de patruzeci de ori. Și când admir luna, mă întreb de câte ori o voi mai admira. Chiar și când am comandat cafeaua asta, nu am putut să nu socotesc câte cafele voi mai bea.

Andy își ridică ceașca.

— Eu cred c-o să mai am parte de vreo două sute, dacă mă concentrez. Lucru la care ar trebui să mă ajute cafeaua. Ah, ce bine ar fi dacă aş avea vreun lucru asupra căruia să mă concentrez și care să nu fie decesul meu iminent.

— De fapt, asta îmi amintește că mi-ar prinde bine sfatul tău în privința unei chestiuni.

— Zău?

Andy părea de-a dreptul surprins.

— De ce nu? Suntem tovarăși de karass, nu-i așa?

— Normal!

— Acum câteva zile mi-am făcut un blog, care a devenit foarte repede cunoscut. Dar mă tem că s-ar putea să nu fiu luată în serios, motiv pentru care probabil ar trebui să-l închid.

— Te referi la *A sosit apocalipsa*?

— Îl știi?

— Jess, un prieten de-al meu, l-a găsit pe Reddit. E bestial.

— Pe bune?

— Categoric. Nu-l închide. Bobo spune că e important ca toată lumea să știe despre căcaturile care se petrec la Hamilton.

— Da, ei bine, din câte mi-am dat seama, Bobo e el însuși un căcat.

Andy înlemni, ca și când cineva tocmai îi insultase mama. Eliza își aduse aminte cum se simțea când tatăl ei o muștra că ieșea cu Madeline, care avea un simț vestimentar pe care el îl descrisese odată ca fiind „o stripperiță îmbrăcată ca o prostituată de Halloween”.

— Bobo e mai istet decât crede lumea.

— Sunt convinsă, zise Eliza, dând înapoi. Dar pare puțin, nu știu, imprevizibil.

— Da, probabil.

Se lăsă tăcerea în timp ce Andy dădu pe gât ce mai rămăsese din cafea. Trânti ceașca pe masă.

— Hei! Tocmai mi-am dat seama că și tu ne-ai putea ajuta *pe noi!*

— Cu de?

— Cu petrecerea pe care o organizăm eu și Anita.

— Anita Graves? Stai puțin, voi doi sunteți împreună?

— Poftim? Andy părea aproape jignit. Frate, nu! Pur și simplu colaborăm la petrecerea asta. Și cred că acum suntem colegi de formație.

— Anita cântă?

Eliza nu știa prea multe despre Anita, în afară de binecunoscuta colecție de adjective: bogată, ambițioasă, isteată, rezervată. „Muzicală” nu se regăsea pe acea listă.

— Ca și când Janelle Monde și Billie Holiday ar avea un copil. E o nebunie curată.

— Îți place Billie Holiday? întrebă Eliza.

— Ce? Din cauză că mă îmbrac ca un punkist nu am voie să ascult decât The Cramps sau alții de genul? Hei, nu fi obraznică! În orice caz, nu asta era ceea ce voiam să subliniez, ci faptul că plănuim această petrecere pentru seara în care sosește Ardor. Va fi o petrecere *imensă*. Nu doar cu cei de la Hamilton. Cu toată lumea din Seattle. Cu toată lumea de pretutindeni, poate. Dar nu eram siguri cum să dăm sfoară-n țară. Și acum mi-a picat fisa: tu ești urmărită de mulți oameni pe blog, nu? Asta e mâna sortii, îți zic sigur.

Andy își coborî privirea în ceașcă.

— Stai o clipă. Am nevoie de încă una, dacă vreau să ajung la două sute.

Singurul lucru sigur care se putea spune despre Ardor era că scotea ciudățenia din totii oamenii. Cel mai mare trândav al școlii făcând echipă cu o fată care probabil că nu putea să *trândăvească* nici măcar într-un hamac, pe o plajă din Cancun, în timp ce savurează un cocktail margarita îndoit cu diazepam. Și acum ieși la iveală că era și cântăreață de soul, iar trândavul era probabil următorul Paul McCartney. Din ce în ce mai ciudat.

La bar, Andy glumea cu barmanița — o târfuliță emo care părea să-l cunoască.

Îmi place de el, gândi Eliza. Poate că nu în felul în care și-ar fi dorit el, dar cel puțin ca amic. De când Madeline plecase la facultate, Eliza nu prea dorise să se apropie de nimeni. Când simțea nevoia de companie, mergea la vreo petrecere sau ieșea la plimbare. Fetele frumoase nu trebuiau niciodată să se chinuiască să găsească pe cineva cu care să vorbească, atâta timp cât nu simțeau nevoia să spună ceva important. Însă ea simțea nevoia să spună lucruri importante. De fapt, o simțea de ceva timp.

Când Andy se întoarse la masă cu noua ceașcă de cafea, scoase o sticlă din rucsac și o desfăcu.

— Vrei s-o fac irlandeză?

— De ce nu?

Andy întări băuturile — o dată, de două ori — și, la un moment dat în următoarea oră, Eliza pur și simplu începuse să se deschidă: despre felul în care viața ei devenise un coșmar după întâmplarea cu Peter, despre boala tatălui ei, ba chiar și despre mama ei, ale cărei mesaje continuau să umple căsuța ei vocală precum placa bacteriană pe un molar la care era greu de ajuns.

— Ar trebui s-o suni, o sfătui el.

— De ce?

Andy ridică din umeri.

— Pentru că măcar îi pasă de tine.

— Nu i-a păsat în ultimii doi ani.

— Poate. Dar acum îi pasă. Crede-mă, asta înseamnă ceva. În plus, e apocalipsa, nu? E ultima ta șansă. Urcă-te o dată în trenul reuniunii înlăcrimate.

Eliza, amețită cu Baileys și simțindu-se surprinzător de bine, se gândea cât de nebunesc era că în urmă cu o lună nu ar fi vorbit cu Andy decât dacă vreun profesor ar fi obligat-o s-o facă. Iar acum se gândea cu adevărat să-l asculte.

În acea vineri, Eliza primi avertismentul la care se așteptase de când

blogul luase amploare. Domnișoara Cahill de la recepție stătea deasupra băncii ei, emanând un nor de austeritate birocratică în tot laboratorul de chimie.

— Domnișoară Olivi, șopti ea, deși întreaga sală devenise tăcută. Domnul director dorește să te vadă.

Urcând la etaj cu domnișoara Cahill, Eliza nu putu să nu se vadă ca pe o infractoare, străbătând culoarul lung spre scaunul electric. Fiecare sală de clasă pe lângă care trecea era o celulă de închisoare; dinăuntru se auzeau strigătele disperate ale crețelor și ale tablelor și suspinele adolescenților torturați care își petreceau ceea ce probabil că erau ultimele ore pe Pământ învățând despre cauzele războiului peloponesiac și care erau cele mai bune metode de a cere indicații stradale în germană.

— Am intrat în bucluc sau ceva de genul?

— Asta trebuie să-l întrebi pe domnul Jester.

Când ajunseră în biroul principal, domnișoara Cahill gesticulă spre ușa directorului și dispăru în cubicul ei, ca și când era doar un aparat electrocasnic, un aspirator, care aștepta răbdător într-un colț până la următoarea utilizare.

Domnul Jester nici măcar n-o observă când intră. Acesta privea pe fereastră, dincolo de fâșiile prăfuite ale jaluzelelor, spre parcare liceului. Ținuta lui era categoric în neconcordanță cu funcția: pantaloni cargo boțiți și un tricou ponosit cu poza lui Jim Morrison²⁴ pe partea din față.

— Bună ziua, îl salută ea.

Domnul Jester tresări.

— Iisuse, m-ai speriat!

Ochii îi erau adânciți în orbite și obosiți, și chiar și cercul de păr din vârful atolului său nud de pe cap era ciufulit și slinos. Eliza observă tentativa sa herculeană de a-si ridica ambele colțuri ale gurii.

— Ce mai faci, Eliza?

— Bine, cred, luând în considerare întâmplările din ultima vreme.

---

²⁴ Cântăreț, compozitor și poet american (1943-1971).

— Încotro speri să te îndrepti toamna asta? New York, nu?

— Dacă o să mai existe vreun New York la care să ajung. Cum de-ați știut?

— Am citit blogul, firește! Totuși, New Yorkul e o nebunie. N-aș putea suporta toată gălăgia și aglomerația, dar o fată tânără ca tine o să se descurce.

O tăcere lungă.

— Doriți să închid site-ul, nu-i așa? Întrebă ea.

Toată veseliea de pe chipul umplut cu Botox al domnului Jester se risipi.

— Eliza, nu e ceea ce *eu* îmi doresc. Cred în artă. În libertatea de exprimare și toate alea. Gesticulă spre imaginea lui Jim Morrison de pe tricoul său, iar Eliza se întrebă dacă și-l pusese special pentru ea. Însă pozele pe care le-ai făcut au creat deja o mulțime de probleme pentru școala asta. Și îți jur că, dacă alegi să continui cu proiectul ăsta, lucrurile vor sfârși rău.

— E o amenințare?

Directorul își lipi palmele de birou. Vocea îi era disperată, aproape înnebunită.

— Nu! E o rugămintă! Uite...

Cotrobăi prin harababura de pe birou, scoțând un exemplar vechi de o săptămână din *Seattle Times*, a cărui tipografie încetase să mai funcționeze din lipsă de personal. Pe prima pagină scria VIOLENȚA LOVEȘTE TOT MAI MULT COPIII ȘI ADOLESCENȚII.

— Eliza, lumea nu mai e un loc sigur.

— Dar aici e sigur? La Hamilton?

Domnul Jester dădu din mână pentru a o face să tacă.

— Ascultă, șeful meu spune că a primit ieri un telefon de la DDE. Departamentul de Educație, Eliza. Astea-s chestiuni la nivel de guvern! După ce au văzut pozele pe care i le-ai făcut ratatului ăluia plin de sânge, ei cred că aici se aplică tot soiul de pedepse corporale.

— Numele lui e Andy, zise Eliza.

— În mă-sa dracului, îi știu și eu numele!

Obscenitatea reverberă în birou precum un foc de armă. Când domnul Jester vorbi din nou, încercă să-și țină furia în frâu.

— Eliza, aș putea avea mari probleme. Te rog! Vorbim despre viața mea aici.

Vreme de câțiva ani, Eliza se simțise prizoniera capriciilor adulților, chiar dacă ei se comportau astfel în mod voluntar (plecarea mamei ei), involuntar (boala tatălui ei) sau pur și simplu îi porunceau diferite lucruri (aproape toată lumea, tot timpul). Credea că avea să se simtă mereu lipsită de putere. Apoi făcuse cunoștință cu Madeline, care o învățase singura modalitate de a exercita un minimum de control asupra lumii, transformându-și trupul în armă. Eliza avusese nevoie de un an ca să-și dea seama că, deși puterea era tangibilă, exercitarea ei drena o resursă internă căreia îi lua mult să se reînnoiască, asta dacă o făcea vreodată. Astăzi, pentru prima oară de când se știa, simțea că puterea ei era bazată pe ceva mai mult decât sex. Teama din ochii domnului Jester era teama unui omuleț care fusese pus față-n față cu ceva mai mare decât el însuși. Și poate că era un lucru lipsit de milă, dar Eliza îi spuse adevărul — că nu avea de gând să închidă website-ul doar din cauza consecințelor care s-ar ivi dacă n-ar face-o, întrucât simțea că ceea ce realiza era un lucru bun, astfel încât numai lucruri bune puteau ieși din el, chiar dacă în acele momente nu era destul de clar cum avea să se întâmple asta. Iar când directorul începu să bolborosească și să amenințe și să înjure, ea băgă mâna liniștită în geantă și își scoase aparatul Exakta. Era singurul lucru care o surprinse la acea întrunire: când ridică aparatul la ochi, domnul Jester înlemni. Apăsă pe declanșator, băgă aparatul în geantă și ieși din birou. În tot acest timp, directorul rămase stană de piatră — resemnat în ultima sa poziție.

Fu concediat o săptămână mai târziu.

Anita

PENTRU CELE CÂTEVA SUTE DE ELEVI CARE ÎNCĂ MAI veneau la școală zi după zi, dimineața începea acum cu o adunare obligatorie de douăzeci de minute, prezidată de agentul Foede, directorul interimar numit de minister. Acesta le transmitea cele mai noi informații legate de Ardor (ca și când ei nu căutau obsesiv pe internet de o sută de ori pe zi), apoi dădea cuvântul consiliului elevilor, care fusese însărcinat cu organizarea unor sesiuni zilnice de cinci până la zece minute de „îndemnuri încurajatoare”. Zilele de miercuri erau rezervate membrilor rămași în echipa de teatru a liceului, Sindromul Morții Subite La Maimuțele Bebeluș, în timp ce grupul de băieți care cânta versiuni a cappella ale cântecelor pop interpretate de femei — Miley Cyborg — dădea concerte în fiecare vineri. Celelalte trei zile erau la dispoziția unei distribuții alternative alcătuite din talentați și netalentați, dovedind că zece minute puteau părea două sau două sute. Totuși, astăzi, cea care rezervase sesiunea era Anita; ea și Andy urmau să dezvăluie în mod oficial Petrecerea de la Sfârșitul Lumii.

— Bună dimineața, Hamilton! îi salută agentul Foede din spatele pupitrului.

Era polițistul perfect — solid, rubicond și plin de el.

— Bună dimineața, domnule Foede!

— Astăzi am ceva foarte important să vă spun. Am fost informat că sâmbăta asta se plănuiește o adunare politică în parcul Cal Anderson. Sunt aici să vă pun în vedere că este strict interzis să participați la acest eveniment.

Anita auzi un clic undeva în apropiere. Două locuri mai încolo, Eliza Olivi făcea poze întrunirii. Părul ei șaten închis, ușor ondulat, îi atârna liber pe umeri, atingând vârful unui pandantiv ankh de argint care atrăgea privirile spre vortexul pieptului ei generos. De asta era Andy atât de interesat de ea. Nu era ca și când Anita nu înțelegea; frumusețile fără creier în genul lui Stacy Prince puteau fi considerate ca fiind din plastic, însă Eliza era diferită. Îți dădeai seama că avea să fie o femeie frumoasă, nu doar o fată frumoasă. Totuși, Anita se întreba dacă Andy recunoștea nesiguranța care stătea în echilibru perfect între cele două scuturi de protecție ale Elizei: atitudinea de cățea și ținutele scurte. Sau poate că numai celelalte fete o puteau vedea, asemenea acelor frecvențe pe care numai câinii le pot auzi.

Eliza o observă pe Anita studiind-o. Se ridică și îl mută cu un singur cuvânt pe elevul de clasa a unsprezecea care stătea între ele:

— Lasă-mă puțin!

După ce se așeză lângă Anita, zise:

— S-ar putea să sune ciudat, dar e posibil ca eu să fiu motivul pentru care fraierul ăsta e directorul nostru. Domnul Jester m-a rugat să-mi închid website-ul, fiindcă avea să-i creeze probleme, însă eu l-am refuzat.

— Care website?

De fapt, Anita știa totul despre *A început apocalipsa*, dar, din cine știe ce motiv, nu voia ca Eliza să afle asta.

— E un blog pe care l-am creat. Și bănuiesc că-a atras multă atenție, la fel și Hamilton. Dar nu e o atenție *pozitivă*.

— Ha...

Foede încă discuta despre activitatea politică primejdioasă, zgâindu-se la ei de parcă își dorea să poată interoga toată sala deodată. Eliza făcu o altă fotografie.

Anita privi peste umăr. Andy și Bobo, așezați pe rândul din spate, altminteri gol, al amfiteatrului, râdeau pe înfundate auzind interdicția plină de zel a lui Foede. De fapt, prostovanul acela de polițist nu reușise decât să-i facă și *mai mult* pe elevi să meargă sâmbătă la Cal Anderson.

Anita nu știa prea multe despre eveniment — un soi de demonstrație care îl avea în centru pe tipul acela înspăimântător, Golden (ce nume de rapper de duzină mai era și Golden?) —, însă spera să nu diminueze impactul anunțului ei legat de Petrecerea de la Sfârșitul Lumii.

— Vreau să mă fac foarte clar în legătură cu asta, continuă Foede. Departamentul de Poliție din Seattle și alte câteva agenții guvernamentale au motive întemeiate să creadă că această manifestare reprezintă o incitare la violență împotriva statului. Pentru siguranța voastră, și pentru binele comunității, nu participați. Asta-i tot. Vă rog să mergeți la ore.

Foede dădu drumul pupitrului, de parcă tocmai îl terminase de torturat.

Anita se ridică.

— Hei! Am un anunț de făcut!

— Poți să-l faci mâine! strigă Foede peste murmururile și pașii târșâiți ai tinerilor eliberați.

— Ce anume era? întrebă Eliza.

— Petrecerea de la Sfârșitul Lumii. Pregătisem un întreg discurs.

— A, nu-ți face griji. Andy m-a rugat să scriu ceva pe blog legat de asta. Astfel, vestea o s-ajungă la mult mai mulți oameni.

Anitei îi trecu prin minte un gând lipsit de generozitate — *Nu ți-am cerut ajutorul* —, după care își reprimă sentimentul și zâmbi.

— Mersi, Eliza!

— Pentru puțin. Hei, ce-ai zice să ieșim la un moment dat să bem ceva? Poate cu Andy?

— Desigur.

— Super.

Eliza se făcu nevăzută, lăsând în urmă parfumul floral al șamponului, atrăgând priviri în timp ce se îndepărta, împreună cu și mai multe gânduri lipsite de generozitate.

Sala de muzică se afla la parterul corpului de artă, separată de

atriumul principal prin două uși batante. Intrai la nivelul cel mai înalt și, pe măsură ce te îndreptai spre centrul încăperii, podeaua cobora precum un zигurat inversat — alocând suficient spațiu pe fiecare treaptă pentru câte un șir de cântăreți din orchestră. Marea inimă neagră a încăperii era un vechi pian Steinway, cu capacul ridicat pentru a dezvălui intersecțiile de coarde și cuie care reprezentau măruntaiele lui. Andy înlocuise bancheta din lemn cu un scaun de baterie cu model leopard. El era deja acolo când Anita intră în sală, reconstituind după ureche linia melodică a unui cântec la care ei doi lucrau și căutând acordurile cu mâna stângă. De-acum se întâlneau aici în fiecare zi, la câte o pauză de masă de cincisprezece minute după Consolările Filosofiei.

— Bună ziua, domnule Ray Charles!²⁵

— Care-i treaba, Aretha?²⁶

Anita se rezemă de curbura pianului — locul ei preferat.

— Azi am vorbit cu iubita ta.

Andy se opri din cântat.

— Eliza? Când?

— S-a așezat lângă mine în timpul adunării.

— Ați vorbit despre mine?

— N-am avut ocazia.

Anita își alege cuvintele cu grijă.

— Ai avut vreodată senzația că e... plină de ea sau ceva de genul?

— Poate, dar asta fiindcă e atât de minunată.

Anita râse în pofida iritării. Și ce dacă băieții erau în limbă după cele cu sânii mari și faimoase pentru că și-o trăgeau cu cine apucau? Pe ea n-o deranja.

— Astăzi la ce lucrăm, domnișoară Winehouse? întrebă Andy.

— Hai să facem *Seduce Me*. Cred că ieri ne-am apropiat destul de mult de final.

---

²⁵ Aluzie la cântărețul american de muzică soul (1930-2004).

²⁶ Aluzie la cântăreața americană Aretha Franklin.

— S-a făcut.

În mare parte, Anita era cea care conducea repetițiile, însă lui Andy nu-i era frică să deschidă gura când credea că ea se înșela în privința anumitor lucruri. Aveau deja câteva piese aproape gata — *Bloodless Love* și o versiune îmbunătățită pentru *Save It* — și alte câteva în curs de finalizare. *Seduce Me* era probabil preferata Anitei, deoarece era o colaborare. Andy scrisese linia melodică în urmă cu câteva luni, însă nu fusese în stare să compună și versurile. „Ar trebui să lucrezi tu la asta”, îi spusese el. Anita nu se considerase niciodată a fi scriitoare, dar în clipa în care pusese creionul pe hârtie, își dăduse seama cât de disperată era să se exprime cumva. Putea petrece ore în șir lucrând la un singur vers, studiind cu atenție un dicționar și un tezaur de rime, ba chiar ducându-se la câteva dintre cântecele ei preferate pentru a vedea ce anume le făcuse să meargă. Stabilise deja două reguli fundamentale ale compusului de versuri: (1) Toate cuvintele care rimau cu „iubire” erau un clișeu (și toți cei care nu erau Prince și foloseau cuvântul „porumbel”²⁷ într-un cântec meritau să fie împușcați) și (2) Clișeele erau în regulă uneori. Altminteri, cum puteai avea cântece de genul *Stand by Me*, *I Cant Stop Loving You* sau chiar *Love Is a Losing Game*?

Andy compunea la pian, dar, de îndată ce aveau ceva structurat, trecea la chitară. De fapt, stilul lui îi aducea aminte de Amy Winehouse — nimic spectaculos, dar întotdeauna curat și de bun-gust. Și simțul ritmului său era, din lipsa unui termen mai bun, extrem de ne-alb.

— Nu încerca să pari sexy, îi spuse Andy după prima încercare. Cântecul face deja asta.

— Nu încercam. E senzualitatea mea înnăscută.

— Atunci, mai redu-o din intensitate, actriță porno ce ești.

Lucrură la *Seduce Me* vreme de o oră sau ceva de genul, după care terminară linia melodică pentru o piesă nouă, *Countdown*²⁸. În acea seară,

---

²⁷ În lb. engleză în original: *dove*, care rimează cu *love*.

²⁸ Numărătoare inversă.

în apartamentul lui Andy, el avea să finalizeze acordurile, în timp ce Anita urma să stea pe canapea și să corecteze versurile lui. Practic, zilele astea erau împreună douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, ca niște frați. Ea îi știa garderoba, cerealele pe care le prefera la micul dejun, ba chiar și mirosul — un amestec de sudoare, deodorant, țigări și bumbac vechi.

Îi venea greu să creadă că stătea la el de aproximativ trei săptămâni, de când cu acel concert Perineum de Ziua Îndrăgostiților. Desigur, părinții ei nu erau deloc încântați de acest lucru, însă nu prea aveau de ales. Tatăl ei venise o singură dată la Hamilton, la câteva zile după ce ea fugise, și se certaseră degeaba pe culoarul de lângă sala de Istorie a Statelor Unite. Anita nu fusese răpită. Încă mergea la școală. Iar polițiștii erau prea puțini și prea ocupați pentru a se deranja să se implice. Fusese amuzant să-și vadă tatăl atât de lipsit de putere pentru a-i porunci ceva, îndepărtându-se asemenea unui copil bosumflat.

Își înlocuise repede familia cu cea a lui Andy. Ei bine, nu cu *adevărata* lui familie, care abandonase de mult corabia, ci cu prietenii lui. Și cu toate că încă nu-l îndrăgea pe Bobo (sau viceversa), se înțelegea destul de bine cu ceilalți — Kevin, bogătașul exploatat, Jess-care-fusese-cândva-fată și Misery, care părea mult prea distrusă ca să fie sora lui Peter, dar nu atât de distrusă cât să iasă cu un psihopat ca Bobo.

Anita nu avea vreun prieten pe care să i-l prezinte lui Andy; fusese dintotdeauna mult prea ocupată pentru așa ceva. Și cu toate că nu avea nicio dorință ca el să-i întâlnească părinții, avea de luat câteva lucruri de acasă și nu prea voia să meargă singură. După repetiții, îi propuse această idee și primi răspunsul la care se așteptase.

— Andy, cum ți-ar plăcea să cunoști niște părinți mai răi decât ai tăi?

— Cam la fel de mult pe cât mi-ar plăcea un șut între picioare.

Anita îi trase o palmă pe spate.

— Atunci ai face mai bine să-ți pui un suspensor, băiete, ființă asta o să se întâmple.

Era ciudat — după doar câteva săptămâni, acel loc nu mai părea a fi căminul ei. Anita nu remarcase niciodată cât de inutil de mare era casa în care crescuse. De ce, pentru numele lui Dumnezeu, aveau nevoie trei oameni de atât de mult spațiu, excepție făcând momentele când voiau să stea departe unii de ceilalți, când voiau să fie și mai singuri? Andy fredona refrenul cântecului *Hotel California* în timp ce înaintau cu mașina pe aleea lungă.

De cealaltă parte a ușii principale, mama Anitei dădea cu mopul pe podeaua din marmură. Ridică privirea când ei intrară, agitată și suspicioasă deopotrivă, precum o antilopă gnu care încerca să-și dea seama dacă leul care se apropia era flămând.

— Te-ai întors, spuse ea simplu.

— Doar pentru câteva minute.

Anita își dădu seama că n-o mai văzuse niciodată pe mama ei făcând curat.

— Ce faci? Unde-i Luisa?

— Și-a dat demisia. Ne-am oferit să-i dublăm salariul, dar a spus că vrea să petreacă mai mult timp cu familia.

— Ca să vezi! spuse Anita, râzând ironic.

Mama ei puse mopul înapoi în găleata roșie și rezemă coada de scări. În ochii ei exista o șovăire, o posibilă îngăduință spre înduioșare. Apoi luă o decizie și privirea i se înăspri din nou.

— Anita, ai idee prin ce-am trecut eu și tatăl tău? Unde locuiești?

Critică. Dezaprobare. Cum de putuse să se aștepte la altceva?

— Cu Andy. E un prieten de-al meu.

Andy ridică o mână.

— Salutare!

Mama Anitei îl privi așa cum ar fi făcut o casieră de la supermarket cu o pungă de chipsuri — îi stabili valoarea și apoi o dădu la o parte.

— Ar trebui să vorbești cu taică-tău, care are multe să-ți spună în legătură cu asta.

— Nu, mersi. M-am întors doar ca să-mi iau niște lucruri.

Trecu pe lângă mama ei și urcă scările. Camera ei fusese aspirată, curățată și aranjată. *Nu se întâmplă nimic ciudat aici!* părea ea să spună. *Nu există nicio fiică fugită de acasă!* Anita scoase o geantă de mână de sub pat și se grăbi s-o umple: haine, bijuterii, o pisică de pluș, transformată într-o masă de fire gri după toate încercările de a stoarce puțină căldură umană din ea. Și apoi începu să plângă — cu lacrimi fierbinți și furioasă —, iar Andy fu acolo, sprijinind-o când se prăbuși peste el, lăsând amărăciunea să se reverse din ea. Se simțea atât de bine să fie ținută în brațe; chiar și după ce își reveni suficient cât să poată sta din nou singură pe două picioare, nu se dezlipi imediat de el.

— Obişnuiam să cânt în dressingul de-acolo, i se destăinui ea.

— Are o acustică bună? .

— Pereți groși.

Porni spre dulap și se închise înăuntru.

— Să te ia dracu', mamă! strigă ea.

Andy spuse ceva drept răspuns, dar Anita nu putu să înțeleagă cuvintele. Aruncă o privire prin cămăruță și trase de tivul unei rochii roșii din catifea care îi rămăsese mică de câțiva ani buni.

— Rămas-bun, dressingule, șopti ea.

În dormitor, Andy îi studia colecția de muzică. Anita aruncă o ultimă pereche de pantofi în geantă și îi trase fermoarul.

— Hai să mergem.

Când coborâra, mama ei încă dădea cu mopul.

— Ne vedem afară, îi spuse ea lui Andy, dându-i geanta.

— Bine. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, doamnă Graves.

Mama Anitei nu spuse nimic până ce Andy nu închise ușa în urma lui.

— Ce plănuieți tu și băiatul ăla dezgustător? întrebă ea pe un ton furios.

Anita voia să-i răspundă pe același ton, dar se calmă. Cine știa când avea să-și mai vadă mama? Poate că niciodată. Nu voia să plece supărată.

— Suntem doar prieteni, îi explică ea.

Mama ei pufni batjocoritor.

— Prieteni?

— Da. Dar, oricum, nu e treaba ta.

Mama ei aruncă mopul pe podea.

— Anita, Biblia spune să-i respecti pe cei în vârstă! Poate că pentru tine nu înseamnă nimic, dar pentru mine și tatăl tău a însemnat ceva când eram mici. Atunci știam ce e respectul. Nu ce se întâmplă acum. Fugi de acasă. Ți-o tragi cu un băiat care seamănă cu un drogat.

— Biblia nu spune cumva și să-ți susții copiii? Să îi iubești necondiționat?

— Porunca spune să-ți onorezi mama și tatăl. Nu invers.

— Atunci fac ceva pe Biblia ta tâmpită! exclamă Anita.

Pe chipul mamei ei păru să se aștearnă un vâl teribil de detașare — un nor care acoperea soarele. Vocea îi deveni sumbră.

— Domnișoară, nu cred că înțelegi ce se petrece aici. Asta este Judecata de Apoi. Se prea poate să nu o numească așa la școala aia a ta, însă noi, cei care suntem drepti în fața Domnului, știm ce se petrece. Este separarea celor salvați de cei osândiți. Asa că du-te, dacă asta e ceea ce vrei să faci. Du-te și osândește-te singură.

Anita era din nou gata să plângă, dar, în loc să încerce să-și rețină lacrimile, porni cu pași apăsăți spre biroul tatălui ei. Acesta se ridică de pe scaun, tăcut ca un monument, în timp ce Anita se duse direct către palatul din metal lustruit în care el îl ținea pe Bernoulli, cel mai trist papagal ara hiacint din lume, și trase de zăvor. Se așteptă ca în încăperea să erupă un vârtej de albastru, însă pasărea nu făcu nicio mișcare. Bernoulli habar n-avea ce să facă cu libertatea; până și dorința de a zbura fusese stârpită prin dresare sau bătaie.

— Ieși de-acolo! zbieră ea. Ești tâmpit?

Bernoulli înclină capul într-o parte și scoase un cârâit.

— Unde sa se ducă? întrebă tatăl Anitei.

Era adevărat, își dădu Anita seama, și greutatea cuvintelor lui îi dădu o stare de amețală. Chiar dacă pasărea evada din colivie, pur și

simplu avea să fie prizonieră în birou. Și dacă ieșea din birou, avea să fie prizonieră în casă. Și dacă ieșea din casă, atunci unde se putea duce pentru a fi în siguranță? Ar fi fost captivă atât în afara coliviei, cât și înăuntrul ei. Iar Anita se temea că și pentru ea avea să fie la fel. Întreaga lume era o colivie.

— Bine, spuse ea, și ieși ca o furtună din birou.

Undeva, pe drum, barajul se năruise din nou; lacrimile îi șiroiau pe obraji. O picătură curse pe podeaua din marmură a vestibulului, o pată sărată pe care Anita știa că mama ei avea s-o curețe înainte ca măcar să apuce să se usuce.

Eliza

— STAI PUȚIN, CUM ÎL CHEAMĂ PE TIPUL ĂSTA? ÎNTREBĂ Anita.

Eliza se uită din nou pe mesaj.

— Se autointitulează „Chad Eye”.

— Eye? Ca în „ochi”?

— Da.

— Ce fițe de hipiot.

— Mie mi se pare șmecher, zise Andy. Precum Sid Vicious sau ceva de genul.

— Ei bine, poate să-și spună și reîncarnarea lui Tupac, atâta timp cât are ceva pentru noi, zise Anita.

Puseseră anunțuri peste tot — de la fluturașii de pe panoul de informații de la Hamilton, până la forumul de „activități comunitare” de pe Craigslist —, însă, când oferta venise în cele din urmă, o făcuse prin intermediul blogului *A sosit apocalipsa*. Eliza scrisese că aveau nevoie de un spațiu pentru Petrecerea de la Sfârșitul Lumii și, după câteva ore, primise un e-mail de la Chad. Spunea că avea o propunere pentru ei, însă dorea să se întâlnească față în față pentru a o discuta. Chad le spusese să vină la el acasă joi dimineață la cinci și jumătate și, de asemenea, să se „abțină de la mâncăruri grele și activități sexuale cu douăsprezece sau douăzeci și patru de ore înainte”. Cu alte cuvinte, tipul era nebun de legat. Însă o căutare pe Zillow a adresei lui — imediat de cealaltă parte a podului 520 — scosese la iveală o casă estimată la patru milioane de dolari. Așa că iată-i pe toți aici.

Călătoria se dovedise a fi ciudat de tensionată. Anita continua să aibă o atitudine pasiv-agresivă față de Eliza, iar ea habar n-avea de ce. Nu era ca și când concureau într-o competiție sau ceva de genul. Niciuna dintre ele nu era interesată de Andy, iar Eliza se descurca la cântat la fel de prost cum probabil că se descurca Anita la făcut poze. Poate că era inevitabil — una dintre acele rivalități care răsăreau adesea între fete, precum ciupercile în cele mai ascunse colțuri din pădure, întinzându-se către orice tip de atenție se strecura prin bolta de frunze.

— Pozele pe care le-ai pus ieri pe blog sunt bestiale, zise Andy. Cât de mult a durat ca locul ăla să ardă din temelii?

— Păi, pompierii au ajuns după o oră, așa că nu prea a apucat să ardă din temelii. Dar mă îndoiesc că cineva o să locuiască acolo în următoarea perioadă.

— N-ai fi putut să dai cumva o mână de ajutor? întrebă Anita. În loc să pierzi vremea făcând poze?

— Ce-ai fi vrut să fac, să fug înăuntru și să car oamenii în brațe?

— Sunteți pe KUBE 93, zise DJ-ul de la radio. Continuăm cu cele mai bune cântece ale anilor optzeci; urmează Madonna, cu *Lucky Star!*

Anita dădu radioul mai încet.

— Penibil. Bine măcar că sfârșitul lumii înseamnă că s-a zis cu muzica anilor optzeci.

— Nu-ți place Madonna? întrebă Eliza, după care regretă imediat.

Firește că Anitei nu-i plăcea Madonna; prea simplă și previzibilă.

— Draga mea, Madonna nu e altceva decât un pantof vechi.

— Ce dracu înseamnă asta?

— Nu pune *suflet* în ceea ce face, răspunse Andy în locul Anitei, și cei doi izbucniră în râs.

Eliza pufni.

— Ce tâmpenie.

— *Madonna* e o tâmpenie, o contrazise Anita.

Eliza pregătea o ripostă mai puțin civilizată, când fu întreruptă de imperturbabila voce feminină a GPS-ului.

— Ați ajuns la destinație.

Parcară pe marginea unei străzi suburbane înconjurate de mini-conace vag germanice și cutii poștale sub formă de mini-conace vag germanice. Era un orașel tras la indigo, excepție făcând casa de peste stradă, care se întâmpla să fie și cea la care mergeau ei.

Casa lui Chad fusese construită în stilul unui templu japonez, toată numai turla terasată și lemn roșu cu incrustații de bronz. Curtea nu era cu pământ sau cu iarbă, ci cu prundiș și pietre netede, mărginită de arbori care semănau cu niște bonsai uriași. În capătul îndepărtat al grădinii, un cuplu stătea turcește într-o mică pagodă, față-n față. Cărarea dinspre stradă ducea spre o punte mică, ușor curbată, care traversa un heleșteu în care lumina lunii prindea, din când în când, mișcarea unei aripioare sau strălucirea unor solzi. La ușa principală nu exista nici sonerie și nici ciocănel, ci doar un mic gong cu un bătător legat la bază de un șnur din piele.

— Asta-i o glumă? întrebă Andy.

Eliza înșfacă bătătorul.

— Există doar o singură metodă de-a afla.

Licărirea gongului crescuse în intensitate și apoi se stinse, precum un pește koi arămiu care sări din apă și apoi se scufundă la loc. Câteva clipe mai târziu, ușa se deschise.

În prag apăru un călugăr ce ținea în brațe un câine beagle.

Sau poate nu chiar un călugăr, gândi Eliza, care nu mai văzuse niciodată unul în carne și oase. Acesta purta o robă de un galben-șofran, avea capul complet ras și la gât îi atârnavă câteva coliere făcute din mărgelile mari de lemn. Semăna cel mai bine cu unul dintre tipii aceia de la aeroport care împărțeau fluturași pe care scriau lucruri de genul *Experimentează dragostea!* sau *Fericirea poate fi a ta!* Câinele îi privea pe noii musafiri cu un calm imperturbabil, deopotrivă canin și budist.

— Ați ajuns, îi întâmpină Chad, privindu-i pe rând. Vă rog, intrați!

Îl urmară în casă, trecând printr-un atrium în care se afla doar o mică fântână piramidală ce picura apă printr-un morman de pietre. Camera de

zi era la fel de goală — o masă joasă pe un tatami și, în fiecare colț, câte o urnă masivă din ceramică în care se afla un buchet cu lăstari de bambus curbați. Deasupra lor, o lucarnă înfățișă un pătrat negru de firmament înstelat. O fată intră cu un ceainic din fontă gri și patru cești din porțelan, așezate pe o coloană șubredă. Avea vreo douăzeci și ceva de ani și era îmbrăcată într-o ținută din cânepă albă, cu dreaduri blonde ferchezuite și câte o jumătate de kilogram de argint în fiecare ureche.

— Infuzat și pregătit de decolare, spuse ea.

Chad acceptă ceainicul și ceștile.

— Îți mulțumesc, Sunny! Vrei, te rog, să-l iei pe Sid?

— Sigur că da!

Sunny se aplecă și ridică beagle-ul, care luă imediat în bot unul din dreadurile ei.

— Copii, vă așteaptă ceva *special*, cântă ea în timp ce ieși din încăpere.

Se așezară cu toții în jurul mesei, în timp ce Chad turnă ceaiul. Puse o ceașcă în fața fiecăruia, plecând ușor din cap de fiecare dată. Când Eliza îi întoarse gestul, părul îi căzu peste față. Simți o mână ridicându-i-l și dându-i-l pe după ureche.

— Era să-ți intre în ceai, îi explică Andy.

În mintea ei începură să sune sirenele de alarmă. Ar fi vrut să facă un comentariu referitor la statutul platonice al relației lor, însă, chiar în acel moment, inspiră aburul ceaiului și aproape că se înecă.

— Ce dracu e asta?

Chad zâmbi.

— O infuzie foarte slabă de ciuperci halucinogene.

Răspunsul lui Chad fu suficient pentru Andy. Dădu de dușcă ceașca lui, se luptă să n-o verse la loc și apoi făcu o grimasă.

— Mmm, ce bun!

— E în regulă să bem așa ceva? întrebă Anita.

— Categorie, răspunse Chad. Ținând cont de cât e de diluat, s-ar putea să n-aibă niciun efect. Dar, cu puțin noroc, vă va face să vedeți

anumite lucruri într-o lumină ușor diferită. Desigur, sunteți liberi să vă abțineți.

Eliza privi în ceașca ei. Lichidul era roșu-marونیu, de aceeași culoare cu ceaiul English Breakfast. Era absurd. Tocmai intraseră în casa unui străin și acum urmau să se drogheze cu el? Nu vizionase ea în gimnaziu aproximativ un milion de filmulețe al căror scop era s-o convingă să nu facă exact asta?

Eliza o văzu pe Anita șovăind la buza propriei sale cești, precum un surfer care își dăduse brusc seama cât de înalt era valul pe care se afla.

— Hei, Anita, spuse Andy. Orice-ar fi, nu merită osteneala.

Anita zâmbi.

— La dracu', zise ea, după care bău. Pfuuu! Ce gust nasol!

Eliza nu mai avea de-ales acum; nu voia să fie mai prejos de Anita Graves. Amestecul avea gust de legume putrezite trecute prin noroi.

Chad bău ultimul.

— Durează ceva timp până-și face efectul, le explică el, dar am să trec direct la subiect. Voi sunteți în căutarea unei locații pentru petrecerea asta a voastră. Nu aveți bani și nici alte opțiuni. Am dreptate până aici?

Nimeni nu îl contrazise.

o Acum, permiteți-mi să vă spun câte ceva despre mine. A fost odată ca niciodată, în urmă cu mai multe vieți, când lucram pentru o companie mică numită Boeing. Am câștigat o mulțime de bani acolo, înainte să-mi dau seama că nu credeam în ceea ce făceau ei.

— Construcție de avioane? întrebă Andy.

— Defensivă, răspunse Chad, punând ghilimele cu degetele. Ceea ce era un mod politicos de a spune „ofensivă”. Așa că mi-am dat demisia și am început să cutreier lumea în lung și-n lat. Mi-am construit o barcă și am navigat între Australia și Noua Zeelandă. Am locuit într-o iurtă²⁹ în Costa Rica. Am studiat într-o mănăstire din Tibet. Si, la sfârșitul tuturor

---

²⁹ Locuință portabilă rotundă, acoperită cu pâslă, specifică populațiilor nomade și turcice.

acestor aventuri, m-am trezit într-o poziție foarte bizară — cu mulți bani și fără să am vreun folos pentru ei. Mă gândeam să-i donez pe toți și să mă retrag într-o cabană din pădure, dar m-am hotărât să fac ceva mai bun. Am vrut să ofer un exemplu de viață responsabilă și comunitară. Și asta e ceea ce-am făcut. Își desfăcu picioarele de sub el și se ridică.

— Haideți să facem un tur.

Îl urmară prin culoarele spațioase ale imensei sale case. Cele mai multe camere erau ocupate, iar locuitorii, pe care Chad îi prezentă pe nume, erau de toate vârstele, de la studenți la pensionari. Cu toții păreau curajoși, dacă nu chiar entuziasmați, la gândul de a îmbrățișa câțiva străini.

— Câți oameni locuiesc aici? întrebă Eliza.

— De obicei, vreo douăzeci.

— Și pe asta îți cheltuiești banii?

— De fapt, traiul ăsta e relativ ieftin. Creștem o bună parte din mâncarea noastră într-o grădină care se află la câțiva kilometri depărtare de aici, iar casa e proprietatea mea personală.

Își terminară turul și reveniră în sala de ceai. Chad ridică privirea spre lucarnă.

— A sosit timpul, spuse el.

O ușă glisantă se deschidea spre un balcon de lemn aflat deasupra apei. Se așezară pe niște scaune de plajă moi, îndreptate cu fața spre lac.

— Acum mă trezesc la ora asta în fiecare dimineață, le povesti Chad. Mi se pare deosebit de frumoasă juxtapunerea dintre răsărit și asteroid. Alfa și omega. Începutul și sfârșitul.

Eliza ridică privirea. Din punct de vedere logic, știa că cerul era la fel ca întotdeauna, însă percepția asupra lui începu să se schimbe. Mica pată albastră, de-abia vizibilă la poalele munților, prinse deodată înlăuntrul ei tot spectrul cromatic: roz și verde și galben și argintiu și infinita paletă de nuanțe nenumite dintre ele, amestecate precum curcubeul lichid al unui opal. Iar acum, extrem de lent, soarele începea să se ridice deasupra

piscului alb al Cascadelor³⁰. Era ca un soi de exercițiu, o singură ridicare rapidă, pe care sfera uriașă îl făcea în fiecare zi pur și simplu ca pe o favoare pentru locuitorii Terrei. Acela era scopul lui, să se ridice și să strălucească, așa cum fiecare persoană asupra căreia strălucea avea un scop. Eliza își simțea inima ca pe o prismă, refractând acea lumină magică în inimile lui Andy, Anita și Chad, în inimile tuturor celor care admirau cerul bălțat, și apoi în jos, către toate ființele umane, toate animalele și toate obiectele care existaseră vreodată.

Chiar și Ardor — un pistru alb pe chipul îmbujorat al raiului — merita iubirea ei, întrucât asteroidul nu făcea nimic mai rău decât ceea ce era menit să facă. Timpul trecu. Când soarele fu bine prins pe reverul orizontului, Chad vorbi din nou.

— Cel mai bun lucru pe care îl putem oferi oamenilor e momentul unei adevărate comuniuni înainte de sfârșit. Și aș fi încântat să vă ajut să faceți asta. Am prieteni care s-au specializat în adunarea oamenilor în comunități temporare. Le-ar face mare plăcere să creeze o sărbătoare pentru sosirea asteroidului. De asemenea, am vorbit și cu fostul meu șef, care ne-a pus la dispoziție Boeing Field ca locație pentru petrecere. Acesta acoperă treizeci și șapte de hectare, aproximativ o șesime din ansamblul pe care îl au la Woodstock.

— Eu și Andy vrem să cântăm, spuse Anita.

Vocea ei era deopotrivă visătoare și hotărâtă.

— Mai întâi trebuie să v-aud, zise Chad. Am un pian înăuntru.

— Nu sunt sigur c-aș putea nimeri notele, chicoti Andy.

— Ai fi surprins să afli ce poți să faci după ce bei un ceai cu ciuperci.

Chad îi conduse înapoi în casă, într-o încăpere mare, cu tavanul jos, în colțul căreia un pian negru trona ca un animal mândru. Andy se așeză pe banchetă și se lansă imediat într-un cântec.

— Nu m-am încălzit, protestă Anita.

---

³⁰ În lb. engleză, *Cascade Range* sau *The Cascades*, lanț muntos de origine vulcanică, care se întinde paralel cu coasta de vest a Americii de Nord.

— Lady Day³¹, tu ești mereu încălzită.

Notele pianului erau mai puternice, mai pline și mai prezente decât oricare altă melodie pe care o auzise Eliza vreodată. Anita începu să cânte, iar vocea ei era tot ceea ce Andy spusese că va fi, plină de sentiment, durere și disperare. O vreme, Eliza se lăsă purtată pe aripile sunetelor, până ce o parte dintre versuri se limpezi în mintea ei — ceva legat de numărul de iubiți pe care o persoană îi are în decursul unei vieți, urmat de o numărătoare inversă: *Zece, nouă, opt, șapte, șase, cinci, patru, trei, doi, unu,...* și ești pe cont propriu. Eliza își dădu seama că Andy scrisese acest cântec pentru ea, pentru felul în care ea începuse să vadă lumea precum o mare numărătoare inversă. El o iubea, iar ea nu îi împărtășea sentimentele. Și înainte ca lumea să se sfârșească, el avea să afle asta.

Eliza plângea, din pricina cântecului și a drogului și a răsăritului și a inevitabilului viitor pe care ea îl prevăzuse.

— O să mă urască, șopti ea nimănui în special.

Chad își puse o mână pe umărul ei.

— Ura e doar un eșec temporar prin care percepem interdependența noastră absolută. Nu e reală.

Înainte ca ea să-l poată întreba la ce se referă, cântecul luase sfârșit. Chad aplauda.

— Absolut minunat! Sunteți angajați. Acum, singurul lucru pe care trebuie să-l faceți este să convingeți lumea să vină la petrecere.

— Eliza poate să facă asta, zise Andy, fixând-o cu un zâmbet uriaș. Acum e faimoasă.

— Carevasăzică, e adevărat? Întrebă Eliza. Chiar facem asta?

— Așa se pare. Firește, nimeni nu știe ce-o să se-ntâmple în următoarele câteva săptămâni. S-ar putea să pierdem legătura.

— Și atunci, cum vom ști că petrecerea se va face?

Chad ridică din umeri.

---

³¹Aluzie la Eleanora Fagan (1915-1959), cantautoare americană de jazz, cunoscută sub numele de scenă Billie Holiday și poreclită „Lady Day” de către prietenul ei, interpretul de muzică Lester Young.

— Nu veți ști. Nu puteți. Așa cum nici eu nu pot ști sigur dacă Sid va veni când îl strig. Își făcu mâinile pâlnie în jurul gurii. Sid!

După o clipă, beagle-ul intră liniștit în cameră. Atitudinea lui nu era a unui câine care răspundea la chemarea stăpânului său, ci mai degrabă a unui câine care se hotărâse în mod întâmplător să vină din proprie inițiativă la momentul potrivit. Se cuibări la picioarele desculțe ale lui Chad.

— La asta servește credința, zise Chad.

Andy

ERA O CHITARĂ GIBSON ES-175D, SEMI-ACUSTICĂ, DIN 1965, cu finisaj *suburst*, cordar trapezoidal, punte Tune-O-Matic și doze electromagnetice *vintage*. De obicei, numai tipii care cântau jazz alegeau așa ceva, însă Andy testase chitara de vreo câteva ori la magazin și se convinsese că avea sunetul potrivit pentru cântecele pe care le scria cu Anita — plin, bogat și natural (evident, atunci când era conectată la un amplificator Fender Twin Reverb și o la pedală overdrive OCD). Singura problemă era prețul: șapte miare.

Cu toate că ziarele tipărite din Seattle își încetaseră activitatea, website-ul pentru revista bilunară *The Stranger* încă mai funcționa. Acolo află Kevin despre închiderea centrului comercial Bellevue. Managerul invocase „sindromul asteroidal” — o combinație de clienți insuficienți și angajați insuficienți. Ceea ce ar fi trebuit să spună era: „Veniți și vă serviți, domnilor”.

Bobo, Kevin, Misery și Jess se hotărâseră să meargă și ei, astfel încât combiul era plin până la refuz. Andy îi spusese Anitei că urma să-și petreacă după-amiaza dându-se cu skateboardul împreună cu Bobo, pentru a evita o oră întreagă de predici moralizatoare. Nu era ca și când se simțea bine în legătură cu jefuitul magazinului, însă ar fi fost o tragedie ca un instrument de o asemenea calitate să fie nefolosit timp de o lună întreagă. În plus, putea oricând să restituie chitara, în cazul în care apocalipsa nu avea să sosească.

Urcară către nivelul cel mai de sus al imensei parcări spiralate din centrul comercial. Andy se așteptase ca locul să fie pustiu, însă în parcare

se mai aflau deja câteva mașini.

— Ce credeți că fac ăștia aici? întrebă Kevin.

— Probabil ce facem și noi, răspunse Andy.

— Sau ar putea fi de la firma de securitate. Sunteți siguri că e o idee bună? În ultima vreme, polițiștii arestează tot ce mișcă.

Bobo îi dădu un dupac după ceafă lui Kevin.

— Frate, unde ți-e curajul? Andy, deschide portbagajul.

Bobo ridică barosul de parcă ar fi scos Excaliburul³² din piatră, apoi îl flutură de câteva ori. Misery și Kevin rămaseră pe bancheta din spate a mașinii, punându-și rolele. Ceilalți își aduseseră skateboardurile, astfel încât toți să poată fugi în caz de urgență.

Nu avea să fie o spargere prea subtilă. Numeroasele roți scârțâitoare care reverberau prin parcare erau, pentru paznicii din apropiere, la fel de discrete ca un radiofar de aterizare. Chiar în spatele magazinului Macy's, la capătul unei rampe lungi, găsiră două uși pe care scria INTRAREA ANGAJAȚILOR. În jurul mânerelor era petrecut un lanț de care atârna un lacăt spart.

— Să-mi bag picioarele, protestă Bobo. Aveam chef să distrug ceva.

Misery îi masă umărul.

— Or să mai fie lucruri de distrus, iubitele.

— Cei care sunt înăuntru ar putea fi infractori adevărați, zise Kevin.

Bobo lovi cu barosul în ușă, strâmbând metalul.

— Hei, noi suntem adevărații infractori! Cei de-acolo ar trebui să se teamă de noi!

Când intrară, luminile de cealaltă parte a ușii se aprinseră datorită senzorilor de proximitate. După ce trecură de o sală amărâtă pentru angajați și un automat de băuturi distrus, se pomeniră în raionul de amenajări interioare de la Macy's. Andy aruncă skateboardul pe jos și se urcă pe el, șerpuind printre canapele pentru babe, mobilier de grădină și mese numai bune pentru o familie numeroasă de mormoni. Un zăngănit

---

³² Sabia legendară a regelui Arthur, considerată a avea puteri magice.

metalic erupse în spatele lui, căci Bobo dărâmă câteva rafturi cu ustensile de bucătărie.

— Bombă mirositoare! strigă Jess.

Acesta se îndrepta cu cea mai mare viteză către parfumerie. Lăsându-și greutatea pe spate, ridică platforma în sus și plonjă în vitrina cu sticlute în formă de inimă, făcându-le țândări. Încăperea se umplu cu același miros pe care îl simțeai la acea masă de la cantină, unde toate fetele aveau păr ondulat ars, unghii false și pantaloni din velur cu scris pe fund. Andy evită sticla spartă și opri în locul în care pardoseala albă de la Macy's se lipea cu cea roșie a centrului comercial. Din depărtare se auzi un zgomot puternic de sticlă spartă. Categorie nu erau singuri.

— Mă duc sus să-mi reînnoiesc garderoba, îi anunță Misery. Rezistați fără mine?

— Miz, vin cu tine, zise Kevin.

Bobo trase lângă Andy.

— Bună alegere. Jess, du-te și tu cu ei.

— Eu? De ce?

Jess se simțea extrem de jignit când cineva făcea aluzii că încă era fată în toate celelalte aspecte, mai puțin biologic.

— Fiindcă, dacă lucrurile o iau razna, nu vreau ca Miz să fie singură cu fricosul de Kevin.

— Hei! protestă Kevin, însă Jess părea să fie mulțumit de explicație.

— Ooo, îți faci griji pentru mine?

Misery porni spre Bobo și îl sărută pe obraz.

— Du-te și-mi găsește ceva frumos și sclipitor.

O alunecare lină spre scara rulantă fu urmată de o urcare anevoioasă pe patine. Jess și Kevin porniră după ea și se făcură nevăzuți.

— Hai să ne luăm la întrecere până în capătul mall-ului, propuse Bobo.

Plăcile lor loviră podeaua simultan. Apoi începură să gonească pe marmura cu striatii, trecând pe lângă albul aerisit de la Apple, albastrul iridiscent de la Tiffany's și maroul în carouri de la Burberry. Podeaua o

lua în jos, spre zona restaurantelor, oferindu-le și mai multă viteză. Orange Julius fu doar un vârtej portocaliu, La Champs Sports văzură ceva activitate — câțiva copii își alegeau bascheți și șepci de baseball. Aceștia își ridicară privirile când Bobo și Andy trecură în viteză pe lângă ei. Podeaua începea din nou să urce. Plăcile încetiniră, iar Andy se văzu nevoit să lovească tare pentru a continua să meargă. Când ajunseră la Nordstrom, care se afla în capătul opus al centrului comercial, niciunul dintre ei nu observă cine câștigase cursa. Andy se prăbuși pe o bancă metalică din fața unui ecran LCD pe care era afișată harta centrului comercial. Două secunde mai târziu, Bobo o transformă într-o pânză de păianjen de crăpături și câțiva pixeli spasmodici. Lăsă barosul vârat acolo, vibrând precum o săgeată înfiptă în centrul tablei de *darts*.

— Ai o țigară? întrebă Andy.

— Am ceva mai bun, răspuse Bobo, scoțând un joint de după ureche.

— Să fiu al naibii. De asta le-ai făcut vânt celorlalți?

— Urăsc să împart. Oricum, te sfătuiesc să savurezi asta — proviziile au scăzut al naibii de tare. Am dublat prețurile pe stradă și oamenii încă plătesc. Țsta chiar e sfârșitul lumii.

— Golden îți dă de treabă?

— Mă iubește foarte tare. Aș putea să vorbesc cu el dacă vrei, să-ți dea și ție câte ceva să vinzi.

— Mersi, dar Anita și cu mine repetăm douăzeci și patru din douăzeci și patru zilele astea. Sunt ocupat până peste cap.

— Mă rog. Dar ai face mai bine să vii mâine la manifestare.

— Vin, stai liniștit.

— Vorbesc serios. Vreau să zic, e mișto că în sfârșit ai parte de niște fete în viața ta, dar dacă nici măcar n-o s-apuci să ți-o pui cu ele...

— Am s-o fac.

— Vom vedea.

— Hei, trebuie s-o fac. E misiunea mea. Dacă n-o s-o am pe Eliza, mai bine mor.

— Să fumăm pentru asta, zise Bobo.

Sunet de pantofi lovind gresia, apoi doi băieți sprintară pe lângă bancă. Erau negri, poate undeva la vreo douăzeci și cinci de ani, și cărau atâtea bijuterii, încât trupurile lor păreau să sclipească din cap până-n picioare. Un paznic plinuț în uniformă gri alerga după ei, pierzând teren din ce în ce mai mult.

— Ia uite la Humpty Dumpty³³ cum aleargă! exclamă Bobo.

Paznicul se întoarse spre ei, continuând să alerge, de data asta cu spatele.

— Copii, plecați de-aici!

— Cum să nu, zise Andy.

— Furtul este o infracțiune gravă. O s-ajungeți la închisoare.

— Humpty, du-te și-i prinde pe tipii cei răi! strigă Bobo.

Paznicul coti și dispăru pe după un Gap Kids. Lui Andy chiar îi părea rău pentru el.

Își terminară jointul, după care folosiră scara rulantă paralizată pentru a ajunge la Kennelly Keys. Singura formă de securitate pe care o avea magazinul era o cortină metalică. Loviră pe rând cu barosul, ca niște condamnați legați de picioare, folosindu-și șarmul pentru a încerca să convingă încuietorea să se deschidă.

— Îți place cum o fac? întrebă Bobo.

— Îți place cum îi place și mamei tale?

— Desfă-ți picioarele, fetiță.

— Parola e „șalupă”³⁴.

După câteva zeci de lovituri, cilindrii cedară. Andy ridică grilajul și Bobo sparse ușa de sticlă.

Kennelly Keys era un magazin de muzică destul de mic, care se ocupa în mare parte de familiile suburbane care voiau să-și convingă

---

³³ Personaj-ou dintr-o poezie de copii, care pică de pe un gard de piatră, se sparge și nu mai poate fi asamblat la loc.

³⁴ În lb. engleză — *motor boat*, argou american care desemnează actul de a-ți vârî capul între doi sâni, legându-l dintr-o parte în alta și scoțând sunete ca de motor.

copiii să cânte „Fur Elise” pentru bunicii lor. Magazinul făcea bani vânzând viori ieftine, orgi Casio și un mini-instrument urât din placaj, numit PRIMA MEA CHITARĂ.

— Uită-te la mine, zise Bobo, ridicând deasupra capului două dintre acele chitare mici. Sunt afurisitul de Pete Townshend³⁵. Le izbi una de alta. Odihniți-vă în pace, prima și a doua mea chitară.

Andy se duse glonț în fundul magazinului, unde sălășluia singurul obiect care făcea ca acel loc să nu fie complet irelevant — chitara Gibson ES-175D, cu finalizare *sunburst*, din 1965. Carcasa nici măcar nu era încuiată. Și apoi Andy o avu, grea și solidă în mâinile lui — precum un baros cu care puteai face muzică. Porni un amplificator, conectă chitara, dădu la maximum volumul și își trecu degetele peste corzile deschise. O, *da!*

— Prea curată, comentă Bobo. Chitara aia parcă e o fată care nu vrea să-și dea jos nici măcar tricoul.

— Nu mă deranjează o provocare.

— Bine măcar că e puternică. Hai s-o facem. Unu, doi, trei, patru...

Bobo maltrată o baterie pentru copii cu o pereche de ciocănele pentru xilofon. Andy porni amplificatorul și o testă. După vreo treizeci de secunde, Bobo răsturnă toבă după toבă, după care se ridică.

— Noapte bună, Seattle!

După ce reverberația chitarei muri, cei doi auziră o tânguire extrem de lungă. La început, Andy crezu că era un soi de alarmă. Dar, curând, tânguirea se transformă în cuvinte — „Ajutor, vă rog!” Vocea aparținea unui bătrân trist care nu încercase decât să-și facă treaba.

— Se pare că Humpty a căzut de pe gard, zise Bobo, chicotind. Hei, ce faci?

Andy rezemă chitara de amplificator.

— N-o vreau, răspunse el.

---

³⁵ Peter Dennis Blandford Townshend, cântăreț englez născut în 1945, cunoscut atât ca autorul versurilor și chitaristul formației The Who, cât și pentru cariera lui solo.

— Omule, nu fi tâmpit! Chestia aia aproape că te face să pari un cântăreț adevărat.

— Nee. Nu-mi place.

Bobo luă barosul și îl ridică deasupra capului. Arăta de parcă o luase razna.

— Ia chitara sau jur pe Dumnezeu c-o s-o fac țândări chiar acum!

Andy își imaginează momentul impactului, când vârful ciocanului avea să reteze gâtul chitarei la unul dintre butoanele argintii strălucitoare, spulberând măruntaiele ei sidefate, lăsând doar tendoanele corzilor s-o țină laolaltă. Ce irosire.

— De ce-ți pasă?

— Hei, e un simbol! În lumea asta urmează să se petreacă niște lucruri nasoale și trebuie să ne apărăm reciproc.

— Eu te apăr în continuare, zise Andy.

Bobo clătină din cap.

— De când ai început să ieși cu fetele alea, te-ai schimbat. Trebuie să mă asigur că n-o să se repete faza cu pactul. Trebuie să mă asigur că prietenul meu cel mai bun n-o să se sperie și-o să dea înapoi.

Și, preț de o secundă, Andy văzu, în mijlocul amenințărilor și rahaturilor lui Bobo, sentimentul de teamă. Asta e problema când înțelegi pe cineva prea bine — nu poți decât să-i ierți, indiferent de lucrurile pe care ți le-au făcut. Luă chitara și-o puse pe umăr.

— Mă rog, frate. Hai să mergem să ne asigurăm că Humpty Dumpty poate să se adune naibii.

Bobo își dădu ochii peste cap.

— Bine, Sfânta Maria. Mergi tu primul.

Porniră cu skateboardurile prin mall, îndreptându-se spre tânguital paznicului. Cu chitara la gât, Andy găsi că era dificil să-și ia avânt. Fiecare împingere făcea ca mușchii să-l ardă. Se simțea extrem de greoi.

Peter

PETER NU PLĂNUISE SĂ MEARGĂ LA MANIFESTARE. Responsabili pentru organizarea evenimentului erau Bobo și ciudatul ăla de Golden, două motive bune pentru a-l evita. Iar când părinții le interziseseră în mod expres lui și surorii lui să participe, asta îl făcuse să-și ia gândul de la idee. Însă totul s-a schimbat marți de dimineață, când s-a trezit.

Camera lui Misery era deja goală, așternuturile boțite ale patului ei nefăcut fiind un soi de *să ți-o trag* adresat ideii de închisoare.

Mama și tatăl lui îl așteptau la masa din bucătărie, îmbrăcați în haine de stradă și afișând o mină solemnă. Micul lui dejun fusese deja aranjat pe o farfurie — omletă, bacon, pâine prăjită din grâu integral ce strălucea cu unt și miere. Așadar, el chiar era „uns cu miere” aici — dar de ce? Oare urmau să-i ceară să le ia partea în următorul episod din „Misery este muștrată și tot nu dă doi bani pe asta”? Sau poate că îl trimiteau la manifestare pentru a o aduce înapoi acasă.

— Ne facem griji pentru sora ta, îi spuse mama lui.

— Și ce altceva e nou?

Părinții lui nu schițară niciun zâmbet.

— Nu o mai vedem aproape deloc pe-acasă.

— E îndrăgostită.

Mama lui Peter scăpă un hohot de râs.

— Îndrăgostită? La vârsta ei? Te rog. Și-acum bănuiesc că s-a dus la manifestarea aia, chiar dacă noi i-am spus să n-o facă.

Peter mai auzise asta și înainte.

— Da, dar știi cum e...

— Nu mai putem continua așa! strigă tatăl lui. E pur și simplu strigător la cer!

Peter bănuia acum că subestimase proporțiile acestei intervenții. Era o greșeală ușor de făcut, dacă îți permiteai să uiți de Ardor, care transforma toată existența într-o telenovelă.

— Vreți să plecăm din Seattle, ghici el.

Mama lui îl luă de mână.

— Putem oricând să ne întoarcem, dacă regretăm asta.

— Ne gândeam să mergem mai întâi în camping, zise tatăl lui, ca să încercăm să ne apropiem mai tare ca familie. Apoi putem sta la bunicii tăi din Mendocino, să vedem cum ni se pare.

— Și cum rămâne cu școala?

— Cred că școala e ultima din grijile noastre în acest moment.

Peter simțea cum panica punea brusc stăpânire pe el. Nu vorbeau serios, nu-i așa? Seattle era căminul lor. De ce voiau să-l dea uitării, să dea uitării *toate lucrurile* sigure și familiare, în cel mai înspăimântător moment din viețile lor?

Și totuși, cei mai mulți oameni dragi lui dăduseră deja bir cu fugiții — la câteva zile după anunț, Cartier plecase în Oregon pentru o reuniune familială de proporții, iar Peter nu mai auzise de Stacy de când familia ei se mutase în casa de lângă lac. Zău așa, ce anume îl mai ținea aici?

Doar o fantezie. Doar o fărâmă de speranță.

— Trebuie să mă gândesc la asta.

— Nu e o decizie pe care să o... încep tatăl lui să spună.

— Desigur, îl întrerupse mama lui. Ia-ți o zi să reflectezi. O s-avem nevoie de ajutorul tău pentru a o face pe Samantha să înțeleagă de ce e cea mai bună decizie.

Atunci fu momentul în care Peter găsi porțița de scăpare.

— De fapt, cred c-am să mă duc s-o caut acum la manifestare. Așa vom avea ocazia să vorbim între patru ochi. În plus, nu e un loc sigur acolo.

Peter nu menționează celălalt motiv al său: Eliza avea să fie negreșit în parcul Cal Anderson, în rolul ei de documentaristă a haosului. *A început apocalipsa* devenea din ce în ce mai popular. Peter își făcuse un cont de Tumblr doar pentru a fi unul dintre cei 405.242 de urmăritori ai ei. Se simțea ușor stânjenit de pasiunea lui secretă, de parcă hărțuia o vedetă de film sau ceva de genul. Însă nu avea să și-o ierte niciodată dacă pleca din Seattle fără să mai vorbească măcar o dată cu ea.

Părinții lui făcură schimb de priviri — telepatia unui cuplu menit a fi împreună.

— De acord, cedă tatăl său. Dar te-ai dus și te-ai și întors, bine? Îți găsești sora și pleci de-acolo.

— S-a făcut.

Pe autostradă erau doar câteva mașini, iar cele mai multe dintre ele erau distruse într-un fel sau altul: parbrize cu fisuri concentrice în jurul punctului de impact, zgârieturi fulgerătoare și incizii în caroserie, oglinzi retrovizoare atârând ca niște globi oculari scoși din orbite. Din spatele pereților de pe autostradă se ridicau nenumărate coloane negre de fum, ca și când susțineau o structură imensă invizibilă ce plutea deasupra norilor. În ultimele zile, incendierea premeditată devenise o problemă destul de mare; conform celor de la *The Stranger*, în fiecare zi luau foc câteva zeci de clădiri. Când orizontul se deschise spre sud, pe Strada 45, Peter observă întregul oraș, până la conflagrația discontinuă care vuia aidoma numeroaselor semnale luminoase ce indicau același lucru — haos.

Ieși de pe autostradă și cotești spre Capitol Hill. Din fiecare colț al orașului se auzeau sirene de poliție și alarme de mașini, asemenea unui cor de bebeluși care plângeau după mamele lor. La vreo câteva sute de metri pe Denny Way, două mașini erau oprite perpendicular în trafic, blocând drumul. Erau puse pe avarie, deși înăuntru nu era nimeni. Peter trase jeepul pe trotuar și opri.

O ploaie mărunță cădea dintr-un cer de culoarea cimentului ud —

ceva firesc pentru o iarnă în Seattle. Îl lovea ușor pe jachetă.

Când porni pe dealul spre Broadway, începu să vadă tot mai mulți oameni. Doi bărbați ieșiră dintr-o clădire de apartamente, chinându-se sub greutatea unui televizor mare cu ecran plat. Înaintau încet, dar fără teamă, cu niște priviri care te provocau să te iei de ei. Când ajunse în vârful dealului, Peter văzu Broadwayul. Aici se aflau mulțimile care lipseau în restul orașului — săracii, vagabonzii, imigranții și minoritățile care le scăpaseră printre degete celor de la securitatea națională (Felipe avea mereu ceva de comentat pe marginea acestui subiect). Atmosfera era o combinație de lupte stradale și o tabără de refugiați. Aproape toată lumea avea un soi de armă, de obicei o rangă sau o bătă de baseball. Peste stradă, o gașcă de copii distrugea un Hyundai tunat.

În parcul Cal Anderson, cel puțin o mie de oameni stăteau pe iarba din fața scenei sau prin împrejurimi, urmărind un grup de punkiști cu părul mov care păreau să concureze pentru a afla cine putea să facă cea mai mare gălăgie. Cablurile difuzoarelor treceau peste stradă și intrau prin fereastra spartă de la Dicks Drive-In.

De la o furgonetă-restaurant, Peter cumpără o porție de tacos cu cincisprezece dolari bucata (cam asta era economia pre-apocaliptică) și se așează pe marginea unei fântâni arteziene pentru a mânca. Iar acolo, imediat de cealaltă parte a apei, o văzu pe Eliza mergând braț la braț cu Andy Rowen. Peter nu era chiar gelos, însă nu era nici *negelos*. Andy păruse mereu a fi unul dintre acei puștani care veneau la ore doar pentru a spune chestii tâmpite și absurde și care avea să sfârșească prin a lucra cu salariul minim pe economie la vreo benzinărie sau un Starbucks pentru tot restul vieții. Însă, acum, Anita îl luase sub aripa ei, și dacă se pricepea la fel de bine la reabilitare cum se pricepea la toate celelalte, Andy avea să iasă un om bun.

Însă nu exista nicio posibilitate ca Eliza să fie îndrăgostită de el, nu-i așa?

— Uriașule! exclamă cineva. Peter își luă privirea de la Eliza pentru a da peste bine-cunoscutul rânjet al lui Bobo. Nu-mi aduc aminte să-ți fi

trimis o invitație la petrecerea asta.

— O caut pe Samantha. Știi pe unde umblă?

— Ești sigur că asta cauți? Fiindcă aș fi putut să jur că-ți fugeau ochii după Eliza.

Peter se ridică.

— Ne mai vedem, Bobo.

— Așteaptă! S-ar putea să știu ceva care să te ajute. Ți-a spus vreodată soră-ta de ce o strigăm Misery³⁶?

— Nu, răspunse Peter, și era destul de sigur că nu voia să știe.

— Fiindcă adoră compania.

Bobo mimă o scenă lascivă de sex pe la spate. Peter nu se putu abține; îl înșfacă pe Bobo de gulerul tricoului și îl izbi cu putere de un copac.

— Tacă-ți gura aia spurcată!

Râsetul lui Bobo se transformă într-un surâs batjocoritor.

— Ia gândește-te un pic, uriașule. Chiar crezi că ăsta e locul cel mai bun în care să te iei la bătaie cu mine?

Peter aruncă o privire prin jur. O adunătură de ratați, delincvenți și ciudați: tovarășii lui Bobo. Peter era atletul bogătan cu o țință pe spatele tricoului său polo.

— De ce ai o problemă cu mine? îl întrebă Peter.

— Ai înțeles greșit. Nu dau doi bani pe tine. Tu ești cel care are o problemă.

— Poftim? râse Peter ironic.

— Misery mi-a spus că nu poți dormi.

— Și ce?

— Și de asta ai o problemă cu mine. Fiindcă eu nu m-am așteptat niciodată ca viața să-mi ofere ceva, așa că de-aia nu-mi pasă nici cât negru sub unghie s-o văd cum ia foc și se duce dracului. Fiindcă tu știi că, în timp ce privești pe fereastră la trei dimineața, tremurând ca o târfuliță

---

³⁶ În lb. engleză nefericire, suferință.

când te gândești la ce-o să ți se-ntâmple, eu dorm ca un prunc. De asta mă urăști. Fiincă eu nu mă tem.

La un moment dat în timpul monologului său, Bobo îl apucase pe Peter de antebrate. Acum, privind în jos, Peter zări liniile lungi și delicate care porneau în sus de pe încheieturile lui Bobo, ca niște vene incolore. Cicatrice.

— Da, mă tem, zise el, dar nu pentru mine.

Îl izbi din nou de copac pe Bobo și se îndepărtă. Brusca, întreaga gașcă părea dementă și amenințătoare. Aerul era greoi din pricina fumului de țigări cu iarbă, iar aici și colo câțiva tipi se luptau în mijlocul unui cerc care ovaționa — debușee pentru a elibera presiunea psihică. Formația se oprise din cântat, iar acum, un tip pe care Peter nu-l recunoștea, era la microfon, ținând un discurs despre drepturile civile. Golden stătea pe marginea scenei, ovaționând laolaltă cu mulțimea după fiecare frază.

— Departamentul de Poliție din Seattle a băgat la închisoare atât de mulți oameni, încât au fost nevoiți să caute locuri noi în care să-i pună.

Ovații.

— Totul s-a transformat în infracțiune acum.

Ovații.

— Toți cei prezenți aici au prieteni care au fost închiși, fără proces, fără apel.

Ovații.

— Și, dacă nu facem nimic, va fi și mai rău.

Ovații.

— Lumea încă nu s-a sfârșit.

Ovații.

— Nu am de gând să renunț la libertățile mele doar fiindcă ticăloșii ăia se tem de noi. Mai degrabă prefer să mor, decât să fac asta!

Tipul scoase un pistol din jeansi și îl ridică spre cer, câștigând cele mai puternice ovații dintre toate.

Peter trebuia să-și găsească sora imediat.

Lângă scenă era un stejar mare, cu câțiva oameni cocoțați pe crengi. De acolo, Peter bănuia că putea să vadă o bună parte din parc; părul portocaliu al lui Misery sigur era ușor de zărit. Ajunse la baza copacului și ridică privirea. Un cuplu skinhead bând Olde English³⁷, un copil negru cu un binoclu și, cel mai sus, pe o creangă care părea la fel de subțire ca brațele ei, Eliza Olivi.

— Hei! strigă el.

Eliza își coborî privirea și miji ochii.

— Ce cauți aici?

— O caut pe soră-meă. Dar aș vrea să vorbesc și cu tine.

— A, da?

— Da. Cred că a cam sosit timpul s-o fac.

Un skinhead aruncă o cutie goală de bere spre capul lui Peter.

— Omule, gura mică! Încerc s-ascult.

Eliza coborî din copac. Îi luă ceva timp, de vreme ce puloverul i se tot agăța de crengi. Peter se simțea de parcă era partenerul ei de bal, așteptând-o la ușă cu o floare de pus la încheietura mâinii în timp ce ea cobora încet pe scări.

— Așadar, Peter, spuse ea, scuturându-și mizeria de pe mână, despre ce vrei să vorbim?

După ce își imaginase momentul de atât de multe ori, habar nu avea cum să înceapă. Inima îi bubuia în piept și amintirea ultimei dăți când stătuseră atât de aproape unul de celălalt nu-i mai dădea pace. Dacă nu se gândea că avea să semene cu un adevărat psihopat, cu siguranță i-ar fi spus *Te iubesc* chiar în acel moment.

— Rahat, a început! strigă tipul de la microfon. Au venit să ne aresteze!

Lăsă microfonul să cadă, declanșând o microfonie stridentă care plutea în aer precum un urlet. Parcarea începu să se prăbușească în interior; sute de oameni alergau spre scenă ca niște animale care încercau

---

³⁷ Lichior din malț.

să scape de un incendiu. Norișori de fum rozaliu umpleau aerul ca niște focuri de artificii în miniatură: gaze lacrimogene.

— Ar trebui să pleci de-aici, o sfătui Peter.

— Nu putem să plecăm împreună?

— Trebuie să-mi gădesc sora.

— Atunci, vin cu tine.

— N-ar trebui să... începu Peter, dar apoi ea îl apucă de mână și el nu mai voia să se certe.

Porniră în goană spre gazele lacrimogene; usturimea semăna cu cea de care avea parte când tăia ceapă la Friendly Forks, doar că de o sută de ori mai rea. Toată lumea țipa, o disonanță infernală punctată de fâsăiturile flacoanelor de gaze și de ceea ce ori erau baloane sparte (deși Peter nu-și amintea să fi văzut vreun balon), ori focuri de armă. El și Eliza ajunseră într-un spațiu cu aer curat și văzură șirul de jandarmi, îmbrăcați cu toții în negru, cu măști de protecție cu vizor gros și scuturi din plexiglas la fel de mari cât ei.

— Acolo! spuse Eliza.

Părul înflăcărat al lui Misery dispăru în spatele unui nor de vapori roz. Peter încercă să pornească în fugă după ea, dar ceva îl trăgea înapoi.

— Eliza, dă-mi drumul!

Dar, când privi peste umăr, nu Eliza era cea care îl ținea, ci un polițist tânăr, cu o privire care emana teamă și amenințare.

— Domnule, prietenul meu își caută sora, îi explică Eliza, punând o mână pe cotul agentului. Nu încercă să stârnească nimic.

Polițistul răsuci brațul Elizei la spate și porni cu ea, ducând-o dincolo de barierele de scuturi. Peter s-ar fi dus după ea, însă jandarmii înaintau neînduplecați și îi forțau pe toți să meargă îndărăt. Fugi alături de ceilalți, spre un al doilea șir de polițiști, care aștepta în celălalt capăt al parcului. Îi înșfacau pe toți cei care se apropiau. Peter fu unul dintre cei norocoși, trecând în viteză prin șir și ieșind din parc. Ochii încă îl usturau când ajunse înapoi la jeep, atât din pricina rușinii, cât și a gazelor lacrimogene. Scăpase, dar ce mai însemna asta, când pierduse totul?

Manifestarea sfârșise prin a provoca ceea ce plănuise să prevină.

A doua zi dimineață, guvernul declară în mod oficial stare de urgență. A fost chemată Garda Națională, fapt care a dus la instaurarea unei ore de stingere. Părăsirea casei pentru oricare alt motiv decât aprovizionarea cu alimente era interzisă. Să fii afară după lăsarea întunericului era interzis. Se întâmplase exact așa cum prevăzuseră Bobo și Golden — ceea ce înrăutățea lucrurile. Cu fix douăzeci și trei de zile înainte ca Ardor să îi cruțe sau să-i măcelărească, în oraș intrase în vigoare legea marțială.

ÎNCHISOAREA ADUCEA PUȚIN CU O TABĂRĂ ȘCOLARĂ, dacă taberele școlare ar fi fost populate în mod exclusiv de oameni care chiar nu voiau să se afle acolo. În acea locație se aflau atât femei, cât și bărbați, probabil din cauză că poliția nu avea suficient spațiu sau resurse să asigure o structură separată pentru fiecare sex, astfel că toți dormeau într-o singură cameră imensă, plină-ochi cu paturi suprapuse ieftine și scârțâitoare. Pe un perete erau numai ferestre, însă fuseseră acoperite cu o bucată de pânză atât de groasă, încât lumina intra numai pe la margini, precum o ramă albă subțire.

O zi obișnuită consta în mare parte din pierdutul vremii prin dormitor și mâncatul la cantină. Micul dejun era format din cereale, prânzul dintr-un sendviș, iar cina era o combinație de carne ațoasă, legume răsfierte ce se dizolvau pe limbă ca mâncarea pentru bebeluși și chifle de consistența buretoasă a hamburgerilor de la McDonald's. De două ori pe zi, deținuții era lăsați să iasă afară, într-o curte de beton, care cândva găzduise câteva terenuri de baschet, unde puteau să mișune, să facă schimb de provizii de țigări și gume de mestecat, care dispăreau cât ai clipi din ochi (din cine știe ce motiv, cu toate că șansele să fie legat de Ardor erau mici, li se permiseseră să păstreze acele bunuri atunci când fuseseră aduși aici) și să absoarbă puțin soare cenușiu. Uniformele lor erau formate dintr-un costum albastru-deschis și bascheți albi din pânză, făcându-i să semene cu niște ștrumpfi.

Centrul de detenție era extrem de populat, însă în aer plutea o atmosferă bizară de singurătate. Eliza nu avea niciun prieten aici, așa că

își petrecea cea mai mare parte a timpului agonizând asupra tuturor lucrurilor pe care le-ar fi putut face diferit. De ce nu vorbise cu Peter în urmă cu câteva săptămâni, după ce aflase că se despărțise de Stacy? De ce nu se deranjase să răspundă măcar o dată mamei ei? De ce nu petrecuse mai mult timp cu tatăl ei, în loc să lucreze nonstop la blog? Eliza stătea trează din pricina acestor regrete, urmărindu-le cum săreau gârduțul din mintea ei, ca toate acele oi pe care se presupune că trebuie să le numeri ca să adormi — însă numărătoarea nu o făcea decât să fie și mai neliniștită. De aceea încă era trează în toiul celei de-a treia nopți la centru, când o greutate ateriză cu delicatețe pe saltea, lângă ea. Prima oară se gândi că imaginația îi juca feste — dar nu, cineva chiar se suise lângă ea în patul suprapus de jos. Era pe cale să țipe, când băiatul vorbi.

— Nu mă cunoști, spuse el, dar sunt o persoană de treabă. Și cred că ești extrem de frumoasă. Dacă-mi spui să plec, am să plec. Dar aș vrea să ne combinăm, și fiindcă e sfârșitul lumii și noi suntem închiși aici, mă gândeam că n-aș avea nimic de pierdut să întreb.

Eliza știa că era cel mai nefeminist lucru pe care îl putea face (Madeline ar fi avut un acces de furie — prostituția etică trebuia să fie un manifest al autonomiei, nu al altruismului), însă băiatul părea extrem de trist și de sincer, și dacă nu se putea face fericită pe ea însăși, atunci măcar putea să ofere puțină fericire altcuiva.

— N-o să fac sex cu tine, zise ea. Si asta e o chestie care se va întâmpla doar o singură dată.

— Nicio problemă.

Și apoi, ceea ce s-a întâmplat, s-a întâmplat. Când s-a terminat, băiatul a șoptit un mulțumesc și a dispărut. Eliza n-a aflat niciodată cine era.

Dar, a doua zi, aducându-și aminte de cât de important era contactul uman, se hotărî să încerce să inițieze o conversație cu singurul grup de oameni pe care îl cunoștea. Patru zile e o perioadă destul de lungă pe care să ți-o petreci doar cu gândurile tale, mai ales când acele gânduri sunt în mare parte despre moarte, părinții de la care nu vei apuca să-ți iei

rămas-bun și băiatul cu care nu vei avea șansa s-o iei de la capăt.

Bobo, Misery și tocilarul de Kevin stăteau rezemați de un zid de piatră din zona de recreere, trecând de la unul la altul o țigară.

— Pot să trag și eu un fum? întrebă Eliza.

Kevin se uită la Bobo, care încuviință.

— Mersi.

Trase adânc și își simți plămânii deschizându-se.

— Așadar, avem vreun plan?

— Ce fel de plan am avea? întrebă Bobo.

— Vreau să zic, o să stăm aici până la sfârșit? Pur și simplu să privim cerul și să ne-așteptăm să ne invite să plecăm?

— Ce altceva am putea face?

— Nu știu. Să trimitem cumva un mesaj? Dacă cineva ar afla unde suntem, ar dezlănțui iadul pe pământ. Unii de pe-aici ar trebui să aibă niște părinți influenți, nu? Și pun pariu că paznicii ăștia nu-și doresc să fie aici mai mult decât noi. Și vin din ce în ce mai puțini la serviciu. N-ar trebui decât să le dăm un motiv...

Bobo i-o reteză:

— Ai tras un fum. Acum lăsa-ne-n pace.

— Nu fi răutăcios, îl certă Misery. Ea e prietena lui Andy.

— Ba nu, nu e. Pur și simplu îl duce de nas, fiindcă îi place să fie în centrul atenției. De asta face tot ce face. Pentru atenție.

Eliza simți o neașteptată furnicătură de lacrimi în ochi.

— Fii atent la asta, zise ea, arătându-i lui Bobo degetul din mijloc.

Îl auzi râzând în timp ce se îndepărta.

— O, vai! Oare am supărat prințesa?

Eliza se ascunse de partea cealaltă a unui tomberon metalic mare și inspiră adânc. Îl detesta pe Bobo, dar, mai mult decât atât, se detesta pe ea însăși fiindcă își arătase vulnerabilitatea în fața lui. Dacă ar fi avut pe cineva aici cu care să vorbească, nu s-ar mai fi deranjat să...

O bătaie pe umăr. Eliza se roti, pregătită să livreze un genunchi tare într-o zonă inghinală moale (începuse să primească multă atenție

nedorită din partea celorlalți deținuți, în pofida faptului că uniforma albastră era cel mai puțin provocator obiect vestimentar pe care îl purtase în ultimul an).

— Hei, zise Kevin. Ești OK?

Avea mereu o privire stângace pe chip, ca și când irosea timpul și spațiul tuturor doar prin simplul fapt că exista.

— Sunt bine.

— Îmi cer scuze pentru Bobo. El e doar foarte protector cu Andy.

— Asta înseamnă să fii protector?

— E complicat, fiindcă Andy te place și tot tacâmul. Știi, e păcat că tu nu-l placi. E un tip tare de treabă.

Eliza ridică din umeri. Ce putea să spună?

— Oricum, n-am venit aici doar ca să-ți cer scuze. Voiam să știu — dacă tu ai *putea* să trimiți un mesaj afară, ce ai spune?

— Le-aș spune orice-aș putea despre locul în care ne aflăm, în speranța că ei ne vor putea găsi. De ce?

Kevin se uită în jur, după care se aplecă spre ea,

— Am un telefon cu Android sub piciorul meu, chiar acum.

— Pe bune? întrebă Eliza, puțin cam tare. Apoi, șoptind, adăugă: Cum?

— Au săltat atât de mulți oameni din Cal Anderson, că n-au avut timp să ne percheziționeze cum trebuie. Nimeni nu s-a gândit să mă caute la șosete. Apoi, când am ajuns aici, i-am spus paznicului că stau prost cu circulația sângelui în picioare, așa că m-a lăsat să-mi pun noile șosete peste cele vechi.

Eliza nu se putu abține. Îi oferi lui Kevin o îmbrățișare uriașă și un sărut pe obraz.

— Ești un geniu!

Kevin se înroși până în vârful urechilor.

— Nu chiar. Și există câteva probleme. Se pare că semnalul e aproape inexistent aici. Nu știu dacă a picat pentru totdeauna sau ne aflăm noi într-o zonă moartă, dar nu găsesc nicio liniuță aici.

— Carevasăzică, telefonul e nefolositor?

— Asta am zis și eu prima oară. Dar se pare că sus există o rețea Wi-Fi neparolată.

— Nici măcar nu știam că *există* un etaj superior.

— Nici eu. Dar am văzut câțiva paznici trecând prin ușa aia dintre dormitor și cantină, și m-am gândit că acolo, în spate, trebuie să existe un soi de birou. Dacă ar exista, în mod sigur ar avea Internet.

— Așa că te-ai furișat acolo?

— Nu chiar. Singura modalitate de a intra e să fii trimis acolo. Cum ar fi, să dai de bucluc.

Eliza râse.

— Și cum ai făcut asta?

— Am început să arunc cu mâncare într-unul dintre paznici, până ce l-am scos din sărite. M-a dus să mă întâlnesc cu tipul care conduce locul ăsta, care, de fapt, e destul de cumsecade, dacă poți să crezi asta.

— Și ai reușit să trimiți vreun mesaj?

— Au stat cu ochii pe mine în tot acel timp. N-am avut cum. În plus, nici măcar nu știam ce să spun. La etajul al doilea există ferestre, dar nu am văzut nimic cunoscut, așa că tot n-am idee unde ne aflăm. Kevin aruncă o privire peste umăr. Cred c-ar trebui să mă întorc. Le-am spus c-o să stau o secundă. Dar, dacă vrei, pot să-ți dau ție telefonul, că poate-ți vine vreo idee mai bună cum să-l folosești.

— Știi deja ce să fac cu el. Dar voi avea nevoie de ajutorul tău.

— Mă-ndoiesc că eu ți-aș putea fi de ajutor.

Eliza ținea la Kevin, mai mult decât ținea el însuși la el. Voia să-i spună că liceul era oarecum o piesă de teatru în care toată lumea era distribuită în avans și că avea să capete un rol de doi bani. Dacă putea să supraviețuiască până la facultate, avea să-și încerce norocul cu o piesă nouă, una cu suficiente părți bune pentru oamenii ca el. Voia să-i spună că ea întâlnise deja genul de băiat în care el avea să se transforme la un moment dat — tot un tocilar, dar într-o manieră sofisticată, rece, distant. La naiba, ba chiar se și *culcase* cu câțiva de băieți de genul ăsta.

Dar toate rahaturile alea sentimentale trebuiau să mai aștepte. Aveau un plan de schițat.

— Kevin, ești pregătit să fii trimis înapoi la biroul directorului?

Își petrecuseră următoarele douăzeci și patru de ore născocind numeroase metode de a intra în bucluc, și fiecare părea mai amuzantă decât precedenta. Aveau *Gladiatorii*, un scenariu în care încercau să pornească o bătaie cu pernele la nivel de închisoare. Aveau *Piromanii și bobul de mazăre*, în care trebuiau să dea foc unui pat suprapus neocupat. Aveau *Nudiștii*, unde numele era suficient pentru a înțelege ce trebuia să se întâmple. Dar, la final, Eliza se hotărâse să meargă pe varianta *Seducătoarea insistentă*. Planul necesita ca un anume paznic să fie de tură în dormitorul lor — cel care semăna mai mult cu un copil care se juca de-a polițistul decât cu un soldat adevărat —, așa că mai avuseseră nevoie de o zi pentru a-l putea pune în aplicare.

Eliza așteptă până când cei din jur nu erau atenți, după care porni într-o plimbare spre paznic.

— Îmi place băscuța ta, zise ea.

— Mersi!

Tonul său era de tipul: *Aș vrea să fiu prietenos cu tine, dar n-am voie.*

— Vrei să ți-o dai jos pentru mine?

— Domnișoară, e uniformă mea.

— Știu. Dar poți să ți-o dai jos doar pentru o secundă, nu? Pentru mine?

Paznicul încercă să-și înăbușe surâsul.

— Nu pot.

— Te rog frumos! insistă ea, fluturând din gene.

Paznicul se uită în jur după superiorul lui, apoi își scoase basca și o puse repede la loc.

— Fericită?

— Foarte. Acum, dă-ți jos cămașa.

— Asta chiar nu pot să fac.

Eliza se apropie de el și își puse mâinile pe pieptul său cu material de camuflaj. Desfăcu nasturele de sus, scoțând la iveală câteva fire de păr cârlionțate care țâșneau pe deasupra micului triunghi al tricoului.

— Încetează, spuse paznicul.

— Ce anume să-ncetez?

Desfăcu următorul nasture, apoi următorul. Într-un târziu, tipul o apucă de încheieturi.

— Vorbesc serios.

Eliza râse, își eliberă mâinile, după care trase cu putere și desfăcu de tot cămașa, trimițând nasturii în zbor pe podeaua din gresie, atrăgând atenția lui Kevin, care se plimba „întâmplător” prin apropiere.

— Am văzut! exclamă el. Ai agresat-o sexual pe fata aia!

Paznicul nu mai avea nicio scăpare acum.

— Vino cu mine! lătră el la Kevin, trăgând-o cu brutalitate pe Eliza din dormitor și printr-o ușă metalică pe care nu scria nimic și care se deschise în fața unui șir de trepte înguste.

— Amândoi. Urcați acolo.

Holul de sus era exact cum îl descriesese Kevin — luminos și aerisit, mărginit pe o parte cu ferestre dreptunghiulare mari. Eliza se uită după un punct de reper, dar nu zări nimic cunoscut. Singura speranță era ca altcineva să recunoască priveliștea. Altminteri, tot acest plan va fi fost în van.

Cele trei e-mailuri erau deja scrise. Unul avea să expedieze viitoarea fotografie tuturor persoanelor din agenda ei, un altul era un mesaj privat către tatăl ei, iar cel de-al treilea era pentru Peter (îi căutase adresa de e-mail în ziua în care îl văzuse la Friendly Forks, în cazul în care și-ar fi dorit vreodată să ia legătura cu el). Ultimul mesaj fusese cel care necesitase cea mai multă atenție, cea mai multă scriere și rescriere și anxietate creativă. Prima ei schiță fusese timidă și subtilă, atât de subtilă, încât nu transmitea practic niciun mesaj. Apoi alesese o atitudine cochetă, care sfârșise prin a părea superficială și nepăsătoare. În final, încercase să fie cât mai sinceră cu puțință, date fiind împrejurările.

Era amuzant, însă nici măcar nu-și dăduse seama ce anume scrisese până ce nu pusese ultimul punct — prima ei scrisoare de dragoste. Prima și ultima, cel mai probabil.

Paznicul dispăru în spatele unei uși de la capătul culoarului. Eliza scoase telefonul din mânecă și porni camera foto, însă paznicul se întoarse imediat, iar ea trebui să-l ascundă din nou.

— Trimite-l pe unu' din ei la mine, zise o voce din birou.

Kevin stătea cel mai aproape de ușă (exact așa cum plănuiseră), așa că el fu primul care intră. Speraseră ca paznicul să-l însoțească, oferindu-i Elizei un minut sau două singură pe culoar, însă nu avuseseră parte de acest noroc. *Seducătoarea insistentă* includea și o rezervă pentru o astfel de situație, însă Eliza era puțin cam stânjenită s-o pună în aplicare.

— Bănuiesc c-am rămas doar noi, zise ea.

— Așa se pare.

— Ascultă, știu că n-o să stăm mult aici, dar ai vrea să mă ții în brațe?

— Poftim?

— Doar o îmbrățișare. Te rog. E acum ori niciodată.

Paznicul aruncă o privire spre birou.

— Doar pentru o secundă.

Eliza își petrecu brațele în jurul gâtului său. Mirosea puternic a un deodorant mult prea freș, probabil cu un nume de genul „Aer montan” sau „Briză glaciară”.

— Mmm, murmură ea, întorcându-l cu blândețe cu spatele spre fereastră.

Se ridică pe vârfuri pentru a vedea peste umărul lui. Nu avea să fie o imagine prea bună, dar cam asta era tot ce putea face.

— Eu sunt Eliza.

— Seth, zise el. Și urăsc serviciul ăsta.

Eliza râse cu sinceritate, după care puse o mână delicată pe ceafa lui Seth. O clipă mai târziu, ușa de la capătul culoarului se deschise din nou.

— E rândul tău, murmură Seth.

Eliza clipi din ochi spre Kevin, pentru a-i da de înțeles că făcuse cu succes poza. Acum mai avea nevoie doar de câteva secunde singură cu telefonul, ca să anexeze imaginea și să trimită e-mailurile.

Înăuntru, în spatele unui birou simplu din lemn, luminat de o lampă demodată cu abajur verde, stătea un munte de om. Bărbatul era complet chel, deși părul pur și simplu migrase în alte zone — spre mustața roșcată deasă și articulațiile păroase ale pumnului. CĂPITANUL MORGAN, conform tăbliței de pe birou.

— E o glumă? întrebă Eliza, închizând ușa în urma ei.

— Ei bine, teoretic vorbind, acum sunt *maiorul* Morgan, însă oamenilor mei le place vechiul titlu.

Avea un ușor accent — ceva sudist.

— Dar stai, că devine și mai interesant.

Deschise sertarul de jos al biroului și scoase o sticlă de rom Captain Morgan și un păhărel gradat.

— Vrei?

— Sigur.

— Ha! Nici gând, draga mea. Acum, ce-ar fi să iei un loc și să-mi spui cum te cheamă.

— Eliza.

— Eliza. Căpitanul Morgan își umplu paharul cu Captain Morgan. Așadar, Eliza, prietenul nostru comun spune că ai încercat să-l dezbraci. Corect?

— Da, domnule.

— Câți ani ai? Șaisprezece?

— Optsprezece.

— Ei bine, știu că toate femeile de optsprezece ani se dau în vânt după bărbații în uniformă, dar amicul tău mi-a spus că nu făceai decât să-l tachinezi. Corect?

— Da, domnule.

— Îmi imaginam eu.

Căpitanul Morgan se rezemă de speteaza scaunului, rotindu-și

băutura în pahar.

— Cum te descurci acolo jos? E cam plictisitor, nu?

— Da, domnule.

— Ca să știi și tu, eu n-aș fi făcut așa ceva. Să bag la zdup atâția copii, cu pietroiu ăla care stă s-apară. Vreau să zic, nu știu cu exactitate pentru ce te afli aici, dar dacă e din cauză că s-a întâmplat să te afli la concertul ăla — ei bine, asta-i absurd, dacă mă-ntrebi pe mine. Dacă aș putea, aș pune lacătul pe hardughia asta.

— Ați putea, zise Eliza.

Căpitanul Morgan păru să mediteze la asta, după care clătină din cap.

— Nu așa funcționează, draga mea. Trebuie să continui să-mi fac treaba, așa cum prevede regulamentul. Altminteri, ce mai rămâne, știi?

Privi înspre pahar, ca și când lichidul maroniu i-ar fi putut spune ceva.

— Bine, Eliza, poți să pleci. Și ține fruntea sus.

Pe culoar, Kevin și Seth așteptau lângă scară.

— Hai, zise Seth. Se apropie ore cinei.

Dar ea încă nu avusese ocazia să trimită e-mailurile. Trebuia să mai tragă de timp.

— Hei, este vreo baie pe-aici?

— Poți s-o folosești pe cea de jos.

— Aia e folosită de ambele sexe. Băieții o fac să fie dezgustătoare. Te rog?

— Scuze, dar nu hotărâsc eu.

— Atunci, îmi cer scuze, zise Eliza.

— Pentru ce?

— Apucă-! strigă ea.

Kevin se aruncă la pământ și se încolăci în jurul picioarelor lui Seth, ca o specie de lipitoare umană. Eliza țâșni pe lângă ei, intrând în prima încăpere pe care o găsi și trântind ușa în urma ei. Sub mâner era o încuietorie, pe care o răsuci la țanc.

Lăsă telefonul să-i alunece înapoi în palmă și apăsă pe iconița e-mailului. Cheile lui Seth zornăiau lângă ușă. Eliza adăugă fotografia mesajului pre-scris din dosarul cu schițe și apăsă pe TRIMITE. Bara de încărcare urcă până la 90%, după care se opri. Probabil că Seth folosisse o cheie greșită, întrucât mânerul nu făcu decât să se zgâlțâie în spatele ei.

— Eliza, unde te duci?

— Nu e asta baia? întrebă ea, după care se adresă telefonului: Hai, hai!

Ridică privirea pentru prima oară și observă împrejurimile. Era un birou gol, excepție făcând cele câteva postere de pe pereți. Un cadru dintr-un film cunoscut, în care un bărbat la bustul gol, cu o pălărie neagră, privea în zare, cu un chenar de text care îi ieșea din gură: ADOR MIROSUL DE NAPALM DIMINEAȚA³⁸. O pisicuță încercând să urce pe un ghem de lână. Un articol dintr-un ziar îngălbenit, cu poza unui avion care decola și cu textul 3-2-1-LANSARE: BAZA AERIANĂ NAVALĂ SAND POINT ÎȘI ÎNCHIDE PORȚILE PENTRU TOTDEAUNA.

Baza Aeriană Navală Sand Point! Cel mai probabil acolo se aflau. Și dacă ar mai fi avut un minut la dispoziție, ar fi putut s-o adauge în e-mailuri. Însă Seth vârâse o a doua cheie în broască, iar de data asta mânerul se răsuci. Eliza fugi către ferestrele din celălalt capăt al încăperii. Bara de încărcare se mișcă din nou. 91%. 92%. Seth era în birou acum, mânuind ceva ce semăna cu o combinație de pistol și cititor de coduri de bare de la supermarket; nu voia ca Seth să știe ce anume trimitea.

— Ce-ai acolo? vru el să știe.

94%. 95%.

— Dă-mi-l acum!

— Ce? Țsta?

96%. 97%. Era la doar câțiva metri de ea acum. Aruncă telefonul cât de tare putu. 98%, iar apoi acesta se rostogoli prea repede pentru a-l putea citi, din ce în ce mai sus, după care se izbi de podea. Eliza se

---

³⁸ Replică din filmul *Apocalipsul acum*.

întoarse la timp pentru a-l vedea pe Seth apăsând pe trăgaci. O palpâire bizară, ca de proiector cinematografic vechi, iar apoi întregul ei trup fu străbătut de flăcări. Leșină.

Peter

NU ERA PENTRU PRIMA OARĂ CÂND PETER EȘUA LA CEVA. Mai picase din când în când la câte un test de matematică, se blocase la linia de aruncare în campionatele naționale (sfârșind meciul cu trei la doisprezece, spre eterna lui rușine) și, cel mai rău dintre toate, o înșelase pe Stacy, care era acel tip de eșec la care nu se gândise niciodată c-ar putea ajunge. Însă asta nu era nimic prin comparație cu momentul în care le privise pe Misery și pe Eliza dispărând în spatele aceluși șir de jandarmi, la fel de implacabili și de impasibili ca un șir de pioni pe tabla de șah. Dacă nu s-ar fi lăsat distras de Bobo, poate c-ar fi găsit-o pe Misery la timp. Dacă nu și-ar fi dorit în secret ca Eliza să stea lângă el, poate că ar fi convins-o să plece din parc de îndată ce începuse revolta. Însă luase cele mai proaste decizii, iar acum, ambele fete dispăruseră.

Ca un soi de pedeapsă, stătea în dormitorul său, fără să facă absolut nimic. Nu încercase să-l sune pe Cartier sau pe vreunul dintre ceilalți prieteni ai lui. Nu făcea exerciții fizice. Nu verifica Internetul pentru a fi la curent cu voiajul celest și ucigaș al lui Ardor. Ritmul lui circadian o lua razna; noaptea mișunau prea multe temeri pentru a putea dormi. Inconștiența venea când și când în timpul zilelor mohorâte și încețoșate, când luminozitatea soarelui înghițea acea stea toxică. Părinții săi începuseră să-i lase mâncarea la ușa camerei; Peter mânca doar cât să nu-l roadă stomacul. Odată, în toiul nopții, se furișase la parter și înșfacase câțiva saci menajeri de sub chiuvetă. Voia să scape de toate obiectele inutile din camera lui: trofee și panglicile care sărbătoreau o mulțime de victorii ce nu mai însemnau nimic acum; scrisorile de

dragoste și suvenirurile unei relații pe care o sacrificase pe altarul deziluziei; vechile jucării și animale de pluș rămase din zilele mai nevinovate. Nu voia să le mai vadă. Când sacii se umpluseră, stivuiți pe podeaua dressingului, nu prea mai avea nimic în cameră în afară de obiectele de mobilier. *Cam atât valorează viața mea*, gândi Peter. *Absolut nimic.*

Patru zile dispăruseră într-o negură a depresiei, și a regretului. Apoi, spre sfârșitul unei dimineți de joi, la ușa dormitorului se auzi un ciocănit ferm.

— Ce e?

Peter era în pat și, cu toate că era doar pe jumătate adormit, nu se ridică.

— Ai zece secunde să ieși de-acolo, îi zise tatăl său. Zece, nouă, opt, șapte — chiar nu glumesc — șase, cinci...

Dar Peter nu făcu nicio mișcare. De vină era paralizia disperării — găsea că era prea dificil în acest moment să-și adune energia pentru a face *orice* soi de mișcare —, însă mai era ceva. În adâncul ființei lui, știa că avea nevoie de ceea ce tatăl său plănuse pentru sfârșitul numărătorii inverse — marele gest care nu venea decât atunci când se ajungea la zero.

— ... patru, trei, doi, unu. Am ajuns la unu, Peter! Gata, atunci. Zero.

Cu o lovitură puternică, ușa se izbi de perete, trimițând pe podea o așchie din tocul ușii. Tatăl său intră în cameră cu aerul maiestuos al unui cavaler care tocmai căsăpise un dragon. Oare asta îl făcea pe Peter să fie domnișoara aflată la ananghie?

— Mama ta și cu mine am luat o hotărâre, începu el.

— Mă bucur pentru voi.

Peter se răsuci pe-o parte, întorcându-se cu fața la geam.

— Ne-am petrecut ultimele câteva zile la secția de poliție, zbierând împreună cu ceilalți părinți, dar nu putem face nimic. Se pare că sora ta a aruncat cu o sticlă de bere într-un polițist, sau cel puțin asta spun ei c-a făcut, ceea ce înseamnă c-o pot ține închisă cât vor ei.

— Asta-i mare voastră decizie? Să renunțați?

— Poliția ne-a spus clar că Samantha este reținută cu alți minori și că închisoarea este foarte sigură, însă nu vor să ne spună unde se află. Probabil se tem că, dacă oamenii ar afla unde le sunt copiii, s-ar duce și-ar distruge peretele clădirii sau ceva de genul. Ținând cont de împrejurări, probabil c-au dreptate.

— Tată, aș fi putut s-o aduc acasă. Acum ar fi putut fi aici. Am fi putut fi în drum spre California, așa cum voiați voi.

— Peter?

Arcurile vechi scârțâiră când tatăl lui Peter se așeză pe partea cealaltă a patului.

— Peter, uită-te la mine.

Ochii lui Peter se întoarseră spre el. Nu era pregătit să accepte iertarea din privirea tatălui său; voia ca cineva din afara capului său să-l mustre, astfel încât să înceteze s-o mai facă el însuși.

— E vina mea. Nu încerca să-mi spui că nu e.

— Bine. Atunci am să-ți spun că nu contează a cui e vina. Să încerci să găsești vinovatul este doar o modalitate de a ține scorul într-un joc la care adulții nu iau parte. Așa că maturizează-te, Peter! Ridică-ți fundul din pat.

Cu un mormăit, Peter se ridică în capul oaselor.

— Hei! exclamă tatăl său, observând starea în care se afla camera. Ai făcut curat aici! Îmi place. Foarte spațios.

— Mersi.

— Acum, hai! E ziua de mers la cumpărături. Ai să te simți mai bine luând o gură de aer proaspăt.

Însă Peter nu se simți mai bine luând o gură de aer proaspăt. „Ziua de mers la cumpărături” însemna o zi pe care ți-o petreceai așteptând la diferite cozi. La benzinărie, mașinile trebuiau să alterneze cu bărbați și femei care umpleau canistre de metal, bidoane de plastic și, la un moment dat, un butoi de bere gol. În aer răsunau strigăte furioase și claxoane.

- De ce vor benzină în plus? întrebă Peter.
- Generatoare, îi explică tatăl său.
- Crezi că energia electrică o să cadă?
- A căzut deja de două ori. Nu aveai computerul pornit în dormitor?

Peter clătină din cap.

- Zău așa, sunt surprins că încă mai funcționezi.

Trecu aproape o oră până le veni rândul la pompă. Prețul benzinei crescuse întruna în ultimele zile; acum, prețul litrului ajunsese aproape la șase dolari.

- Ce escrocherie, comentă mama lui. Dacă lumea nu se sfârșește, aduceți-mi aminte să cumpăr niște acțiuni la Exxon³⁹.

După ce umplură rezervorul, porniră spre Safeway⁴⁰, unde coada se întindea de-a lungul parării și a unui cvartal și jumătate pe stradă. Se mișca într-un ritm de iarba-crește, vopseaua-se-usucă, vezi-cum-ibricul-de-apă-fierbe, în timp ce soarele iernii atârna fix în acel unghi din care părea să-ți străpungă creierul. Puteai să încerci să te întorci cu spatele la el, dar apoi nu mai vedeai când înainta rândul și toți urlau la tine, ca și când acel metru distanță era singurul lucru care stătea între ei și o salvare miraculoasă de la cataclism. La un moment dat, în apropiere de începutul cozii, izbucnise o bătaie cu pumnii și nimeni nu se deranjase s-o întrerupă; lupta se sfârșise când unul dintre tipi căzuse și rămăsese acolo.

Câteva ore de conversații familiale dureroase mai târziu („Ce mai face Stacy?” îl întrebase tatăl său pe un ton nevinovat), trecură prin ușile duble și privirile suspicioase ale celor patru bărbați înarmați de la Garda Națională. Fură întâmpinați de un bărbat scund și chel, îmbrăcat cu un tricou și o pereche de pantaloni simpli, ambele roșii. Pe ecusonul lui scria cu litere de tipar MANAGER.

---

³⁹ Companie petrolieră din SUA.

⁴⁰ Lanț de supermarketuri din SUA.

— Bun venit la Safeway, zise el, în timp ce restul feței lui spunea *Nu sunt mai fericit decât voi să mă aflu aici*. Vă rog să luați în calcul că rugăm pe toată lumea să se limiteze la cincisprezece minute în magazin, astfel încât coada să avanseze. Acum, văd că sunteți o familie de trei membri, așa că...

Mama lui Peter îl întrerupse.

— Suntem o familie de patru membri.

Managerul îi numără pe fiecare cu câte o mișcare a capului.

— Eu văd doar trei.

— De obicei suntem patru, îi explică tatăl lui Peter, însă astăzi suntem trei.

— Atunci, asta înseamnă că sunteți trei, nu-i așa?

Peter se întrebă dacă îl putea lovi pe manager suficient de tare cât să-i spargă craniul alb sub formă de ou și să facă gălbenușul să se verse.

— Familiilor cu trei membri le este permis să ia un maximum de două ori și jumătate peste limita individuală trecută pe fiecare produs, rotunjit în jos. Așadar, dacă pe etichetă scrie câte unul din fiecare, aveți voie două, bine? Nu două și jumătate.

— Asta nu mi se pare corect, bombăni Peter.

— Domnule, corectitudinea este o chestiune de opinie. Încercăm să raționalizăm. Acum, vă rog să înaintați. Îi încetiniți pe ceilalți.

— *Voi îi încetiniți pe ceilalți!* protestă Peter, dar tatăl său îl înșfacase deja de mână și îl trăgea prin al doilea set de uși.

Ar fi continuat să se certe cu managerul, însă furia i se risipi de îndată ce văzu starea în care se afla supermarketul. Aici era adevărata apocalipsă, unde nu lipseau decât vreo două buruieni și un craniu de vacă albindu-se sub soare pentru a completa imaginea. O singură privire aruncată raionului de fructe și legume proaspete spulberă o fantezie din copilărie — se dovedi că acele piramide uriașe din fructe, despre care Peter presupusese întotdeauna că erau solide până jos, se sprijineau pe niște schelete goale din lemn, dând senzația de abundență. Standul de banane fusese golit, cu excepția câtorva pigmei verde-limetă care

probabil că nu aveau să se coacă până la sosirea lui Ardor. Merele și perele fuseseră la fel de sălbatic culese. Tot ceea ce mai rămăsese erau cele mai obscure fructe și legume — kiwi și kumquat, varză chinezească și sfeclă elvețiană. Și dacă nu înșfacai ceva în momentul în care îl vedeai, nu aveai să mai primești o a doua șansă. Asta nu era o zi ca oricare alta la cumpărături; era o luptă sângeroasă. Precum personajele osândite ale unui film de groază, Peter și părinții lui se despărțiră, înșfăcând maximul permis din produsele care păreau cât de cât comestibile — chipsuri cu aromă de bacon, băuturi cu wasabi, biscuiți ieftini sub formă de animale, pizza congelată fără gluten și lactoză. Lada de sticlă din fața galantarelor cu carne era goală, cu excepția unor brânzeturi cu aspect bizar.

Sfârșiră cu o cantitate măricică de mâncare de calitate a doua, cărând-o spre mașină cu un amestec de triumf și dezamăgire, precum vikingii care tocmai cuceriseră un sat de pacifiști lefteri.

— Nu a fost chiar atât de rău pe cât mă așteptam, zise tatăl lui Peter.

Puse sacoșele pe jos și băgă mâna în buzunarul de la spate după cheile de la mașină.

Un foșnet într-un tufiș din apropiere, urmat de o explozie de culoare — cei trei copii înșfacaseră fiecare câte o sacoșă înainte ca Peter să-și dea măcar seama ce se întâmplă. Porni după ei, cu un masacru în minte.

— Peter, nu! strigă mama lui.

— Dar pot să-i prind!

— Te rog! Nota de disperare din glasul ei fu suficientă pentru a-l opri. Pun pariu că au mai multă nevoie de ele decât noi.

Peter oftă. Probabil avea dreptate.

— Hai să mergem acasă, zise tatăl său. Chipsurile astea cu aromă de bacon n-or să se mănânce singure.

Teoretic, Internetul încă funcționa, dar, în ultima săptămână, multe site-uri importante își încetaseră activitatea. Nu mai puteai pierde vremea urmărind filmulețe pe YouTube. Facebook îți oferea un singur mesaj de eroare, ciudat de vesel: *A-au, se pare că ceva nu funcționează cum*

trebuie la noi. Încercăm să rezolvăm problema. Contul de e-mail al lui Peter era încă activ, însă nu-l mai verificase din ziua cu revolta.

Nu avea decât două mesaje, ambele intrate mai devreme în acea zi, trimise de un anume asositapocalipsa@gmail.com.

Adresat tuturor celor care primesc mesajul ăsta:

Sunt Eliza Olivi, de pe blogul A sosit apocalipsa. Am anexat o poză cu fereastra centrului de detenție unde sunt în arest împreună cu alte câteva sute de minori. Nimeni nu știe unde ne aflăm, dar sper ca această poză să însemne ceva pentru voi, cei care sunteți afară. Nu vă bateți capul să-mi răspundeți la e-mail (n-am să primesc răspunsul vostru), dar faceți cumva să ne scoateți de aici! Am o petrecere de organizat.

Eliza

Peter verifică celălalt e-mail înainte să deschidă poza anexată. Spre deosebire de primul mesaj, acesta îi era adresat doar lui.

Dragă Peter,

Salutări din înșorita închisoare!

Dacă totul a mers conform planului, tocmai am trimis un mesaj tuturor adreselor de e-mail pe care mi le-am amintit. Sper să ajute pe cineva să ne găsească. Însă am vrut să-ți trimit doar ție acest mesaj, întrucât există un lucru pe care vreau să ți-l spun și care nu-mi dă pace aici. Doar că n-am să ți-l spun, fiindcă știi deja la ce mă refer. Și, de asemenea, aș vrea să știi c-aș fi vrut să ți-l spun când am avut ocazia. Bine. Mai mult nu pot să fac. Sper să te văd cândva.

— xE

Peter se simțea în al nouălea cer, capabil să zboare în spațiu și să oprească asteroidul cu mâinile goale. Deschise anexa Elizei absolut convins că va recunoaște locația. Altminteri, cum putea să dea fuga și s-o salveze, așa cum universul își dorea clar ca el să facă?

Sau nu. Fotografia era pixelată și întunecată. Tot ceea ce Peter putea să deslușească era un drum anonim și un gard-plasă cu bucle de sârmă

ghimpată deasupra. Ar fi putut fi făcută oriunde. Deocamdată, ceea ce putea să facă era să o deschidă în iPhoto, să mărească puțin luminozitatea și contrastul și s-o printeze.

Ceea ce fusese o idee bună. Câteva ore mai târziu, energia electrică murise de tot. Nu și-ar fi putut alege un moment mai bun: cu siguranță nu mulți oameni apucaseră să descarce anexa Elizei, și probabil că niciunul dintre ei nu se deranjase s-o printeze. Ceea ce însemna că totul rămânea în mâinile lui. Trebuia să arate poza unei persoane care cunoștea cu adevărat orașul, până la cele mai mici străduțe. Și nu știa decât o persoană care îl putea ajuta în acest sens.

— Cred că mă duc să mă culc mai devreme, își anunță el părinții.

Mama lui alerga prin casă, aprinzând lumânări și punând baterii în lanterne.

— Serios? Dar nici măcar n-ai mâncat.

— Mi s-a făcut brusc somn. Ne vedem mâine-dimineață, bine?

— OK. Somn ușor!

Mai așteptă vreo jumătate de oră, după care se furișă pe ușa din față.

Strada lui era mai întunecată ca niciodată; casele păreau părăsite și fără viață. Se suise deja în jeep, când își aduse aminte de ora de stingere. Rahat. Ultimul lucru de care avea nevoie era să ajungă el însuși la închisoare.

Trecuse vreo oră când își lăsă bicicleta cu douăsprezece viteze pe pajiștea din fața Soacrei. Arăta de parcă nu era nimeni acasă. Soneria nu funcționa din cauza lipsei de curent. Ciocăni. Tăcere. Ciocăni din nou. De data asta auzi ceva. Sau poate că era vântul printre copaci. Își lipi urechea de ușă. Nu, era clar că cineva mișuna pe acolo...

Ușa se deschise larg și Peter se trezi față-n față cu țeava unui pistol.

— Nu trage! exclamă el.

Andy apăsă pe trăgaci.

O săgeată portocalie de cauciuc se izbi de fruntea lui Peter și ateriză cu ventuza în jos pe aleea pietruită.

— Ți-am facut-o! zise Andy, după care se întoarse și se retrase în

casă. Hai, intră!

Andy

ANDY BĂNUISE DINTOTDEAUNA CĂ PETER FĂCEA parte din karassul lui și din acest motiv nu fusese complet surprins să-l găsească la ușa lui pe întuneric. Singura problemă era că nu prea îl plăcea pe Peter. Ei doi locuiseră dintotdeauna în dimensiuni diferite ale universului social, văzându-se unul pe celălalt nu ca pe niște oameni, ci ca pe niște umbre neclare în formă omenească, plutind pe la marginea sălilor de clasă, a balurilor și a petrecerilor. Colac peste pupăză, era evident că ambii concureau la inima Elizei, iar Peter, care se sărutase cu ea odată, era cel care câștiga.

— Așadar, știi ce s-a întâmplat la manifestație, nu? întrebă Peter, împleticindu-se prin încăperea slab luminată (o singură lanternă pe măsuta de cafea, îndreptată cu vârful în sus), până ce căzu în fotoliul-puf.

— Da. Au prins-o pe Eliza.

— Nu doar pe ea, ci și pe soră-mea.

— Și pe Bobo, adăugă Andy, *de vreme ce tot vorbim și despre alți oameni, nu numai cei despre care vorbim. Și ce?*

— Ei bine, am primit un e-mail de la ea. De la Eliza, vreau să spun. Acum câteva ore. Mă gândeam că poate l-ai primit și tu.

— Astăzi nu mi-am verificat mesajele, minți Andy.

Se simțea de parcă cineva turnase un pahar de apă rece direct peste cavitatea lui toracică.

— Ei bine, nu știu cum de-a reușit să-l trimită de-acolo, dar a anexat poza asta. Am adus-o cu mine.

Peter netezi o bucată de hârtie pe masă, lângă lanternă. Era o

fotografie a unei străzi anonime, pe care probabil numai un skater o putea recunoaște.

— Asta e fosta bază navală de la Sand Point, spuse Andy.

— Ești sigur?

— Categoric. Mergeam pe-acolo să ne dăm cu skateboardurile înainte s-o îngrădească.

— Sfinte Sisoie! Super!

— Cum așa? Plănuiești să dai o spargere acolo?

— Mai degrabă un protest.

— Și cine-o să vină? Internetul a picat, omule.

Andy savură privirea de dezamăgire de pe chipul lui Peter, felul în care locomotiva sa eroică se opri brusc pe șine.

— Dar tu ai prieteni, nu-i așa? întrebă Peter. Poate că poți vorbi cu tipul ăla, Golden, care a organizat manifestația din parc.

Andy râse.

— Dacă vrei să vorbești cu Golden, poți s-o faci singur.

— Nu pot. Mă urăște.

— Ei bine, n-aș putea spune că pe mine mă place neapărat. Bobo e omul lui de încredere.

Peter ridică brațele exasperat.

— Deci nu vrei să faci nimic? Nu-ți pasă deloc că prietenii noștri sunt închiși?

Era o întrebare justificată, dar asta îl scoase și mai tare din sărite pe Andy. De ce Eliza apelase tocmai la *Peter*? Nici măcar nu erau prieteni! De fapt, luând în considerare dezastrul de anul trecut, când Stacy își bătuse joc de ea și o făcuse târfă, Eliza ar fi trebuit să-l urască. Era atât de nedrept. *Viața* era atât de nedreaptă.

Și poate că de asta Andy făcu următorul pas — se răzbună pe nedreptatea universului. Oftă teatral.

— Poate c-ai dreptate. Vreau să zic, n-aș fi un iubit prea bun dacă n-aș încerca măcar s-o scot de-acolo.

Poate că o persoană mai viclană ar fi adoptat o atitudine degajată,

dar Peter n-ar fi știut ce e aceea viclenie nici măcar dacă aceasta și-ar fi făcut apariția brusc și l-ar fi înjunghiat pe la spate. Păru stupefiat, perplex și respins, toate în același timp. Andy mototoli sentimentele de vinovăție și le aruncă într-un cotlon întunecat al minții lui. Chiar dacă Eliza nu era iubita lui, cel puțin *era* prietena lui. Și ceea ce trebuia el să facă era să-și împiedice *prietena* din a-și irosi ultimele câteva săptămâni pe planetă alături de un sportiv nemernic.

— De când sunteți împreună? întrebă Peter.

— De vreo câteva săptămâni.

— Asta-i minunat. Ea e minunată.

Și, uite-așa, o făcuse. Încă o minciună într-o lume plină de minciuni. Între asta și furatul chitarei, Andy bătuse toate recordurile moralității. În fine. Oricum nimic din toate alea nu mai conta. Ceea ce conta era misiunea lui.

Din nefericire, Andy nu avea de-a face doar cu conștiința lui. La mansardă, cineva tuși o dată, puternic. Peter sări în picioare.

— Cine-i aici?

— Nimeni, răspunse Andy.

— Carevasăzică, acum sunt un nimeni?

Anita coborî treptele, părând ușor fantomatică în umbrele aruncate de lanternă.

— Anita? zise Peter, acum de-a dreptul confuz. Ce cauți aici?

— Locuiesc aici, răspunse Anita. Pentru păcatele mele.

Era adevărat, deși Andy n-o văzuse niciodată așa. Anita nu se mai întorsese acasă din ziua în care fusese cu ea să-și ia câteva lucruri. Polițiștii veniseră s-o caute o dată (mama ei găsisse numele de familie al lui Andy în anuarul de la Hamilton), dar Andy le spusese că nu auzise de ea de mai bine de-o săptămână, așa că aceștia plecaseră. Și, în pofida tuturor lucrurilor care se petreceau, cei doi reușiseră să se distreze împreună — cântând, uitându-se la televizor (până ce picase curentul), mâncând multe supe la conservă. Semăna puțin cu vremurile bune petrecute alături de Bobo, înainte ca Andy să fi încălcat pactul. Ca și când

el și Anita deveniseră colegi de cameră într-un spațiu mental împărțit.

Se cocoță pe spătarul canapelei și își dădu drumul pe perne.

— Despre ce vorbești? întrebă ea pe un ton inocent.

Însă Andy știa că auzise tot, inclusiv minciuna lui.

— Peter a primit un e-mail de la Eliza. Acum știm unde se află.

— Uau! făcu Anita, punând o mână pe brațul lui Peter.

— Ți-a trimis un mesaj de la închisoare? Înseamnă că te place tare mult.

— Bănuiesc că da, zise Peter.

Anita îi aruncă o privire cu subînțeleles lui Andy. Oare avea de gând să-l dea de gol?

— În fine, zise Andy, Peter se gândea să organizăm un soi de protest, dar nu cred că putem aduna prea mulți oameni care să ne-ajute.

— Ba da, putem! Cunoaștem exact pe cine trebuie.

— Nu am de gând să vorbesc cu Golden, dacă la asta te referi.

— Nu Golden. Oameni mai buni. *Hipioți*.

— A, da... ei.

Andy aproape că uitase de Chad și de mica lui obște. Dacă exista cineva care să știe cum să organizeze un protest, aceia erau ei.

— O să mergem acolo mâine-dimineață la prima oră. Peter, ce-ar fi să vii aici de îndată ce te trezești, ca să mergem împreună?

— Sigur. E o idee bună. Peter se ridică și porni spre ușă, dar șovăi înainte s-o deschidă. Mi-a făcut plăcere să vă văd. Am stat o vreme închis în casă cu părinții mei și cred ca asta m-a făcut s-o iau razna.

Chiar și pe întuneric, Andy văzu privirea compătimitoare din ochii Anitei. *N-o face*, voia el să spună.

— Vrei să stai o vreme cu noi pe-aici? întrebă ea. Poți să rămâi să și dormi.

— Pe bune? Mersi. Adică, numai dacă nu vă deranjez.

Se uită la Andy. Nimeni nu zise nimic preț de vreo cinci secunde.

— Firește că nu ne deranjezi, răspunse Anita. Mă duc să-ți aduc o bere.

Andy își aduse aminte că, în timpul orei de istorie europeană, vizionaseră un film despre Primul Război Mondial, când cele două tabere declară armistițiul și petrec împreună în tranșee noaptea de Crăciun⁴¹. Să petreacă seara cu Peter semăna puțin cu filmul acela, ca și când fraterniza cu dușmanul. Jucară *Sorry!*, un joc absurd de aruncat cu zarul, și vorbiră despre apocalipsă: copiii care plecaseră din oraș și copiii care rămăseseră, cuplurile nereușite care se formau în umbra lui Ardor din lipsa unor opțiuni mai bune, tribulațiile surprinzătoare care veneau odată cu sfârșitul lumii.

— Mă gândeam că oamenii vor fi super sociabili, știți? spuse Peter. Că ne vom împrieteni cu toții sau ceva de genul. Dar n-a fost deloc așa.

Aparent, prietenul său cel mai bun se mutase, iar fosta lui iubită (faimoasa și apetisanta Stacy Prince) refuza să-i mai vorbească. Amuzant lucru: pentru Andy fusese taman invers. Fără Ardor, nu s-ar fi împrietenit cu Anita sau cu Eliza. Poate că asteroidul întorcea lumea cu susul în jos. Popularii vor deveni nepopulari. Fericiți cei ciudați, căci aceia vor moșteni Pământul⁴².

Rămaseră să vorbească ore în șir. Peter adormi primul, pe covorul de sub măsuța de cafea. Andy se simțea amețit și absent din cauza lipsei de somn.

- N-ar fi trebuit să spui chestia aia, șopti Anita, despre tine și Eliza.
- Era singura metodă prin care-l puteam face să se dea la o parte.
- Și dacă-i spune?
- De ce ar face-o? În plus, probabil că n-o s-o mai vadă niciodată.
- Ba eu sunt sigură c-o s-o vadă.
- Ce? Crezi că ideea asta cu protestul ar putea funcționa?

Anita se întinse pe canapea, punându-și picioarele peste unul dintre brațe. Andy simțea căldura capului ei peste genunchiul lui.

---

⁴¹ Referire la filmul *Joyeux Noel* (tradus în românește prin *Crăciun fericit*), un film francez din 2005, regizat de Christian Carion.

⁴² Aluzie la Noul Testament: „Fericiți cei blânzi, căci aceia vor moșteni Pământul.” (*Matei*, 5:5)

— Ți aduci aminte de dimineața aia cu Chad, când am băut ceai?
întrebă ea.

— Desigur.

— În ziua aia am văzut niște lucruri. Lucruri pe care nu le pot exprima în cuvinte. Conexiuni, înțelegi? Am simțit karassul ăla despre care vorbești întruna. Suntem cu toții în el. Noi doi. El. Gesticulă spre Peter, tolănit pe covor asemenea unui uriaș căzut din regatul său aflat în vârful vrejului de fasole. Misery și Eliza. Ba chiar și Bobo.

— Uau! Chiar și Bobo? Cât de beată ești în acest moment?

— Vorbesc serios. Chad a spus că trebuie să avem puțină credință. Așa că am de gând s-o fac. Am să-i scot de-acolo.

Nu mai spuse nimic după asta și, câteva minute mai târziu, respirația îi deveni profundă și regulată. Andy se simți înghițit de un nou val de rușine. Nu o merita pe Anita, care păstrase secretul față de Peter, care era atât de dornică să dea o mână de ajutor, cu toate că nu avea pe nimeni la centrul de detenție de care să-i pese suficient cât să-l salveze (în pofida eforturilor lui Andy, ea și Eliza încă nu se împrieteniseră). Ea îi revitalizase muzica și îl făcea să se simtă mai mult decât un ratat și un neadaptat. Împreună cu misiunea lui, Anita îi oferise un motiv pentru a continua să se ridice din pat în fiecare dimineață. Și de ce? Ea ce avea de câștigat de pe urma acestor lucruri? Ce motiv îi oferise el vreodată pentru a fi atât de cumsecade cu el?

Adormi cu aceste întrebări care orbitau neîncetat în jurul capului său, precum o sută de asteroizi minusculi.

A doua zi dimineață, cei trei se suiră în mașină și traversară podul spre casa lui Chad Eye. Pe dinafară era la fel ca atunci când o vizitaseră prima oară, curată, tăcută și liniștită.

Un străin răspunse la gongul de la ușă, îmbrăcat doar în lenjerie intimă. Era foarte palid, foarte păros și pe jumătate adormit.

— Da?

— Bună ziua, îl căutăm pe Chad.

— Așteptați o clipă.

Se îndepărtă, scărpinându-se pe burtă. Prin ușa întredeschisă, Andy văzu că înăuntru era un dezastru de zile mari. Haine și caserole goale de mâncare erau împrăștiate peste tot, iar o adunătură de oameni dormeau pe podeaua foaiierului. Înainte, locul semănase cu un templu budist. Acum semăna cu o toaletă de lux.

După un minut, câteva chipuri familiare își făcură apariția la ușă: Sunny, fata cu dreaduri blonde, și, în brațele ei, Sid, beagle-ul filosofic al lui Chad.

— Salutare, spuse ea. Eu sunt Sunny.

Andy îi strânse mâna plină de inele.

— Da, ne-am mai văzut.

— A, da? încuviință ea, de parcă Andy îi spusese un lucru deosebit de interesant. Mișto!

— Deci, putem vorbi cu Chad?

Sunny se încruntă.

— N-ați auzit? A fost săltat de polițiști la manifestație.

— Pe bune?

Era o veste proastă. Dacă Chad era la închisoare, atunci cine avea să mai organizeze Petrecerea de la Sfârșitul Lumii?

— Perfect! exclamă Anita.

Toată lumea, inclusiv Andy, îi aruncă exact acea privire pe care o merita o asemenea izbucnire.

— Voiam să spun că ăsta e motivul pentru care ne aflăm aici. Avem nevoie de ajutorul tău. O mulțime dintre prietenii noștri au fost săltați de polițiști în ziua aia. Plănuim un protest la centrul de detenție în care sunt închiși. E numai pentru minori, așa că asta nu înseamnă că-l vor elibera și pe Chad, dar, dacă putem obține o amnistie pentru copii, asta ar putea da startul unei campanii mai mari.

— De fapt, nu e o idee proastă, zise Sunny.

Se aplecă în față, bălăbănind un dread în fața lui Sid, care îl împinse cu lăbuța.

— Între noi fie vorba, am cam avea nevoie de o cauză acum. A devenit puțin cam deprimant pe-aici. Putem să facem un fel de festival din asta.

— Sună minunat! zise Anita.

— OK! Ne vedem curând!

Sunny dădu să închidă ușa.

— Așteaptă! strigă Anita.

— Ce e?

— Nu știi unde se află centrul.

Sunny râse.

— A, da!

— Vom fi la fosta bază navală de la Sand Point, chiar lângă parcul Magnuson.

— Mișto. Am s-adun câțiva oameni și vom încerca s-ajungem acolo în câteva ore. Și, hei, îmi cer scuze dacă par împrăștiată. Sunt *super* drogată în acest moment.

Chicoti, după care închise ușa.

— Dacă peste o lună va mai exista o *Carte a recordurilor*, rahatul ăsta în mod sigur va intra la categoria „cel mai mic protest al tuturor timpurilor”, comentă Andy.

Anita încuviință posomorâtă. Campaseră lângă baza navală în urmă cu vreo cinci ore, plimbând de colo-colo pancartele pe care le făcuseră acasă la Peter: *ARDOR PENTRU AMNISTIE* (Anita), *ELIBERAȚI COPIII DIN SEATTLE* (Peter) și *ĂSTA-I UN RAHAT!* (Andy). Însă cu toate că primiseră câteva claxoane prietenoase de la niște mașini aflate în trecere, nimeni altcineva nu se alăturase cauzei lor.

Erau așezați în fața unei porți late dintr-un gard-plasă care străjuia baza, poziționat așa încât să împiedice mașinile să treacă. De cealaltă parte a gardului exista o gheretă care păzea pista de aterizare năpădită de buruieni. Adevărata bază navală era la vreun kilometru distanță — prea departe pentru ca cineva din interior să le fi observat micul protest.

Poarta era închisă de un lacăt imens, iar gardul avea deasupra o spirală din sârmă ghimpată.

Andy se ridică și își lipi fața de romburile ruginite ale gardului.

— Stați, cred că văd ceva.

O mașină înainta pe pista de aterizare. Se îndreptă spre ei, oprindu-se la câteva zeci de metri distanță de gard. Portiera șoferului se deschise și un bărbat în echipament militar coborî din mașină. Avea un mănunchi de chei în mână.

— Ce dracu credeți că faceți?

— Blocăm poarta! strigă Anita. Niciunul dintre voi nu va pleca până ce nu pleacă și ceilalți.

Soldatul chicoti.

— Ești nebună? Aici sunt închiși infractori. Vrei să-i știi în libertate?

— Sunt niște copii.

— A, da? Ei bine, numai săptămâna asta, *copiii* m-au împușcat de două ori. Crede-mă, toți *copiii* de-acolo au făcut ceva pentru a merita să fie închiși. Bărbatul descuie lacătul, după care deschise poarta larg. Apropo, nici să nu vă treacă prin cap să intrați aici. Avem lunetiști care păzesc zona.

— Pe dracu aveți, comentă Andy.

— Hai, punkistule, încearcă. E pe riscul tău. Mi-ar face mare plăcere să-ți văd măruntaiele împrăștiate peste...

— Mă scuzați, îl întrerupse cineva. Mi se pare mie sau îi amenințați pe acești cetățeni?

Andy se întoarse pentru a vedea câțiva necunoscuți care își parcau bicicletele peste stradă. Aproape toți purtau o cantitate absurdă de îmbrăcăminte din cânepă și mărgele, însemnându-i drept prietenii lui Sunny, însă cel care vorbea era îmbrăcat într-un costum negru elegant cu cravată, ca și când tocmai ieșise de la o întâlnire de afaceri. Se apropie de soldat cu un mers încrezător.

— Acești *cetățeni* au folosit ei înșiși un limbaj amenințător, răspunse soldatul.

— Ei bine, de-abia aștept să-i transmit superiorului dumneavoastră aceste informații — bărbatul ferchezuit citi numele soldatului înscris pe uniformă —, domnule caporal Hastings.

— Fă ce vrei.

Hastings se urcă în camionetă și porni din nou motorul. Îl tură de câteva ori, amenințător, dar când în cele din urmă mașina o luă din loc, o făcu în marșarier, întorcându-se la bază.

— A fost bestial, zise Andy.

Bărbatul ferchezuit rânji.

— Fiecare grevă italiană necesită un tip îmbrăcat frumos. Oferă un aer sofisticat. Acum, haideți să vorbim despre strategia voastră.

Și, zicând acestea, protestul începuse cu adevărat.

Anita

CÂND SE DUSE LA CULCARE ÎN ACEA SEARĂ, ÎN FAȚA porților de la baza navală erau deja vreo cincizeci sau șaiszeci de oameni, cărora continuau să li se alăture și alții — negri, albi și hispanici, copilași, adolescenți și bunici. Cei mai mulți erau prietenii obștii, însă câțiva pur și simplu treceau sau se plimbau prin zonă și se hotărau să se alăture. Cei care nu aveau saci de dormit sau periute de dinți le primeau de la prietenii lui Sunny, care probabil prădaseră un magazin de camping pe drumul spre protest, ținând cont de toate proviziile pe care le aveau „întâmplător” la ei. De asemenea, pregătiseră un delicios grătar cu hamburgeri vegetarieni, hotdogi vegetarieni și legume, iar cineva adusese chiar și o imensă prăjitură caramel, coaptă într-un cuptor cu lemne. Pe la miezul nopții, câteva mașini de politie trăsese în zonă, cu luminile și sirenele pornite, sperându-i pe toți cei care dormeau. Cineva le poruncise la megafon să-și adune lucrurile și să plece, dar când nimeni nu făcuse nicio mișcare, polițiștii renunțaseră și plecaseră fără să facă vreun scandal.

A doua zi era sâmbătă, iar grupul de protestatari continua să se mărească: o sută de oameni, apoi două sute. O dată la câteva ore, cineva se ducea la cumpărături, adunând banii într-o pălărie sau plătind din buzunarul propriu. Protestul începea să se transforme iute într-o comunitate.

În vreme ce Michael, elegantul prieten al lui Sunny, bătea strada în lung și-n lat pentru a aduna noi recruți, Anita se ocupa de organizarea celor prezenți. Mâncarea trebuia să fie împărțită în mod egal. Bețivii și

indisciplinații trebuiau să se calmeze, altminteri li se cerea să plece. Un tip își făcu apariția cu o carabină și începu să urle că avea să împuște pe oricine era responsabil pentru arestarea fiului său. Dură o oră pentru a-l convinge să-și predea arma în schimbul unei felii de pizza.

Anita sperase ca Andy și Peter să o ajute cu responsabilitățile conducerii, însă asta se dovedise a fi o speranță în van. În cazul lui Andy, era mai degrabă o chestiune de caracter — el nu era genul autoritar (exemplul cel mai bun era faptul că Anita îl prinsese în acea dimineață împărțind un joint cu banda de hipioți). Îl pusese să se ocupe permanent de confecționarea pancartelor, unde creativitatea lui de narcoman putea să strălucească cu adevărat.

Pe de altă parte, Peter nu părea să aibă energia necesară pentru a face ceva. Cu toate că Anita nu îl cunoștea prea bine, putea să recunoască semnele unei inimi sfâșiate. Mai târziu în acea zi, îl găsi stând singur lângă gardul-plasă, zgâindu-se printre copaci în direcția bazei navale. Începuse să se lase seara, cu toate că norii erau atât de denși, încât puteai să simți soarele drept o vagă luminiscentă în cădere.

— La ce te uiți? întrebă ea.

— La nimic.

— Ești îndrăgostit de ea?

Îndrăzneala întrebării ei o surprinse mai mult pe ea decât pe Peter, care nu-și bătu capul să nege.

— Nici măcar n-o cunosc. Nu credeam că e tipul de persoană care ar...

Clătină din cap.

Anita se apropie și își trecu degetele printre romburile din gard, vârând vârful baschetului ei într-una din găuri și ridicându-se, astfel, de pe pământ. Zări o lumină verzuie prin fereastra de la ultimul etaj al uneia dintre clădirile din capătul celălalt al pistei de aterizare.

— Care ar putea face ce?

— Credeam că voia să fie cu mine, asta-i tot. Dar se pare că m-am înșelat.

Tristețea părea nelalocul ei pe chipul lui Peter — aproape prea mic —, precum un pulover ale cărui mâneci ajungeau numai până la cot, care ridica și scotea la vedere o fâșie ciudată a abdomenului. Cu un singur cuvânt, putea alunga acea tristețe. Nu trebuia decât să-i spună adevărul. Numai că atunci ar fi trădat prietenia ei cu Andy, care era cel mai bun prieten al ei din întreaga lume. Așadar, se hotărî că răul cel mai mic era să păstreze tăcerea.

— Și cum rămâne cu tine? întrebă Peter.

— În legătură cu ce?

— Ești îndrăgostită?

— Eu? De cine-aș fi îndrăgostită?

Peter râse.

— Vorbesc serios. De cine-aș putea fi îndrăgostită?

Anita dădu drumul gardului, aterizând la loc pe pământul dur. Chiar nu știa despre cine vorbea Peter, însă, înainte să poată căpăta mai multe răspunsuri, unul dintre prietenii lui Sunny veni alergând în direcția porții principale. Aparent, cineva aruncase un sac de cărbuni peste gard, iar acum nu aveau nicio metodă de a-și pregăti grătarul.

— Va urma, zise Anita, însă acel prim comision avea să fie curând urmat de alte câteva zeci, și nu durase mult până să uite cu totul de întrebarea lui Peter.

*

Duminică, starea de spirit începuse să se schimbe, iar luni, depresia se așternuse peste grupul de protestatari. Ceața matinală se contopea cu burnița infamă din Seattle, iar frigul mușcător găsea crăpăturile din haine și lăsa ploaia să intre pe acolo. Oamenii își ridicaseră corturile un pic cam prea târziu pentru a-și ține lucrurile la adăpost. Acum, totul părea așa — un pic cam prea târziu. Mai erau doar două săptămâni până la sosirea lui Ardor, și ce făceau ei? Stăteau în frig și umezeală, așteptând.

Anita privea pista de aterizare din jurul bazei navale devenind lucioasă și întunecată din pricina ploii. Sperase ca lucrurile să se miște

mai repede decât atât; nimeni nu *încercase* măcar să iasă pe poartă, după caporalul Hastings.

Anita își vârî capul în cortul lui Andy.

— Nu crezi că există o alta cale de ieșire din bază? întrebă ea.

Andy se ridică în capul oaselor, clipind pentru a-și alunga somnul din ochi.

— Anita? De ce... despre cine vorbești?

— Despre baza navală! Crezi că există vreo altă cale de a ieși din ea?

— Am verificat deja.

— Ei bine, hai să verificăm din nou.

Anita lăsă prelata cortului să cadă, deși încă îl putea auzi pe Andy bombănind:

— Adică, acum?

Peter, care tocmai se întorsese dintr-o vizită la părinții lui, mânca un castron aburind cu terci de ovăz în zona în care improvizaseră bucătăria.

— Ai chef de-o plimbare? întrebă Anita.

— Sigur. .

Câteva minute mai târziu erau deja pe drumul lor, străbătând cărarea care traversa parcul Magnuson și dădea spre lacul Washington. Anita era recunoscătoare pentru ocazia de a se îndepărta de mulțime, care începuse să miroasă precum un mare câine plouat. Zdrăngăneala cândva veselă a chitarelor acustice devenise iritantă, și până și Michael părea apatic și indiferent.

Cei trei porniră pe lângă gardul-plasă din jurul bazei. Ploaia făcea conversație în locul lor, răpăind peste tot, umplând tăcerea.

— Ce vă place mai mult, soarele sau ploaia? întrebă Anita, sperând să inițieze o conversație.

— Ploaia, categoric, răspunse Andy.

— Peter?

— Soarele. De-aia mă duc în California. Adică, *dacă* mă duc în California.

Din nou tăcere. Ei bine, meritase să încerce.

Tensiunea dintre Peter și Andy era palpabilă și părea să se înrăutățească din oră-n oră. Fiecare conversație devenise un exercițiu bizantin de a evita subiectul Eliza. Ca să spunem adevărul, era cam nașpa să-ți petreci timpul cu doi băieți care erau îndrăgostiți de aceeași fată. În cazul lui Peter mai era cum era, ținând cont că el și Eliza aveau un oarecare trecut, însă Anita își dădu seama că era din ce în ce mai enervată pe Andy. Oare de ce misiunea asta era atât de importantă pentru el? Sigur știa că Eliza nu era deloc cea mai bună alegere pentru el. De ce nu putea să dea uitării rahatul ăsta și s-o lase să fie cu Peter?

— Spune-mi și mie, de ce nu facem o gaură în gard? întrebă Andy, trăgând gardului o lovitură de karatist.

— Trebuie să ținem aleea blocată, răspuse Anita.

— Da, dar pentru asta e suficient o persoană. Ce-ar fi ca noi, ceilalți, să intrăm și să ne luăm de ei?

— Nu contează dacă ne aflăm de partea asta sau de cealaltă, zise Peter. Nu e ca și când am putea intra pur și simplu în clădire. În plus, n-aș prea vrea să fiu împușcat.

Cărarea pe care mergeau deveni noroioasă, înnegrind bascheții Anitei. Picături mari de ploaie cădeau de pe crengile copacilor veșnic verzi, la fel de grele precum grindina. Peste stradă, o clădire numită CENTRUL DE CERCETĂRI AL PESCĂRIILOR DIN VEST se înălța întunecată și pustie ca un mausoleu. Anita se întreba câte alte milioane de lucruri încetaseră să mai conteze în ultima lună. Câți angajați de la CENTRUL DE CERCETĂRI AL PESCĂRIILOR DIN VEST se aflau acasă în aceste momente, pur și simplu rugându-se să primească o altă șansă pentru a-și continua studiul peștilor?

Ajunseră la capătul gardului, după ce eșuară în a găsi o ieșire secretă din baza navală. Totuși, continuară să meargă, ținându-se de asfalt până în locul în care acesta se unea cu lacul. O parcare mare dădea spre o pajiște mică, unde o bancă străveche din lemn de stejar devenise de culoarea mahonului din pricina ploii. Se așezară pe lemnul ud și o vreme priviră tăcuți suprafața apei.

— Andy, zise Anita deodată, spune ceva frumos despre Peter.

— Poftim?

— Fă-o! Acum! Fără să te gândești.

Era un truc pe care profesorul din clasa a cincea al Anitei îl folosisese ori de câte ori se certau doi elevi. Probabil că Andy n-ar fi intrat în joc dacă ar fi avut mai mult timp de gândire, însă Anita reușise să-l ia prin surprindere.

— Aăă, chiar pari a fi un băiat de treabă. Pe bune. Și nu pari că te prefaci.

— Mersi, zise Peter pe un ton timid.

— Rândul tău, îl îndemnă Anita.

— OK, zise Peter și își privi mâinile. Andy, tu nu știi asta, dar într-o zi te-am auzit studiind cu Anita, în sala de muzică de la Hamilton. Ești foarte talentat.

— A, da? Mersi!

Anita răsuflă ușurată, permițându-i stomacului să i se descleșteze. Se simțea de parcă tocmai reușise să dezamorseze o bombă. Oricum, îi priise să se miște, după trei zile de paralizie totală. Însă schimbarea lui Peter și-a lui Andy în prieteni buni nu avea să transforme protestul lor într-un succes.

Privi înapoi peste lac.

— Ce ne facem dacă asta nu merge?

— Trebuie să mergă, zise Andy, luând-o prin surprindere când își puse mâna peste a ei.

Anita nu-și dăduse seama cât de reci îi erau degetele; acum, căldura se împrăștie inexplicabil de repede pe brațul ei și în corp. Trecu un moment; apoi Andy păru să-și dea seama de ceea ce făcuse și își retrase mâna.

— Trebuie să mergă, repetă el.

A doua zi, Anita trăgea un pui de somn la prânz (mai mult de plictiseală decât de oboseală), când fu trezită de un scrâșnet metalic

puternic. Deschise cortul și văzu că un grup de oameni se adunase în jurul gardului din apropierea porții. Se părea că în ultimele câteva ore își făcuse apariția un nou lot de protestatari, care erau niște animale foarte diferite față de cei din obștea lui Sunny. De fapt, semănau cu genul de oameni care participaseră la concertul lui Andy și Bobo organizat în urmă cu câteva săptămâni — plini de piercinguri și tatuaje, duhnind a alcool și fum de țigară.

Se auzi un zăngănit puternic atunci când o bucată mare de metal căzu pe pământ, iar scrâșnetul se opri brusc. Apoi toți oamenii izbucniră în urale și se așezară în rând pentru a se strecura de-a bușilea prin gaura proaspăt creată în gardul-plasă.

Anita își făcu loc prin mulțime și îl găsi pe Andy angajat într-un soi de ceartă cu Sunny și Michael.

— Dar am vorbit cu ei despre asta! insistă Andy. Vor sta la rând.

— N-ai de unde ști, spuse Michael.

— Poate că nu. Dar trebuia să facem *ceva*. Au trecut cinci zile.

— Ar fi trebuit să ai răbdare. Când i se oferă suficient timp, oceanul poate transforma un munte în nisip.

— La dracu, frate, e sfârșitul lumii! Nu avem timp să fim oceanul.

— Nu vrem să luăm parte la o manifestare violentă, protestă Sunny.

Îmi pare rău.

Îl luă pe Michael de mână și plecă pufnind.

— Dar nu e nicio manifestare violentă! strigă Andy după ei, după care se întoarse spre Anita. Îți vine să crezi așa ceva? A spus c-or să plece cu toții.

— Andy, cine sunt toți oamenii ăștia noi?

— Eu i-am adus, zise el, părând mândru și vinovat în același timp. După ce tu și Peter v-ați culcat aseară, am luat bicicleta și m-am dus la The Independent. E o clădire de apartamente în care Bobo s-a mutat acum câteva săptămâni, pen'că Golden locuiește acolo.

— Vrei să spui că Golden e aici?

— Anita, oamenii ăștia nu pierd vremea, ci preferă să ia atitudine. Și

avem nevoie de asta acum. Dar nu-ți face griji. Am să mă asigur că n-o să scape nimic de sub control.

Porni în pas alergător spre gaura din gard, înainte ca ea să-l poată certa în continuare. Și ce altceva putea face decât să-l urmeze? Gaura fusese creată atât de aproape de pământ, încât fu nevoită să se așeze în patru labe ca să poată trece prin ea. Prundișul înțepător, apoi un petec de pământ moale și, în cele din urmă, asfaltul crăpat al unei piste abandonate. O plăcuță comemorativă fusese montată de cealaltă parte a porții: ÎN 1924, AERODROMUL SAND POINT A FOST PUNCTUL FINAL AL PRIMEI CIRCUMNAVIGAȚII AERIENE ÎN JURUL LUMII. Un alt fapt istoric irelevant, aspirând la veșnicie, sortit uitării. Sfârșitul lumii scotea la iveală futilitatea tuturor plăcilor comemorative.

Toată lumea alerga spre singura clădire luminată din complex. Era un soi de cazarmă, cu un aer mai mult academic decât militar — ceva ce ai fi găsit lângă campusul unui colegiu de arte liberale de pe Coasta de Est. Anita înainta odată cu mulțimea, așteptând ca sirenele să pornească în orice moment, urmate de o ploaie de gloanțe, însă ajunseră în dreptul clădirii fără vreun incident. Evident, ușile erau încuiate.

Chiar dacă îi pierduseră pe Sunny și pe prietenii ei, oamenii care rămăseseră păreau încântați de schimbarea de peisaj, scandând și fluturându-și pancartele, extrem de entuziasmați. Gașca lui Golden dădu de-a rostogolul pe pistă câteva butoaie de bere, transferând cu succes majoritatea conținutului în trupurile lor. Anita fusese nevoită de multe ori să înșface paharele din mâinile lui Andy și Peter, însă, nu după mult timp, cei doi băieți erau la fel de îmbujorați și de beți ca restul protestatarilor.

Decorul nu rezistă mult timp. Când fu aruncată prima piatră, luna aproape plină strălucea precum ochiul luminos și lipsit de pupilă al unui zeu nepăsător. Oamenii erau disperați după acțiune și, destul de curând, toată lumea li se alăturase, ținând aiurea spre cazarmă cu ce aveau la îndemână. Anita îl văzu pe Andy scoțând din pământ placa comemorativă și aruncând-o spre acoperiș, unde se blocă într-un jgheab.

În decurs de cincisprezece minute, jumătate din geamurile cazărmii fuseseră sparte. La scurt timp după, un bărbat rotofei în uniformă își făcu apariția în mijlocul unei ferestre sparte de la etajul al doilea. Grindina încetă pe moment.

— Cum credeți voi c-o să se termine asta? strigă el.

Golden, stând pe treptele cazărmii, se autonumise negociatorul lor.

— Lăsați să iasă toată lumea, inclusiv voi.

Bărbatul dispăru de la fereastră o vreme, atât de mult, încât Anita începu să se întrebe dacă nu cumva plănuia un soi de atac. Dar, apoi, tocmai când mulțimea începea să devină neliniștită, reapăru.

— Nu vă atingeți de bărbații și de femeile mele.

— Desigur, spuse Golden.

— Am cuvântul tău?

— Sigur că da.

Uite-așa, povestea luă sfârșit. În decurs de câteva minute, pista de aterizare se umplu cu sute de copii, cu toții îmbrăcați în uniforme albastru-deschis. Printre ei se aflau și câțiva soldați în echipament militar, grăbindu-se prin mulțime spre poarta principală. Anita îl văzu pe caporalul Hastings căzând pe jos după ce cineva îi dădu un brânci, însă se ridică și continuă să meargă. Părinții își strigară copiii și avură parte de-o reuniune cu lacrimi. Începuse din nou să plouă, însă bucuria succesului era prea mare pentru a-i face să plece, așa că petrecerea se mută înăuntru.

Anita îi pierduse pe Andy și pe Peter în învălmășeală, așa că urmă mulțimea spre cazarmă. Înăuntru încă aveau curent electric și domnea un calm binecuvântat. Ajunseră în ceea ce părea a fi dormitorul central. Toată lumea mișuna de colo-colo, căutându-i pe cei dragi. Când Anita îl găsi într-un târziu pe Andy, acesta o îmbrățișă strâns.

— Îți vine să crezi? zise el. Am reușit!

— Așa se pare.

Îi simțea inima bătând atât de iute, încât semăna cu o fluturare de aripi. Dădu să se îndepărteze, însă fură lipiți înapoi de o mișcare din

mulțime. Preț de o clipă, crezu că Andy avea s-o sărute.

— Așadar, ce crezi c-ar trebui să spun? o întrebă el.

— La ce te referi?

— Când o să mă văd cu Eliza. Vreau să zic, ar trebui să-mi arog merite pentru toată treaba asta cu salvarea sau ar trebui să mă prefac că n-a fost mare scofală?

Anita avu grijă ca pe chipul ei să nu apară nici măcar o urmă de dezamăgire.

— Cum vrei tu.

— Nu m-ajută deloc. Hai, Anita, vorbesc serios! E timpul să intru în joc!

— Dar nu pleacă toată lumea acasă?

— Nici gând! Golden a adus cu el o întreagă petrecere. În seara asta, fiorul libertății va face cunoștință cu o tonă de băuturi alcoolice. Ar putea fi ultima ocazie de-a mă combina cu Eliza.

Cineva închise luminile de deasupra, alegându-se cu un cor de urale lascive din partea mulțimii. O clipă mai târziu, un soi de perdea uriașă căzu de la ferestre, lăsând să se infiltreze câteva raze palide ale lunii.

Andy își pocni articulațiile și începu să sară ca un boxer care aștepta gongul.

— Bine. O să mai dau de dușcă vreo două sau șase băuturi, după care am să acționez. Urează-mi succes.

— Succes.

Și, în timp ce Anita îl urmărea pe Andy ținându-l prin încăperea, o simți în cele din urmă, vibrând ca o moleșală profundă pe care o ignorase cu săptămânile. Un sentiment nou, dar totodată cunoscut. Era mugurul verde al geloziei, iar mult mai jos, dincolo de locul în care lujerul se întâlnea cu pământul, se aflau rădăcinile uscate și hrăpărețe ale iubirii.

Eliza

ÎNTR-UN RĂSTIMP DE CINCISPREZECE MINUTE, DORMITORUL fusese complet transformat. Locul încă era răsunător de gălăgios — ecourile zăboveau pe la colțuri precum pânzele de păianjen — și nimic nu putea alunga întru totul îngrozitorul buchet de câteva sute de adolescenți îngrămădiți într-un spațiu restrâns. Însă, lipind câteva zeci de lanterne pe pereți (acoperite cu cearșafuri pentru a propaga lumina), aducând un DJ semi-decent, cu un sistem audio semi-decent, și împingând paturile suprapuse la perete pentru a crea un ring de dans, gașca lui Golden chiar reușise să îi confere acelui loc o oarecare atmosferă. Un pat întors pe o parte funcționa pe post de bar, unde un mare turn înclinat cu pahare roșii din plastic se micșora strat cu strat, pe măsură ce barmanii voluntari pregăteau băuturile, manifestând o impecabilă ignoranță a rețetelor. Un străin îi înmână Elizei un pahar plin cu tequila.

Muzica tremura ca un narcoman în sevraj și pulsa ca un gând inconștient. Oamenii începură să danseze, însă Eliza rămase aproape de bar, unde era puțin mai multă lumină. O văzu pe Anita furișându-se în spatele „barmanilor” și dispărând cu o sticlă neînțeleptă de burbon (ceea ce nu prea îi stătea în fire). La scurt timp, Andy se așeză la rând pentru a primi și el un pahar. Eliza aproape că ieși din întuneric pentru a-l saluta, dar un instinct animalic îi spuse să nu facă nicio mișcare. În ochii lui exista o sălbăticie în care ea nu avea încredere.

Tequila începuse deja să-și facă efectul — relaxându-i mușchii și ungându-i articulațiile. Se lăsă pe aripile celui amestec bizar de

amorteală și senzualitate pe care îl aducea alcoolul, iar o poftă familiară începu să-și facă simțită prezența, pulsând în cele mai adânci și mai întunecate zone ale trupului ei. Era aceeași poftă care din când în când o conducea spre Crocodile, pentru a sta singură la bar, așteptând ca unul dintre visătorii sintetizatori de hormoni care se învârteau mereu în jurul ei să iasă de pe orbita lui și să-i cumpere o băutură. Nevoia de a vedea un băiat luând-o razna fiindcă o dorea atât de tare. Libertatea ei bruscă era la fel de îmbătătoare ca alcoolul, și cu toate că putea pretinde că pur și simplu se plimba și studia scena, ochii ei aveau un țel. Știa că trebuia să ajungă acasă cât mai repede cu putință pentru a-și vedea tatăl, dar deocamdată nu putea pleca. Nu înainte să-l găsească pe Peter.

Desigur, exista posibilitatea ca el nici măcar să nu fie acolo. Poate că altcineva aflase locația centrului de detenție și organizase acea operațiune de salvare. Numai că acesta ar fi fost un eșec imens din partea universului, la care Eliza refuza să se gândească.

Două băuturi și trei sferturi de oră mai târziu, îl zări angajat în ceea ce părea a fi o ceartă destul de aprinsă cu sora lui. Eliza nu putea auzi prea multe din ceea ce vorbeau, dar se părea că Peter încerca s-o convingă pe Misery să plece de la petrecere, iar Misery refuza. Renunță cu greu la bere („Dumnezeule, de parcă n-aș mai fi băut până acum!”), după care țâșni spre ringul de dans. Peter dădu se pornească după ea, dar Eliza îl prinse de cot.

Și iată-i acolo, în sfârșit împreună. Întunericul dormitorului o făcu să-și amintească de ziua aceea în laboratorul de fotografie. Își amintea cum simțise gura lui peste a ei — aspră din pricina bărbii nerase, dar curată, curată precum băiatul bun și curat care era.

— Peter, zise ea.

Carnea lui pulsa caldă peste palma ei.

— Trebuie să mă duc după soră-mea, îi explică el, trăgându-și mâna din strânsoarea ei și dând să se îndepărteze.

— Care-i graba?

— Pentru început, Golden e aici. Și Bobo. Vreau doar s-ajung acasă

cu Miz, bine?

Eliza îl urmări pe o cărare îngustă dintre două șiruri de paturi suprapuse, trecând pe lângă un cuplu care vorbea pe tonuri șoptite într-unul dintre paturile de jos.

— Peter, așteaptă o clipă!

Se întoarse atât de brusc, încât Eliza tresări.

— De ce-ar trebui s-aștept? Ce altceva mai vrei de la mine? Te-am scos de-aici, bine? Nu e suficient?

Acum erau singuri, înconjurați de paturi și de tot ceea ce reprezentau ele. Eliza habar n-avea de ce Peter era atât de furios, însă știa sigur că nu exista decât o cale de a rezolva situația. Apucându-l de umeri, îl împinse de cadrul unui pat suprapus cu siguranța unei persoane care nu acceptase vreodată să fie refuzată, care nu avusese niciodată nevoie să accepte. Peter scăpă sticla de bere și sunetul impactului cu podeaua coincise cu lipirea buzelor ei de-ale lui. Își trecu limba peste dinții lui perfecți, gustul lui fiind ciudat de familiar, chiar dacă trecuse mai mult de-un an de când se sărutaseră ultima oară. Așteptă ca el să-și petreacă brațele în jurul ei, s-o strângă bine și să-și încline capul, iar apoi să cadă pe pat și să termine ceea ce începuseră în camera obscură. Numai că brațele lui nu o trăgeau spre el, ci o îndepărtau.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Ce s-a întâmplat cu *tine*? se răsti el. Crezi că Ardor înseamnă că poți să-i tratezi pe oameni așa cum vrei tu?

— Nu. Nici măcar nu știu despre ce vorbești.

— Eliza, ai fost cu altcineva? De când am aflat despre Ardor?

— Nu sunt sigură că am...

Lăsă fraza în aer. Cum de știa Peter despre băiatul cu care se combinase la centrul de detenție? Sau pur și simplu bănuise? În orice caz, nu avea niciun drept s-o judece pentru asta. Se simțise singură și îngrozită, izolată de tatăl ei și de casa ei și de puținii prieteni pe care îi avea, în timp ce afară lumea continua să se învârtă nebunește spre distrugere. Așa că-și permisesse un moment intim cu un necunoscut. Și ce

dacă? O furie justificată începea să pună stăpânire pe ea.

— Tu vorbești? Aveai prietenă când ne-am sărutat prima oară.

— Știu. Și aia a fost o greșeală. Dar m-am despărțit de Stacy acum o lună — pentru tine!

— Atunci, de ce n-ai spus nimic? Ai avut un milion de ocazii să vorbești cu mine și n-ai făcut-o! Eu am fost cea care a sfârșit prin a-ți scie!

Peter ieși din îmbrățișarea ei.

— Ei bine, acum nu mai contează, nu-i așa? Andy e prietenul meu. N-aș putea să-l înjunghii pe la spate.

Eliza clătină din cap, confuză.

— Stai puțin... problema e Andy?

— Firește!

— Dar e o tâmpenie. Mie nu-mi pasă de Andy!

Peter pufni.

— Nu cred că-ți pasă de cineva.

Dispăru în beznă dintre șirurile de paturi, o beznă care părea să devină mai profundă și mai întunecată în timp ce Eliza se zgâia la ea, ca și când fiecare umbră de pe Pământ se aduna în acest loc, acoperind lumina strat cu strat, precum lopețile de pământ aruncate peste un sicriu. Veneau din el și veneau din ea și veneau tocmai din spațiu și veneau din toate lucrurile care respirau. Dădu de dușcă ce mai rămăsese din băutura ei și apoi se duse după alta.

În afara cazarmii, Eliza mergea pe linia scorojită a unui fost teren de baschet, ca și când dădea un test de alcoolemie — unul la care pica în mod lamentabil. Afară mai erau câțiva oameni, însă stăteau sub cornișele clădirilor, la adăpost de ploaie, fumând. Tot ceea ce putea să vadă din ei era ocazionala pâlpâire aurie a țigării. Acum doar burnița, însă în zare fulgerele creau pe cer imense sculpturi albastre electrice, arbori efemeri care lăsau semne persistente pe retină. Dacă ar fi plouat mai tare, ar fi topit-o precum Vrăjitoarea cea Rea din Vest. Încercă să-și imagineze

propria moarte. Oare avea să se petreacă repede — o durere fulgerătoare și apoi nimic? Sau avea să fie lentă, înecându-se cu praf sau murind de foame sub o clădire prăbușită? Se simțea deja moartă; Peter crease o gaură în mândria ei și în credința ei și în speranța ei, toate în același timp. Oare ce se întâmplase? Nu venise el s-o caute în parcul Cal Anderson și s-o țină strâns de mână în timp ce fugeau prin negura de gaze lacrimogene? Și de ce îl adusese în discuție pe Andy? Andy era doar un prieten. Cât despre celălalt băiat, da, se combinaseră. Dar nu era ca și când ea avea un iubit sau ceva de genul ăsta. Nu mai avusese un iubit de...

N-am avut niciodată un iubit, își dădu ea seama, după care avu parte de o revelație și mai îngrozitoare: Și acum chiar n-o să am niciodată unul.

În ultimele câteva săptămâni o bântuiseră numeroase numărători inverse, de la cele complet banale (de câte ori avea să mai respire), până la cele ciudat de specifice (de câte ori avea să mai vadă *Pitch Perfect*), însă aceasta era în mod categoric cea mai deprimantă statistică dintre toate: între prezent și sfârșitul lumii, nu avea să mai fie nicio persoană care s-o iubească și nicio persoană pe care ea s-o iubească.

Tunetul se rostogoli peste întinderea dreaptă a parcului Magnuson. Stătea să plouă, de data asta cu adevărat. Așa era în Seattle — o afurisită de burniță permanentă, întreruptă ocazional de o ploaie torențială. Exact ca în viață. Rahaturi permanente, cu ocazionalele întreruperi de rahaturi torențiale. Și, apoi, la final, o rocă imensă aterizează pe capul tău.

Trecu printr-un nor de fum de țigară și intră înapoi în cazarmă, după care străbătu un culoar spre un dormitor abandonat, tot numai cadre de pat ruginite și saltele mâncate de molii. Camera, ca orice loc în care fuseseră cândva oameni și acum nu mai era nimeni, părea bântuită. Elizei i-ar fi fost teamă, doar că acum plutea la vreo câțiva metri în spatele trupului ei, ea însăși o fantomă, privind o Eliza îndepărtată deschizând la întâmplare o ușă și intrând în întunericul de dincolo, la fel cu acel personaj dintr-un film horror la care vrei să urlă — *Nu intra acolo, tâmpitule!* Se lovi cu genunchiul de o masă, după care se răni și mai tare când trase

furioasă un șut aceluși obiect. Ritmul dubstep de la petrecere se topi, făcând loc clinchetului firav al unui pian îndepărtat. La început crezu că muzica era în mintea ei, dar, pe măsură ce înainta în cameră, o auzea din ce în ce mai tare. Deschise o altă ușă și o găsi. Camera era ușor luminată datorită unui semn de ieșire roșu montat deasupra ușii. Acesta însângera marginile unui fotbal de masă, o masă de biliard, niște aparate vechi de pinball și, taman în colț, o persoană așezată în fața unei pianine.

Eliza traversă încăperea pe vârfuri și se lăsă ușor pe o canapea zgâriată. Ochii începură să i se adapteze, suficient cât să deslușească silueta gârbovită a lui Andy pe băncuța de la pian, care interpreta o piesă semi-cunoscută — unul dintre cântecele pe care el și Anita le repetau întruna, pregătindu-se pentru Petrecerea de la Sfârșitul Lumii. Ca și când aceea chiar urma să aibă loc.

Când se opri din cântat, Eliza bătu o singură dată din palme. Andy sări ca ars.

— Ce dracu'?

Eliza râse.

— Bis, maestre!

— Eliza? M-ai speriat de moarte!

— Bună și ție.

Se ridică, aproape împiedicându-se de piciorul canapelei — ba mai rău, aproape vărsându-și băutura. Făcu o mică plecăciune pentru a sărbători abilitățile ei superioare de a ține lucrurile în echilibru, după care traversă cu grijă încăperea. Podeaua era un buștean precar care plutea într-un râu curgător.

— Ce cauți aici? îl întrebă ea.

— Nu te-am găsit, răspunse el, pe un ton ușor nesigur din pricina alcoolului. M-am gândit c-ai tulit-o pe undeva cu Peter.

— Nu. Sunt chiar aici, cu tine.

— Așa se pare. Ai chef de-un duet?

Se aplecă să-și pună paharul în spatele băncuței de la pian.

— Micuța de mine? Nu, nu. Doar tu. Hai s-auzim unul dintre

preferatele tale.

— Bine. Am s-aleg ceva de la The Flaming Lips.

Andy începu să cânte, vocea lui drăguță plutind pe notele grele ale pianului precum o cupă de înghețată cu vanilie într-un pahar de bere cu ghimbir: „*Do you realize that you have the most beautiful face?*”⁴³ După primul vers, Eliza se așeză lângă el, atingându-și șoldul de al lui. Dacă el o simți, nu dădu niciun semn. Însă ea voia o reacție; nevoia încă era acolo, acum chiar mai puternică cu efectul exagerat al alcoolului și gustul amar al respingerii în gât. Când începu un alt refren, își puse mâna pe spatele lui, urcând pe șira spinării și oprindu-se la ceafă. Voia să-și petreacă degetul în jurul unei șuvițe din părul său, să-l răsucescă precum o gumă de mestecat. Se încurcă într-o silabă, se încurcă în dorință, deși mâinile continuau să cânte linia melodică.

— Ce faci? întrebă el.

— Nimic.

— Asta nu pare a fi nimic.

— Ceva, nimic. Care-i diferența?

— Nu pot să cânt în timp ce faci asta.

— Atunci, nu mai cânta.

Când Andy șovăi, Eliza îi întoarse chipul și îl sărută cu toată furia și pofta care sălășluiau în ea, punând în sfârșit capăt muzicii. Mâinile lui urcară pe șoldurile ei, găsiră fermoarul uniformei și trase. Aer rece pe pielea ei, apoi degetele lui calde gâdilând-o, ca și când erau și mai vii după ce cântaseră. Eliza îi scoase hanoracul și tricoul peste cap, îi zgârie pieptul când își lăsă mâinile în jos, pipăi jeanșii în căutarea semnului pe care îl dorea. El o sărută pe gât în timp ce bâjbâia după clema sutienului. Eliza își permise să-și deschidă ochii. Peste umărul lui Andy, putu să vadă unde aterizase hanoracul, într-un dreptunghi îngust de lumină cenușie din mijlocul încăperii. Ciudat — în urmă cu o secundă, acolo era întuneric beznă. Si acum linia argintie se întindea, ca și când cineva luase

---

⁴³ „Oare știi că ai cel mai frumos chip?”

un marker și sublinia podeaua. Linia deveni o pană, întinzându-se spre ei precum un deget arătător. Silueta unei persoane în cadrul ușii, apoi din nou întuneric.

Andy era cu fața spre partea opusă, așa că n-o văzuse. Dar când Eliza simți mâna lui Andy coborând între picioarele ei, căci ea se freca în mod inconștient de el cu șoldurile, simți fărădelegea a ceea ce făcea prăbușindu-se ca un asteroid asupra nevoii uriașe de a se conecta cu cineva, cu oricine, și îl împinse cu o furie pe care știa că el n-o va înțelege, care nici măcar nu avea vreo legătură cu el, atât de tare, încât căzu de pe băncuța pianului direct în paharul ei, iar apoi ea se ridică și ieși din încăperea fără să spună vreun cuvânt, la fix pentru a o vedea pe Anita deschizând ușa către lumea de afară, o explozie de tunete și fulgere, ca repetiția unei apocalipse.

Andy

ANDY CUNOȘTEA FAIMOASA ZICALĂ „AI GRIJĂ CE-ȚI dorești, că s-ar putea îndeplini”. Însă fusese mereu de părere că viziunea lui Morrissey asupra lucrurilor avea mai multă noimă: „*See the luck I've had can make a good man turn bad, so please please please, let me get what I want*”⁴⁴ Așa cum o vedea Andy, să primești ceea ce-ți dorești era cel mai mișto lucru din univers.

Ani la rândul își imaginase cum ar fi fost să facă sex cu Eliza. Să-i simtă brațele în jurul umerilor lui, pielea catifelată a sânilor în palmele lui... petrecuse nenumărate ore în contemplarea unor astfel de minunății. Așteptările erau atât de mari, încât realitatea ar fi trebuit să dezamăgească. Dar n-o făcuse. Se simțea de parcă nimerise ritmul unui cântec nou, făcuse o săritură nebunească pe skateboardul lui și trăsese o linie de cocaină (un drog pe care îl încercase doar o singură dată, de teamă ca nu cumva o a doua încercare să-l omoare — avusese senzația că inima lui voia să iasă din trup și să alerge pe afară).

Desigur, era greu să nu citești ceva îngrijorător în ieșirea ei bruscă, însă Andy se gândea că existau trei posibilități, dintre care numai una era cu adevărat înfiorătoare: (1) Eliza regreta ce făcuse, iar acum îl ura și își dorea ca ambii să moară (posibilitate de nota 4); (2) era beat criță și avea nevoie de timp și spațiu pentru a-și limpezi gândurile (posibilitate de nota minus 7); (3) dorința pentru el era atât de copleșitoare, încât pur și simplu o speria (posibilitate de nota minus 10).

---

⁴⁴ „Vezi tu, norocul de care am avut parte îi poate face până și pe cei buni să devină răi, așa că te rog, te rog, te rog, lasă-mă să primesc ceea ce-mi doresc.”

Andy nu putea rezolva enigma de unul singur; avea nevoie de o altă fată care să-l lumineze în ceea ce privea misterele comportamentului feminin. Din nefericire, Anita nu era de găsit. În dormitor, orgia atinsese nivelul maxim. Multe cupluri păreau să se miște lent sub așternuturile paturilor suprapuse, iar dansul din mijlocul încăperii căpătase o tentă sexuală. Andy înșfacă o sticlă de tequila de sub un bar nesupravegheat și porni în căutarea unei persoane cu care să vorbească. În cele din urmă îi găsi pe Bobo și pe Misery, care se frecau de un pat suprapus din apropierea ringului de dans.

— Omule! strigă el, bătându-l pe Bobo pe umăr.

Bobo își dezlipi ventuza de gură de pe cea a lui Misery.

— Ce e, frate?

— Se pare că la urma urmei o să primesc mia aia de dolari! Tocmai m-am sărutat cu Eliza!

— Pe bune?

— Jur pe Dumnezeu!

Bobo ridică mâna. Andy se lăsă pe spate și se pregăti să aterizeze cel mai exploziv „bate palma” din cei optsprezece ani ai săi de viață. Însă palma lui nimeni aerul; Bobo își trăsese mâna în ultimul moment.

— Tu înțelegi că a te săruta nu e același lucru cu a face sex, da?

— Da. Dar asta înseamnă că îi place de mine. Restul e, cum s-ar spune, inevitabil.

— Inevitabil? Atunci, de ce nu ești în pat cu ea?

— Păi, de asta sunt aici. Miz, am nevoie de ajutorul tău.

— S-a făcut, zise ea.

Fața îi era roșie din cauză că se frecase de barba nerasă a lui Bobo.

— Deci, eu și Eliza tocmai ne pregăteam s-o facem, după care ea a sărit brusc și a luat-o la goană. Ce înseamnă asta?

— Că săruți nașpa, concluzionă Bobo.

— Nu te-am întrebat pe tine, boule.

Misery, cu un gest greoi de bețivan, puse o mână pe umărul lui Andy.

— Frate, e confuză. Nu pare genul care să te facă să îți se scoale și apoi să nu îți-o dea.

— Da, comentă Bobo. Cu toții știm că Eliza nu face din astea. Când i-o scoală cuiva, i-o și *dă*, nu-i așa?

— Omule, protestă Andy, deși râdea.

Și apoi, un dansator mult prea exuberant se izbi tare de spatele lui, făcându-l să vadă stele verzi. Un vârtej negru de mișcare, un *zdrang* cărnos. Bobo se aplecă brusc, ținându-și mâinile peste abdomen. Iar acolo era Peter, apărut din neant, ca un fel de supererou.

— Mi-ai lovit iubitul? întrebă Misery.

Peter îngenunche, astfel încât să se uite în ochii lui Bobo.

— Asta a fost pentru lipsa de respect, zise și apoi se întoarse spre Andy. Iar ție ar trebui să-ți fie rușine să lași pe cineva să vorbească în halul ăsta despre prietena ta. În cele din urmă se adresa surorii lui. Suficient, Miz! Hai acasă!

— Nu putem să stăm măcar până la sfârșitul petrecerii?

— Nu.

Peter o apucă de mână și o trase după el.

Bobo își recăpătă în cele din urmă răsufierea, făcând o grimasă atunci când se îndreptă de spate.

— Bulangiul dracului!

— Nu, are dreptate, zise Andy, mai mult pentru sine. N-ar fi trebuit să râd. Dacă vreau ca Eliza să fie iubita mea, trebuie să-i iau apărarea și toate rahaturile alea.

Dar Bobo nu asculta. Pornise împleticit către ringul de dans.

— Unde te duci?

— Să-l caut pe Golden.

— Hei, stai! Andy îl apucă pe Bobo de mânecă. Așteaptă o clipă.

— Vrei să-l lași pe Peter să scape basma curată? Frate, m-a *atacat*!

— Nu e asta.

Andy nu era sigur cum să rezolve situația. O glumă proastă pe seama Elizei nu-i oferea lui Peter dreptul să-l lovească pe Bobo, dar, de

asemenea, nici nu merita să-l implice pe Golden. Tipul ăla era nebun de *legat*.

— Pur și simplu zic că putem să luăm problema în mâinile noastre.
Bobo zâmbi.

— Așa te vreau! Și tocmai mi-a venit o idee cum s-o rezolvăm.
Urmează-mă!

Îl conduse pe Andy către un pat gol de lângă ferestre. Sub pernă erau câteva pistoale groase din plastic. Andy le recunoscuse de la televizor.

— Tasere?

— Corect. Le-am găsit în ghereta aia de-afară.

— Chiar crezi că avem nevoie de ele? Suntem doi contra unu.

— Nu te purta ca o muiere, zise Bobo, întinzându-i unul dintre pistoale.

Afară turna cu găleata. Peter traversase deja jumătate din pista de aterizare. Misery nu se mai lupta cu el, dar încă se certau cu voce tare în timp ce mergeau. Aerul rece combinat cu ploaia torențială îl trezi pe Andy suficient cât să se întrebe în ce anume se băga. El chiar nu avea o problemă cu Peter, mai ales de vreme ce acum erau la egalitate — o scurtă aventură cu Eliza într-o cameră obscură și o scurtă aventură cu Eliza într-o cameră întunecată. Cât despre pumnul acela tras pe neve, Bobo chiar se *purtase* ca un ticălos.

— Hei! strigă Bobo.

Peter se întoarse.

— Ce mai e acum?

— Misery nu vrea să meargă cu tine.

— Bobo, las-o baltă. O să te vadă mai târziu, sunt sigur, chiar dacă mie-mi convine sau nu. Ne ducem acasă să ne vedem părinții.

— Nu vă duceți nicăieri.

Bobo își ridică taserul și trase.

Nu se întâmplă nimic. Cele două fire electrice atârnavă de țeava pistolului ca niște lujeri uscați. Aterizaseră la un metru și jumătate de Peter.

Peter privea întruna de la firele taserului la Bobo, nevenindu-i să creadă.

— Rahat cu ochi ce ești! tună el, și se apropie de Bobo cu pași furioși. O țineam de mână, cretinule! Ai fi putut s-o electrocutezi și pe ea!

— Andy! strigă Bobo, dând înapoi.

— Ce?

— Ce dracu, frate, împușcă-l!

Andy uitase că și el avea un taser. Îl găsi acum, precum o tumoare care îi țâșnise brusc din piele. Nu voia să împuște pe nimeni. Dar, în câteva secunde, Peter avea să fie suficient de aproape pentru a-l lăsa pe Bobo fără dinți.

— Stai pe loc, zise el pe un ton slab, ridicând pistolul, dar Peter nu-l auzi sau nu-i păsa.

Bobo aruncă taserul lui spre capul lui Peter și rată. Doar câteva secunde rămase. Dacă Andy nu făcea ceva în acel moment, prietenia lui cu Bobo avea să ia sfârșit. N-avea de-ales.

De-abia simți reculul. La început, Andy crezu că Peter juca teatru — începu să se zbată și să tremure ca un pește scos din apă, bolborosind ușor prin gura întredeschisă. Apoi, genunchii începură să-i tremure și fruntea i se izbi de asfalt. Trupul îi rămase nemișcat. Andy scăpă taserul.

— Ce-ai făcut? strigă Misery, lăsându-se în genunchi lângă fratele ei.

— A meritat-o cu vârf și îndesat, răspunse Bobo. Hai să mergem. Plouă cu găleata.

Misery trase tare de umărul fratelui ei și reuși să-l întoarcă. Îi îndepărtă părul lipit ca smoala de fruntea lui palidă. Din cap îi curgea un firicel de sânge, transformat de ploaie într-o eflorescență.

— Bobo, lasă-ne în pace. Ce rahat! Totul e un rahat.

— Ce, acum ești furioasă pe *mine*? Noi am făcut asta fiindcă el voia să te răpească!

Misery nu răspunse.

— Mă rog, zise Bobo, îndreptându-se singur spre cazarmă.

Andy încă avea sticla de tequila în mâna stângă. O puse jos, lângă

capul lui Peter, după care se uită la Misery, sperând să vadă un semn de înțelegere sau iertare. Însă ea tampona rana cu mânăca ei udă learcă, din nou și din nou, așteptând ca fratele ei să-și vină în simțiri.

Anita

UȘA SE TRÂNTI ÎN URMA EI. ANITA PORNII ÎNTR-UN sprint, fiecare lovitură a pantofului ei semănând cu un mic foc de armă pe asfaltul umed. Se ascuse în spatele unui tomberon negru și mare, apoi trase cu ochiul prin perdeaua strălucitoare a ploii.

— Anita! Vorbește cu mine!

Eliza alerga atât de repede, încât alunecă, aterizând cu putere pe fundul ei costeliv. O pedeapsă mult prea mică pentru ceea ce făcuse. Anita nu fusese niciodată de acord cu felul în care oamenii o descriau pe Eliza — acel cuvânt care cumva era o rușine pentru o fată și o mândrie pentru un băiat: T-Â-R-F-Ă. Și totuși, acum, se trezi murmurând acel epitet în palmă ca pe un blestem.

Eliza se ridică în picioare, tremurând.

— Bine! strigă ea. Nu vorbi cu mine, atunci!

Porni nesigură pe picioare spre cazarmă.

Anita își dădu seama că plângea, deși furtuna spăla fiecare lacrimă de îndată ce aceasta aluneca din ochi. De asemenea, era extrem de beată, așa cum nu mai fusese niciodată, după ce în ultima oră dăduse pe gât aproape toată sticla de burbon. Pământul se învârtea perceptibil sub picioarele ei, dezvăluind nesiguranța amețitoare care susținea realitatea. Ca și când Ardor nu era o dovadă suficientă că pe această planetă condamnată și malignă nu se găsea niciun fel de siguranță, tocmai intrase peste Andy și Eliza, care se sărutau pe jumătate dezbrăcați. Oare asta însemna că acum formau un soi de cuplu? Și oare aveau să se culce împreună? Probabil că da, ținând cont că Eliza era o *târfă* nerușinată și

meschină.

Dar asta era numai din vina lui Peter, zău așa. Dacă n-ar fi fost naibii atât de amabil și de educat, ar fi vorbit deja cu Eliza, confesându-și marea lui dragoste nemuritoare și dând în vileag minciuna lui Andy. Oare el nu-și dădea seama că era sfârșitul lumii? Nu avea timp să fie amabil și educat.

Anita mai rămase în ploaie câteva minute, pedepsindu-se pentru ceva ce nu chiar putea să numească. Frisoanele ei deveniră de-a dreptul convulsii. Desigur, ar fi putut pur și simplu să se ducă la mașină și să aștepte, dar asta ar fi însemnat, practic, să capituleze. Prezența ei la centrul de detenție era singurul lucru care îi împiedica pe Andy și Eliza să se căsătorească și să își întemeieze naibii o familie.

Cazarma păruse destul de primitoare când era uscată, însă acum părea friguroasă și umedă. Membrii găștii lui Golden, beți și amenințatori, cutreierau toate culoarele. Anita trebuia să se trezească din beție undeva, de preferat singură. Verifică vreo câteva zeci de uși, până ce găsi una care nu era încuiată — o scară.

— „*There's a lady whos sure all that glitters is gold*” cânta Anita în timp ce urca spre întuneric, „*and she's buying a stairway to heaven*”⁴⁵.

Ferestrele de la etajul de sus, multe dintre ele sparte de avalanșa de pietre, cuprindeau întreaga bază navală, un peisaj de ciment fisurat și copaci noduroși, iluminat în scurte explozii electrice precum o orgă de lumini extrem de lentă. Ploaia răpăia precum o melodie metalică pe acoperișul de deasupra ei. Abia după ce își scoase șosetele și puloverul observă lumina de la capătul culoarului. Se apropie pe furiș, însă podeaua scârțâitoare o dădu de gol.

— E cineva acolo? Poți intra. Am gânduri de pace.

Era o voce de bărbat, blândă și politicoasă.

Biroul era luminat de o lampă cu abajur verde, cocoțată pe un

---

⁴⁵ „Este o doamnă care e sigură că tot ce strălucește e aur, și cumpără o scară către rai.” (Primele două versuri din cântecul „Stairway to Heaven” al formației Led Zeppelin.)

pervaz, și de vreo șase lumânări înalte. În spatele unui birou stătea un bărbat supraponderal cu obraji rumeni, a cărui uniformă militară era suficient de mare cât să acopere o căsuță. Anita reuși să descifreze numele de pe plăcuță: CĂPITANUL MORGAN. Numele lui era cel care o împiedica să nu se răsucescă pe călcâie și s-o ia la goană; cumva, părea imposibil ca un bărbat numit Căpitanul Morgan să reprezinte o amenințare. Abia după ce aterizase în siguranță într-un scaun observă sticla de rom aproape goală de pe biroul său și paharul aproape plin din mâna sa.

— Salutare, zise el.

— Salut.

— Eu sunt Doug Morgan.

— Anita.

Doug ridică paharul spre ea.

— Ce mai faci, Anita?

— Am avut și zile mai bune. Tu?

— Și eu am avut zile mai bune.

Bău, ca și când tocmai toastaseră.

— Ce mai cauți pe-aici?

— Bună întrebare. Eu am dat ordinul de evacuare, așa că mi se părea normal ca eu să rămân și să mă asigur că nimeni n-o să dea foc clădirii. Trebuia să păstrez legătura cu superiorii mei prin intermediul acestui dispozitiv, dar s-a stricat ieri.

Bătu cu degetele în cutia metalică verde care se afla pe masa îngustă din spatele lui. Era fără doar și poate o relictă, ruginită pe alocuri, cu un receptor negru demodat într-o parte.

— Ce e ăla?

— Un radioreceptor de unde scurte. Telefoanele și rețelele mobile au căzut, așa că ne-am întors în epoca de piatră.

Bărbatul dădu de dușcă paharul de rom. Numai gândul de a consuma și mai mult alcool împinse stomacul Anitei să ceară brusc și violent externalizarea conflictului interior. Înghiți cu putere.

- Rândul tău, zise Doug. Ce te-aduce în pod?
- Nu sunt foarte sigură. Voiam doar să-mi limpezesc gândurile.
- Te înțeleg. *Un momento*.

Se aplecă să deschidă unul dintre sertarele de jos ale biroului. Pe Anita o atrase singura fotografie înrămată așezată pe un raft de bibliotecă — una dintre acele chestii digitale care afișau din nou și din nou aceeași succesiune de fotografii. Înfățișa trei bebeluși devenind trei copilași, apoi trei școlari, după care doar doi adolescenți. În fiecare poză, doar doi, până ce o lua de la capăt, unde avea loc o înviere miraculoasă.

- Uneori uit că moartea exista și înainte de Ardor, zise Anita.

Doug se îndreptă de spate, desfacând dopul unei noi sticle de rom.

- Unul dintre numeroasele avantaje ale tinereții, zise el.
- Cei din poze sunt copiii tăi?
- Da.
- Nu vrei să te întorci la ei?
- Mi-aș dori mult. Dar locuiesc cu mama lor. În California.
- De ce?

Doug ridică din umerii lui masivi.

- Întrucât nu există actul al doilea în viețile americane.

Nu rosti cuvintele, ci mai degrabă le recită.

- Cine-a spus asta?
- F. Scott Fitzgerald. Ai auzit de el?
- Am citit *Marele Gatsby* pentru ora de engleză.
- Ți-a plăcut?

Anita încercă să-și amintească eseul pe care îl scrisese despre acel roman.

— Oarecum. O bună parte a fost deosebit de frumos, dar nu mi-a plăcut cum a portretizat femeile. Mi-a dat senzația că nu le respecta prea mult.

Doug aprobă cele spuse cu un alt toast solitar; romul se vărsă peste marginea paharului, lăsând pete ruginii pe hârtiile de dedesubt.

- O observație bună, Anita. Ca să fiu sincer, nici mie nu mi-a plăcut

— nu m-am dat niciodată în vânt după beletristică —, însă am un deosebit respect pentru personajul principal. Gatsby avea un țel, iar tot ceea ce făcea era pentru a-l atinge. Asta e un lucru de admirat, chiar dacă transformă țelul tău într-unul stupid.

Anita își aminti de propriul ei țel stupid, să facă puțină muzică de care să fie mândră înainte de sfârșitul lumii. Ar fi putut să-l atingă, dacă nu s-ar fi lăsat distrasă de marele fiasco al salvării. Și pentru ce? În speranța ca altruismul ei să fie răsplătit cu iubire? Penibil. Adevărul tragic era că, la un moment dat, fără ca măcar să observe, Anita schimbase marele ei vis stupid pentru ceva și mai stupid: un băiat care n-o voia.

— Și știi care e cea mai amuzantă chestie în legătură cu citatul ăla despre al doilea act? întrebă Doug.

— Care?

— Nici măcar n-a fost publicat. Fitzgerald a scris capodopera asta, da? Iar ăla a fost finalul primului său act. Apoi a dat-o în patima băuturii, și-a înșelat nevasta și practic a dat cu piciorul tuturor șanselor pe care le-a avut. Și citatul ăla vine din cartea care spera să rezolve totul. Cea care ar fi fost al doilea act al său. Numai c-a murit înainte s-o termine de scris. Așa că nici romanul și nici el n-au avut parte de un al doilea act.

Flacăra pâlpâitoare a lumânării desena o scânteie vie în interiorul picăturii care aluneca pe obrazul păros al căpitanului Morgan.

— Te simți bine? întrebă Anita.

— Eu? chicoti el. Mă simt bine. Eu mi-am trăit viața. Pentru voi îmi fac griji. Mă refer la generația ta. Uită-te la tine. Atât de tânără și de frumoasă și de plină de... viață. Tu meriți un al doilea act.

Anita se ridică și înconjură biroul. Poate că era din cauză că Andy făcuse ceea ce făcuse cu Eliza sau poate că era din cauză că Doug îi spusese că era frumoasă și ea chiar avusese nevoie să audă așa ceva în seara asta. Oricare ar fi fost motivul, părea să fie lucrul corect de făcut. Se aplecă și îl sărută delicat pe buzele lui dulci de la rom.

— Cine a spus că sfârșitul lumii e într-unul rău? spuse el zâmbind.

Apoi se ridică de pe scaun cu un geamăt și se duse spre dulapul din colțul încăperii.

— Draga mea, ești udă leoarcă.

Scoase o uniformă militară și i-o aruncă.

— Poart-o cu mândrie.

— Mersi! Cât mai ai de gând să stai aici?

— Generatorul ar trebui să cedeze înainte de ivirea zorilor. După aceea, or să plece cu toții.

Lângă radio-transmițătorul stricat se afla un radio mult mai tradițional, cu aspect *vintage*, sau poate *chiar vintage*, cu un grilaj metalic pe post de difuzor și partea superioară din lemn curbat. Doug îl porni. Bara lungă și subțire a frecvențelor avea aceeași culoare gălbuie ca a lumânării. Roti butonul, înotând prin valurile interferenței statice, până ce găsi o voce singuratică, tremurând peste un nor de voci de acompaniament și o secțiune cu ritm fantomatic: „*I don't want to set the world on fire...*”⁴⁶

— Cineva încă veghează asupra noastră, zise Anita.

— Aproape că-ți oferă niscaiva speranță.

— Aproape.

— Mă bucur că te-am cunoscut, Anita.

— Și eu, Doug.

De îndată ce închise usa în urma ei, își scoase hainele ude și se schimbă în uniformă militară. Încă era pe jumătate goală, când lumina unui fulger scoase la iveală faptul că nu era singură pe culoar: Eliza stătea în capul scărilor.

— Salut, spuse ea.

Anita termină iute de închis nasturii cămășii mult prea mari.

— Salut.

— Am venit după tine acum câteva minute. Sper că nu te superi.

---

⁴⁶ „Nu vreau să dau foc lumii...” (Vers din cântecul cu același nume al formației de The Ink Spots.)

Voiam să vorbesc cu tine, dar apoi te-am auzit discutând cu căpitanul Morgan, așa c-am zis să aștept până ce termini.

— Îl cunoști?

— Puțin. Oricum, ascultă, ce-ai văzut jos, cu Andy? A fost o greșeală.

— Știu.

— Eram destul de beată — de fapt, încă sunt — și Peter tocmai mă acuzase că aveam un iubit sau ceva de genul și pur și simplu m-a respins, ceea ce m-a dat complet peste cap. Așa c-am făcut o prostie și te rog să mă scuzi.

— De ce îți ceri scuze? întrebă Anita. De ce mi-ar păsa ce faceți tu și Andy?

Eliza se încruntă.

— Nu sunt foarte sigură. Dar cred că tu știi ceva ce eu nu știu. Mă înșel?

Cântecul se strecura încet pe sub ușa căpitanului Morgan: „*I just want to start a flame in your heart*”⁴⁷.

— Stai aici, zise Anita. Mă duc să repar totul.

*

Se temea să nu iasă în evidență întorcându-se la petrecere în uniformă militară, dar nimeni nu părea s-o bage în seamă. Îl văzu pe Andy înainte ca el s-o vadă pe ea.

— Soro, unde-ai fost? întrebă el. A avut loc cea mai uimitoare chestie. M-am sărutat cu Eliza. Și a fost incredibil.

Entuziasmul lui era o răsucire chinuitoare a cuțitului.

— Și i-ai spus și ei ce i-ai spus lui Peter?

— Glumești? Normal că nu! Apropo, tipul a cam luat-o *razna*. I-a tras un pumn lui Bobo. Așa, deodată. A trebuit să-l calmăm cu taserul. A fost nașpa.

— Peter i-a tras cuiva un pumn?

Anita zări scurta privire de regret din ochii lui Andy.

---

⁴⁷ „Vreau doar s-aprind o flacără în inima ta.”

— Pun pariu c-a făcut-o din cauză că Bobo a spus ceva, nu-i așa? Iar apoi el s-a enervat și tu ai făcut ce ți-a spus el să faci. Ca întotdeauna.

— Peter putea să-l bată măr! Ce-ar fi trebuit să fac?

— Să-l lași. Să-l lași pe Bobo să primească ceea ce merită. Pentru că e un măgar, Andy, exact ca tine.

Andy afișă o expresie ofensată, ceea ce o înfurie și mai tare pe Anita.

— Și hai să fim sinceri, bine? Chiar crezi că Eliza te vrea? Fiindcă am să ți-o spun pe șleau — nu te vrea. Pur și simplu s-a întâmplat să fii cel mai apropiat trup cald. Și partea cea mai amuzantă e că nici ea nu înseamnă nimic pentru tine! Singurul lucru care te interesează e să câștigi jocul ăla tâmpit!

Anita ar fi vrut ca Andy să se răstească la ea, însă pur și simplu stătea acolo rușinat, precum un câine care fusese prins rozând canapeaua.

— Crezi că merită osteneala, hm? Să te culci cu Eliza te-ar proteja cumva de ceea ce urmează să se-ntâmple?

— Ea e tot ce am, șopti el.

Și aceea a fost cea mai crudă lovitură dintre toate.

— A, da? Bine. Atunci eu am terminat-o cu tine. Gata! Acum, unde-i Peter?

— Pe pista de aterizare.

— L-ai lăsat în ploaie?

— E cu Miz. Stai, de ce vrei să-l vezi?

Dar Anita plecase deja. Afară, hainele ei uscate se făcură learcă într-o clipită. Zări un punct bleumarin în mijlocul pistei — Misery stând turcește și ținând capul lui Peter în poală. Când Anita se apropie, Misery ridică brusc sticla de tequila, pregătită s-o arunce.

— Eu sunt, zise Anita.

Însă Misery nu lăsă mâna jos.

— Ai venit aici ca să dai lovitură finală?

Peter puse mâna peste cotul surorii lui, forțând-o să coboare sticla.

— Miz, ea e prietena mea, stai liniștită.

Anita trecu direct la subiect.

— Peter, Andy n-a fost niciodată combinat cu Eliza. Te-a mințit. Eu n-am spus nimic, deoarece... ei bine, acum nu mai contează. În orice caz, ăsta-i adevărul. Eliza te place. Și te așteaptă la etajul al doilea. Scara e imediat lângă dormitor.

Nimeni nu vorbi preț de vreo cincisprezece secunde. Apoi, la început de-abia perceptibil, Peter începu să zâmbească. Dădu să se ridice, dar căzu imediat la loc.

— Sub nicio formă n-ai să te duci înapoi acolo, zise Misery. Nu e sigur.

Peter luă sticla de tequila din mâna ei și porni spre cazarmă. Misery se uită la Anita.

— Sper că ești fericită.

— Nu-ți face griji, nu sunt.

Dar, cel puțin, se terminase. Eliza și Peter aveau să primească ceea ce-și doreau — oricât ar fi valorat acea stare de bine.

Anita ieși din baza navală pe poarta principală, apoi se sui în mașina ei și conduse cât de departe putu, înainte să nu mai poată vedea drumul din pricina ploii și a lacrimilor. Trase pe dreapta și dădu scaunul pe spate. De ce să nu doarmă aici? Oricum nu mai exista niciun loc în lume pe care să-l numească acasă.

Ploua din ce în ce mai puțin. În câteva ore, soarele avea să răsară din nou. Rămâneau mai puțin de două săptămâni, însă pe Anita n-ar fi deranjat-o dacă Ardor ar fi aterizat pe mașina ei chiar în acel moment. Ce motive mai avea ca să continue să trăiască? Andy n-avea s-o ierte niciodată fiindcă îl dăduse în vileag, chiar dacă el știuse mereu în adâncul sufletului că misiunea lui tâmpită fusese sortită pierii încă de la început. Era sfârșitul primei prietenii adevărate pe care o avusese vreodată și a oricărei posibilități de a deveni ceva mai mult decât o simplă prietenie. Și, dincolo de asta, era sfârșitul muzicii pe care o creaseră împreună și care dăduse un pic de sens ultimelor câtorva săptămâniperate.

Anita nu voia să-i ceară universului o a doua șansă, la fel cum nu voia să-i ceară nici un al doilea act. Acum știa că nimeni nu avea acest drept.

Peter

PETER SE ÎNECA. ÎNCERCĂ SĂ ÎNDEPĂRTEZE APA, DAR aceasta continua să vină, la fel de grea ca o piatră. Și acum, ceva îl apucase de încheieturile mâinilor, trăgându-l și mai adânc. Avea să moară aici...

— Peter!

Deschise ochii. Nu se îneca; doar ploua.

— Samantha, zise el, și își lăsă mușchii încordați să se relaxeze. Capul îi stătea sprijinit în poala surorii lui. Am fost electrocutat cu taserul, nu-i așa?

— Da.

— Mă doare capul.

— Asta fiindcă ai aterizat fix în el. Stai puțin.

Misery înlemni.

— Cine dracu-i ăla?

Cineva înainta pe pista de aterizare, venind dinspre cazarmă. Părea a fi un soldat. Misery se întinse după singura armă la îndemână — o sticlă de tequila — și o ridică de gât ca pe un ciocan.

— Ai de gând să arunci cu tequila în el? întrebă Peter.

— De ce nu? Am forță.

Soldatul, cu silueta deformată de ploaie, se apropie într-un târziu de ei, suficient cât să-i vadă chipul — Anita Graves, îmbrăcată din cap până-n picioare în echipament militar.

— Eu sunt, zise ea.

— Ai venit aici ca să dai lovitura finală?

Peter o obligă cu blândețe să coboare sticla.

— Miz, ea e prietena mea, stai liniștită.

Anita luă o gură mare de aer, ca și când urma să ridice un frigider.

— Peter, Andy n-a fost niciodată combinat cu Eliza. Te-a mințit.

Peter ascultă restul discursului doar cu o jumătate de ureche. Dacă fruntea nu i-ar fi zvâcnit, și-ar fi tras una. Firește că Andy și Eliza nu erau împreună! Ticălosul ăla mic spusese asta doar ca să-l dea pe el la o parte. O mișcare subtilă, una care ar fi trebuit să-l scoată din sărite (ca să nu mai vorbim de chestia cu taserul). Dar cum ar fi putut fi furios acum, când calea spre inima Elizei era în sfârșit liberă?

Înșfacă sticla de tequila și luă o gură zdravănă, atât pentru a amorți durerea, cât și pentru a căpăta curaj. Misery îl avertiză să se țină departe de cazarmă, dar nu avea să se dea în lături de la nimic acum. Se strădui din răspuțeri să nu o ia la fugă prin dormitor. Deși cei mai mulți petrecăreți erau atât de beți, încât nu și-ar fi putut recunoaște nici măcar părinții, Peter alese să nu riște, înaintând nonșalant prin întunericul de la marginea încăperii. Pe scări îl luă ușor cu amețeală, dar reuși să ajungă sus fără să leșine.

La etaj se auzea un soi de muzică pârâitoare din anii douăzeci. Peter mai luă o gură din sticla de tequila și o lăsă jos.

— Eliza?

De-abia se vedea în strălucirea lunii care se infiltra printre nori — câteva linii argintii care îi conturau obrazii și brațele.

— Peter.

— Muzica aia... e cineva pe-aici?

— Doar căpitanul Morgan. E de treabă.

— Ne aude?

— Posibil. Hai pe-aici.

O urmă printr-un coridor și intră într-un birou gol, închizând ușa în urma lui.

— Eliza, îmi pare enorm de rău pentru felul în care m-am comportat mai devreme. Andy mi-a spus că sunteți împreună.

— Nu-mi pasă.

Făcu un pas spre el.

— Țsta a fost motivul pentru care m-am purtat ca un măgar.

— Bine.

Un alt pas.

— Deoarece credeam că aveai un iubit.

— Bine.

Un alt pas.

Acum erau foarte aproape unul de celălalt. Lângă ea, Peter se simțea uriaș și neîndemânatic. Ridică mâna și îi atinse chipul.

— N-am fost O.K. în seara asta, zise Eliza. Am dat-o-n bară cu câteva lucruri.

Peter se aplecă s-o sărute.

— Peter, vorbesc serios.

— Nu mă interesează câtuși de puțin ce-ai făcut în seara asta.

— Asta-i o declarație destul de serioasă.

— Vrei una și mai serioasă? De un an sunt îndrăgostit de tine.

Eliza râse.

— Hai să nu exagerăm. Nici măcar nu mă cunoști. Probabil că în câteva zile o să murim.

— Tocmai de asta o spun acum.

— E cea mai dulce prostie pe care am auzit-o vreodată, zise ea, dar Peter îi simți zâmbetul peste palma lui, iar apoi peste buze — calde și familiare, inevitabile și profunde: cea mai dulce coliziune pe care avea s-o cunoască vreodată.

— Așa cum îmi imaginez eu universul, totul e un eveniment. Tu, Peter Roeslin, ești pur și simplu un eveniment. La fel și eu. Iar noi doi, chiar aici, suntem un alt eveniment. Pe scara potrivită, un munte e pur și simplu un eveniment. Nu e un lucru. E o metodă prin care se manifestă timpul.

— Asta ar trebui să mă consoleze?

- Pe mine mă consolează.
- Mai tare decât asta?
- Mmm. E drăguț. Dar și sărutatul e pur și simplu un eveniment.
- Așadar, evenimentul ăsta a luat sfârșit? Putem să ne ridicăm?
- Nu încă.
- Dar e dimineață. Muzica s-a oprit. Cred că toată lumea a plecat.
- Încă zece minute și-o să pot înfrunta toată treaba asta. Vorbește cu mine. Povestește-mi ceva. Despre tine.
- Ca de pildă?
- Cel mai îngrozitor lucru care ți s-a întâmplat vreodată, înainte de toată treaba asta, vreau să spun.
- Pe bune? Asta vrei să știi? Lucruri oribile?
- Nu avem timp de o relație ca la carte, Peter. De câte conversații lungi crezi c-o să mai avem parte? De douăzeci? De treizeci? Trebuie să trecem la lucrurile dificile chiar acum.
- Presupun că ai dreptate. Dar nu știu ce să-ți povestesc.
- Ba știi.
- Presupun că și aici ai dreptate.
- Deci?
- Fratele meu, fratele meu mai mare.
- Ce-i cu el?
- Știi tu. El, ăăă, a murit.
- Cum?
- Într-un accident de mașină. Prietenul lui cel mai bun era cel care conducea. A sărit prin parbriz.
- Era mai mare decât tine?
- Cu șase ani. Și tu? Care-i cel mai oribil lucru care ți s-a întâmplat?
- Faptul că tatăl meu e pe moarte.
- Îmi pare rău.
- Da...
- Părinții tăi sunt încă împreună?
- Nu. Maică-mea locuiește în Hawaii cu un tip. Nu vorbim. Noi,

ăăă... rahat, îmi pare rău.

— Hei. E în regulă.

— Nu știu de ce îmi pierd cumpătul acum. Doar că... ea a tot încercat să mă sune, înainte ca rețelele de telefonie să fi căzut. Nu i-am ascultat mesajele. Erau sute de mesaje.

— Sunt sigur că înțelege. Și încă mai ai timp.

— Ba nu, nu mai am.

— Hai să schimbăm subiectul, bine? Cel mai rău lucru pe care l-ai făcut vreodată.

— Cel mai rău?

— Pe care l-ai făcut vreodată, da.

— Hmm...

— Nu-ți vine nimic în minte, nu? Cumințenia pământului...

— Ba normal că-mi vine. Numai că e ciudat s-o spun cu voce tare.

— Hai, încearcă.

— Tu ești.

— Eu? Te referi la ceea ce s-a întâmplat în laborator anul trecut? Aia e cel mai rău lucru pe care l-ai făcut vreodată?

— N-am mai fost niciodată în viața mea atât de necinstit.

— Acum de ce râzi?

— Scuză-mă, doar că mi se pare drăguț.

— Stacy nu e de aceeași părere cu tine.

— Sunt convinsă. Așadar, acum ai să mă-ntrebi și tu pe mine?

— Nu sunt sigur că vreau să aflu.

— L-am sărutat pe Andy. Aseară. Eram extrem de beată, iar tu tocmai mă respinseseși. Și știam că-și dorea asta cu toată ființa lui. E un băiat de treabă, doar că puțin cam distrus. Ca noi toți.

— Da. Probabil că și eu aș fi făcut ce-a făcut el. Vreau să zic, dacă te-aș fi iubit și tu nu mi-ai fi întors sentimentele.

— Totuși, știi ceva? N-ai fi făcut-o. S-ar putea ca tu să fii singura persoană bună din tot karassul. Sau poate tu și Anita. Încă nu sunt sigură în privința ei.

— Karass?

— Ah, e o chestie de-a lui Andy. Mai bine zis, o chestie de-a lui Kurt Vonnegut. E vorba de un grup de oameni care au un legământ, dar la nivel spiritual. Andy crede că ne aflăm cu toții într-un mare karass.

— Chiar și eu? Asta-i chiar drăguț.

— Da, Andy e un îngeraș. Oricum, mă bucur că nu te-ai supărat.

— Nu.

— Atunci, bănuiesc că pot să-ți spun și cealaltă chestie. M-am cuplat cu cineva, aici, la centrul de detenție. Nu aveam cu cine să vorbesc și nu știam dacă urma să te mai văd vreodată, și nu e ca și când am făcut sex sau ceva de genul, dar mă simt tare prost, fiindcă...

— Eliza?

— Da?

— Acum ești aici, cu mine, da?

— Da.

— Țsta e singurul lucru care mă interesează.

— Ești sigur? Fiindcă tocmai îți descriam cum am fost o mare târfă.

— Nu spune asta. Cu toții facem ceea ce trebuie pentru a trece peste, nu-i așa?

— Presupun că da.

— Singurul lucru pe care am să-l spun e că s-ar putea să te simți mai bine dacă ceri scuze.

— Credeam c-am făcut-o. Le vrei în scris?

— Nu mie.

— Atunci, cui? Lui Andy?

— Da.

— Vrei să-i cer scuze tipului care te-a mințit? Tipul care te-a lovit cu *taserul*?

— L-ai sărutat. L-ai făcut să creadă că avea o șansă. Știu cum m-aș simți eu dacă mi-ai face asta și apoi ai sfârși cu altcineva. De ce te uiți așa la mine?

— Fiindcă ești al naibii de drăguț. E puțin cam greu de crezut.

— Nu sunt chiar atât de drăguț. Am tot felul de gânduri îngrozitoare.

— Totuși, sunt doar gânduri. Noi, ceilalți, avem mai mult decât niște simple gânduri. Peter, ești credincios?

— Da.

— Adică, creștin?

— Chiar creștin.

— Pe bune? Ce tare!

— De ce?

— Nu știu. Pur și simplu e.

— Bine.

— Acum te-am jignit.

— Ba nu.

— Ba da.

— Nu m-ai jignit. Dar vrei să auzi *de ce* cred sau nu te interesează?

— Hai s-auzim, părinte Roeslin.

— Ești sigură? S-ar putea să te conving și pe tine și-apoi ai să-ncepi să mergi la biserică și să te rogi înainte de masă și toate alea. Îți va distruge serile de sâmbătă.

— Sunt dispusă să-mi asum acest risc.

— Bine. Deci cu mult înainte de Iisus, existau tot felul de zei diferiți pe care oamenii îi venerau, și trebuia să faci diverse lucruri pentru ei — ca de pildă, să arzi mieii sau chestii de genul ăsta —, căci altminteri ei făceau în așa fel încât să nu-ți mai crească semănăturile. Și, apoi, toți zeii ăștia au devenit un singur Dumnezeu, ceea ce a ușurat lucrurile, dar El tot avea niște reguli — cum ar fi, nu puteai să iubești pe cineva mai mult decât îl iubeai pe El. Dar, apoi, apare Iisus, iar El e doar un simplu om, dar ai voie să-l iubești. Înțelegi?

— Nu prea...

— Iisus a făcut în așa fel încât să poți iubi *oameni*. Așa că nu mai vorbim deloc de religie, ci de...

— Umanism.

- Ce e umanismul?
- Ceea ce spui tu.
- Aaa, mișto.
- OK, bine. M-ai convins. Vreau să zic, nu am de gând să renunț la desenele mele animate de sâmbătă dimineața sau ceva de genul, dar îți voi *permite* să continui să crezi în ceea ce crezi.
- Câtă generozitate din partea ta.
- Cu plăcere!
- Cred c-ar fi cazul să mergem.
- Hai să mai stăm puțin. Doar puțin...
- Stai. Acum am eu o întrebare pentru tine.
- Întreabă-mă ce vrei în timp ce te sărut...
- E o întrebare importantă! Încetează cu asta!
- Peter, sărutările și întrebările importante nu se exclud reciproc.
- Ascultă-mă o clipă. Filosofia asta a ta, conform căreia totul e doar un simplu eveniment, înseamnă că și Ardor e un simplu eveniment?
- Da.
- Moartea?
- Da.
- Iubirea?
- Da.
- Nu prea cred că-mi place treaba asta. Îmi dă senzația că nimic nu are sens.
- Păi, hai să fim realiști. Dacă Ardor aterizează, va fi sfârșitul poveștii noastre. Dacă nu aterizează, peste câteva luni voi pleca la New York, iar tu la Stanford. Și nu mă cunoști deloc dacă ai senzația că o relație la distanță se întrevede în viitorul nostru. Așa că da, asta e doar un eveniment.
- Minunat. Al naibii de minunat.
- Peter? Peter, calmează-te. N-are rost să te ambalezi în halul ăsta.
- Atunci, care mai e scopul? Contez câtuși de puțin pentru tine?
- Normal! Nu spun că evenimentul ăsta e mai puțin important

decât celălalt eveniment.

— Ceea ce înseamnă că, în viziunea ta, nu mai contează absolut nimic. Pentru mine contează!

— Bine, gândește-te în felul următor. De asemenea, înseamnă că noi doi, împreună, aici, în biroul ăsta, e la fel de important ca un munte. E la fel de important ca afurisitul ăsta de sfârșit al lumii.

— Da?

— Așa că hai înapoi în pat.

— Adică, pe podea?

— Pat, podea — care-i diferența? Hai înapoi la mine.

— Bine.

— Acum, mai sărută-mă o dată, Peter.

— Bine.

— Încă o dată.

— Bine.

— Încă o dată.

Cazarma era goală, cu excepția celor câtorva oameni care rămăseseră în urmă din pricina nevoilor fizice. Peter cercetă iute încăperea, dar nu văzu nicio persoană cunoscută. Era prima fisură care apăruse în noua lui fericire, și se ridicase din pat doar de câteva minute. Misery plecase. Spera că măcar găsisse pe cineva care s-o ducă acasă. Nu știa ce avea să le spună părinților lui dacă trebuia să apară fără ea. *Scuzați-mă, dar am fost cam ocupat, făcând sex cu tipa asta cu care am înșelat-o pe Stacy anul trecut. O să vă placă de ea.*

Afară, cerul era imaculat, iar aerul căpătase acea claritate de după furtună. Peter se desprinse de Eliza suficient cât să se suie la volanul jeepului său.

— Trebuie să merg acasă, zise Eliza. Vreau să-l văd pe tata.

— Și eu. Vârî cheia în contact, dar nu o răsuci imediat. Știi ce e ciudat? După seara trecută, credeam că totul s-a terminat. Am crezut că, dacă puteam să fiu cu tine, totul avea să se rezolve. N-ai crezut și tu asta?

Eliza îl strânse de mână.

— O să mă iubești mai puțin dacă spun nu?

— Poate un pic.

— Atunci, da. Și eu am crezut asta.

Pe drum spre casa Elizei, fură opriți de un agent de poliție într-o mașină rablagită. Bărbatul arăta de parcă nu se mai bărbierise și nu mai dormise de-o săptămână. Le spuse să rămână acolo unde se duceau.

Ușor de spus, greu de făcut. De îndată pe Peter intră pe strada Elizei, ea deschise larg portiera din dreapta, urlând. Dacă el n-ar fi frânat brusc, probabil că Eliza ar fi sărit din mașină în timp ce încă mergea. Își scoase centura și fugi după ea, către blocul de trei etaje carbonizat.

Intrarea, care nu mai avea ușă, era acoperită cu benzi galbene de protecție, ca o pânză de păianjen. Eliza o rupse pe toată, scoțând la iveală interiorul devastat. Totul era carbonizat și distrus, iar tavanul de deasupra scărilor se prăbușise într-un morman de lemn ars și zidărie înnegrită.

— Tata era sus.

— Sunt sigur că e bine, încercă Peter s-o liniștească.

Eliza se întoarse spre el.

— N-ai de unde să știi! Ar fi trebuit să vin aici imediat! Unde mi-a fost capul?

— Eliza, clădirea a luat foc în urmă cu cel puțin o zi. N-ar fi fost cine știe ce diferență.

— Dar dacă nu-l pot găsi? Dacă nu-l voi mai vedea niciodată?

Peter nu știa ce să spună. Tot ceea ce putea să facă era să stea acolo, pe un strat de cenușă, și s-o îmbrățișeze.

— HAI, ARUNC-O!

Flacăra cocteilului Molotov transformă ochii lui Bobo într-o pereche de asteroizi învăpăiați. Aproape că era prea beat ca s-o poată arunca. Gâtul sticlei nimeri marginea ferestrei, însă inerția o duse în magazin. Ateriză lângă un morman de cuburi și figurine din plastic pe care ei le înălțaseră de cealaltă parte a geamului. Vreo doisprezece SpongeBob Pantaloni Pătrați începură să se micșoreze și să se înnegrească, emanând un nor de fum chimic. Sticla explodează. O clipă mai târziu, focul prinse mirosul benzinei pe care o turnaseră peste covor. Fâșii portocalii învăluiră rafturile cu jocuri de societate în culori vii și cuburi rubik. Cei doi priveau de pe trotuar cum locul se aprindea precum un foc de artificii uriaș.

— „Virtutea are nevoie de niște senzații palpitate ieftine”, zise Bobo.

Andy recunoscuse citatul.

— Calvin și Hobbes.⁴⁸

— Exact!

Conduseră înapoi la Soacra cu farurile aprinse, neînfricați. Ora de stingere trecuse de mult, însă în oraș nu mai există practic niciun polițist; de ce să-ți riști viața pentru a face ca lumea să fie doar un pic mai sigură pentru încă vreo câteva zile?

---

⁴⁸ Două personaje celebre de benzi desenate (Calvin, un băiat de șase ani, precoce, aventuros și năstrușnic, și Hobbes, un tigru de pluș sardonic), create de americanul Bill Watterson.

— Știu că s-ar putea să fie un subiect sensibil, zise Bobo, dar acum, că ai cam facut-o de oaie cu Eliza, cum o să ne-o mai tragem?

— Cine a zis c-am facut-o de oaie cu Eliza?

— Păi, a trecut aproape o săptămână de când v-ați sărutat, iar tu nu ai văzut-o și nici nu ai vorbit cu ea. În plus, lumea se va sfârși marțea viitoare. Ceea ce înseamnă că ai la fel de multe șanse să ți-o pui cu ea cum am eu să mi-o pun cu Taylor Swift.

— Asta-i părerea ta.

— E o părere de geniu, amice.

Andy încă nu-i spusese lui Bobo întreaga poveste despre ceea ce se întâmplase după petrecere. Cum o căutase peste tot pe Eliza, sperând să termine ceea ce începuseră pe băncuța pianului. Cum o găsisse pe scara de la etajul superior. Cum o găsisse dormind în lumina palidă a răsăritului, cuibărită la pieptul lui Peter. Cum de-abia apucase să ajungă înapoi pe hol înainte să cadă în genunchi și să vomite toată băutura înghițită cu o seară înainte — o cascadă aparent fără sfârșit, adunată din ura și tristețea și furia care sălășluiau înlăuntrul lui. Se gândise c-o să se înece și-o să moară din pricina adevărului dureros pe care încercase să-l ignore toată viața: că indiferent de cât de mult și-o dorea sau cât de tare încerca s-o capete, nu avea să fie niciodată demn de dragostea cuiva.

Dar nu plânsese. Și când se ridicase din nou în picioare, se simțise proaspăt botezat în amărăciune — religia lui Bobo, a lui Golden și a tuturor celorlalți oameni care descoperiseră că nimic nu mai avea vreo noimă sau vreun sens. Karassul se terminase. Misery îl ura. Peter îl ura. Eliza îl ura. Anita îl ura. Nu-l mai avea decât pe Bobo.

Următoarele câteva zile și le petrecuse hoinărind prin oraș și fumând ceea ce mai rămăsese din iarba lui Bobo. Într-o seară, la doar câteva străzi distanță de locuința lui Andy, găsiseră o casă căreia cineva tocmai îi dăduse foc. La ferestre înfloreau flori stacojii, iar acoperișul era o coroană mare formată din portocaliu și auriu.

— E chiar frumos, spusese Andy.

— Da.

— Dacă Ardor nu ne ocolește, întreaga lume ar putea arăta așa. Ar putea fi mai rău.

A doua zi începuseră să facă propriile lor aranjamente florale.

Prima țintă fusese o librărie creștină din Greenlake. Puteai spune orice despre Biblie, dar era al naibii de bună la aprins focul. Admiraseră infernul timp de o oră, trecând de la unul la altul o sticlă de Jack Daniel's și cântând melodii de la The Pogues. Lui Andy nu-i venea să creadă cât de mult dura ca totul să fie mistuit de flăcări. Aproape îți puteai imagina că eliberai oarecum lumea materială, ca și când fiecare obiect avea o dorință secretă să depășească forma fizică și să devină lumină și căldură, chiar dacă numai pentru câteva secunde. Când totul ardea chiar sub ochii tăi, îți puteai imagina părți din tine arzând odată cu el — toate dezamăgirile tale, toate lucrurile pe care le facuseși și pe care îți doreai să nu le fi făcut, chiar și toate amintirile urâte (de pildă, lucruri văzute la etajul de sus al unei cazărmi). În scurta lui carieră de piroman profesionist, Andy devenise din ce în ce mai puțin îngrijorat în legătură cu sfârșitul lumii, întrucât se transformase într-un agent al lui. Nu exista nimic mai presus de sentimentul pe care îl aveai când te îndepărtai de ceva care ardea, știind că se dezintegrează la loc în nimic, așa cum la un moment dat se întâmpla cu toate lucrurile.

Și nu ardeau doar lumea fizică, ci și timpul. Șase zile trecuseră de la încheierea protestului. Ceea ce însemna că mai erau doar șapte zile până la sfârșitul lumii.

— Și o săptămână fără sex nu e bine, zise Bobo. N-am să te las să mori ca Fecioara Maria. În seara asta hai să ni le scoatem din minte pe Misery și pe Eliza.

— Și cum, mă rog, o să facem asta?

— Mergând la The Independent. Golden e înconjurat mereu de fete dispuse să facă una, alta.

De când cu eșecul misiunii, lui Andy încetase să-i mai pese dacă reușea să și-o pună înainte de sosirea lui Ardor și nu avea chef să piardă vremea prin oraș cu niște golani, doar de dragul de-a o face. Însă nici să

facă altceva nu avea chef.

— De ce nu? zise el. E mult mai bine decât să pierdem vremea pe-aici.

Casa, de fapt, sediul de afaceri al lui Golden era cunoscut tuturor celor care cumpăraseră produse de la el: The Independent, una dintre cele mai vechi clădiri de apartamente din Seattle — economică, dar cu propriul farmec apus. De obicei, numele ei era aprins cu neoane verzi, luminoase, deasupra marchizei de la ușa principală, însă, fără curent electric, tuburile muriseră și deveniseră gri. Cineva decorase vestibulul cu aproximativ un milion de lumânări albe și înalte. Tavanul înalt și boltit, gura deschisă a șemineului din marmură și numeroasele tablouri prăfuite și canapele din catifea confereau locului o atmosferă gotică aparte. Ar fi fost elegant, dacă treceai peste faptul că fiecare obiect și suprafață arăta de parcă fusese victima unui șlefuitor electric. Canapelele erau toate jerpelite și mâncate de molii, covoarele persane zdrențuite, lemnul de sub ele plin de zgârieturi și cu lacul scorjit.

— Unde crezi că se află lumea? întrebă Andy.

— Nu-ș'. Poate sus.

Ascensoarele nu funcționau, dar pe fiecare palier erau una sau două lumânări aprinse, ca niște focuri de semnalizare. Andy deschise chepengul spre acoperiș, fiind întâmpinat de un aer rece.

— Ce mișto! exclamă Bobo.

Afară fusese improvizată o cameră de zi — canapele șubrede, măsuțe de cafea și fotolii-puf— toate procurate cel mai probabil din apartamentele abandonate de jos. Vreo douăsprezece lămpi cu gaz aruncau o lumină portocalie pe acoperiș. Un generator imens era protejat de un cort alb din pânză, iar cablurile duceau direct spre sistemul de muzică din apropiere și spre câteva difuzoare montate pe trepiede. Imediat lângă scară un tip cu o barbă mare roșie și un tricou Slayer trăgea dintr-o țigară.

— Bleeder? întrebă Andy.

Vocalistul formației Bloody Tuesdays rânji.

— Să fiu al naibii, Andy? Și Bobo! Ce-i cu voi?

Își loviră pumnii.

— Bun venit la *casa!* Cred că mai găsiți câteva beri în lada frigorifică.

— Și fete? întrebă Bobo. Din astea mai ai?

— Știi bine că da.

— Bestial!

— Hei, mă bucur că sunteți aici. Voi ați avut ceva de-a face cu chestia aia de la Boeing Field, nu-i așa?

Pe moment, Andy nu știa despre ce vorbea Bleeder. Petrecerea de la Sfârșitul Lumii — o altă idee măreață care nu avea să se mai materializeze.

— Cred c-a fost anulată, zise el.

Bleeder părea cu adevărat descumpănit.

— Pe bune? I-am spus soră-mii din California c-ar trebui să ia mașina și să vină încăce pentru petrecerea aia. Toată lumea spunea c-avea să fie legendară.

— Omule, nu știu ce să-ti zic. Așa stau lucrurile.

Merseră mai departe printre norii de fum de iarbă, în interiorul și în exteriorul cercurilor de căldură pe care le ofereau lămpile. Golden se afla tocmai la marginea acoperișului. Privea printr-un telescop — unul dintre acelea mari și profesioniste, nu unul dintre cele subțiri — pe care îl avea îndreptat spre un foc care ardea lângă apă.

— Lucrurile au luat-o *razna* acolo. Jur c-am văzut un tip sărind pe-o fereastră.

Își îndepărtă capul de pe ocular.

— Ce faceți, băieți?

— Nimic interesant, răspuse Bobo. Căutam și noi o petrecere.

— Ei bine, ați găsit-o.

Andy aruncă o privire în jurul lui. Probabil că erau vreo sută de oameni aici, dar cei mai mulți păreau mult prea abătuți ca să petreacă. De fapt, era destul de deprimant.

— Bobo, unde ți-e iubițica? Ai ieșit la vânat în seara asta?
— E supărată pe mine.
— De ce?
— Îți aduce aminte de fratele ei? Tipul peste care am dat la The Cage?

— Sigur. Uriașul.
— Ei bine, eu și tipul ne-am luat la bătaie, iar eu am câștigat. Lui Misery nu prea i-a plăcut asta.

Golden râse.
— Sunt convins.
— Ceea ce probabil înseamnă că nu mai suntem împreună.
— Doar din asta? Nee, frate. Tre' să-i spui c-ai făcut ceea ce trebuia să faci. Fă-o să înțeleagă.

— Am încercat.
— Încearcă mai tare.

Brusc, Golden sări pe bordura îngustă a acoperișului.

— Haideți aici sus cu mine. Amândoi.

Andy râse agitat.

— Hei, suntem la vreo cincisprezece etaje distanță de parter.

Golden gesticulă spre Ardor.

— Și afurisitul ăla e la vreo săptămână de a-ți sparge capul. Așa că de ce te temi?

Bobo se sui primul. Bordura avea aproximativ un metru lățime și era alunecoasă din pricina ploii. Andy simți un gol în stomac când se urcă încetișor. Pe acoperiș nu păruse să bată vântul, dar, pe bordură, fiecare briză ușoară părea a fi o mână care încerca să-l împingă.

Golden inspiră adânc.

— De asta îmi place mie asteroidul ăla, zise el. Ne petrecem întreaga viața stând pe o bordură de genul ăsta, însă ne prefacem că nu observăm. Toți oamenii își văd de muncă, strâng bani, fac copii, când nu e nevoie decât de un brânci... și te-ai dus. Aveam senzația că numai eu simțeam asta. Dar, acum, situația s-a schimbat. Acum, toată lumea e aici sus cu

mine.

Își întoarse ochii argintii spre Bobo.

— N-ai vrea să pleci de pe lumea asta cu regrete. Dacă vrei să faci ceva, fă. Apuci viața asta de boașe și-i spui c-ai existat, înțelegeți ce zic?

Bobo încuviință.

— Sută la sută.

Andy se înfioră, dar nu știa sigur dacă din pricina vântului, a ploii sau a temerii bruște pe care o avea, că Bobo chiar înțelegea ceea ce spunea Golden.

Golden își făcu mâinile pâlnie în jurul gurii și strigă spre orașul întunecat:

— Am existat, în puii mei! Spune-o cu mine!

— Am existat! strigă Bobo.

— Am existat, în puii mei!

— Am existat, în puii mei!

— Din nou!

— Am existat, în puii mei!

— Din nou!

— Am existat, în puii mei!

Pe urmă începură s-o spună amândoi, din nou și din nou, iar apoi se auzea peste tot în jurul lor, de la toți cei aflați pe acoperiș, precum un strigăt de război. Dar, fără să știe de ce, Andy nu putu să li se alăture.

Eliza

CÂND SE TREZI, NU ȘTIA UNDE SE AFLA. UN PAT PLIANT, acoperit cu o pătură în dungi. Un tavan coborât plin cu stelute fosforescente, toate colorate în negru, cu excepția uneia — Ardor, pictată cu o jă albastră sclipitoare. Câteva postere pe pereți: The Cramps, The Misfits, The Velvet Underground. O cameră de băiat? Nu. În colț se afla o măsuță de toaletă de care atârnau coliere cu mărgelile ieftine și, deasupra, o trusă de machiaj profesional.

În patul dublu de sub fereastră dormea o fată cu părul de foc: Misery.

Și amintirile năvăliră peste ea — noaptea petrecută cu Peter în cazarmă, casa în care copilărise arsă din temelii, conducând îndurerată spre casa lui Peter și apoi întâlnirea incredibil de stânjenitoare cu părinții lui. Fuseseră destul de prietenoși, dar tot insistaseră ca Eliza și fiul ei să doarmă în dormitoarea separate. Plănuiise să se furișeze mai târziu în camera lui Peter, însă oboseala pusese stăpânire pe ea, iar un pui de somn se transformase într-un somn adevărat. Nici măcar nu apucase să scape de uniforma de la închisoare.

Dressingul lui Misery semăna cu un raft de haine la mâna a doua de la Armata Salvării: tricouri atât de vechi, încât de-abia îți puteai da seama ce scrisese pe ele cândva, hanorace cu găuri de un deget în mâneci și sfâșiate până la manșete, jeanși mulați negri atât de rupți, încât puteau fi confundați cu ciorapi-plasă. Eliza asortă un tricou Iron Maiden (*World Tour '88*) cu o fustă roșie din piele și dresuri negre. Spera doar ca lui Peter să nu i se pară iremediabil de înfiorător s-o vadă îmbrăcată în hainele

surioarei lui. De fapt, poate că era mai bine dacă *i se părea* înfiorător.

Coborî tiptil scările cu mochetă și intră în bucătărie. Mama lui Peter stătea în fața aragazului, turnând niște compoziție de clătite într-o tigaie mică aflată în echilibru precar pe o plită cu gaz.

— Bună! zise Eliza.

— 'Neața, draga mea!

Mama lui Peter se întoarse. Zâmbetul ei uriaș păli.

— Oh, îmi pare rău. Credeam că ești fiică-mea.

— Nu-i nicio problemă. Problema e că nu am haine curate.

— Firește. Arată bine pe tine. Samantha încă doarme?

Eliza nu era obișnuită cu numele real al lui Misery.

— Da.

— Ați stat până târziu să vorbiți?

— Sigur, răspunse Eliza.

De fapt, încercase să poarte o conversație cu Misery, însă primise drept răspunsuri câteva silabe posomorâte, urmate de tăcere. În mod evident, Misery încă era supărată pentru felul în care lucrurile sfârșiseră cu Bobo. Era puțin greu să empatizeze cu ea, ținând cont că Bobo fusese mereu un ticălos, dar Eliza își dădea toată silința să fie înțelegătoare.

— Ei bine, mă bucur că vă înțelegeți, îi spuse mama lui Peter. Acum, ia un loc și povestește-mi mai multe despre tine. Ce lucrează părinții tăi?

Tata moare de cancer și mama fuge cu alți bărbați.

— Tata e grafician, iar mama... nu mai știu ce e zilele astea. Obișnuia să picteze mult. Și să sculpteze.

— Nu vorbiți?

— Nu. S-a mutat în Hawaii.

— Probabil că îi este dificil.

— În Hawaii? Din contră, am auzit că e destul de drăguț.

— Nu în Hawaii, prostuț!

Mama lui Peter nu părea să știe ce e aia ironie.

— Mă refeream la faptul că nu vorbește cu tine. Samantha a fost la închisoare câteva zile și asta aproape că m-a omorât. Mi-a fost atât de dor

de ea!

Eliza știa că nu exista conceptul de familie „normală”. Viața, ca să nu mai vorbim de *Twin Peak*, o învățaseră că sub orice suprafață aparent liniștită puteai găsi ceva sinistru plutind ca un cadavru. Totuși, părinții lui Peter păreau a fi extrem de normali. Tatăl său avea un soi de serviciu care implica un birou, costume și cravate, iar mama lui stătea acasă, se ocupa de gătit și de alte lucruri de mamă. Eliza se întreba cum ar fi ieșit dacă mama ei s-ar fi comportat așa: oare ar fi fost mai echilibrată (de pildă, să nu se cupleze cu tot felul de delincvenți în paturile suprapuse de la centrele de detenție) sau doar mai independentă?

Un scârțâit pe hol îi oferi Elizei speranța că interviul părintesc luase sfârșit, însă, de fapt, acesta sporise.

— 'Neața, fetelor!

Tatăl lui Peter era în esență o versiune mai în vârstă a fiului său — înalt și lat în umeri, cu atitudinea și veselia de lider al unei trupe de cercetași. Traversă bucătăria și își sărută soția pe obraz.

— I-am trezit pe ăia mici. Or să coboare imediat.

— Foarte bine! Clătitele sunt aproape gata.

— Iam!

Tatăl lui Peter se așeză la masă.

— Așadar, Eliza, ai auzit câte ceva despre bătrâna Stacy?

— Steve! îl admonestă mama lui Peter.

— Ce e? E o întrebare ciudată?

— Da, evident!

— Nu prea o cunosc, răspunse Eliza.

— Vezi? zise tatăl lui Peter, întinzând larg mâinile. Nu crede că e ciudată.

— Ba da. Doar că e prea amabilă ca să recunoască.

Eliza schiță un zâmbet.

— O, nu! Te-am lăsat singură cu ei. Te rog să mă ierți!

Era Peter, slavă Domnului, semi-adormit, cu urme de pernă pe față și cu părul în toate direcțiile. În spatele lui venea Misery și, pentru prima

dată, Eliza văzu asemănarea dintre ei. În acest moment rar înainte de a avea șansa să sculpeze personalitățile lor matinale neatînse.

Peter porni agale spre scaunul Elizei și o sărută pe creștetul capului, imitându-și fără să știe tatăl.

— Îți cer scuze pentru comportamentul lor, șopti el. Arăți minunat în dimineața asta.

Exact ca un băiat — nici măcar nu observase că purta hainele surorii lui.

— Nu cere scuze în numele nostru, zise tatăl lui. Suntem încântători.

— Firește că sunteți, tată.

Clătitele trebuiau făcute una câte una în micuța tigaie, așa că micul dejun durase mai mult de o oră. Misery nu spusese niciun cuvânt pe durata întregii mese și se retrăsese în camera ei imediat ce se terminase. Peter sugerase o plimbare, la care Eliza se gândise ca la o ieșire romantică în doi, însă părinții lui se auto-invitaseră imediat. Din fericire, de îndată ce ajunseră în parcul Volunteer, copiii avură voie să se plimbe liniștiți, în vreme ce părinții, invocând probleme de genunchi și de șale, ochiră o bancă pe care să se odihnească.

Era prima zi de primăvară. Zeci de familii stăteau pe iarba umedă, aruncând frisbee-uri și jucându-se cu mingea de fotbal, prefăcându-se că nu observau cerul întunecat sau aerul rece. O femeie tânără cu un nou-născut se așeză pe o pătură subțire la umbra unui copac veșnic verde. Bătea ușurel burtica bebelușului, făcându-l să gângurească și să chicotească. Eliza își dorea să fi avut camera la ea. Primăvara, Seattle-ul era un oraș lipsit de umbre; eternul vâl de nori dispersa lumina, acoperind totul în aceeași nuanță argintie spălăcită. Bebelușul strălucea ca o stea, întinzând mânuțele către crengile copacului care se legăna deasupra. Copacul veșnic verde era mascota neoficială a Pacificului de Nord-Vest — faimos pentru faptul că rămânea mereu așa, indiferent de anotimp, nemuritor ca un vampir. Un arbore necinstit din punct de vedere metaforic. Genul de copac care făcea promisiuni pe care nu le putea ține.

— Totul e atât de trist, spuse Eliza.

— Ce anume?

— Felul în care oamenii se comportă, ca și când totul e OK.

Peter o apucă pe după talie și o trase spre el. Eliza deja observase că făcea asta când era pe cale să intre într-o discuție în contradictoriu cu ea; era o altă manifestare a tandreții lui aproape ridicole.

— Ce te-aștepți să facă? Să bocească toată ziua?

— Nu. Nu știu. Chiar crezi că e sănătos să trăiești în negare?

— Toți cei de-aici vor muri la un moment dat, indiferent de ceea ce se va întâmpla peste câteva săptămâni.

— Știu. Dar, în loc de câteva săptămâni, ar fi putut fi câteva decade.

— Și asta înseamnă că n-ar mai trebui să trăiască? Tatăl tău stă deprimat toată ziua, doar fiindcă are cancer?

Menționarea tatălui ei sparse un balon de durere dinlăuntrul ei.

— Uneori, da.

O minge de tenis se rostogoli aproape de picioarele lor, urmată de un golden retriever flocos și ud. Câinele se opri în fața lor și așteptă, mișcând întruna din coadă.

— Vrei să fii ca potaia asta? întrebă Eliza.

— Glumești?

Peter ridică mingea și o aruncă pe cât de departe putu. Urmăriră câinele țâșnind după ea.

— În acest moment, câinele ăla se gândește doar la un lucru. Aș face crimă de om să fiu ca el.

— Nu te poți concentra doar asupra unui singur lucru?

— Uneori pot. Dar e nevoie de împrejurări foarte specifice.

Peter își lăsă mâna să alunece peste șoldul ei.

— De pildă, ar trebui să deranjăm o mulțime dintre familiile astea pentru a ajunge acolo în acest moment.

— Mă bag, dacă te bagi și tu.

Peter o sărută.

— Așa că m-am gândit la un lucru. Dacă Ardor nu vine, poate c-am

putea merge în Hawaii pentru a sărbători.

Tăcu o clipă, așteptând un răspuns, dar Eliza nu știa ce să spună.

— Vreau să zic, tu mi-ai cunoscut părinții. Și știu că-ți dorești să fi vorbit cu mama ta înainte ca rețelele de telefonie să fi căzut. În felul ăsta, voi fi și eu acolo. Oprește-mă dacă e o idee proastă.

— Nu, spuse ea într-un târziu. Nu e deloc proastă.

Eliza își dădu seama că zâmbea atât de tare și de sincer, încât era stânjenită. Dar nu putea alunga zâmbetul. Era bucuroasă că nimeni nu putea să privească în interiorul ei, căci inima îi deveni deodată grea, dar într-un sens bun, așa cum îți simțai stomacul după o masă copioasă. Iar apoi observă expresia atotștiutoare de pe chipul lui Peter, care îi dădea senzația că, la urma urmei, el *vedea* în interiorul ei. Îi împinse capul într-o parte, astfel încât să n-o poată privi.

— Mă bucur că nu ești un câine, zise ea.

O săptămână trecuse astfel — plimbându-se, vorbind și atingându-se. Și era bine. Mai mult decât bine. Mai mult decât minunat.

Dar nu putea dura pe vecie.

În toiul nopții, în mijlocul unui vis — o pasăre cobalt fâlfâind la fereastră, lovind geamul cu aripile —, Eliza se trezi când auzi un ciocănit îndepărtat, urmat de scârțâitul unei uși care se deschise și se închise.

Se strecură de sub brațul lui Peter (să petreacă noaptea împreună însemna să aștepte până ce sora, mama și tatăl lui dormeau duși, însă merita efortul) și coborî tiptil până jos. Lipi ochiul de vizor și văzu o pereche de siluete dispărând în spatele șirului înalt de orhidee care mărginea gazonul. Eliza răsuci mânerul, la fel de încet ca cifrul unui seif. De îndată ce ieși afară, le auzi vocile. Misery și Bobo.

— Dar mi-e dor de tine, spuse Bobo.

— Nu-mi pasă.

— Știu că nu-i adevărat. Hai cu mine.

— De ce?

— Fiindcă am nevoie de tine.

Eliza înaintă, nesigură de rolul pe care putea să-l aibă în această scenă, dar fericită că era acolo ca s-o poată supraveghea pe Misery.

— Eu am avut nevoie de tine să nu încerci să-mi omori fratele.

— Miz, frate-tău m-a lovit primul și te-a târât de-acolo de păr. Am crezut că te protejam.

— Ei bine, nu mă protejai.

— Miz, vorbesc serios. Mi-e al naibii de dor de tine. Hai să ieșim să bem ceva. Vorbește cu mine. Dacă nu vrei să mai fii prietena mea, am să înțeleg și-am să încerc să trec peste. Dar nu poți pur și simplu să dispari. Nu când totul e aproape de sfârșit.

O pauză.

— Doar la o cafea, zise Misery.

— Da.

— Îți mulțumesc.

În urmă cu o zi, Misery începuse într-un sfârșit să i se confeseze Elizei. În întunericul dormitorului plin de secrete, recunoscuse că știa că nu putea să-l mai iubească vreodată pe Bobo, nu după ce îi văzuse fața când îl împușcase pe Peter cu taserul.

— Părea turbat, îi spusese Misery. Sincer, m-a speriat de moarte.

Însă acum ceda — dacă nu din cauza iubirii, atunci de frică. Trebuia să fie oprită, pentru binele ei. Eliza se ridică, însă își prinse piciorul într-o rădăcină și căzu cu fața în gardul viu. Când reuși să se extragă de acolo, motorul unei mașini prinse viață. Eliza ajunse pe trotuar la timp ca să vadă mașina înaintând pe drumul îngust luminat de faruri. Recunosc pe loc combiul lui Andy.

Poate că totul avea să fie bine. Poate că Bobo chiar voia numai să vorbească.

Însă a doua zi dimineată, Misery încă nu se întorsese. Peter se oferise să verifice locurile frecventate des de ea, însă părinții lui îl imploraseră să nu se ducă. Misery era celebră pentru faptul că dispărea fără vreun avertisment, chiar și în perioade mai bune, iar ei nu voiau să-l piardă și pe el. Își petrecuseră ziua stând agitați pe canapelele din camera de zi,

bând ceai de plante și făcând conversații de complezență. Dar când soarele începuse să apună, Eliza știa că trebuia să vorbească.

Își făcea griji că Peter se va supăra pe ea fiindcă nu spusese ceva mai devreme, dar, aparent, dragostea îi oferea o păsuire în astfel de situații.

— Ești sigură că era mașina lui Andy?

— Categorie.

Cinci minute mai târziu erau pe drum, îndreptându-se spre Soacra. Peter era încordat și taciturn, așa că Eliza stătu cu ochii ațintiți pe geam — privind luminile stradale nefuncționale și cerul înstelat. Puteai să vezi mult mai multe acum, când energia electrică nu mai funcționa. Stele în mănunchiuri groase, care se răsuceau ca niște panglici. Constelații cărora puteai să le dai formă de nori în imaginația ta. Milioane și miliarde de stele. Firește că nu te puteai feri de ele pe vecie. Era ca și când alergai prin ploaie și sperai să nu te uzi.

La Soacra nu era nicio lumină aprinsă sau vreo mașină pe alee. Coborâra și bătura la ușă.

— Nu e nimeni acasă, zise Eliza.

— Poate că sunt la Bobo.

— Nu cred. Bobo locuiește într-o rulotă, iar părinții lui sunt niște bețivani. Nimeni nu se duce vreodată pe-acolo.

Frustrat, Peter trase un șut ușii.

— Știu eu unde sunt, zise cineva.

Eliza se întoarse. Peter deja se interpusese între ea și persoana care vorbise.

Anita ridică indiferentă din mână.

— Salutare, copii! Ați vrea, vă rog, să mă luați și pe mine cu mașina?

ÎN ORAȘ MAI EXISTAU DOAR CÂTEVA RESTAURANTE dispuse să stea deschise 24 din 24, indiferent de ceea ce se întâmpla în lume, iar Beths Cafe era unul dintre ele. Localul era atât de aglomerat, încât oamenii erau nevoiți să stea *între* taburetele de la bar, cu marginile farfuriilor unele peste altele. Și chiar dacă meniul arăta ca un document secret din care fuseseră eliminate multe informații — cel puțin 80 la sută din el era tăiat cu X-uri —, generatorul încă avea destul carburant pentru a prepara cafea, pâine prăjită, clătite, crochete de cartofi, ceea ce era suficient pentru a face ca ușa cu clopoțel deasupra să sune întruna.

Anita își petrecuse cea mai mare parte a ultimelor zile la Beths, bând cantități uriașe de cafea, fortificându-se cu gofre și vorbind cu străini. Când obosea, pornea agale spre mașină și adormea pe bancheta din spate. Uneori se gândea să se ducă acasă, unde putea schimba câteva umilințe cu un pat cald și o farfurie cu mâncare gătită în casă. Dar apoi își aducea aminte de chipul mamei ei când își vorbiseră ultima oară — *du-te și osândește-te singură* — și își dădea seama că mai degrabă prefera să doarmă pe străzi decât să se întoarcă acasă în patru labe.

Așa ar fi vrut să-și petreacă ceea ce mai rămăsese din scurta ei viață — mâncând preparate de restaurant și dormind în Escalade (care acum era doar o bucată mare de metal, de vreme ce folosise din greșeală toată benzina când adormise odată cu motorul pornit) —, doar că în acea după-amiază auzise ceva în cafenea. Un tip și-o tipă, probabil undeva la vreo douăzeci și cinci de ani, stăteau așezați în fata unor rucsacuri uriașe de camping. Chelnerița îi întrebase de unde veneau.

- Din Portland, răspunsese tipul.
- Ce faceți în Seattle?
- Suntem aici pentru petrecere, răspunsese femeia. Cea de la Boeing Field.
- Ați bătut cam mult drum pentru o petrecere.
- Adevărat. De fapt, am venit cu o întreagă caravană. Petrecerea asta e singurul lucru pe care prietenii noștri l-au așteptat cu nerăbdare în ultima lună.

Anita uitase oarecum de Petrecerea de la Sfârșitul Lumii, ajungând la concluzia că era la fel de moartă și îngropată ca celelalte vise ale ei. Dar, de îndată ce începuse să stea la taclale cu ceilalți clienți de la Beths, descoperise că mulți oameni încă plănuiau să meargă. Într-un fel, avea să se întâmple, chiar dacă nu se întâmpla. Nu avea nevoie de Chad ca s-o transforme într-un „eveniment” sau „spațiu comunitar”, ci doar de niște trupuri calde.

Atunci Anita știuse că trebuia să-l găsească pe Andy. Altminteri, ce rost mai avea Petrecerea de la Sfârșitul Lumii fără el? Desigur, se supăraseră foc pe el în acea seară la baza navală, dar să încerci să fii furios pe cineva pe care îl iubești e ca și când ai încerca să împiedici un cub de gheață să se topească într-o cană cu ciocolată caldă: imposibil.

Andy probabil că se afla ori la el acasă, ori la The Independent, însă, deși suburbiile Greenlake din jurul casei ei erau încă oarecum sigure, zona centrală a Seattle-ului devenise o imensă luptă între bande; Anita nu voia să se deplaseze acolo de una singură. Așa că își petrecuse ultimele trei zile stând de pândă la Soacra, în speranța că Andy avea să-și facă apariția.

Ultimul lucru la care se așteptase era să dea peste Peter și Eliza. Din câte se părea, karassul era teafăr și nevătămat.

Chelnerița își croi cu greu drum prin mulțime.

- Hei, Anita! O masă pentru o persoană?
- Pentru trei, de fapt. Am adus niște prieteni.
- Suntem destul de aglomerați, dar mai avem loc la Războiul

Stelelor, dacă nu vă deranjează efectele sonore.

— Nu e nicio problemă.

— Războiul Stelelor? șopti Eliza. La ce se referă?

Se referea la faptul că masa lor era suprafața înclinată a aparatului de pinball. O dată la câteva secunde scotea o mică serie de bipuri de-ale lui R2-D2⁴⁹ sau o fanfară de-a lui John Williams⁵⁰.

— Aici îi putem găsi pe Andy și pe Bobo? întrebă Peter.

— Nu, răspunse Anita.

— Atunci, ce căutăm aici?

— Mâncăm, zise Eliza. Mor de foame.

— Locul în care îi puteți găsi pe Andy și pe Bobo nu e sigur pe timp de noapte, îi explică Anita.

— Si unde e locul ăsta?

Dar Eliza o întrerupse pe Anita chiar înainte să deschidă gura.

— Să nu spui niciun cuvânt. Dacă îi zici unde e, o să se ducă, chiar dacă e sigur sau nu.

Peter se încruntă, dar, de asemenea, părea încântat de faptul că Eliza îl cunoștea atât de bine. El și Eliza emanau iubire, precum muzica liniștită. Anita își petrecuse ultimele câteva zile (sau poate chiar ultimele câteva săptămâni) urând-o pe fata asta, iar acum nu-și putea aminti cu niciun chip de ce. Eliza, ciufulită și nespălată, îmbrăcată în ceea ce erau clar hainele lui Misery, nu părea să fie dușmanul de moarte al nimănu. Așa că, atunci când Peter se duse la baie, Anita profită de moment. Nu mai purtase de mult o conversație cu o fată.

— Eliza, pot să te-ntreb ceva?

— Sigur.

— E o chestiune oarecum personală. De fapt, ciudat de personală.

— Spune!

— Cu câți oameni te-ai culcat?

---

⁴⁹ Robot din seria Războiul Stelelor.

⁵⁰ Compozitorul coloanei sonore a seriei *Războiul Stelelor* și a altor filme.

Eliza râse.

— Nu știu. Am pierdut șirul.

— Pe bune?

— Nu! Cine crezi că sunt?

Râse și mai tare.

— Doișpe. Numărul meu e doișpe. Ba nu! De fapt, acum sunt treișpe. Iisuse! Par mulți?

— Nu sunt sigură, răspunse Anita, și chiar era adevărul. Vreau să zic, n-am găsit nicio persoană cu care aș vrea s-o fac, așa că mi-e greu să-mi imaginez cum ar fi să gădesc treișpe. Pe de altă parte, în lume există șapte miliarde de oameni. Când te gândești la asta, îți dai seama că ești o persoană cam pretențioasă.

— Ei bine, dacă te-ajută la ceva, în cazul celor mai mulți dintre ei, regret că am facut-o.

— Atunci, de ce ai continuat?

— Sincer?

Eliza aruncă o privire spre toaletă, ca să se asigure că Peter nu avea s-o audă.

— Există un moment care apare întotdeauna atunci când ești cu un băiat. Poate că știi la ce mă refer. Devii toată lumea lui. Sau poate că sexul e cel care devine toată lumea lui, dar și asta e în regulă. Nouă ni se pare urât că băieții se gândesc mereu la sex. Însă mie mi se pare mereu a fi o chestie pură. Ca un cățeluș care vrea o recompensă. Și începe să pară un lucru mic și inofensiv pe care îl faci pentru a bucura pe cineva.

— Carevasăzică, de fapt e o operă de caritate?

Eliza se schimonosi.

— Așa pare, nu? Dar nu mă înțelege greșit. Te face și să te simți bine. Doar că nu chiar *atât* de bine. Mă rog, în cea mai mare parte a timpului. Dar, uneori, când mă gândesc c-aș putea fi cea mai nasoală persoană din lume, sexul îmi permite pentru câteva minute să fac pe cineva fericit în mod sublim, iar asta îmi dă o stare de bine.

Anita se întreba de ce fusese atât de critică și de afurită în legătură

cu Eliza, care era doar o altă fată ce avea de-a face cu aceleași lucruri cu care aveau de-a face toate celelalte fete.

— Îmi dau seama că e mult prea târziu ca asta să mai conteze, zise ea, dar trebuie oricum s-o spun. Ești o tipă *absurd* de mișto. E extrem de enervant să știi că ești atât de mișto. Nu trebuie să te culci cu un tip ca să-l faci fericit în mod sublim. Vreau să zic, ar fi trebuit să-l vezi pe Andy după ce ieșeați în oraș.

— Doar fiindcă el credea că avea să se întâmple ceva. Tot despre sex era vorba. Tu ești cea de care lui îi place cu adevărat. Felul în care vorbea despre vocea ta și piesele pe care le-ați scris împreună — asta e iubirea adevărată. Doar că e prea băiat ca s-o observe.

Anita știa că nu era adevărat, însă era drăguț din partea Elizei s-o spună.

Peter se întoarse de la baie exact când le veni și mâncarea, laolaltă cu nota de plată. Apoi chelnerița îi fugări pe ușă pentru a face loc altor persoane la masa de pinball.

A doua zi era duminică, cu patruzeci și opt de ore rămase până la sfârșitul lumii. După ce petrecuseră noaptea acasă la Peter, cei trei se treziră dis-de-dimineată și porniră spre The Independent. Deși Peter voia să dea buzna acolo și să ceară să-și vadă sora, Anita îl convinsese că era mult mai sigur dacă o așteptau afară. Misery sub nicio formă nu avea să-și petreacă ultimele zile pe Pământ într-o clădire de apartamente întunecată și veche.

În jurul prânzului, îi zăriră pe Bobo și pe Andy ieșind din clădire, cu skateboardurile în mână. Se suiră în mașina lui Andy.

— De ce nu e și Misery cu ei? întrebă Peter.

— Nu știu. Poate că e înăuntru sau în altă parte.

— Probabil se duc s-o ia, zise Eliza. Ar trebui să-i urmărim.

Andy porni spre nord pe I-5 și ieși spre Northgate Mall, călcând pedala atât de tare pe rampa cea lungă, încât atunci când Peter ajunse și el jos, nu îl zări pe nicăieri. Traseră jeepul în parcare centrului comercial

și coborâra.

Era cea mai frumoasă zi pe care Seattle o produsese în ultimele luni, complet lipsită de nori, soarele un cerc alb perfect pe fundalul albastru. Contrastul cu centrul comercial era dramatic: aici era un McDonald's carbonizat, acolo acoperișul înnegrit al unui Red Robin, aici un Payless ShoeSource devastat, care de aproape nu arăta cu mult mai rău decât un Payless ShoeSource normal. Întregul complex fusese incendiat — iar asta destul de recent. În aer încă mirosea a ars.

— Ce-i cu sunetul ăsta? întrebă Eliza.

De undeva din apropiere se auzea un clămpănit familiar.

— Skateboarduri, zise Peter.

În parcare din spate, Andy și Bobo se dădeau pe o rampă clădită din cărți vechi de telefoane și un enorm marcaj portocaliu care anunța lucrări în desfășurare. Andy tocmai începuse să se apropie, când Anita strigă:

— Ai grijă!

Își întoarse capul fix în momentul greșit și căzu în fund la jumătatea urcării pe rampă. Bobo avea deja placa în mâini, legănând-o în spatele capului, pregătit să decapiteze pe cineva.

— Anita!

Andy se ridică în picioare și fugi spre Anita, care se pregătise pentru toată stânjeneala sau furia din lume, însă nu și pentru o îmbrățișare care era probabil cea mai lungă pe care o primise vreodată de la un băiat, una dintre acele îmbrățișări care îți dau de înțeles că persoana care te îmbrățișează are mare nevoie de-o îmbrățișare sau crede că *tu* ai nevoie de-o îmbrățișare.

— Mă bucur al naibii de mult să te văd, zise el.

— Da.

O mai strânse o dată, înainte să-i dea drumul. Apoi se întoarse spre Peter.

— Omule, îți sunt dator cu niște scuze.

Peter păru să fie luat prin surprindere.

- Frate, nu-i nimic.
- Ba e. Eram super beat. Și... s-au întâmplat multe.
- Da, știu.

Dădură mâna și apoi Eliza țâșni și îi luă pe toți trei într-o îmbrățișare uriașă.

- Karassul, zise ea. În sfârșit, împreună!
- Ce căutați aici? întrebă Bobo pe un ton înțepat, punând capăt îmbrățișării.
- V-am urmărit, îi răspunse Peter. O căutăm pe soră-mea.
- A, da?

Bobo lăsa placa jos, apoi o ridică la loc cu piciorul. Ochii lui scrutară pământul, ca și când căuta ceva ce pierduse acolo.

- Cred c-a ieșit cu niște prieteni sau ceva de genul.
- Care prieteni?
- Cine știe? Nu sunt taică-său. Țăla ești tu, din câte văd. Și nu prea-mi place să fiu urmărit.
- Ce rău îmi pare!

Vocile lor era încărcate de violență. Anita încercă să detensioneze atmosfera.

— De ce ați venit tocmai până la Northgate ca să vă dați cu skateboardurile? întrebă ea.

— Fiindcă aici sus putem și să dăm foc rahaturilor, răspunse Andy, rânjind. Vrei să încerci?

— Nu fi prost, zise Bobo. Omuleții ăștia sunt prea cuminți ca să facă așa ceva. Sunt sigur că nu le face plăcere să incendieze lucruri.

Teoretic, era adevărat, dar Anita descoperise că Ardor îi făcea pe oameni să adopte un comportament atipic. Și, zău așa, ce mai conta dacă niște magazine de rahat luau foc? În primul rând, lumea nu avusese nevoie de magazinul ăsta de doi bani.

— Aș putea fi convinsă. Presupunând că voi doi ați mai lăsat ceva care să merite să fie ars.

- Anita, vorbești serios? întrebă Peter.

— De ce nu?

Bobo scrută orizontul.

— Am un obiectiv în minte, spuse el, gesticulând spre un Target de peste stradă.

— Mereu am vrut să dac foc unui Target, zise Anita.

La fel ca toate celelalte lucruri din această lume perisabilă, ferestrele de la Target fuseseră sparte în urmă cu câteva săptămâni și tot ceea ce era de valoare fusese șterpelit. Însă tot reușiră să încropească un prânz semi-decent format din covrigei, popcorn și chipsuri — toată mâncarea care probabil nu doar că urma să supraviețuiască apocalipsei iminente, ci probabil că avea să fie în continuare crocantă și delicioasă în următoarea etapă a evoluției care avea să răsară din cenușă.

— Așadar, cum facem asta? întrebă Anita.

— Păi, zise Andy, mulțumită stimabililor care conduc acest stat, Target e acum autorizat să vândă băuturi alcoolice adevărate. Iar rahaturile alea *ard frumos*. Evident, oamenii au șutit toate sticlele, însă Bobo și cu mine am găsit mai multe în spate.

Un șir de uși duble din spatele raionului de lenjerie dădea spre un labirint de rafturi înalte până în tavan, pline cu tot felul de cutii. Traseră o navetă întreagă de vodcă Goret (prețul de listă era de 3,99 \$ sticla) înapoi în magazin.

— Am s-o fac eu primul, zise Bobo.

Scoase prima sticlă și luă o înghițitură zdravănă, apoi porni de-a lungul linoleumului, turnând alcoolul de 50 de grade în urma lui ca pe o cărare făcută din firimituri de pâine. Anita nu fusese niciodată amatoare de astfel de distrugerii, dar să fie a naibii dacă nu părea amuzant. Desfăcu două sticle, le întoarse invers și începu să alerge pe cât de repede putea printre rafturi. Când se goleau, le dosea într-un stand plin cu vopsea de păr. Rezultatul: o explozie de sticlă și un țuiit continuu. Nu își dăduse seama cât de mult avusese nevoie de asta — o șansă de a da foc literalmente furiei pe care o simțise când îi văzuse pe Andy și Eliza împreună, dezamăgirii de a fi alungată de acasă de părinții ei de rahat,

frustrării unei vieți irosite. Emise un strigăt incoerent de războinic și îl auzi repetat de toți ceilalți din magazin. Doar Peter alesese să nu ia parte, rămânând impasibil în zona caselor de marcat și așteptându-i să termine.

În decurs de câteva minute, trăseseră dungi alunecoase de vodcă prin tot magazinul. Se întâlniră la ieșire, unde Andy scoase o cutie de chibrituri.

— Vrei să faci onorurile? întrebă el, întinzându-i-l Anitei.

— Ce gentilom!

Frecă un chibrit de banda de fosfor și acesta prinse viață cu un fâsâit, mai întâi alb, apoi albastru și la sfârșit roșu. În flacăra, Anita putea să vadă magazinul transformându-se într-un foc imens — jucăriile și cărțile și CD-urile și prosoapele și mobila pe care trebuia s-o assemblezi tu. Era soarta care cel mai probabil îi aștepta pe ei toți, în mai puțin de patruzeci și opt de ore. Cenușă din cenușă. Țărână din țărână. Și chiar dacă toate astea erau doar o adunătură de porcării, Anita nu putu să nu se gândească la faptul că, așa ca ea, nici ele nu voiau să ardă. Mai aveau atât de puțin timp rămas. Chiar voia să-l irosească prefacându-se a fi Ardor? Oare singura moștenire a omenirii avea să fie nimicirea?

Stinse chibritul.

Bobo zâmbi cu superioritate.

— Știam eu! Știam c-avea să dea înapoi.

— Nu cred că mă voi putea bucura de ultimele ore pe Pământ cu moartea Targetului pe mâinile mele. Anita se uită la Andy. E în regulă?

El luă cutia de chibrituri și o puse la loc în buzunar.

— Categorie.

Făcuseră doar câțiva pași, când Anita auzi o brichetă aprinându-se în urma ei. Bobo trase un fum dintr-o țigară, după care coborî vârful portocaliu al flăcării către podea. Și iat-o — săgeata distrugerii. Șirurile, dintre rafturi se aprinseră rând pe rând, de parcă erau niște piese de domino care cădeau.

— Ia uitați-vă la rahatul ăsta! exclamă Bobo. Zici că e Patru Iulie⁵¹!

Anita ieși din magazin, simțind deja căldura la ceafă. Nu știa de ce era atât de furioasă — la urma urmei, era doar un Target —, dar nu se putea abține. De ce oare băieții trebuiau mereu să distrugă ceva pentru a se simți vii?

— Îți cer scuze în numele lui, zise Andy, ieșind după ea.

Peter și Eliza se retrăseseră în celălalt capăt al parcurii, sprijinindu-se de un vechi Hyundai devastat și privind Targetul arzând.

— E în regulă.

— Ba nu, nu e. Anita, ăsta nu sunt eu. Nu vreau să crezi că sunt așa. Și nici el nu era așa.

— Dacă zici tu.

— Vorbesc serios. Bobo s-a schimbat. Și asta începe să mă bage în sperieți.

— La ce te referi?

Îi făcu semn să-l urmeze mai departe de magazin, astfel încât să nu poată fi auziți. Chiar și atunci, Andy șopti:

— Cred că s-a întâmplat ceva foarte grav cu el.

— O spui de parc-ar fi ceva nou.

— De data asta e diferit. Spune că Miz stă cu el la The Independent, dar și eu stau acolo și nu am văzut-o niciodată. Și de vreo câteva zile nu mă mai lasă să intru în apartamentul lui. E ca și când ascunde ceva.

— Ce vrei să spui? Misery e acolo în acest moment?

— Spun că nu știu unde e.

Bobo, pe moment încadrat de flăcări, ieși din Target și porni țintă spre locul din dreapta al mașinii lui Andy.

— Hai, Maria! strigă el din parcare.

— O clipă!

— Deci ce-o să faci? întrebă Anita.

— Trebuie să aflu ce se întâmplă. I-o datorez lui Peter.

---

⁵¹ Ziua Independenței Statelor Unite ale Americii.

Anita zâmbi.

— Da, l-ai cam împuşcat cu taserul.

— Ştiu. Nu pot să cred că încă nu m-a bătut măr.

— Nici eu.

— Hai să mergem! strigă Bobo.

Andy o luă de mână.

— Am s-o aduc pe Miz acasă, bine? La timp pentru petrecerea noastră.

— OK.

Petrecerea noastră. Anita era atât de concentrată pe senzația caldă pe care i-o oferiră acele cuvinte, încât de-abia îi mai băgă în seamă pe Peter și pe Eliza în timp ce se îndreptau spre casă.

— N-am încredere în el, zise Peter.

— Te referi la Bobo? întrebă Eliza. Cine are?

— Ar trebui să-i urmărim în continuare.

— Peter, sora ta e o fată descurcăreață. Ştie să-și poarte și singură de grijă.

— Poate.

Anita se întinse printre scaune și porni radioul, însă acum nu era decât un deşert de interferențe statice pe toate posturile. Și poate că tăcerea stoică a lui Peter, felul în care își ținea maxilarul încleștat, ar fi trebuit să-i dea de bănuit că punea ceva la cale. Însă era la jumătatea drumului spre ușa casei lui înainte să-și dea seama că el nu coborâse din mașină. Apoi Eliza porni în fugă pe cărarea de cărămidă, îndreptând-se spre alee și strigând din toți rărunchii în spatele jeepului când acesta ieși pe stradă și porni în viteză spre centrul oraşului.

VESTIBULUL DE LA THE INDEPENDENT ERA GOL. PARTICULE de praf pluteau în lumina tot mai slabă ca niște insecte moarte într-o băltoacă. Șemineul era un munte de gunoi. În colțul încăperii, un drogat al cărui sex nu putea fi identificat era înfășurat într-un cearșaf murdar, fredonând o versiune fără cuvinte (și, prin urmare, fără sfârșit) a cântecului „Ninety-Nine Bottles of Beer on the Wall”. Peter se opri lângă recepția abandonată, întrebându-se ce naiba să facă în continuare, când doi băieți își făcură apariția printr-o arcadă din spatele încăperii. Erau îmbrăcați în piele neagră zdrențuită și bocanci cu ținte.

— Salutare, zise Peter.

— Ce dracu' vrei?

Tonul tipului era mai mult obosit decât amenințător.

— O caut pe soră-mea. O cheamă Misery. Sau Samantha.

— N-am auzit niciodată de ea.

— Dar de — Peter se schimonosi înlăuntrul lui când pronunță cuvintele — prietenul meu Bobo?

Celălalt tip zâmbi, dezvăluind o gură plină de dinți îngălbeniți.

— E la șase.

— Știți în ce cameră?

— De ce-aș ști camera? Ți se pare că-s gay?

— Nu. Scuze. Mersi de ajutor.

Ici și colo, scările erau luminate de lumânări, deși cele mai multe arseseră. La etajul șase, într-un apartament, se auzea muzică de la un casetofon cu baterii. Peter își întinse brațele larg și bătu cu putere la

fiecare ușă, pe stânga și pe dreapta, în timp ce alerga către fereastra din celălalt capăt al culoarului. Câteva dintre ele se deschiseră în urma lui.

— Îl caut pe Bobo! strigă el.

Ușile se închideau, iar Peter auzea râsete înăbușite. Apoi, câteva secunde mai târziu, ceva mai tăcut, foarte aproape.

— Peter?

Se auzi din spatele ușii care era cel mai aproape de fereastră și cel mai departe de scări.

— Miz?

— Peter! Scoate-mă de-aici!

Se întinse spre clanța rotundă, dar, cu toate că se răsuci de parcă ar fi fost deblocată, ușa nu se clinti. Aproape de podea, descoperi motivul: o plăcuță metalică înșurubată atât în perete, cât și în ușă, ținută în loc cu un lacăt. Sprijinindu-se de peretele opus, lovi din nou și din nou, până ce șuruburile ieșiră din tencuială și ușa se deschise larg.

Misery ieși alergând din întuneric. Fața îi era mânjită de rimel negru. Se prinse bine de el, suspinând.

— Îmi pare atât de rău, zise ea. Mi-a zis să aștept o clipă și apoi m-a încuiat aici.

— E în regulă, o liniști Peter.

O mângâie pe păr, bucuros că era înalt, astfel încât ea să nu-i vadă privirea de groază de pe chip. Știuse dintotdeauna că unii oameni aveau să devină sperați odată cu apropierea lui Ardor, însă nu se așteptase niciodată ca disperarea să îl atingă atât de aproape.

Misery se îndepărtă de el și, în lumina slabă a ferestrelor, Peter o văzu făcând ochii mari.

— Peter, și asta a fost tot ce a spus ea, însă tonul de avertisment era inconfundabil.

Se întoarse. O haită de siluete se apropiau pe hol, amorfe și fără chip.

— Cine-i acolo? întrebă una dintre ele.

— Fii pregătită să fugi, șopti Peter.

Nu exista nicio șansă să poată trece amândoi, dar, pe întuneric, în

amestecul de mâini și picioare, putea să facă loc cel puțin pentru ea. O lovitură dublă, lansată pe neașteptate, îi făcu pe toți să cadă grămadă la pământ, iar Peter privi de jos cum Misery dispăru pe casa scării.

Erau niște tineri — nu cu mult mai mari decât Peter —, dar cu toții aveau chipurile supte și bântuite ale dependenților de droguri. Îl duseră înapoi în vestibul și printr-o ușă pe care scria CENTRUL DE FITNESS. Coborând un alt șir de trepte, Peter se trezi într-o sală de gimnastică destul de penibilă — mochetă gri, câteva biciclete eliptice antice, un set de greutateți de fier uzate. În lumina pâlpâitoare a lumânărilor, atmosfera era lugubră.

— Scoate-ți pantofii, zise unul dintre tipi.

— Pe bune?

— Fă-o! Și șosetele.

Acum desculț, Peter se trezi împins pe lângă biciclete și greutateți, trecând pe lângă un teanc de prosoape ponosite și un dozator de apă gol, iar apoi pe o ușă batantă înspre vestiar. Mirosul sufocant al aburilor. Un covoraș negru din plastic pe podea crea mici hexagoane în tălpile lui. Apoi o ușă din sticlă jivrată se deschise cu un vâjâit de aer fierbinte într-o încăpere largă cu tavanul jos, luminată de o singură lampă cu halogen pe bază de baterii. În pereți erau fixate șase capete de duș, toate pornite, cu jeturile îndreptate spre singura scurgere din baie. Podeaua, pereții și tavanul aveau gresia de un maro-gălbui îngrețoșător, și totul în jur era încețoșat din pricina aburilor. Apa fierbinte îl forță pe Peter să se ridice pe vârfuri.

Pe o bancă maro lungă, aflată imediat după ușă, stătea Golden, rezemat de perete, purtând doar un prosop și notoriul lui lanț. Zâmbi când îl văzu pe Peter.

— Tipul ăsta a distrus ușa de la apartamentul lui Bobo, spuse unul dintre narcomani. Spune c-a venit după soră-sa sau ceva de genul.

— Duceți-vă după Bobo și spuneți-i să coboare, zise Golden. Ar trebui să-l găsiți pe acoperiș.

Narcomanii plecară. Când ușa se închise la loc, aburii se rotiră, arătându-l pe Golden un pic mai limpede. Pielea lui era un caiet de desen plin cu tatuaje: pe brațul drept, o cruce întoarsă cu susul în jos, din care picura sânge; pe cel stâng, o femeie goală urcând spre eșafodul unde era așteptată de un călău în costum negru. Întreaga suprafață a pieptului îi era acoperită cu o reprezentare a iadului — toată numai flăcări roșii și diavoli pedepsindu-i cu furcile pe cei răi. Ochii bărbaților și femeilor în suferință erau ridicați spre locul în care se termina tatuajul, imediat sub mărul lui Adam.

Peter era tentat să fugă, dar între el și ușa se afla Golden, care ținea lângă șold, ca un animal de companie, un pistol mic.

— Salutare, uriasule!

— Cum de mai aveți apă caldă?

O întrebare nepotrivită, însă Peter era îngrozitor de speriat.

— Am măsluit țevile de gaz. De ce, vrei să faci un duș?

— Întrebam și eu.

— Ba nu, e o idee genială! Uriașule, ce-ar fi să te dezbraci pentru mine? Așa m-aș simți și eu mai în largul meu.

Golden duse mâna la ceafă și desfăcu lanțul, scoțându-l buclă cu buclă.

— N-aș prea vrea.

— Nu era o întrebare, spuse Golden, aruncând o privire spre pistol.

Peter știa că Golden ar fi luat-o ca pe o capitulare, însă în baie era înăbușitor de cald din pricina aburilor. Își scoase puloverul și cămașa de dedesubt, chiar dacă numai pentru a fi pregătit de ceea ce avea să urmeze.

— Peter! exclamă Golden, sincer amuzat. Ai un tatuaj!

— Da. Și ce?

Și-l făcuse în urmă cu o lună, în Los Angeles, când echipa de baschet participase la campionatul național. După ultimul lor meci, se îmbătaseră criță la hotel, apoi ieșiseră să exploreze orașul. Nu găsiseră niciun bar care să le accepte cărțile de identitate false, însă un atelier de tatuaje

numit Sunset Body Art fusese suficient de fericit să îi accepte chiar și minori. În vreme ce restul echipei alesese chestii mai uzuale — simboluri chinezești pentru victorie, numerele de pe echipament, numele iubitelor și, în cazul lui Cartier, anacronisticul MAMA realizat cu o caligrafie elaborată în stil gotic —, Peter voise ceva special. Îi ceruse artistului ceva prin care să-și onoreze fratele, fără să fie evident sau sentimental.

— Ce semnificație are? întrebă Golden.

— Niciuna.

— Normal că n-are nicio semnificație.

— N-ar face nici două parale pentru tine, se răsti Peter.

Golden ridică pistolul și trase o dată în tavan. Într-o asemenea încăpere mică, sunetul era asurzitor.

— Încearcă din nou, zise Golden.

— E prea dificil de explicat, îngăimă Peter cu un glas tremurat. E o cruce celtică, așa cum vezi pe pietrele de mormânt. Iar cercul din jurul ei, peștele care-și mănâncă coada, e un simbol al veșniciei. Însă un cerc cu o cruce în interiorul lui e de asemenea un simbol pentru Pământ. Așadar, bănuiesc că pentru mine e despre Renaștere. Sau renașterea în general.

Golden încuviință.

— Îmi place. Renașterea. Frumos. Știi, am și eu ceva asemănător.

Se ridică și se întoarse cu spatele, dezvăluind mușchii groși și noduroși de pe spate, și, de asemenea, un tatuaj nou. Pornea de pe talie și urca până în vârful coloanei vertebrale. Culorile erau atât de luminoase și de vii, încât tot desenul părea să fie aprins pe dedesubt. În colțul din stânga jos, imediat deasupra taliei, se învârtea mica bilă albastră a planetei Pământ. De acolo până la umărul opus era o vastă întindere neagră — sinonimă cu zecile de ore de agonie petrecute sub acul artistului —, întrerupte de câteva stelute albe, care erau, de fapt, nuanța naturală a pielii lui Golden, strălucind prin cerneală. Apoi, acoperind tot umărul drept, o rocă zgrunțuroasă și diformă, arzând pe cer în nuanțe de roșu, purpuriu și portocaliu — focul ceresc — și, deasupra lui, o mână uriașă ieșind dintre nori, într-o poziție în care ziceai că tocmai aruncase

ceva. Pe o latură a rocii erau sculptate câteva cuvinte: DOMNUL A VĂZUT CĂ RĂUTATEA OAMENILOR S-A MĂRIT PE PĂMÂNT.

— Știi de unde vine? întrebă Golden.

— Din Geneză.

— Corect. Golden se întoarse cu față. E chiar înaintea potopului.

Ușa saunei se deschise larg. Bobo părea mort de oboseală, cu cearcăne sub ochi.

— Peter? zise el. Ce dracu?

Golden aruncă lanțul spre Bobo, care reuși să-l prindă de-un capăt.

— N-o să-ți vină să crezi ce-a făcut uriașul.

— Ce anume?

— Ți-a distrus ușa.

Chipul lui Bobo se schimonosi, groaza și furia concurând pentru supremație.

— Unde-i Misery?

— A ieșit de-acolo, zise Peter, și nu se strădui să-și ascundă satisfacția. A plecat.

Primul pumn fu surprinzător de puternic, făcându-l pe Peter să alunece. Din nas începu să-i picure sânge pe gresie. Își ridică pumnii pentru a se apăra.

— Mâinile la spate! îi porunci Golden, îndreptând pistolul spre fruntea lui Peter. Bobo, leagă-l! Altminteri s-ar putea să-ți dea papară din greșeală.

— Nu trebuie să faci asta, îi zise Peter lui Bobo. Care-i scopul?

— Scopul? repetă Bobo, strângând bine lanțul în jurul încheieturilor lui Peter și făcându-i un nod. Ar trebui să fie vreun scop? Frate, asta-i sfârșitul. Nu mai există niciun scop.

— Ți-a distrus ușa.

Bobo clătină din cap.

— Peter, nu ne putem permite toți să fim la fel de optimiști ca tine.

— Nu e optimism...

— Ce-ar fi să-ți demonstrez că asta chiar e sfârșitul?

...ci credință, voia Peter să spună, dar, înainte să aibă ocazia, o altă lovitură ateriză, iar în acel moment nu-și putea aminti dacă spusese ceva sau dacă doar voise să spună ceva, întrucât nu mai exista decât durerea și vaporii înăbușitori și senzația pielii lui Bobo în timp ce-l doborî cu putere la pământ, iar apoi pumnii aterizând cu viteză și cu greutate, ca niște meteoriți, fiecare explodând în creierul său precum o supernovă, până ce, într-un sfârșit, din fericire, permise agoniei să-l copleșească și să facă lumea să dispară.

ÎNTORCÂNDU-SE SPRE THE INDEPENDENT, ÎN TIMP CE Bobo îi bârfea întruna pe Peter (măgarul care îi trăsese un pumn pe neve), pe Anita (mironosița care-și pierduse curajul la Target) și pe Eliza (provocatoarea plină de ea), Andy simți legăturile dintre el și „prietenui lui cel mai bun” risipindu-se, precum singurul cubuleț de zahăr pe care Anita și-l punea mereu în cafea. Fusesse extrem de sigur că la baza navală o dăduse în bară mult prea tare pentru a fi iertat, ca mai apoi tot karassul său să-și facă apariția la Northgate. Anita și Eliza îl îmbrățișaseră (și oare i se părea lui sau Anita lungise îmbrățișarea mai mult decât era cazul?), și până și Peter, care avea mai multe motive decât oricine să-l urască, îi dăduse de înțeles că nu-i purta pică.

Andy nu avea prea multe experiențe în ceea ce privea iertarea — Bobo nu-l iertase niciodată fiindcă încălcase pactul —, așa că nu-și dăduse niciodată seama cât de puternică putea fi. Îl făcea să-și dorească să fie o persoană mai bună, genul care *merita* iertare.

Așa că acum avea o nouă misiune: să o găsească pe Misery și s-o ducă acasă, indiferent de ceea ce avea Bobo să-i spună.

— Mă duc să vă dacă se simte mai bine, zise Bobo, de îndată ce ajunseră la The Independent.

Andy îl urmă pe scări.

— De fapt, cred c-am să vin cu tine. N-am mai văzut-o de-un secol pe Miz.

— Poți să mai aștepți puțin? Mi-ar prinde bine să stau o perioadă numai cu ea.

— Pentru ce?

— Las-o baltă, bine? strigă Bobo, cuvintele lui ricoșând în pereții de ciment de pe casa scării.

Inima lui Andy începu să bată ca o tobă în piept. Pentru prima dată în viața lui, îi era frică de Bobo.

— Frate, ce se întâmplă?

Bobo ridică mâinile a frustrare — oare îl observase pe Andy tresărind?

— Nu știu. Adică, nu am voie să zic.

— Nu ai voie să zici ce?

— Nu pot să-ți spun aici. Cineva ar putea trage cu urechea. Hai cu mine.

Pe acoperiș, petrecerea continuă a lui Golden se restrânsese la vreo doisprezece oameni adunați în jurul singurei lămpi funcționale, ca niște boschetari care își încălzeau mâinile deasupra unui foc făcut din gunoaie.

Bobo îl conduse pe Andy spre un colț rece și liniștit de pe acoperiș.

— Bine. Ești pregătit să auzi adevărul? întrebă el, inspirând adânc. Misery e însărcinată.

Inima lui Andy începu din nou să bubuie. Nu fiindcă îl credea pe Bobo — explicația se lăsase îndelung așteptată și era prea telenovelistică pentru a fi reală —, ci din pricina a ceea ce semnifică minciuna. Dacă Bobo era dispus să ajungă atât de departe pentru a-l împiedica pe Andy să discute cu Misery, atunci în mod sigur se întâmpla ceva extrem de grav.

— Uau, făcu Andy, prefacându-se pe cât de bine putea. De cât timp știi?

— De câteva săptămâni. A vrut să scape de el, dar toate cabinetele de Planificare Familială s-au închis. De asta a plecat de-acasă. Știa că nu mai putea să-l ascundă de îndată ce Eliza avea să se mute acolo.

— Probabil că e speriată de-a binelea. Ar trebui să vorbesc cu ea.

Bobo clătină din cap.

— Nee. Ar lua-o razna dac-ar ști că ți-am spus. Și, în plus, e obosită

tot timpul. Sunt sigur că acum doarme. Totuși, mâine am să încerc s-o conving să iasă, OK?

— OK.

— Bun. Acum, hai să bem o bere și să uităm de tot rahatul ăsta.

Problema era că nu mai rămăsese nicio bere — ci doar câteva doze de Sprite la temperatura camerei —, iar Andy nu avea să uite nimic. El era ca un spion, lucrând în secret pentru Echipa Karass, așteptând momentul potrivit ca să acționeze.

Și nu voia să aștepte prea mult. Se aflau pe acoperiș doar de vreo oră, când un tip pe care Andy nu-l recunoscuse dădu buzna pe acoperiș.

— Hei, Bobo!

— Care-i treaba?

— Golden spune c-ar trebui să vii jos. Are ceva pentru tine.

— Sper că e mai multă iarbă, zise Bobo.

Andy forță un zâmbet.

— Vrei să vii și tu?

— Nee. Rămân aici.

— OK. Ne vedem imediat.

Andy așteaptă câteva minute, apoi se îndreaptă spre apartamentul lui Bobo de la etajul șase.

Nu era sigur la ce să se aștepte, însă, în timp ce străbătu holul lung a la *Shining*, îl cuprinse o senzație cumplită. Ușa de lângă fereastră fusese pe jumătate scoasă din țâțâni. Pe jos, un zăvor și un lacăt încă închis. Încăperea din spatele ușii era un dezastru — oglinzi sparte, cearșafuri rupte, mobilă făcută așchii —, ca și când acolo fusese întemnițat un animal sălbatic.

Nu exista decât o singură explicație. Cumva, Bobo o păcălise pe Misery să vină cu el la apartament, iar apoi o încuiase acolo. Poate că voise s-o pedepsească fiindcă îi dăduse papucii sau poate că se gândise că o putea convinge să-l ierte, dacă reușea s-o facă să-l asculte.

Andy era dezgustat că un om pe care cândva îl numise prieten putea face așa ceva. Dar, în același timp, se simțea ciudat de ușurat. Din

noaptea în care pactul fusese încălcat, el suferise sub greutatea apăsătoare a muștrărilor de conștiință. Acum, în sfârșit, era liber să-și urască cel mai bun prieten. Și o făcu. Îl ura pe Bobo la fel de profund și de pur cum urâse vreodată alte lucruri. Îi dădu o senzație plăcută să fie în sfârșit pe aceeași lungime de undă cu ceilalți prieteni ai lui — Misery, Anita, Eliza...

Și Peter.

Acum își dădu seama care era ultima piesă din puzzle. Ușa spartă. Acel „ceva” pe care Golden îl avea jos pentru Bobo.

Andy sprintă înapoi pe hol, făcând câte doi pași o dată, mișcându-se atât de repede, încât nici măcar nu le-ar fi observat în vestibul, dacă ele nu l-ar fi strigat.

— Andy!

Erau Eliza și Anita.

— Hei!

Fericirea lui de a le vedea se transformă imediat în teamă pentru siguranța lor.

Eliza îl apucă de încheietura mâinii.

— Peter e aici? L-ai văzut?

Andy știa că, dacă i-ar spune ceea ce tocmai văzuse, ea ar insista să vină jos cu el.

— Eliza, trebuie să plecați. Mergeți înapoi acasă la Peter. Îți promit c-am să-l aduc împreună cu Misery de îndată ce pot.

— Nu mergem nicăieri.

— Nu înțelegi. E periculos aici.

— Nu ne pasă.

Fiecare secundă pe care o irosea certându-se cu ea era o secundă în care nu-l ajuta pe Peter.

— Atunci, mergeți la etajul doi, bine? Apartamentul 212 ar trebui să fie deschis. Acolo dorm când vin aici.

— Peter e acolo?

— Va fi.

Apoi Andy dispăru din nou, trecând pe ușă și coborând scările spre centrul de fitness. Îi prinse pe Bobo și pe Golden tocmai când ieșeau din baie.

— Andy, fratele meu! strigă Golden, prinzându-și la loc lanțul. Tocmai ai ratat spectacolul!

— Care spectacol?

Andy i se adresase lui Bobo, însă fostul lui cel mai bun prieten nu spuse niciun cuvânt. Arăta de parcă fusese la război.

— Bobo, ești bine?

— Nu-ți face griji pentru el, zise Golden. A fost un adevărat campion. Din nefericire, am *pierdut* urma frumoasei lui iubite.

— Ai văzut-o? șopti Bobo.

— Nu.

Golden îl bătu pe spate pe Bobo.

— Atunci, probabil a plecat. Asta este. Hai să bei ceva, boxerule. Esențele bune sunt în camera mea.

— Ne vedem acolo, zise Andy. Mă duc să mă piș.

— Ferește-te de cabina ocupată, zise Golden.

Râse, dar, pentru prima oară, Bobo nu râse și el.

Andy știa deja ce avea să găsească, chiar și înainte să vadă dâra lată de sânge întins care ducea din saună până la baie. Peter se afla în prima cabină din dreapta, așezat pe capacul toaletei. Fusese nenorocit într-un hal pe care Andy îl văzuse doar în filme. Un ochi îi era închis din pricina tumefacției, iar celălalt i se deschidea doar pe jumătate. Sângele uscat îi mânjea partea de jos a feței. Era la bustul gol și avea vânătăi negre peste coaste, fiecare fiind înconjurată de câte o explozie pestriță de roșu aprins. Un șir de perforații însângerate îi înconjurau ambele încheieturi ale mâinilor. Cea mai îngrozitoare dintre toate era porțiunea mare de carne vie și sfâșiată de pe bicepsul drept. Pe margini, Andy putea să vadă petele de cerneală neagră care formaseră cândva un tatuaj.

Peter se uită la el, fără nicio emoție pe chipul său tumefiat.

— Sunt aici ca să te-ajut, zise Andy și îngenunche.

Se ridicară împreună, pe cât de blând reuși Andy. Peter gemu cu fiecare pas. Le luară cincisprezece minute să ajungă în vestibul.

— Peter, o să trebuiască să te las aici un pic, bine? Mă duc să le-aduc pe fete și-apoi o să plecăm.

— Eliza e aici? întrebă Peter.

— Da.

— Atunci, vin cu tine.

— Dar tu...

Pocnitura unui foc de armă se auzi de undeva de sus. Andy uitase că și apartamentul lui Golden era la etajul al doilea. El *tocmai* le trimisese pe Anita și pe Eliza acolo...

O zbughi pe scări și Peter porni șchiopătând după el. Tocmai când dădea să pună mâna pe clanță, ușa se deschise din interior. De acolo ieși Golden, îndoit de spate, apăsându-și mâinile peste o pată rubinie de pe abdomen. Șopti un torent constant de înjurături în timp ce se împletici pe lângă ei, nebăgând în seamă altceva decât durerea, și ieși din The Independent.

Andy urcă scările în sărituri mari și oarbe și deschise ușa spre cel de-al doilea etaj.

Întuneric, apoi un ghimpe nebulos de stele strălucind prin fereastra de la capătul culoarului. Câteva dintre ele dispărură, blocate de silueta cuiva. Dacă era Bobo? Dacă avea el pistolul? Andy fugi spre umbră cu toată forța, doborând-o la pământ. Mâinile îl apucară tare de față, genunchii îl loviră în zona sensibilă dintre picioare. Tocmai era pe cale să împartă și el câteva lovituri, când ceva îi captă atenția: un miros aparte, familiar până și în aceste împrejurimi nefamiliare.

— Anita, spuse el, încercând să-i țină în loc brațele surprinzător de puternice, nu mai da în mine!

— Andy?

Își luă greutatea de pe ea și întinse mâna pentru a o ajuta să se ridice.

— Îmi pare atât de rău! Nu știam cine era...

Andy nu plănuise s-o facă. Nu încercase decât s-o ajute să se ridice în

picioare. Doar că erau mult mai aproape decât își imagina el, iar chipul ei era lângă al lui și, în acea fracțiune de secundă, știu că trebuia s-o facă, căci dacă nu mai aveau să primească o altă șansă? Sărutul nu ținu mai mult de câteva secunde, însă fu suficient ca să-și deschidă gura și să inspire un pic din răsuflarea ei. Suficient ca toate lucrurile îngrozitoare care se întâmplaseră până în acel moment — Bobo, Golden, ba chiar și Ardor — să plutească puțin în spațiu preț de câteva secunde prețioase.

— Ăla e Andy? întrebă o altă voce.

O sferă cu vârf portocaliu ghemuită în cadrul ușii, la câțiva metri depărtare.

— Misery? zise Andy. Slavă Domnului!

Se întinse și o îmbrățișă împreună cu Anita.

— Cine-i acolo? strigă Peter de pe casa scării.

— Anita, răspunse Andy, și Misery.

— Si Eliza?

— Am crezut c-a fugit din apartament cu mine și Misery, zise Anita.

Dar am pierdut-o pe întuneric.

— Eliza! strigă Peter, iar apoi își pierdu vocea în urma unui acces de tuse.

Ceilalți preluară apelul:

— Eliza! Eliza!

După câteva secunde, ușa de la apartamentul 212 scârțâi încet. Lumina lunii o urmă pe hol, iluminând pielea goală de pe umerii și stomacul ei, reflectându-se pe dantela sutienului ei. La început, Andy crezu că era un alt truc al luminii — acea pată ruginie întinzându-se peste abdomenul ei și întunecându-i betelia jeansilor. Dar, când se apropie de ea, își dădu seama imediat ce era.

— Eliza, ce s-a întâmplat?

— Îmi pare rău, zise ea, dar a trebuit s-o fac.

— A trebuit să faci ce?

O spuse din nou, de data asta pe un ton mai disperat, aproape isteric:

— A trebuit s-o fac!

Anita

ȘOSEAUA ERA MAI AGLOMERATĂ DECÂT O VĂZUSE ÎN ultimele săptămâni și aproape fiecare mașină se îndrepta în aceeași direcție. Dacă una dintre ele ar fi făcut un accident, exista posibilitatea ca traficul să se blocheze, exact ca în zilele bune. Anita își aducea aminte de după-amiezile fierbinți de vară, blocată pe I-5, cu aerul condiționat și radioul date la maximum.

Oare era cu putință să duci dorul blocajelor în trafic?

— Crezi că e din cauza petrecerii? întrebă ea. Vreau să zic, știu că e abia mâine, dar poate c-au vrut să ajungă aici mai devreme.

— Nu știu, zise Eliza, căzută pe gânduri. Poți să conduci un pic mai repede?

— Am să-ncerc.

Le luase mult să pornească la drum. După ce Peter demarase în trombă cu jeepul, Eliza mărșăluise direct în casă și ceruse cheile de la Volkswagen-ul Jetta al mamei lui Peter, însă drept răspuns fusese bombardată cu întrebări de mamă speriată: *De ce Peter nu e aici? E cu Samantha? De ce nu-mi cere chiar el mașina? Ce vreți să faceți cu ea? Nu e periculos?* Eliza ridicase vocea, și apoi mama lui Peter ridicase vocea la rândul ei, iar apoi, tatăl lui Peter le făcuse pe amândouă să fie mai furioase când refuzase să ia partea cuiva. În vreme ce toată lumea se certa, Anita cotrobăise prin sertarele de lângă chiuveta din bucătărie, până ce dăduse peste binecunoscuta siglă W.

— Nu mai contează, doamnă Roeslin, zise ea, trăgând-o pe Eliza din casă. O să mergem pe jos.

Imediat după ieșirea către 520, Seattle se deschise în fața parbrizului lor ca o carte cu imagini 3D. *Orașul meu*, gândi Anita. Era păcat că nu apucase niciodată să exploreze planeta în lung și-n lat — Paris, Roma și Timbuktu. Dar, pe de altă parte, era o senzație frumoasă și intimă să știe că locuise doar într-un singur loc: monogamie geografică. Acum vedea totul diferit, de la coșmarul multicolor al clădirii Experience Music Project — un muzeu construit ca un omagiu pentru chitara topită a lui Jimi Hendrix, dar care semăna cu un copil care vomita după ce mâncase o cutie de creioane —, până la renumitul Space Needle, care părea mult mai solid și mai monumental, acum că acele ascensoare nu mai urcau și coborau în mod constant pe laterale ca niște cărăbuși aurii. Atâtea amintiri: excursii la Pacific Science Center, nopți petrecute învățând în imensa seră de sticlă de la Seattle Public Library, mese austere în familie luate la cele mai scumpe restaurante din Market. Acum nu putea să nu le iubească pe toate — ba chiar și pe părinții ei, cuprinși în amintire și scăldați în lumina aurie a retrospectivei. Anitei îi veni în minte că ura, antipatia și chiar și indiferența erau toate ceva de lux, născute din credința greșită că orice putea dura o veșnicie. Fu cuprinsă de remușcări. În pofida tuturor lucrurilor, spera ca părinții ei să fie bine.

Tableta albă a soarelui se scufunda sub rozaliul apos al orizontului.

— O să-mi fie dor de rahatul ăsta, zise Eliza.

— Exact la asta mă gândeam și eu.

Cerul renunță la ultima fărâmă de lumină exact atunci când traseră mașina în față la The Independent. Coborând, Anita ridică privirea spre Ardor. Învățaseră unde să-l găsească pe cer, câteva stele mai jos de scobitura Ursei Mari. Nu avea să pară niciodată deosebit de mare, își aduse aminte Anita că auzise, întrucât *nu era* foarte mare. Seamănă mai degrabă cu un glonț decât cu o bombă, spusese ei. Însă un glonț te putea omorî la fel de ușor ca o bombă.

Să intri în vestibulul de la The Independent era ca și când te-ai fi întors într-o altă epocă. Ar fi avut o atmosferă șic în stil antic, dacă puteai ignora grămezile de gunoi și mirosul urât.

— Unde suntem? întrebă Eliza.

— Se pare că în iad.

În celălalt capăt al vestibulului se deschise o ușă. Cineva ieși alergând atât de repede, încât Anita își ridică pumnii din instinct.

— Andy!

El se opri brusc, scârțâind ca un personaj de desene animate.

— Peter e aici? întrebă Eliza imediat. L-ai văzut?

— Eliza, trebuie să plecați. Mergeți înapoi acasă la Peter. Îți promit c-am să-l aduc împreună cu Misery de îndată ce pot.

— Nu mergem nicăieri, spuse Eliza.

— Nu înțelegi. E periculos aici.

— Nu ne pasă.

Andy oftă.

— Atunci, mergeți la etajul doi, bine? Apartamentul 212 ar trebui să fie deschis. Acolo dorm când vin aici.

— Peter e acolo?

— Va fi.

— Nu ți s-a părut ciudat? întrebă Eliza, după ce Andy dispăruse pe o ușă pe care scria CENTRUL DE FITNESS.

— El e tot timpul puțin ciudat. Dar sunt sigură că știe ce face. Hai să mergem.

Reușiseră să traverseze jumătate de vestibul, când auziră un scârțâit în zona canapelelor. O claie de păr portocaliu se ridică din spatele unui divan din catifea peticită: Misery. Cu o expresie alarmant de serioasă.

— Ce naiba cauți acolo? întrebă Anita.

— Nu puteți urca sus, le zise Misery.

— Poftim? De ce nu?

Ieși de după canapea. Umbrele alunecară de pe pielea ei, scoțând la iveală zonele în care brațele ei palide fuseseră împetrișate cu vânătași, fiecare un mic tablou al răsăritului pictat în acuarele. Îmbătrânise cu vreo cinci ani de când Anita o văzuse ultima oară.

— Bobo, zise Misery, după care clătină din cap. M-a ținut captivă. Și

Andy probabil că știa asta. Sunt împreună în asta. Sigur sunt.

— Miz, Andy nu te-ar răni niciodată, zise Anita.

— A, da? L-a rănit pe Peter.

— Știu. Dar aia a fost o greșeală.

— Dacă te înșeli și mergem sus în apartamentul lui, ar putea să ne încuie pe toate. Sau mai rău.

— N-o s-o facă.

— De unde știi?

Fiindcă el nu e Bobo, voia Anita să spună, însă nu dorea s-o rănească pe Misery. Capacitatea de cruzime a lui Bobo fusese mereu acolo, imediat sub nivelul suprafeței, precum cerneala de tatuaj. Însă Andy era diferit. El era un om bun. Dacă exista un lucru în lume de care Anita să fie sigură, asta era. Ridică din umeri.

— Pur și simplu știu.

— Și eu, interveni Eliza, iar Anita îi fu recunoscătoare pentru asta.

Împreună, urcară scările spre cel de-al doilea etaj și intrară în apartamentul 212. Era decorat ca o cameră de hotel ieftin: veșnicele două paturi de o persoană cu veșnicele pături rozalii uzate, veșnica sofa de două locuri și veșnicul televizor cu ecran plat, inutil de mare, pe perete. Singura lumină se infiltra prin jaluzeaua semitransparentă de la fereastră. Anita o ridică.

O șalupă singuratică traversa strâmtoarea Puget Sound, ca și când simboliza ceva. Aproape tot ceea ce se afla în mișcare se îndrepta spre sud, către Boeing Field. Mașinile treceau prin spatele marilor arene sportive de la periferia orașului, ca și când pășeau într-o altă lume. A fost odată ca niciodată când The Kingdome stătuse acolo lat și turtit ca o brișă, cu vârful alb segmentat precum spițele unei umbrele enorme. Anita îl văzuse doar în poze; îl dărmaseră și îl înlocuiseră cu altă monstruoasă atletică scumpă când ea avea doar trei ani. Acum probabil că Ardor avea s-o dărâme și pe aia. Așa stătea treaba cu justiția cosmică.

Anita se îndepărtă de fereastră. Misery stătea întinsă pe pat, cu capul

în poala Elizei. Avea o grație tragică, niște linii palide și perpendiculare pe post de membre și o privire pierdută, traumatizată. Ciudat de crezut că Bobo n-ar fi făcut ceea ce-a făcut dacă n-ar fi găsit-o frumoasă. Frumusețea transformă mereu posesoarea într-o țintă. Celelalte calități umane puteau fi cu ușurință ignorate — inteligența, talentul, egoismul, ba chiar și nebunia —, însă nu și frumusețea.

— Ti-ai dorit vreodată să nu arăți așa cum arăți? întrebă Anita.

— Tot timpul, răspunse Misery. Urăsc felul în care arăt.

Anita zâmbi, deși Misery înțeleșese greșit întrebarea. Își aducea aminte cum era la șaisprezece ani — când ești atât de nemulțumit de trupul tău, încât uneori nici nu mai pare al tău. Chiar și la optsprezece ani, ea de-abia începea să se poată privi în oglindă fără să înnebunească.

— Nu, nu la asta mă refeream. Te întrebam dacă...

— Ar trebui să-ți fie frică, completă Eliza.

— Da.

Nu mai era nevoie să spună nimic. Nu mai era nevoie să descrie toate lucrurile pe care trebuia să le faci să ții privirile la distanță. Nu mai era nevoie să aducă în discuție cât de dificil era să primești atenție de la persoana de la care *voiai* atenție, fără să pari disperată după atenția *tuturor*. Nu mai era nevoie să catalogheze toate zidurile cu care trebuia să ai de-a face; nu doar zidurile care te protejau de pericolul fizic — deși existau suficiente și din acelea —, ci zidurile pe care le clădeai în jurul inimii tale. Se spune că niciun bărbat nu e o insulă, iar Anita își dădu seama că asta probabil era adevărat. Însă femeile erau; trebuiau să fie. Și chiar dacă cineva se deranja să înoate și să debarce, el avea să descopere curând că în mijlocul insulei exista mereu un castel, înconjurat de o mlaștină adâncă, cu un pod basculant șubred, arcași poziționați pe crestele zidurilor și un cazan mare de ulei deasupra porții, pregătit să opărească de viu pe oricine îndrăznește să treacă pragul.

— Băieții nu înțeleg niciodată nimic, zise Anita, și cu toate că teoretic nu avea legătură cu ceea ce discutaseră ele, era o afirmație mereu potrivită — cel puțin într-o încăpere plină de fete.

- Mie-mi zici? spuse Eliza.
- Ei nu înțeleg decât țâțe, spuse Misery pe un ton sarcastic.
- Asta-i cea mai nasoală parte. În realitate, nici măcar pe alea nu le înțeleg.

Și acolo, în întunericul camerei de hotel, cu aproximativ douăzeci și patru de ore înainte de ceea ce probabil avea să fie sfârșitul lumii, cele trei fete reușiră să râdă împreună. Se dovedise că nicio cantitate de groază nu putea opri marea nevoie umană de apropiere. Sau, gândi Anita, poate că groaza era de fapt cea care stârnea această nevoie. La urma urmei, fiecare viață sfârșea în apocalipsă, într-un fel sau altul. Și când acea apocalipsă avea să sosească, nu prea era nicio consolare să gândești: *Păi, bine măcar că nu am prea multe de pierdut*. Nu câștigai jocul vieții pierzând lucruri fără valoare, căci asta ar fi fost una dintre acele — cum li se spunea? — victorii a la Pirus. Adevăratul câștig era când aveai aproape totul de pierdut, chiar dacă asta însemna că puteai să pierzi totul. Chiar dacă asta însemna că, mai devreme sau mai târziu, *urma* să pierzi totul.

Așa că așteptară, împreună, ceea ce avea să urmeze.

Eliza

ELIZA STĂTEA PE MARGINEA PATULUI, FRECÂND VÂRFUL ascuțit al cuțitului de vânătoare și întrebându-se cum s-ar simți dacă ar înjunghia pe cineva cu el: ca și când ai fi testat temperatura unui curcan gătit? Ca și când ai fi spart coaja unui ou? Ca și când ai fi feliat miezul roșu al unui pepene? Peter i-l dăduse în acea dimineață, înainte să iasă din casă. În *caz de nevoie*, spusese el. Lumina lui Ardor scânteia frumos pe lama cuțitului. Eliza aruncă o privire pe fereastră, către cerul infinit și plin de stele. Asteroidul era la fel de insignifiant ca întotdeauna — o mică sclipire în ochiul unui zeu just, echivalentul celest al unei lovituri pe neve, practic invizibilă până în momentul în care te izbea drept în față. O mulțime de lucruri în viață erau fix așa: asteroizii apocaliptici, cancerul în fază terminală, dragostea.

Pe hol se auzeau pași.

— Peter! strigă Eliza, alergând spre ușă.

— Așteaptă! o sfătui Anita.

Eliza deschise ușa, dar era atât de întuneric, încât nu putea să-și dea seama cine era acolo.

— Cine e?

— Eliza?

Era Bobo și, în spatele lui, o siluetă scundă, musculoasă, densă ca o stea neutronică: Golden, cu un pistol vârat ostentativ în partea din față a jeansilor.

Eliza improviză.

— Îl caut pe Andy.

— E jos. Pot să te duc eu.

— Mersi.

Încercă să se strecoare pe ușă fără s-o deschidă prea tare, dar o mișcare în spatele ei scoase la iveală faptul că nu era singură.

— Mai e cineva acolo, zise Golden.

— Fugiți! strigă Eliza, înșfacând pistolul lui Golden și aruncându-l pe cât de tare putu pe hol.

Golden se întinse s-o lovească, prinzând-o violent de umăr, dar apoi Anita și Misery își făcură apariția lângă ea pentru a încerca s-o elibereze și totul deveni confuz. Eliza se legăna când într-o parte, când într-alta, și sfârși prin a se roti înapoi în cameră. În prag se auzi o încăierare și apoi ușa se trânti. Oameni alergând pe hol, și apoi, undeva mult mai aproape, un zgomot uman, umed și șuierător.

— Bobo?

— Totul a luat-o razna, zise el.

Eliza își scoase încet cuțitul din betelia pantalonilor.

— Ce anume?

— Acum mă urăște.

— Misery? Bobo, ai sechestrat-o?

— Doar fiindcă nu voia să vorbească cu mine. Voiam doar să vorbească cu mine, ca o ființă umană!

În pofida a tot ceea ce se întâmplase, Elizei îi părea rău pentru el. Andy îi spusese întreaga lui poveste de viață — părinți alcoolici, pactul sinuciderii, antidepresivele cu numeroasele lor efecte adverse.

— N-ar fi trebuit să faci asta, zise ea.

— Știu.

— Dar asta nu te face un om rău.

— Ba da, mă face. Amândoi știm asta. Acum nu sunt decât un om de nimic.

Scâncetul se auzi mai tare, mai aproape, iar apoi Bobo o îmbrățișă, smiorcăindu-se în umărul ei. Hainele lui miroseau a benzină și obrazul îi era aspru pe gâtul ei. O strânse incomod de tare, blocându-i brațele pe

laterale, iar Eliza își dădu seama prea târziu că Bobo își lăsa greutatea peste ea, forțând-o să cadă cu spatele pe pat. Dădu drumul cuțitului pentru a evita să și-l înfigă în propria piele.

— Bobo, încetează!

— Mereu te-am dorit, zise el.

Vocea lui avea acel ton coborât pe care Eliza îl cunoștea atât de bine, vocea unui bărbat care nu mai judeca limpede.

— Nu vrei să faci asta.

Mâinile îi erau pe talia ei, desfăcând nasturele de sus al jeanșilor ei. Al jeanșilor lui Misery.

— Ești a naibii de frumoasă, zise el.

Eliza se gândi la străinul care se suise în patul ei de la baza navală. Fusesse de o mie de ori mai drăguț și mai tandru decât Bobo, dar oare chiar erau atât de diferiți? Doi băieți triști, ambii disperați după dragoste, ambii încercând s-o aibă cu orice scop. Și nu ar fi fost atât de greu să permită asta. Dacă se întindea pe spate și stătea nemișcată ca un cadavru și se gândea la altceva, avea să supraviețuiască. Doar nu putea fi mai rău decât atunci când se îmbăta mangă și se culca cu un băiat pe care tocmai îl cunoscuse într-un bar. Câteva minute de amorțeală și totul avea să se termine.

Dar, apoi, mâna ei dreaptă, bâjbâind întruna peste așternuturi, dădu peste mânerul cald de lemn al cuțitului lui Peter. Și faptul că îl găsi acolo când întinse mâna după el părea a fi cea mai înaltă manifestare a iubirii lui pentru ea, exact ca un miracol. Într-o singură explozie luminoasă retrăi tot timpul petrecut alături de el — nu doar ultimele câteva zile, ci întregul an de tăcere, când se prefăcuse că nu-l vedea, chiar dacă prezența lui într-o încăpere era ca o frază subliniată cu markerul într-un manual sau ca secțiunea supraexpusă a unei fotografii. *Nu trebuie să te culci cu un tip ca să-l faci fericit în mod sublim*, îi spusese Anita. Și era adevărat. La urma urmei, Peter se îndrăgostise de ea numai după un sărut. Poate că și ea se îndrăgostise de el tot atunci. Poate că fusesse pusă pe acest Pământ ca să-l iubească, iar iubirea lor urma să fie singurul lucru

din viețile lor scurte și stupide care avea să conteze.

Bobo îi trase tricoul peste cap; cuțitul se agăță de el și îl rupse.

— Pentru ultima oară, îl avertiză ea, nu face asta.

Bobo își desfăcu fermoarul pantalonilor. Eliza îi simți pielea abdomenului său peste al ei și respirația lui fu ca un chibrit aprins în urechea ei.

— Oricum suntem cu toții sortiți pierii, zise el.

Nu era așa cum se așteptase, de-abia dacă opuse rezistență, și din întunericul beznă se auzi doar un geamăt — *ohhhh* —, precum o revelație de ultim moment. Alunecă de pe ea și căzu pe jos, iar ea sări peste el, pregătindu-se pentru următorul atac. Însă el nu făcu nicio mișcare. Eliza țintise spre inimă și o găsisese.

Un moment de tăcere, apoi un foc de armă se auzi exact lângă apartament. Eliza sări în picioare și se lipi de perete. Nu avea de gând să scoată cuțitul din Bobo, dar încă mai dispunea de unghii și dinți. Avea să sfâșie gâtul lui Golden cu mâinile goale, dacă trebuia s-o facă.

— Eliza! Eliza!

Un cor de voci: prietenii ei. Dădu fuga pe hol. Andy fu primul care o văzu. Privirea îi coborî pe pata roșie de pe abdomenul ei.

— Eliza, ce s-a întâmplat?

— Îmi pare rău, zise ea, dar a trebuit s-o fac.

— A trebuit să faci ce?

— A trebuit s-o fac!

Andy trecu în grabă pe lângă ea, intrând în apartament. Ceilalți rămaseră pe loc — Anita, Misery și un străin. Chiar și în lumina slabă, Eliza putea să vadă că fața lui era cumva desfigurată. Venea spre ea acum, străduindu-se să schițeze un zâmbet.

Când îl recunoscă, uită de toți și de toate și căzu în brațele lui învinețite, plângând.

În tăcerea reverberantă de pe casa scării, respirația lui Peter era dureros de zgomotoasă. Scrâșnea, bolborosea și icnea. Era musai să-l

ducă la spital, însă problema era că nu mai exista niciun spital deschis. Poate că poimăine spitalele aveau din nou să funcționeze. Era posibil. Totul era posibil.

— Ce s-a întâmplat cu Golden? întrebă Peter.

— Eu l-am împușcat, zise Anita, iar glasul ei nu trăda nicio urmă de remușcare.

Îl văzură preț de o clipă lângă The Independent, stând ascuns într-un colț. Poate că avea să supraviețuiască sau poate că nu. Oricum nu mai conta.

— O să fie trist dacă n-o să aibă pe nimeni prin preajmă care să-i asculte ultimele cuvinte, zise Andy. Mereu i-a plăcut să se audă vorbind.

— Nu așa pleacă oamenii pe lumea cealaltă, zise Peter. Cei mai mulți dintre noi nu au parte de ultimele cuvinte.

Eliza se întreba dacă se referea la fratele lui, care murise într-un accident de mașină. Sau poate că vorbea despre ei toți. Oare cât de repede avea să vină sfârșitul pentru ei? Oare avea să doară? Acum, că erau din nou cu toții împreună, negura se risipi. Între ei și Ardor nu mai era nimic, excepție făcând cele câteva milioane de kilometri de vid.

Andy se sui la volanul mașinii lui.

— Oare ar trebui să căutăm un spital? întrebă el.

— Du-mă acasă, te rog, zise Peter.

Conduseră în tăcere pe străzile întunecate și pustii din Seattle.

Peter devenea din ce în ce mai palid cu fiecare minut care trecea. Accesele de tuse îi umpleau palmele cu sânge, însă, când traseră pe aleea lui, încă era conștient.

Eliza îl strânse de umăr.

— Ești pregătit să te ridici?

— Pot mai întâi să mă odihnesc puțin? Mama și tata or s-o ia razna când or să mă vadă.

— Desigur, răspunse Eliza. Se uită la chipurile îngrijorate ale prietenilor ei. Ce-ar fi să intrați fără noi? Spuneți-le că suntem pe drum.

— Vrei să rămân și eu? întrebă Misery.

Peter clătină din cap.

— Dar îți mulțumesc pentru ofertă. Te iubesc, Samantha!

— Si eu te iubesc.

Eliza îi privi cum se îndepărtau. Apoi ridică ușor capul lui Peter și îl puse în poala ei. Așteptă ca tușea să-i înceteze.

— Mi-aș dori să fi avut mai mult timp, zise el într-un final.

Peter

— MAI MULT TIMP? PETER NU FI LACOM! CE-AM FACE CU EL?

— Vorbesc serios.

— Știu. Dar nu mai spune asta, c-am s-o iau razna.

— Nu mă refeream la decade sau ceva de genul. Poate doar un an. Suficient cât să avem o poveste frumoasă.

— Dar avem una! Îți aduci aminte când ne-am sărutat în laboratorul de fotografie? Îți aduci aminte cum am fost împreună la manifestație? Îți aduci aminte de primul nostru mic dejun cu clătite luat împreună cu familia ta?

— Mă refer la o poveste adevărată. La un limbaj pe care nimeni altcineva în afară de noi să nu-l știe. Părinții mei au așa ceva. Pun pariu că și ai tăi au avut.

— Și noi doi avem un limbaj.

— Da?

— Da.

— Atunci, spune ceva despre mine, folosind acel limbaj.

— Ai niște ochi frumoși.

— Asta e doar limba engleză.

— Cele mai multe cuvinte din limba noastră se pronunță exact ca cele din limba engleză. Așa că de asta oamenii nu vor observa când o vorbim.

— Există ceva diferențe?

— Câteva. De pildă, *morcov*.

- Ce înseamnă?
- Dovleac.
- Ce altceva?
- *Te iubesc*.
- Asta ce înseamnă?
- Înseamnă „te urăsc”.
- Aha. Si *Te urăsc* ce înseamnă?
- Același lucru ca-n engleză. Țsta nu e diferit.
- Înțeleg.
- Vrei să știi cum se spune la „Te iubesc”?
- Sigur.

Eliza se aplecă. Părul ei creă un mic umbrar în jurul chipului său și, preț de o secundă, el putu să ignore durerea care îl strângea în piept de fiecare dată când inhala. Rapid, precum o pisică lipăind într-un castron cu lapte, îi linse vârful nasului.

- Uite-așa.
- Dar astea nu-s cuvinte.
- Limbajul nostru este jumătate semne, jumătate cuvinte. E foarte complicat. De aceea noi doi suntem singurii care-l vorbesc.

Peter auzi cum vocea i se blocă în gât; cumva, s-o împiedice să plângă cât mai mult cu puțință i se părea cel mai important lucru din lume.

— Adu-mi aminte. Filosofia aia a ta în legătură cu evenimentele? Cum ziceai că funcționează?

Eliza clătină din cap.

- Nu mai am nicio filosofie.
- Atunci, creează una nouă.
- Să creez o filosofie?
- Da. Ca o poveste de spus la culcare. Doar că trebuie să fie adevărată.
- Aha, bine. O filosofie adevărată, născocită pe loc. Asta-i tot.
- Da.

El așteptă. Durerea din piept se răspândea prin tot torsul acum, apăsându-l tot mai mult cu fiecare expirație, precum sufocarea lentă a unui șarpe boa. Închise ochii. Era în regulă. El îi protejase — prietenii, familia, karassul. Chiar dacă era doar pentru câteva ore, el îi păzise. Atunci, nicio victorie a la Pirus, indiferent de ceea ce se întâmpla. O victorie reală.

Păru să treacă o veșnicie până ce Eliza vorbi din nou. Peter începuse să se întrebe dacă nu cumva renunțase sau adormise.

— Cu foarte mult timp în urmă, zise ea, exista o civilizație foarte avansată, care avea un laborator de știință, da? Iar un tip care lucra în acel laborator, căruia îi vom spune Todd, era un muncitor mediocru. Nu era complet idiot, dar nici un geniu. Am uitat să spun, specialitatea acelui laborator era să creeze lumi. Asa că Todd a ales să creeze o lume care era în mare parte doar apă, lucru care nu mai fusese încercat înainte, întrucât toată lumea știa că, dacă i se acorda suficient timp, apa distrugea tot ceea ce atingea, iar acel laborator credea în crearea unor lucruri care să fie permanente — de pildă, roci și alte chestii. Și, la început, nu s-a întâmplat nimic în lumea de apă, doar multă eroziune și rugină și chestii care erau mereu ude, iar șeful lui Todd nu era prea fericit. Însă Todd a continuat să lucreze la ea și, după o vreme, s-a întâmplat ceva cu adevărat uimitor. Exista viață. La început, foarte puțină, apoi mai multă. După care, foarte multă. Și a început să evolueze. Iar apoi, niște chestii numite maimuțe au început să învețe lucruri noi și au devenit mai inteligente, iar lui Todd i se părea că totul merge ca pe roate. Dar, apoi, după doar câteva mii de ani, lumea a dat-o-n bară nasol de tot. Existau peste tot războaie și teroriști și arme nucleare. Todd nu înțelegea. El crease un cămin foarte frumos în care oamenii să locuiască, numai că ei se hotărâseră să-l distrugă din interior. Iar compania lui Todd, care de-abia se afla pe linia de plutire, s-a decis s-o scoată din uz. Nu toate lumile puteau fi câștigătoare.

Peter simți o picătură rece aterizând pe obrazul lui, dar era prea obosit ca s-o șteargă. Alunecă încet pe fața lui, gândilându-l ușor. Fiecare respirație reprezenta acum o victorie. Eliza rămăsese tăcută. Teama își

făcu loc pentru a umple tăcerea. Teama de a dispărea, teama de întuneric și de necunoscut. Teama de a se afla într-un loc fără această dragoste care să-l definească. *Nu te opri din vorbit*, încercă el să spună.

Și, ca și când l-ar fi auzit, Eliza își continuă povestea.

— Așa că Todd a luat lumea acasă și a aruncat-o la gunoi, exact așa cum a spus că o va face. Dar, apoi, fiul lui, pe care îl cheamă Chris, ca aluzie la valorile tradiționale creștine ale tale, s-a întâmplat să dea peste ea. Și s-a îndrăgostit pe loc de micuțele maimuțe. Așa că a scos lumea din coșul de gunoi, a șters-o de praf și a dus-o în biroul tatălui său. „Nu poți pur și simplu să renunți la maimuțelele tale!” a exclamat el. Iar tatăl său a încercat să-i explice cum stă treaba cu afacerile și capitalismul și tot tacâmul, însă Chris n-a vrut să audă. Și iată partea cu adevărat miraculoasă, căci știu cât de tare iubesc miracolele fanaticii tăi religioși — la școală, el *tocmai* învățase despre milostenie. Așa că și-a implorat tatăl să-i ofere lumii încă o șansă pentru a deveni mai bună. Ba chiar a născocit și o idee care putea ajuta în acest sens. „Hai să le speriem”, a sugerat el. „Hai să le facem să creadă că totul s-a sfârșit”. Și tatăl său a spus ceva de genul: „Te referi la un soi de potop?” Iar Chris a spus: „Tată, potopurile nu mai sunt la modă. Hai s-o facem c-un asteroid. O să le spunem că sunt pe cale să moară, dar, apoi, în ultima clipă, le vom salva”. Pe urmă, tatăl lui Chris a ascultat toate lucrurile oribile pe care maimuțelele le făcuseră de-a lungul secolelor. „Ele nu prea merită o a doua șansă”, a spus el. Și Chris a zis ceva de genul: „Ei bine, dacă o merită, nu prea e milostenie”. Si, de îndată ce a auzit asta, tatăl său a cedat și au continuat cu planul. La început, nu părea c-o să meargă. De fapt, se părea că lucrurile deveneau mult mai îngrozitoare și *mai urâte* cu fiecare zi care trecea. Dar Chris i-a spus tatălui său să nu-și facă griji pentru micuțele maimuțe. A spus că avea să vină un moment extraordinar, când ele vor uita de viețile lor și vor privi cu toatele spre cer pentru a vedea dacă marea bilă de foc chiar le va strivi. Și poate, când o vor fi văzut trecând pe deasupra lor, poate când vor fi simțit acea milostenie, va fi fost suficient pentru a le convinge să se schimbe. Poate...

Acum, picăturile cădeau o dată la câteva secunde, deși Peter le simțea din ce în ce mai îndepărtate, ca și când cădea odată cu ele. Eliza nu știa ce să mai spună, așa că repetă, din nou și din nou, sărutându-l după fiecare cuvânt, din ce în ce mai ușor:

— Poate... poate... poate...

Peter nu simți nimic când Eliza își linse propriile lacrimi de pe puntea nasului său.

Andy

— CUM...? ÎNTREBĂ ANDY, DAR LĂSĂ ÎNTREBAREA ÎN aer în timp ce privea uimit pe geamul mașinii.

De pe autostradă, Boeing Field sclipea precum un regat fantastic imposibil. Sute de flăcări — torțe, focuri de tabără, ba chiar și pâlpâirile delicate ale lumânărilor — mărgineau o cărare lungă și șerpuitoare care se întindea de pe pistele pustii (acum un ocean de mașini parcate) până spre un hangar imens. Existau și lumini electrice: mii de becuțe de Crăciun albe, agățate ca niște pânze de păianjen fosforescente într-un pod vechi; reflectoare care traversau cerul de parcă se aflau în căutarea unor lucruri aflate deasupra norilor, un caleidoscop de culori de discotecă în interiorul hangarului; sclipirea roșie a luminilor de frână oferea un foc de artificii monocromatic pe toată suprafața pistei de aterizare. Andy coborî geamul. Puteai auzi muzica inclusiv pe autostradă, iar un ușor damf de motorină îndulcea aerul.

Ce bine era dacă întregul karass ar fi putut fi acolo să vadă.

Stătuseră trei până la răsărit, vorbind cu părinții lui Peter. Toată lumea plânsese, deși, în adâncul sufletului său, Andy plânsese puțin și pentru Bobo. Nu-și aducea aminte când anume pusese geană pe geană, însă, când fusese trezit din nou, soarele era deja sus pe cer, puternic ca un megafon. Părinții lui Peter dormeau pe canapea, părând îndurerați până și în somn. Peter fusese norocos să-i aibă.

Andy o găsisse pe Anita la bucătărie, vorbind în șoaptă cu Misery și cu Eliza.

— Anita, spusese el, trebuie să mergem să-i vedem pe-ai tăi. Se

așteptase la un refuz, însă ea își ștersese dâra de lacrimi de sub ochi și încuviințase.

— Eliza, hai să-ți dau niște haine curate, ca să te schimbi, îi propusese Misery.

Eliza privise în jos la hainele ei și păruse surprinsă să vadă că petele de sânge încă erau acolo.

— A, da, ar fi bine. Mersi.

Era după-amiază când plecaseră de-acasă de la Peter. Misery spusese că avea să încerce să meargă la Boeing Field în acea seară, însă Andy știa că nu era adevărat. Părinții ei aveau nevoie de ea acum, la fel cum și ea avea nevoie de ei.

Interfonul de la locuința Anitei nu funcționa, așa că Andy se văzuse nevoit să deschidă poarta cu bara de protecție a mașinii lui.

— Probabil că nu-s acasă, spusese Anita.

Dar, la câteva secunde după ce dăduse drumul ciocănelului din alamă, mama ei apăruse la ușă. Fără vreun cuvânt, o trăsese pe Anita în brațele ei.

Înăuntru, Andy și Eliza făcuseră cunoștință cu tatăl Anitei, o statuie impozantă a unui bărbat cu o mână ca din marmură rece și foarte rezervat. Pe masă erau așezate numeroase mâncăruri gătite în casă, aproape ca și când mama Anitei îi așteptase să-și facă apariția. După ce se îndestulaseră, adormiseră din nou, într-o grămăjoară pe covorul gros din camera de zi, epuizați din cauza combinației de sațietate, tristețe și șoc. Se treziseră de-abia după ce soarele apusese.

— Rahat, spusese Andy, întinzându-se ca o pisică, trebuie să mergem.

— Așteptați-mă puțin să mă schimb, îi rugase Anita. Nu-mi pasă că par simandicoasă, dar port hainele astea de două săptămâni.

Fugise sus și, câteva minute mai târziu, se întorsese complet transformată. Își schimbase tricoul și jeanșii cu o rochie roșie mulată, dresuri negre și cizme de piele până la genunchi, își pieptănase părul și îl dăduse pe spate, iar la gât își pusese un colier din argint. Era extrem de

frumoasă.

— Ești superbă, o complimentase Eliza.

Andy nu putuse decât să încuviințeze.

La ușă, mama Anitei se agățase de fiica ei de parcă era un soi de colac de salvare.

— Tu și tata puteți veni cu noi, sugerase Anita.

Însă mama ei clătinase din cap, ștergându-și lacrimile.

— Știi cum e taică-tău, zisese ea.

— Da, adevărat.

În timp ce ei trei coborâseră treptele dintre ușa principală și alee, o văzuseră cu toții în același timp — o pasăre albastră cu ochi aurii, țâșnind dintre florile unei magnolii și dispărând pe cerul nopții, ca și când ducea un mesaj direct către Ardor.

În timp ce mașina se apropia de rampa de ieșire, Andy reuși într-un sfârșit să distingă umbrele oamenilor de la Boeing Field, care se îndreptau în șiruri de câte doi sau trei spre intrarea imensă a hangarului. Purtau lanțuri și brățări din neon opalescent — genul acela pe care îl rupeai de genunchi pentru a scurge chimicalele care le făceau să lumineze — și le aruncau prin aer ca pe niște frisbee-uri. Aprindeau brichete și atingeau flăcările albastre de capetele jointurilor și ale țigărilor. Făceau cercuri albe dansatoare pe pământ cu razele cilindrice ale lanternelor pe care le aveau la ei. Sub domul stelelor, își creau propriile lor constelații, precum o reflexie în continuă mișcare a cerului.

Andy urmă un șir de mașini, trecând pe lângă un panou luminat: BUN VENIT LA SFÂRȘITUL LUMII. În acel punct, dubstepul devenise o altă prezență în mașina lor, la fel de greu ca umiditatea. Avuseseră nevoie de vreo cincisprezece minute ca să parcheze.

Cei trei porniră pe cărarea care ducea spre hangar. Andy o luă pe Anița de mână, apoi pe Eliza; dacă se pierdeau într-o astfel de mulțime, nu aveau să se mai găsească vreodată. Când trecură pe lângă unul dintre focurile de tabără mai mari — un cazan uriaș din bronz care scliffea și

dansa cu flăcările dinlăuntrul lui —, Andy simți că era urmărit de cineva. Aruncă o privire la dreapta, direct în ochii unei necunoscute. Avea aproape treizeci de ani, mergea lângă un bărbat cam de aceeași vârstă cu ea și ținea la piept un marsupiu. Înăuntru, un copilăș se bâțâia și gângurea și nu prea părea să-i pese de iminenta apocalipsă.

— Mă scuzați, zise femeia.

— Da?

— Aăă, prietena ta? Gesticulă spre Eliza. Tu ești Eliza Olivi?

— Ce vrei? întrebă Eliza.

— Nu-mi vine să cred!

Fără vreun avertisment, femeia își petrecu brațele în jurul Elizei, strângând bebelușul între ele.

Soțul femeii zăbovea lângă ele, părând la fel de agitat ca și când s-ar fi aflat în prezența unei familii regale.

— Apari târziu la propria ta petrecere? întrebă el.

— Nu e chiar petrecerea mea. Nici măcar nu credeam c-o să mai aibă loc.

— Toată lumea crede c-ai murit, zise femeia, dându-i într-un final drumul. Or s-o ia razna când or să te vadă, ca și când Iisus s-a întors pe Pământ sau ceva de genul. Nu pot să cred că am avut ocazia să te cunosc. Îți mulțumesc din suflet!

— Nu prea ai de ce să-mi mulțumești. N-am făcut nimic.

Însă cei doi admiratori ai ei înaintau deja spre hangar. Eliza clătină din cap.

— Nu înțeleg.

— Ce anume? întrebă Andy.

Eliza nu răspunse, însă chipul ei era meditativ în lumina focului. Continuară să meargă, trecând prin diagramele Venn suprapuse și luminate de torțe, ocolind apoi o scenă goală, echipată cu un pian și câteva microfoane. Mai departe, câțiva voluntari în tricouri roșii așteptau în afara hangarului, ajutând la dirijarea traficului pietonal. Un tip hispanic uriaș avea un clipboard în mână și striga spre oameni, așa încât

Andy bănuia că el era șeful.

— Salut, zise Andy, îl căutăm pe Chad Eye.

Tipul îi studie din cap până-n picioare.

— Voi sunteți prietenii lui Peter, nu-i așa?

— De unde știi?

Gesticulă spre Eliza.

— Te-am văzut odată pe fereastră.

— La Friendly Forks, concluzionă ea.

— Corect. De fapt, Peter e singurul motiv pentru care mă aflu aici.

Chiar înainte să renunțe la locul de muncă de la restaurant, mi-a spus că voi plănuiați această petrecere. N-am uitat niciodată de ea. Așa că, în urmă cu câteva zile, am venit până aici și m-am oferit să le fac de mâncare. Aveau deja suficientă, așa că m-au pus să mă ocup de intrare. Oricum, e mai bine decât să stau acasă și să bocesc. Hei, Gabriel! strigă el către un alt voluntar, un tip înalt, de culoare, cu o cicatrice lungă peste bărbie. Vino încoace!

— Care-i treaba?

— Ei sunt prietenii lui Peter. Îi duci, te rog, să-l vadă pe Chad?

— Unde-i Peter?

O tăcere prelungită.

— Nu mai e, răspunse Eliza.

Gabriel încuviință.

— Înțeleg. Haideti.

Îi conduse spre o latură a hangarului, printr-o ușă neagră pe care nu scria nimic. Înăuntru, o scară lungă se întindea spre un întuneric care era când purpuriu, când verde, când portocaliu, schimbându-se odată cu luminile ringului de dans din depărtare. Pe fiecare treaptă erau pahare cu apă în care pluteau candelă. Ajunseră pe o pasarelă cu grilaj metalic montată pe cornișele hangarului. Sub ei se agitau valurile unui Ocean Pacific de oameni, zvârcolindu-se în strălucirea luminii și a sunetelor.

— Câți oameni sunt acolo jos? întrebă Andy, însă Gabriel nu-l auzi din pricina muzicii.

Bubuitul bașilor făcea pasarela să se cutremure precum un țambal. Pe la jumătatea hangarului, ajunseră în fața altei uși.

— Chad e aici, zise Gabriel. Când terminați, veniți jos să mă căutați în cazul în care vă mai pot fi de folos cu ceva.

Porni înapoi pe unde veniseră și, după câțiva pași, se opri și se întoarse cu fața spre ei.

— Peter era un om bun, zise el.

Andy îl așteaptă să continue, dar, aparent, el spusese tot ceea ce era de spus. Se întoarse din nou și continuă să meargă.

Biroul din spatele ușii era luminat numai de lumânări. Dintr-un mic set de boxe se auzea muzică de kora⁵², deși era în mare parte acoperită de ritmurile de dedesubt. Chad, îmbrăcat într-un costum din cânepă albă, stătea pe un scaun pliant ieftin în fața ferestrei, admirându-și petrecerea.

— Salutare! zise Andy.

Chad își întoarse capul spre ei și chipul îi explodă de bucurie. Sid, câinele lui, sări din poală când stăpânul lui se ridică.

— Ați ajuns! exclamă el, îmbrățișându-i pe rând. Știam eu c-o să veniți!

— Știai mai mult decât noi, zise Andy, îngenunchind pentru a-l mângâia pe Sid. Am crezut c-ai fost arestat.

— Am fost. Însă paznicii m-au lăsat să plec când au aflat că eu mă ocupam de petrecere.

— Serios?

— Serios. Au fost câteva surprize drăguțe pe drum, nu-i așa? Apropo, ați observat scena când ați intrat?

— Cea cu pianul? întrebă Anita. E pentru noi?

— Firește. Doar nu credeai c-am uitat, nu-i așa?

— Ba da, într-un fel.

— Voi cei cu puțină credință!⁵³ Oricum, ați face mai bine să vă duceți

---

⁵² Instrument cu coarde originar din Africa.

⁵³ *Evangelhia după Matei*, 8:26.

într-acolo — o mulțime de oameni au început deja să observe cerul. Acum — își puse o mână pe umărul Elizei —, hai să vorbim despre interpretarea *ta*.

— La ce te referi?

— Eliza, ai ceva de spus mulțimii!

— De ce-ar vrea să mă asculte pe mine?

— Glumești? Singurul motiv pentru care ei sunt aici în seara asta este blogul tău.

— Blogul meu? La ce-a folosit rahatul ăla de blog?

Chad privi lung în ochii Elizei, ca și când încerca să găsească acolo o persoană pe care o cunoscuse cândva. După o clipă, se întoarse spre Andy și Anita.

— V-am pregătit la baza scărilor o cameră verde. Mergeți să vă încălziți. Aș vrea să vorbesc între patru ochi cu Eliza.

Andy șovăi. Nu era drept s-o lase pe Eliza în urmă. Sfârșitul era la doar câteva ore distanță; fiecare despărțire părea a fi ultima.

— E în regulă, zise ea. Ne vedem jos.

Andy porni din nou pe pasarelă în urma Anitei, încercând să distingă fețele din mulțimea de dedesubt. Erau mai mulți bătrâni decât se așteptase — mici pete de păr argintiu ca niște petice de iarbă moartă pe o pajiște. Se întreba dacă domnul McArthur sau domnul Jester sau paznicul acela de la Bellevue Mall reușiseră să ajungă. Și cum rămânea cu Jess și cu Kevin și cu ceilalți oameni din gașca de la Hamilton? Voia să creadă că erau pe undeva pe acolo, înconjurați de prieteni.

Aproape că ajunseseră la baza interminabilei scări, înainte să-și dea seama că urma să fie singur cu Anita pentru prima oară de când se sărutaseră. Se simțea agitat și entuziasmat — șoldurile ei se mișcau sinuos cu fiecare pas, iar acea rochie roșie i se mula exact unde trebuia —, dar, de asemenea, și vinovat. Oare de ce îi luase atât de mult să-si dea seama ce simțea pentru ea? Cum de își permisesese să fie distras de o fată care îi spusese încă din prima zi că nu era interesată? De ce irosise atât de

mult timp prețios?

„Camera verde” era doar un vechi birou dotat cu o chitară distrusă și câteva canapele. Prin toată încăperea fuseseră împrăștiate „lumânări” pe bază de baterii, care aveau flăcări perfecte.

— E drăguț aici, zise Andy.

— Da. Categorie.

— Vrei să bei ceva?

— Sigur.

Într-un frigider întunecat și nefuncțional se aflau câteva sticle de apă. Preț de o secundă, Andy fu cuprins de ridicola teamă că nu va putea desface capacul. O picătură de sudoare i se scurse de la subraț pe stomac. Dacă ea nu-și dorise să-l sărute? Dacă ea îi permisesse s-o facă doar pentru că nu avusese cum să-l oprească? Încercă să-și amintească dacă ea îi răspunsese cu adevărat la sărut, însă totul se petrecuse prea repede. Poate că cel mai bun lucru pe care îl putea face era să dea totul uitării. Oricum mai erau doar câteva ore până la sfârșitul lumii. Era absurd să se gândească la dragoste și sex într-un astfel de moment. El și Anita aveau să cânte piesele lor împreună și să fie prieteni, iar asta era suficient...

— Nu vreau să mor virgină, zise Anita, după care își acoperi imediat fața cu mâinile. Știu că n-ar trebui să spun asta acum, ținând cont de ceea ce se întâmplă, dar e adevărul. Se îndreptă, inspiră adânc și îl privi drept în ochi. Îmi place de tine. Dacă tu nu vrei, atunci nici eu nu vreau.

Andy rămăsese fără cuvinte. Uitase că mai exista cineva în cameră — o persoană cu propriile ei nevoi și dorințe și rahaturi din cauza cărora s-o ia razna. Dar era amuzant, sau mai mult decât amuzant, că uneori doi oameni puteau să simtă exact același lucru, exact în același timp. Izbucni în râs. Anita făcu ochii mari, arogantă și rănită preț de o secundă, înainte ca Andy să se aplece s-o sărute.

— Trebuie să ne încălzim, zise ea.

— Da, fu de acord Andy. În mod categoric ar trebui să facem asta.

Anita

ANIȚA CITISE ODATĂ CĂ TOATE ÎNTREBĂRILE TRIVIALE aveau o singură variantă de răspuns, dar când venea vorba de întrebări importante, orice răspuns era valabil. E viața prea scurtă? Firește — nu există niciodată suficient timp ca să faci toate lucrurile pe care le vrei. Și firește că nu — dacă ar fi mai lungă, ai aprecia-o și mai puțin decât o faci. E de preferat să trăiești în principal pentru binele tău sau pentru binele celorlalți? Pentru tine, firește — e o nebunie să fii responsabil pentru fericirea altor oameni. Și pentru ceilalți, firește — egoismul e doar o altă formă de a te izola, când toți știu că adevărata fericire constă în prietenie și iubire.

Oare Anita se simțea diferit după ce se culcase cu Andy?

Firește că se simțea — să-ți pierzi virginitatea era mereu un moment important și, pentru ea, reprezenta sfârșitul unei călătorii începute în urmă cu șase săptămâni (și cum era cu puțință să înghesui atâtea vieți în numai șase săptămâni?), când plecase din casa părinților ei doar cu o valiză și o barcă plină de furie. Mai important, sexul cu Andy o apropiase de el într-o manieră în care nici măcar nu știa că e cu puțință, o manieră care era concretă și lipsită de cuvinte fără să fie mentală (Dumnezeu știa că petrecuse deja suficient timp în propria minte) sau spirituală (ceea ce nu prea înghițea). Legământul lor era acum fizic și uman și pământean. Era cea mai pură negare a morții care putea exista: extazul îndărătnic al trupului, inima neostenită. Anita simțea că în sfârșit înțelegea de ce dragostea era simbolizată de acel organ grotesc care pompa și risca să se înfunde, să se spargă sau să producă un atac. Întrucât inima era motorul

trupului, iar dragostea era un act al trupului. Mentea îți putea spune pe cine să urăști, să respecti sau să invidiezi, însă numai trupul tău — nările și gura și materialul orb și mare al pielii tale — îți putea spune pe cine să iubești.

În același , timp, era absurd să se considere pe de-a-ntregul transformată — ea și Andy făcuseră ceea ce alte miliarde de oameni făcuseră înaintea lor. Fuseseră doar câteva minute pe o canapea moale. Doar o dezbrăcare grăbită și puțină durere (mai puțină decât se așteptase) și puțină plăcere (mai puțină decât se așteptase), câteva expresii caraghioase și câteva hohote de râs agitate și apoi acel fior mic și drăguț și ceva în ochii lui pe care Anita își imagina că îl vedeai în ochii băieților fix în acel moment, incredibil și vulnerabil și masculin, toate în același timp.

Îl iubea?

Firește că nu — de-abia îl cunoștea.

Și firește că da — fiindcă așa îi spunea trupul ei să facă.

— Ar fi trebuit să fiu mai grijuliu? întrebă el.

— Cred că cea mai mare pilulă de a doua zi din univers e pe drum.

Dacă încă o să mai fim aici în dimineața de după, o să putem merge în căutarea uneia.

— Mișto. Vreau să zic... mișto de tot.

În pofida tuturor rahaturilor masculine pe care le auzise în legătură cu „a țî-o pune” și „a țî-o trage”, Anita se simțea mai stăpână pe ea ca oricând. De fapt, Andy era cel care părea mai fragil; poate că de asta ei spuneau „hai să ne-o tragem” în loc de „hai să țî-o trag”. La urma urmei, puterea era a fetelor, iar băieții erau doar norocoși că primeau o parte din ea. Anita o înțelegea pe Eliza mult mai bine acum.

— Hai să ne îmbrăcăm, zise ea.

— OK.

Andy se învârti prin încăpere ca un soi de păianjen greoi, găsind toate hainele ei înainte de a le căuta pe ale lui. Anita îl ajută să-și pună hanoracul, de parcă era prima lui zi de școală. Gândul o făcu să râdă.

— Ce e? întrebă el.

— Nimic. Doar că ești minunat.

El afișă un zâmbet care spunea: *Nu știu ce să fac cu fața mea.*

— Chiar vrei să ne încălzim?

Anita clătină din cap.

— Sunt suficient de caldă.

Ținându-se de mână, ieșiră din birou și merseră înapoi pe cărarea luminată de torțe. Scena era echipată simplu — un pian, o chitară acustică și una electrică, niște microfoane cu stativ. Andy porni amplificatoarele și dădu volumul mai tare. Oamenii încă străbăteau cărarea din parcare, iar câțiva dintre ei se opreau să vadă ce se întâmplă.

Era emoționată? Firește. Și firește că nu. Se născuse pentru asta.

Muzica electronică fu oprită. Din locul în care stătea, Anita putea să vadă celălalt capăt al hangarului. Doua ecrane de cincisprezece metri trecură de la un Screensaver la o transmisiune în direct. DJ-ul se ridică de la butoane și Eliza îi luă locul, coborând microfonul la nivelul ei.

— Ăăă, salutare. Sunt în viață.

Aplauzele se ridicară și se sparseră ca un val. Eliza vorbi peste ele, nesimțindu-se în largul ei din pricina atenției de care avea parte.

— Nu vreau să vă țin prea mult. Mă gândeam să vă spun câteva lucruri. În primul rând, vreau să le mulțumesc prietenilor mei, Andy și Anita, care au venit cu ideea acestei petreceri. În câteva minute vor susține afară un concert. Asa că ar trebui, știți, să-i ascultați. De asemenea, vreau să-i mulțumesc și lui Chad, fiindcă a făcut ca toată petrecerea asta să fie posibilă. În sfârșit, vă mulțumesc vouă, celor care mi-ați citit blogul atunci când a luat ființă. Tot ceea ce voiam era să le arăt oamenilor ceea ce se petrecea în locul în care mă aflam. Nu m-am așteptat niciodată să ia atâta amploare. Dar bănuiesc că în ultimele luni am învățat cum să avem de-a face cu imposibilul. M-am...

Vocea îi pieri. Mai avea puțin și plângea, dar apoi zâmbi și continuă.

— M-am îndrăgostit. Vă vine să credeți rahatul ăsta?

Publicul râse complice, ca și când Eliza nu era singura care se

îndrăgostise.

— Dar toate lucrurile au un început și un sfârșit, zise ea deodată. Chiar au. Și nu vreau să vă demoralizez sau ceva de genul, fiindcă știi că e ultimul lucru de care aveți nevoie în aceste momente. Dar e adevărat. Nu sunt prea credincioasă. Nu cred în rai, sau în iad, sau că vreo parte din noi va supraviețui dacă... dacă se va întâmpla. Dar pot spune că, pentru mine, tot a meritat. Vreau să zic, a meritat să fiu în viață. Chiar cred asta. Vă mulțumesc!

Chiar și de pe mica scenă de afară, aplauzele erau furtunoase.

— N-a fost rău, zise Andy.

Anita se sterse la ochi.

— Nu. N-a fost.

DJ-ul porni din nou muzica, numai că de data asta dădu volumul mai încet. Sosise momentul.

— Pregătită? întrebă Andy.

Anita încuviință. Trecuse mult timp de când repetaseră ultima oară, dar asta nu conta. Ceea ce conta era că acum se aflau aici, împreună.

Când Andy începu să cânte primele acorduri din „Save It”, Anita strânse degetele în jurul microfonului și închise ochii. Publicul era în continuare destul de restrâns, așa că fu ușor pentru ea să-și imagineze că era în dressingul din dormitor, cântând doar pentru ea. Când deschise din nou ochii un minut mai târziu, mulțimea deja crescuse. Vreo douăsprezece chipuri nefamiliare, care stăteau cu ochii pe ea. Nu trecu mult timp și erau sute. Dar nu puteau fi cu toții străini, nu-i așa? Nimeni nu putea să spună cine stătea acolo în întuneric. Poate că era fata aceea de la Jamba Juice, care pretinsese că era cea mai tare chestie de la pâinea feliată încoace, sau ceilalți membri ai consiliului elevilor, sau Luisa și familia ei. Anita încercă să-și imagineze că mulțimea era alcătuită numai din oameni pe care îi cunoștea. Și existau câțiva pe care *chiar* îi cunoștea, venind să stea chiar la marginea scenei — minunata Eliza, împreună cu Chad și cu beagle-ul său. Și, lângă ei, un alt bărbat, costeliv și complet chel, cu brațele petrecute pe după umerii Elizei. Tatăl ei. Anita îi zâmbi,

iar el îi întoarse zâmbetul.

Vocea subțire a lui Andy încerca să atingă falsele înalte, atât de strâns, încât uneori Anita simțea că interpreta singură ambele părți. Nu vorbea între cântece, în timp ce Andy trecea de la pian la chitară și înapoi. Eliza spusese deja ceea ce era de spus și, în plus, Anita căuta o comuniune dincolo de cuvinte.

Păru să se termine la fel de repede pe cât începuse. Ea și Andy cântaseră fiecare cântec pe care îl scriseseră împreună — aproximativ jumătate de oră de muzică. În urmă cu câteva zile, Anita ar fi văzut asta drept suma totală a scurtei sale perioade pe Pământ și ar fi fost mândră de asta. Dar acum mai avea un lucru cu care să se mândrească. Ea și Andy stăteau în fața scenei, privind mulțimea, făcând plecăciuni și ridicându-se din nou. El o lipi de șoldul său transpirat și o sărută în fața tuturor. Ce minunăție era — trupul și foamea lui ca de câine. Anita ridică privirea spre cer, către implacabila strălucire a bătrânului Ardor, și văzu că cei doi — ea și asteroidul — erau prinși într-o bătălie a voințelor. În acel moment, încetă să se mai teamă de el, ba chiar îl provocă să coboare, întrucât știa că el nu putea râvni după moarte așa cum ea râvnea după viață.

Eliza

DACĂ ELIZA AR FI SCRIS UN DISCURS — ADICĂ, DACĂ ea chiar l-ar fi plănuit —, probabil c-ar fi ieșit taman opusul celui pe care tocmai îl susținuse. Chiar și atunci când coborî de pe scenă într-o furtună de aplauze, se întreba cine dracu era tipa asta care o arsesse poetic despre iubire. În mod categoric nu era vreo Eliza Olivi pe care o cunoscuse vreodată.

După ce Andy și Anita plecaseră împreună — între ei deja se năștea ceva —, fusese lăsată singură în birou, cu Chad și cu misteriosul său beagle. Și cu toate că Eliza petrecuse doar câteva ore în compania acelui hipiot bătrân și ciudat, și asta acum câteva săptămâni, cumva, tipul părea familiar.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el.

— La ce te referi?

— Știi bine la ce mă refer.

Eliza se gândi să evite întrebarea sau să mintă, însă era prea obosită ca să aleagă una din ele.

— Cineva a murit. Cineva la care țineam mult.

— Îmi pare rău.

— Mersi.

— Dar probabil că acum știi deja că oamenii de care îți pasă nu mor niciodată cu adevărat.

Își dădu ochii peste cap în gândul ei.

— Presupun că ai dreptate.

Chad o privi preț de câteva secunde, așteptând. Când vorbi din nou,

folosi vocea unui profesor dezamăgit.

- Serios? Mă lași să scap basma curată?
- În legătură cu ce?
- Cu acel clișeu dezgustător.

Clipi din ochi ca o căprioară Disney și intonă pe un ton pițigăiat:

- Oamenii de care îți pasă nu mor niciodată cu adevărat.
- Ce-ar fi trebuit să spun?
- Adevărul. Că nu crezi asta.
- Bine. Nu cred asta.
- Spune-o din nou.
- Nu cred asta.
- Din nou.
- Nu cred asta.
- Mai tare!

Eliza ridică într-un final glasul, mai degrabă fiindcă Chad o împungea cu degetul:

- Nu cred asta!
- Spune-mi că-i un rahat de doi bani! strigă el.
- E un rahat de doi bani!
- Spune-mi că e un rahat de doi bani mare și lat!
- Chiar e! strigă Eliza. Oamenii mor! Mor și dispar pentru totdeauna!

Cumva, i se părea complet firesc că ultima ei afirmație morbidă îl făcu pe Chad să râdă.

– Așa-i mai bine, zise el. Eliza, de ce-ai vrea să mă minți? Eu sunt un nimeni. Sunt doar un personaj insignifiant în marea carte a vieții tale. Și ai dreptate. Oamenii mor. Toți. Nu rămâne niciunul. Așa că ce înseamnă asta? Îi spun cuiva că e nebun, deoarece nu toată lumea e nebună. Îi spun cuiva că e genial, deoarece nu toată lumea e genială. Dar toți mor. Veverițele mor. Copacii mor. Celulele pielii mor și organele tale interne mor și persoana care erai ieri e și ea moartă. Așadar, ce înseamnă să mori? Nu prea multe.

— Țsta e un argument tȃmpit, zise Eliza.

Chad o lovi ușor ȃn umȃr.

— Așa te vreau!

Eliza nu putu sȃ nu zȃmbeascȃ, dar, de ȃndatȃ ce o fȃcu, de ȃndatȃ ce permise ca o fȃrȃmȃ de bucurie sȃ i se strecoare ȃn inimȃ, ȃsi aduse aminte de Peter.

— Bȃiatul care a murit, zise ea. M-am prefȃcut a crede ceea ce el credea, pȃnȃ la final.

— Si ce anume credea?

Eliza clipi cu putere, ȃncercȃnd sȃ-șȃ țȃnȃ vocea sub control.

— Nu șȃtiu. Rahaturi absurde. Iisus. Iertare. Sacrificiu șȃ milostenie șȃ altele de genul. Iubire.

— Tu nu crezi ȃn astea?

— Nu.

— Nu crezi ȃn sacrificiu sau ȃn iubire?

Eliza nu mai era sigurȃ ȃn ce credea. Lacrimile ȃi curgeau pe obraji. Totul se ȃncețoșȃ pe mȃsurȃ ce lumea devenea lichidȃ, iar apoi simțȃ o greutate caldȃ șȃ agitatȃ așezȃndu-i-se ȃn poalȃ.

Beagle-ul lui Chad.

— Dȃ-i lui Ardor o ȃmbrȃțȃșare, zise Chad.

— Credeam cȃ-l cheamȃ Sid.

— L-am rebotezat. Voiam sȃ asociez asteroidul cu ceva iubitor.

Eliza ȃl mȃngȃie pe Ardor, care dȃdu din coadȃ o datȃ sau de douȃ ori, apreciindu-i eforturile, apoi reveni la calmul sȃu obișnuit de beagle. ȃșȃ aduse aminte ce spusese Peter ȃn parc, despre faptul cȃ voia sȃ fie ca un cȃine. O amintire fericitȃ — pe care s-o pȃstreze numai ea.

— Te simțȃ mai bine? ȃntrebȃ Chad.

Chestia ciudatȃ era cȃ da, se simțȃ mai bine.

Anita șȃ Andy interpretaserȃ doar cȃteva melodii cȃnd s-a ȃntȃmplat discuțȃia asta. Gabriel, tipul care ȃi dusesese sus sȃ-l vadȃ pe Chad, ȃșȃ fȃcu loc prin mulțȃme.

— Eliza? șȃopti el.

— Da?

— Vrea cineva să te vadă.

Inima îi stătu în loc preț de o secundă, fiindcă se gândea că poate era Peter. Dar era imposibil.

— Cine e?

— E chiar aici.

Privi spre locul indicat de Gabriel. O pată albă, fantomatică, precum o aureolă — capul palid și fără de păr al tatălui ei. Stătea pe vârfuri, părând adorabil de bătrân și de stingher. Eliza fugi în brațele lui.

— Hei, Lady Gaga.

— M-ai găsit!

— N-a fost chiar atât de greu. Ești celebră acum.

— Apartamentul, zise ea. A ars.

— Nu eram acolo când s-a întâmplat.

— Păi, acum știi și eu asta! zise ea, râzând și ștergându-se la ochi.

După toate lucrurile oribile care se petrecuseră în ultimele câteva zile, orice veste bună părea a fi un soi de miracol. Urmărire restul spectacolului împreună, unul lângă altul. Când luă sfârșit, Andy și Anita se sărutară (Slavă Domnului pentru asta — își tot dăduseră târcoale încă de la începutul concertului).

— Mi-a plăcut concertul, îi spuse tatăl ei Anitei. A fost marfă!

Eliza clătină din cap.

— Te rog să nu mai spui cuvântul ăsta.

— Niciodată?

— În veci.

La un moment dat, în timpul concertului, începuse să plouă. O burniță tipică de Seatde, picăturile fiind niște pufuri mici de aer rece. Eliza își dădu seama că îi ținea de mână pe tatăl ei și pe Andy, care la rândul lui îi ținea pe Anita și pe Chad. Erau ca Dorothy și prietenii ei în *Vrăjitorul din Oz*, țopăind pe Cărarea din Cărămizi Galbene către Orașul de Smarald, cu Toto (alias Sid, alias Ardor) pe urmele lor. Doar că, în acest caz, Orașul de Smarald avea 66.6 la sută șanse de a înceta să mai

existe.

Chad îi conduse în spatele hangarului, unde o mulțime de cititori în stele stăteau pe pătratele colorate ale păturilor și pernelor, o tablă de șah împrăștiată, dar unificată. Găsiră un loc în apropiere de marginea pistei de aterizare, unde muzica îndepărtată se simțea doar ca o pulsație. Deasupra ei plutea susurul miilor de oameni care vorbeau în șoaptă, precum vântul pe o plajă goală. Chad adusese câteva cuverturi groase de culoare albă, și cu una sub ei și una peste picioarele lor, era aproape confortabil. Eliza își rezemă capul de umărul tatălui ei. Ardor părea ușor diferit acum — mai sclipitor ca de obicei. Timpul trecea.

— Mi-aș fi dorit ca mama să fie aici, zise ea.

— Și eu. Dar măcar ne avem unul pe celălalt.

— Da. Așa e.

Ar fi vrut să-i spună despre Peter, dar se răzgândi. Urma să aibă suficient timp mai târziu să jelească. Dacă avea să existe timp pentru orice, atunci avea să existe timp și pentru asta.

— Hei, Eliza, zise Andy. Putem să vorbim între patru ochi?

— Sigur.

Andy se îndepărtă de grup. Eliza se ridică și îl urmă.

— Ce s-a întâmplat?

— Ăăă, scuze dacă e ciudat, dar voiam să-ți spun, ei bine, că-mi pare rău.

— Pentru ce?

— Știu că eu am fost cel care te-a plăcut, nu viceversa, dar încă pare ciudat să fiu deodată cu Anita, după ce am fost îndrăgostit de tine.

Eliza râse.

— E cea mai mare tâmpenie pe care am auzit-o vreodată.

Își făcea griji că învățase un pic prea bine lecția de onestitate pe care i-o predase Chad, dar Andy râse odată cu ea.

— Da, cam e.

— Care-i gluma? întrebă Anita, alăturându-li-se acolo unde asfaltul se îmbina cu pământul, cu buruienile și cu întunericul.

— Andy se poartă ridicol, zise Eliza.

— Asta nu-i o noutate.

Anita ridică privirea spre Ardor.

— De aici pare atât de mic.

— Pun pariu că așa ne vede și el pe noi, zise Andy.

— Văzute din perspectiva potrivită, aproape toate lucrurile par mici, spuse Eliza.

Ramaseră tăcuți pentru o clipă, apoi Andy cântă un vers dintr-o melodie semi-cunoscută:

— „*Cant believe how strange it is to be anything at all.*”⁵⁴

Eliza se gândi la toate lucrurile pe care sperase să le facă de-a lungul vieții, la toate viețile pe care și-ar fi dorit să le trăiască. Le putea vedea acum, cărări neregulate în viitorul ei întunecos, aprinse în mici explozii de lumină: prima ei zi la facultate, împăcarea cu mama ei nebună, primul ei prieten adevărat (poate o combinație între Andy și Peter sau poate ceva cu totul nou), prima ei expoziție la New York (*A sosit apocalipsa: o retrospectivă*), nunta ei (dacă voia o nuntă), primul ei copil (dacă voia să aibă copii), divorțul ei (fiindcă ar fi putut ea, dintre toți oamenii, să o nimerească din prima?). Apariții în reviste. Un profesorat. Iubiți. Locuit în Europa. O masă la care să fie așezați prieteni bine îmbrăcați. O idilă. Marea Mediterană. Nepoți. Un ashram. Propria ei grădină, undeva în Europa, cu lumină de culoarea grâului. Boală. Moarte.

Oare în acest moment Andy și Anita se gândeau la aceleași lucruri? La fel și ceilalți? Și, dacă reușeau cu toții să rămână în viață, oare lumea avea să fie diferită a doua zi? Oare avea să fie mai bună?

Andy se aplecă s-o sărute pe Anita pe obraz. Poate că ei doi aveau să rămână împreună pentru tot restul vieții. Poate că aveau să se despartă după o săptămână. Poate că amândoi aveau să fie cântăreți de succes. Poate că aveau să devină producători muzicali, sau sculptori, sau

---

⁵⁴ Nu pot să cred cât de ciudat e să fii orice.” (vers din cântecul „In the Aeroplane Over the Sea” al formației Neutral Milk Hotel)

instalatori. Cine știa? Și chiar dacă Peter ar fi supraviețuit, asta nu ar fi garantat nimic; poate că el și Eliza s-ar fi dovedit a fi complet incompatibili. Sau poate că ea ar fi murit de leucemie după un an. Chiar dacă Ardor ateriza sau nu, nimeni nu știa ce ar fi putut să se întâmple cu ei. Eliza simți toată vina și regretele risipindu-se în fața aceluiași fapt colosal. Se dovedi că ele se aflaseră chiar aici în tot acest timp, așteptând în întuneric, cerându-le stelelor să le spună ce avea să se întâmple și neprimind niciodată vreun răspuns în afara constelațiilor schimbătoare ale unei planete rotitoare, precar înclinate. Se sprijini de Andy și simți brațul Anitei întinzându-se și poposind pe umerii ei. Erau uniți acum, precum verigile unui lanț.

— Țară, țară, vrem ostași. Pe cine? Pe Ardor, zise Eliza.

Râseră. Asteroidul era acum un pic mai mare și mai luminos, dar ei nu se puteau opri din râs. Râdeau în fața a ceea ce nu puteau prezice, schimba sau controla. Oare avea să fie foc și pucioasă? Oare avea să fie Armagedonul? Sau avea să fie o a doua șansă? Eliza se ținu bine de prietenii ei, râzând, și simți o pereche de mâini aterizând ușor, ca niște pene, pe umerii ei, precum mâinile unei fantome, râzând și râzând în timp ce Ardor își vedea de ruta lui predestinată, râzând și, printre acele râsete, rugându-se. Rugându-se pentru iertare. Rugându-se pentru îndurare. Rugându-se pentru milostivire.

O NOTĂ ASUPRA MUZICII

O vreme, Eliza se lăsă purtată pe aripile sunetelor; până ce o parte dintre versuri se limpezi în mintea ei — ceva legat de numărul de iubiți pe care o persoană îi are în decursul unei vieți. Eliza își dădu seama că Andy scrisese acest cântec pentru ea...

Ca romancier și cantautor, visul meu de-o viață a fost să îmbin cele două pasiuni ale mele într-un singur proiect. Și de îndată ce mi-am dat seama că o parte dintre personajele din *Și am privit cu toții spre cer...* aveau să fie cântăreți, știam că găsisem momentul perfect. *We All Looked Up: The Album* este încercarea mea de a aduce la viață cântecele din carte — și alte câteva, bazate pe temele principale ale romanului. Vizitați website-ul meu pentru a-l asculta gratuit sau pentru a-l cumpăra în format digital sau fizic. Albumul este, de asemenea, disponibil pe cele mai mari platforme de vânzări online, și probabil că și pe unele mai mici.

Vă mulțumesc că ați citit cartea și sper să vă placă albumul!

— Tommy

tommywallach.com

MULȚUMIRI

În primul rând, îi mulțumesc lui John Cusick, agent literar și specialist în modă. Tu m-ai făcut să înlocuiesc cea a doua jumătate îngrozitoare. Apoi, Christian Trimmer, redactor și filantrop. Tu m-ai făcut să înlocuiesc din nou cea a doua jumătate *ușor* mai puțin îngrozitoare. Apoi e Lucy Cummins, care mi-a creat coperta, pentru care merită o medalie din ciocolată. Mulțumiri tuturor celor de la Simon & Schuster, pentru că au fost cumsecade și primitori.

O mențiune specială sutelor de cafenele care mi-au permis să mă așez și să scriu șapte romane în ultimii doisprezece ani („Dar am cumpărat un ceai deunăzi!” „N-ai putut să plătești.” „A, da...”), inclusiv Kave, unde am scris cea mai mare parte din *Și am privit cu toții spre cer...*

Mulțumiri mentorilor mei înțelegători, în special lui Seth Kurland, care mi-a oferit sfaturi înțelepte în privința intrigii și pe care ar fi trebuit să le folosesc mai devreme. De asemenea, lui Thomas Ertman, pentru toate notițele, și lui Jeanine Rogel, pentru calul sălbatic.

Multă dragoste familiei mele: Stephanie Wallach (mama), Bob Dedea (figură paternă/fraternă și tovarăș-de-arme artistic), Stephen Terrell (genul de tată distant), Doug Myers (tată și expert IT) și Ryan Davis (frate).

În final și mai presus de oricine, lui Tallie Maughan. Mai întâi m-ai învățat să fiu artist, iar apoi m-ai învățat să fiu bărbat. Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc.